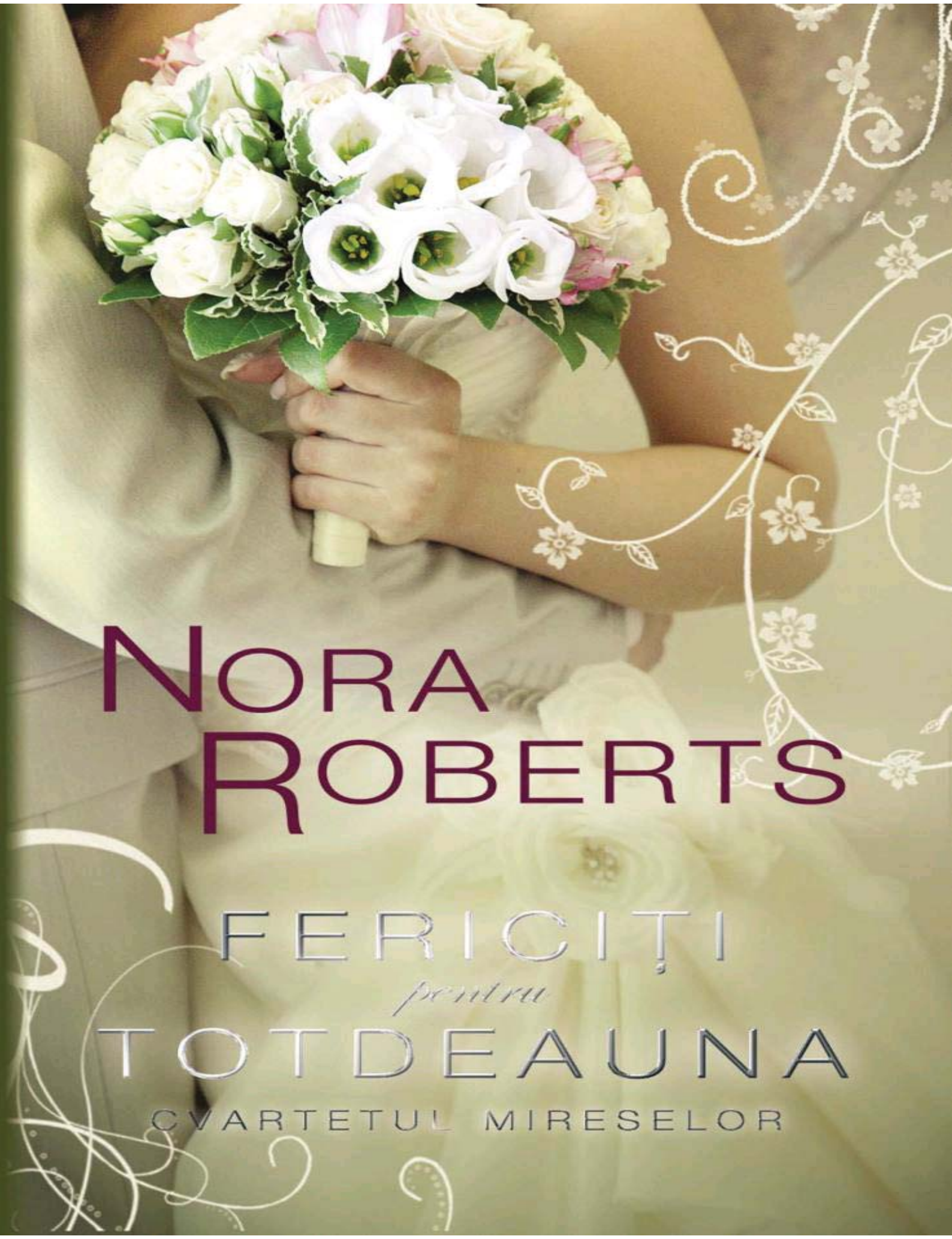

NORA ROBERTS

FERICIȚI pentru TOTDEAUNA

CVARTETUL MIRESELOR

prolog

Durerea o lovea în valuri, tari şi învolburate, biciuind-o şi sfâşiindu-i inima. În alte zile, valurile erau lente şi persistente, ameninţând să-i înece sufletul.

Oamenii – oamenii buni, iubitori – spuneau că timpul avea să vindece durerea. Parker spera că aveau dreptate, dar, stând pe terasa dormitorului ei, în soarele verii târzii, la câteva luni după moartea neaşteptată, şocantă, a părinţilor ei, era lovită în continuare de acele valuri capricioase.

Avea atât de multe lucruri de care să se agaţe, îşi aminti singură. Fratele ei – şi nu ştia dacă ar fi supravieţuit acestei perioade de suferinţă fără Del – fusese o stâncă de care se agăţase, în acel ocean întins, întins, de şoc şi de durere. Prietenele ei, Mac, Emma, Laurel, parte din viaţa ei, parte din *ea* încă din copilărie. Ele fuseseră adezivul care ţinuse laolaltă şi reparase toate cioburile, după ce viaţa ei se făcuse ţăndări. Se bucura de sprijinul constant, de neclintit, al menajerei ei de multă vreme, doamna Grady, insula ei de confort.

Avea casa ei. Frumuseţea şi eleganţa domeniului Brown păreau mai profunde, mai dureroase oarecum, ştiind că nu avea să-şi mai vadă părinţii plimbându-se prin grădini. Nu avea să mai coboare niciodată în fugă şi s-o găsească pe mama ei râzând în bucătărie cu doamna Grady sau să-l audă pe tatăl ei bătând palma pentru a încheia o afacere în biroul său de-acasă.

În loc să înveţe cum să rămână la suprafaţa acelor valuri, se lăsase târâtă tot mai adânc spre întuneric.

Timpul, hotărî ea, trebuia folosit, forţat şi *mişcat*.

Credea – spera – că găsise o cale nu doar de a folosi timpul ăsta, ci şi de a omagia ceea ce îi oferiseră părinţii ei, de a uni acele daruri cu familia şi prietenii ei.

Să fie productivă, îşi spuse, în vreme ce primele arome condimentate agitară aerul de toamnă timpurie. Familia Brown *muncea*. Construiau, produceau şi nu se opreau niciodată, absolut niciodată, să zăbovească asupra realizărilor lor.

Părinţii ei s-ar fi aşteptat ca nici ea să nu rămână mai prejos decât cei de dinaintea ei.

Prietenele ei ar fi putut crede că-şi pierduse minţile, dar făcuse cercetări, calcule, concepuse un plan de afaceri solid, un model bine făcut. Şi, cu ajutorul lui Del, un contract legal corect şi rezonabil.

Sosise vremea să se ridice la suprafaţă, îşi spuse.

Pur şi simplu, refuza să se scufunde.

Reveni în dormitor, luă cele patru pachete groase pe care le aşezase pe dulăpiorul cu haine. Câte unul pentru fiecare dintre participanţii la şedinţă – deşi nu le spusese prietenelor ei că veneau la o şedinţă.

Se opri preţ de o clipă şi îşi prinse părul castaniu şi lucios într-o coadă, apoi se mulţumi să îşi fixeze privirea în propriii ochi, dorindu-şi ca albastrul lor intens să fie luminat de o scânteie.

Putea să pună treaba asta pe roate. Nu, nu, *împreună* puteau s-o pună pe roate.

Trebuia doar să le convingă mai întâi.

La parter o găsi pe doamna Grady făcând ultimele pregătiri pentru masă.

Femeia cea solidă se întoarse cu spatele la cuptor şi-i făcu cu ochiul.

– Gata?

– Sunt pregătită. Am emoţii. E stupid să am emoţii? Sunt cele mai bune prietene ale mele.

– E un pas mare ăsta pe care urmează să-l faci, o să le ceri să facă şi ele un pas mare. Ai fi nesocotită dacă nu ai avea emoţii. Veni spre ea, prinse chipul lui Parker între mâinile ei. Eu mizez pe tine. Ieşi pe terasă. Am avut chef de ceva mai sofisticat, aşa că o să gustaţi aperitive şi vin pe terasă. Fetele mele s-au făcut oameni în toată firea.

Şi-ar fi dorit să fie aşa, dar, Dumnezeule, exista în ea un copil care tânjea după mama şi după tatăl ei, după confortul, iubirea şi siguranţa oferite de aceştia.

Afară, aşeză pachetele pe o masă, apoi traversă terasa, scoase vinul din frapieră şi îşi turnă un pahar.

După aceea rămase nemişcată, cu paharul în mână, rătăcind cu privirea în lumina tot mai slabă, plimbând-o peste grădini, peste micul iaz drăguţ, cu siluetele sălciilor reflectate pe oglinda apei.

– Doamne! Cât de tare vreau şi eu o porţie.

Laurel îşi făcu brusc apariţia, cu părul blond-deschis tuns şocant de scurt – o tunsoare nouă, pe care prietena ei o regreta deja. Nu se schimbase din uniforma purtată la locul de muncă, de bucătar-patiser într-un restaurant de lux local.

Ochii ei, luminoşi şi albaştri, se dădură peste cap în vreme ce-şi turna vinul.

– Cine ar fi crezut, când mi-am schimbat turele ca să ajung la noaptea noastră cu fetele, că o să ne trezim cu o rezervare de ultima clipă pentru douăzeci de persoane? Bucătăria a fost ca o casă de nebuni toată după-amiaza. Bucătăria doamnei G, pe de altă parte... Oftă zgomotos aşezându-se, în sfârşit, după ore întregi petrecute în picioare. E o oază de calm şi miroase divin. Ce avem la cină?

– N-am întrebat.

– Nu contează. Laurel nu-şi bătu capul. Dar dacă Emma şi Mac întârzie, eu o să încep fără ele. Observă grămăjoara de pachete. Ce-i cu alea?

– Ceva fără de care nu putem începe. Laurel, vrei să te întorci la New York?

Laurel îi aruncă o privire peste buza paharului.

– Mă dai afară?

– Cred că vreau să aflu ce intenţii ai. Dacă eşti mulţumită de cum stau lucrurile. Te-ai mutat înapoi pentru mine, după accident, şi...

– Iau totul pe rând, zi după zi, şi o să mă lămuresc eu. Deocamdată, faptul că nu am un plan mă aranjează. O.K.?

– Păi... se întrerupse când Mac şi Emma apărură împreună, râzând.

„Emma“, îşi spuse, „atât de frumoasă cu părul cârlionţat nebuneşte, cu ochii întunecaţi, exotici, luminaţi de râs. Mac, cu părul roşcat plin de atitudine, în smocuri neregulate, cu ochii verzi străbătuţi de un râset răutăcios, înaltă şi zveltă în jenşii şi în cămaşa neagră“.

– De ce râdeţi? întrebă Laurel.

– Bărbaţi. Mac aşeză farfuriile cu brânză în aluat şi tartine cu spanac, pe care doamna Grady i le plasase când trecuse prin bucătărie. Doi dintre ei s-au gândit că s-ar putea întrece la skandenberg pentru Emma.

– A fost oarecum dulce, insistă Emma. Erau fraţi şi au intrat să ia flori pentru ziua de naştere a mamei lor. S-a ajuns de la una la alta.

– În studio intră mereu tipi. Mac îşi vârî în gură o boabă de strugure roşu caramelizat, din bolul aflat deja pe masă. Nici unul dintre ei nu s-a luat la întrecere ca să obţină o întâlnire cu mine.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse Laurel, ridicându-şi paharul spre Emma.

– Unele da, interveni Parker. Trebuia să înceapă, trebuia să facă o mişcare. De-asta v-am cerut să veniţi toate în seara asta.

Emma se opri cu mâna întinsă spre bucata de brânză.

– E ceva în neregulă?

– Nu. Dar voiam să vorbesc cu toate deodată. Hotărâtă, Parker turnă vin pentru Mac şi Emma. Să ne aşezăm!

– Măi, măi, avertiză Mac.

– Fără nici un „măi, măi“, insistă Parker. Vreau să vă spun mai întâi că vă iubesc pe toate foarte mult şi v-am iubit întotdeauna. Aşa va fi mereu. Am împărţit atât de multe, bune şi rele, iar când lucrurile au atins punctul critic, am ştiut că îmi veţi fi alături.

– Suntem toate alături unele de celelalte. Emma se întinse şi-şi puse mâna peste cea a lui Parker. Acesta e rolul prietenilor.

– Da, aşa e. Vreau să ştiţi cât de mult însemnaţi pentru mine şi vreau să ştiţi că, dacă vreuna dintre voi refuză propunerea mea, asta nu schimbă nimic între noi. Ridică o mână înainte ca cineva să apuce să vorbească. Daţi-mi voie să încep aşa. Emma, vrei să ai o florărie proprie într-o bună zi, nu?

– Întotdeauna am visat asta. Adică, sunt fericită să muncesc în magazin, iar şeful îmi dă multă mână liberă, dar sper că, pe viitor, am să am o florărie proprie. Dar...

– Fără nici un „dar“ deocamdată. Mac, tu ai prea mult talent, prea multă creativitate ca să-ţi petreci fiecare zi făcând poze pentru paşaport şi fotografii cu portrete de copii.

– Talentul meu e nelimitat, spuse Mac pe un ton lejer, dar oamenii trebuie să şi mănânce.

– Ai prefera să ai propriul studio.

– Aş prefera şi ca Justin Timberlake să se întreacă la skandenberg pentru mine, dar e la fel de puţin probabil.

– Laurel, tu ai studiat la New York şi la Paris cu scopul de a deveni bucătar-patiser. Unul care să facă senzaţie în toată lumea. Şi apoi te-ai mulţumit să lucrezi la restaurantul Willows.

Ea înghiţi o gură din tarta cu spanac.

– Păi, ştii...

– Unul dintre motivele pentru care te-ai mulţumit cu asta a fost ca să-mi fi alături după ce au murit mami şi tati. Eu am studiat, continuă Parker, în ideea de a-mi începe propria afacere. Am avut dintotdeauna o idee despre ce avea să fie, dar părea un vis îndepărtat. Unul pe care nu vi l-am împărtăşit nici uneia dintre voi, dar, în ultimele câteva luni, a început să pară mai realizabil, mai concret.

– Pentru Dumnezeu, Parker, ce e? întrebă Laurel.

– Vreau să începem o afacere împreună. Noi patru, fiecare ocupându-ne de câte un aspect – conform domeniilor de interes şi experienţei, reunindu-le pe toate sub un singur acoperiş, cum s-ar spune.

– Să începem o afacere? repetă Emma.

– Ţineţi minte cum ne jucam de-a Ziua Nunţii? Cum jucam diverse roluri cu rândul, purtam costume şi planificam temele.

– Mie îmi plăcea cel mai mult să mă căsătoresc cu Harold, zâmbi Mac amintindu-şi de răposatul câine al familiei Brown. Era atât de frumos şi de loial.

– Am putea să facem asta în realitate, să facem o afacere din joaca noastră de-a Ziua Nunţii.

– Să oferim costume, brioşe şi câini foarte răbdători pentru fetiţe? sugeră Laurel.

– Nu, să oferim o locaţie unică şi uluitoare – casa asta, terenul din jurul ei; prăjituri şi dulciuri excelente; buchete de flori care să-ţi taie respiraţia; fotografii superbe, creative. Iar eu voi fi cea care va coordona fiecare detaliu al organizării unei nunţi sau a altui eveniment important, asigurându-mă că e cea mai frumoasă zi din viaţa clienţilor noştri.

Spusese totul dintr-o răsuflare.

– Am deja nenumărate contacte prin intermediul părinţilor mei. Firme de catering, comercianţi de vinuri, servicii de închiriat limuzine, saloane de frumuseţe – totul, iar ceea ce nu am o să obţin. O afacere de organizare de nunţi şi de evenimente, oferind servicii complete, în care noi patru am fi parteneri egali.

– O firmă de organizare de nunţi... Privirea Emmei deveni visătoare. Sună grozav, dar cum am putea noi...

– Am un model de afaceri. Am cifre, diagrame şi răspunsuri la întrebările legale, dacă aveţi aşa ceva. Del m-a ajutat să pun totul la punct.

– El e de acord cu asta? întrebă Laurel. Delaney e de acord să transformi domeniul, casa ta, într-o afacere?

– El mă susţine complet, iar prietenul lui, Jack, e dispus să ne ajute reproiectând salonul de biliard ca studio foto, cu spaţiu de locuit deasupra, şi transformând casa de oaspeţi într-o florărie cu un apartament. Din bucătăria auxiliară de aici putem amenaja un spaţiu în care să te desfăşori tu, Laurel.

– Am locui aici, pe domeniu?

– Aţi avea opţiunea asta, îi spuse Parker lui Mac. Va fi mult de lucru şi ar fi mai eficient dacă ne-am afla toate la faţa locului. O să vă arăt cifrele, modelul, diagramele de proiecţie, calculele, dar nu are rost dacă una dintre voi pur şi simplu nu agreează conceptul de bază. Iar dacă nu, ei bine, o să încerc să vă conving, adăugă Parker râzând. Apoi, dacă nu vă place, o să renunţ.

– Pe naiba o să renunţi. Laurel îşi trecu o mână prin părul tuns scurt. De cât timp îţi baţi capul cu asta?

– Serios? În mod activ? Cam de trei luni. A trebuit să vorbesc cu Del şi cu doamna Grady, fiindcă, fără ajutorul lor, ar fi fost imposibil să ne lansăm, dar voiam să am toate detaliile pregătite înainte să vă bag planul sub nas. E o afacere, spuse Parker.

– Afacerea noastră, repetă Emma. Nunţi. Ce poate fi mai frumos decât o nuntă?

– Sau mai nebunesc, interveni Laurel.

– Noi patru putem face faţă unei nebunii. Parks? Gropiţele lui Mac se adânciră când întinse mâna. Eu mă bag.

– Nu poţi să promiţi nimic până n-ai văzut modelul şi cifrele.

– Ba pot, o corectă Mac. Vreau să fac asta.

– Şi eu. Emma îşi puse mâna peste ale lor.

Laurel inspiră adânc, ţinându-şi respiraţia.

– Cred că decizia e unanimă, spuse şi îşi aşeză mâna peste ale lor. O să facem nişte nunţi al naibii de tari.

capitolul 1

Mireasa cea nebună sună la cinci şi douăzeci şi opt dimineaţa.

– Am avut un vis, anunţă ea, în vreme ce Parker stătea întinsă în pat, în întuneric, cu telefonul BlackBerry la ureche.

– Un vis?

– Un vis uimitor. Atât de real, atât de *imediat*, atât de plin de culoare şi de viaţă! Sunt sigură că înseamnă ceva. Am să-mi sun astrologul, dar voiam să-l discut mai întâi cu tine.

– O.K. Cu graţia obişnuinţei zilnice, Parker se întinse, aprinse lampa de la capătul patului pe poziţia de mică intensitate. Despre ce-a fost vorba în vis, Sabina? o întrebă, luând carneţelul de notiţe şi pixul de lângă lampă.

– Alice în Ţara Minunilor.

– Ai visat-o pe Alice în Ţara Minunilor?

– Mai exact petrecerea cu ceai a Pălărierului Nebun.

– Disney sau Tim Burton?

– Poftim?

– Nimic. Parker îşi scutură părul pe spate, notând nişte cuvinte-cheie. Continuă.

– Păi, era muzică şi o masă bogată cu mâncare. Eu eram Alice, dar purtam rochia de mireasă, iar Chase arăta absolut minunat în costum. Florile erau, o, superbe. Şi toate cântau şi dansau. Toată lumea era atât de fericită, ţinând toasturi pentru noi, aplaudând. Angelica era costumată în Regina Roşie şi cânta la flaut.

Parker notă DO pentru Angelica, domnişoara de onoare, apoi continuă să noteze alţi membri ai grupului de nuntaşi. Cavalerul de onoare era Iepurele Alb, mama mirelui era Pisica de Cheshire, tatăl miresei, Iepurele de Martie. Se întrebă ce mâncase, băuse sau fumase Sabina înainte de a merge la culcare.

– Nu-i aşa că e fascinant, Parker?

– Clar. După cum tot fascinante fuseseră şi desenul realizat din frunze de ceai, care determinase culorile nupţiale ale Sabinei, şi cărţile de tarot care preziseseră destinaţia pentru luna de miere, şi numerologia care indicase singura dată posibilă pentru nunta ei.

– Cred că subconştientul şi soarta îmi transmit că ar trebui să organizez nunta după tematica din Alice. Inclusiv costumele.

Parker închise ochii. Deşi ar fi spus oricând, chiar şi în acel moment, că petrecerea cu ceai a Pălărierului Nebun i se potrivea Sabinei de minune, mai erau mai puţin de două săptămâni până la nunta ei. Decorul, prăjiturile şi deserturile, meniul, artificiile fuseseră deja alese.

– Hmmm, spuse Parker ca să câştige o clipă de gândire. E o idee interesantă.

– Visul...

– Îmi transmite, interveni Parker, atmosfera magică, de sărbătoare, ca dintr-o poveste, pe care ţi-ai ales-o deja. Îmi arată că ai avut perfectă dreptate.

– Serios?

– Cât se poate de serios. Îmi arată că eşti fericită, entuziasmată şi de-abia aştepţi ziua cea mare. Ţine minte, Pălărierul Nebun îşi ţinea petrecerea cu ceai în fiecare zi. Asta îţi arată că viaţa ta cu Chase va fi în fiecare zi o sărbătoare.

– O! Bineînţeles!

– Şi, Sabina, când vei sta în faţa oglinzii din apartamentul miresei, în ziua nunţii, te vei privi cu sufletul tânăr, aventuros, fericit al lui Alice.

„La naiba, ce bună sunt“, îşi spuse Parker în vreme ce mireasa cea nebună oftă:

– Ai dreptate, ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Mă bucur aşa de mult că te-am sunat. Ştiam eu că tu o să mă înţelegi.

– Pentru asta suntem aici. Va fi o nuntă frumoasă, Sabina. Ziua ta perfectă.

După ce închise, Parker se întinse la loc pentru o clipă, dar când închise ochii, versiunea Disney a petrecerii cu ceai a Pălărierului Nebun îi alergă nebuneşte prin cap. Resemnată, se ridică din pat şi traversă camera ce fusese cândva a părinţilor ei, oprindu-se în faţa uşilor de sticlă ce dădeau spre terasă. Le deschise în aerul de dimineaţă, inspiră adânc zorile, cu soarele de-abia profilându-se deasupra liniei orizontului. Ultimele stele clipoceau palid într-o lume minunată, complet neclintită, precum o respiraţie ţinută în piept.

Partea bună cu miresele nebune şi cu cele de-o seamă cu ea era faptul că se trezeau exact înainte de răsăritul soarelui, când părea că nimeni şi nimic în afară de ele nu mişcă, nimeni şi nimic în afară de ele nu savurează acel moment când noaptea îi preda ştafeta zilei, iar lumina argintată scânteia în nuanţe perlate, ce irizau apoi – când respiraţia era eliberată – în nuanţe de auriu palid, strălucitor.

Lăsă uşile deschise când se întoarse în dormitor. Luând un elastic din cutia argintată de pe măsuţa de toaletă, îşi prinse părul într-o coadă de cal. Îşi schimbă cămaşa de noapte cu pantalonii de yoga şi un maiou sport, alese o pereche de pantofi sport de pe raftul cu ţinute de zi a dulapului organizat cu minuţiozitate.

Îşi prinse telefonul BlackBerry la brâu, conectă căştile, apoi ieşi din cameră îndreptându-se spre sala de sport pe care o avea acasă.

Aprinse luminile, porni ştirile pe ecranul plat, ascultându-le doar pe jumătate, în cele câteva minute cât îşi făcu încălzirea.

Programă bicicleta eliptică pentru programul ei obişnuit de cinci kilometri.

După nici jumătate de kilometru, zâmbi.

Doamne, cât îşi iubea munca. Îi plăceau miresele nebune, miresele sentimentale, miresele pretenţioase, chiar şi miresele monstru.

Îi plăceau detaliile şi cererile, visele şi speranţele, declaraţiile constante de iubire şi angajament pe care ea le personaliza pentru fiecare cuplu.

„Nimeni, hotărî ea, nu o făcea mai bine decât Vows.“

Ceea ce ea, Mac, Emma şi Laurel demaraseră într-o seară târzie de vară le împlinise şi depăşise tot ceea ce îşi imaginaseră.

Iar acum, îşi spuse, cu un zâmbet tot mai larg, organizau nuntă pentru Mac în decembrie, pentru Emma în aprilie, pentru Laurel în iunie.

Prietenele ei erau mirese acum şi de-abia aştepta să pătrundă mai adânc în detalii. Mac şi Carter – stil tradiţional cu note artistice. Emma şi Jack – romantism, romantism, romantism. Laurel şi Del (Doamne, fratele ei se căsătorea cu cea mai bună prietenă a ei!) – elegant, dar modern.

O, avea idei!

Ajunsese la ultimul kilometru când intră Laurel.

– Lumini de basm. Kilometri întregi şi râuri întregi de mici lumini albe de basm, prin toate grădinile, printre sălcii, pe arcade, pe pergolă.

Laurel clipi şi căscă.

– Poftim?

– Nunta ta. Romantică, elegantă, abundenţă fără exagerări.

– Ah. Laurel, cu smocul de păr blond prins în agrafe, urcă pe aparatul de lângă Parker. De-abia mă obişnuiesc cu ideea că sunt logodită.

– Ştiu ce-ţi place. Am pus la punct un plan de ansamblu.

– Bineînţeles că ai făcut asta. Dar Laurel zâmbi. Unde ai ajuns? Îşi întinse gâtul, citind afişajul de pe bicicleta lui Parker. Rahat! Cine te-a sunat şi

când?

– Mireasa Nebună. Cu puţin înainte de cinci şi jumătate. A visat ceva.

– Dacă îmi spui că a visat un nou design pentru tort, o să...

– Nu-ţi face griji. Am rezolvat eu.

– Cum de-am putut să mă-ndoiesc de tine? Îşi făcu uşor încălzirea, apoi îi dădu bătaie. Del îşi va scoate casa la vânzare.

– Ce? Când?

– Păi, după ce discută cu tine despre asta, dar suntem aici şi eu, şi tu, aşa că vorbesc eu cu tine mai întâi. Am discutat despre asta azi-noapte. Se întoarce de la Chicago diseară, apropo. Aşa că... o să se mute înapoi aici, dacă nu te deranjează.

– În primul rând, casa îi aparţine în egală măsură şi lui. În al doilea rând, rămâi tu. Ochii o usturau, strălucindu-i. Rămâi tu, repetă Parker. Nu voiam să insist pentru că ştiu că Del are o casă grozavă, dar, o, Doamne, Laurel, nu voiam să te muţi de-aici. Acum n-o vei face.

– Îl iubesc atât de mult, încât aş putea fi următoarea Mireasă Nebună, dar nici eu nu voiam să mă mut. Aripa mea e mai mult decât suficientă ca mărime, e practic o casă întreagă, iar el iubeşte locul ăsta la fel de mult ca tine, la fel de mult ca noi toate.

– Del se întoarce acasă, murmură Parker.

Familia întreagă, îşi spuse, toţi cei pe care îi iubea şi îi preţuia aveau să fie din nou împreună, în scurt timp. Iar asta însemna să fii acasă, ştia ea.

Până la opt şi cincizeci şi nouă, Parker era îmbrăcată într-un costum cu croiala fină, de culoarea vinetelor coapte, cu volănaşe foarte discrete pe cămaşa albă, imaculată. Petrecu exact cincizeci şi cinci de minute pentru a răspunde la e-mailuri, sms-uri şi apeluri telefonice, actualizând notiţele din diverse dosare ale clienţilor, verificând şi confirmând livrările aranjate cu subcontractorii pentru evenimentele din viitorul apropiat.

Când bătu ora zece, coborî din biroul ei de la etajul trei pentru prima întâlnire pe teren din ziua respectivă.

Se interesase deja în legătură cu potenţialul client. Mireasa era Deeanne Hagar, artistă locală ale cărei lucrări de vis, pline de fantezie, fuseseră reproduse în postere şi felicitări. Mirele era Wyatt Culpepper, arhitect peisagist. Ambii proveneau din familii bogate şi cu vechime, din domeniul bancar, respectiv imobiliar, şi ambii erau mezini, din părinţi divorţaţi de două ori.

Câteva cercetări sumare dăduseră la iveală că cei doi proaspăt logodiţi se cunoscuseră la un festival în aer liber, unde descoperiseră că amândoi iubeau muzica folk şi le plăcea foarte mult să călătorească.

Obţinuse alte câteva informaţii de pe site-uri web, Facebook, din interviuri în reviste şi ziare şi prin prieteni ai unor prieteni care le erau prieteni, şi hotărâse deja care avea să fie abordarea pentru prezentarea iniţială, în care aveau să fie incluse mamele ambilor.

Examină din priviri diverse locuri, făcând rapid o trecere în revistă a nivelului principal, încântată de aranjamentele florale romantice pregătite de Emma. Intră în bucătăria familiei, unde, după cum se aştepta, doamna Grady tocmai termina de aranjat tava cu cafea, ceaiul de vară cu gheaţă pe care îl ceruse Parker şi un platou cu fructe proaspete, împodobit cu fursecurile cu unt ale lui Laurel, subţiri ca foaia de hârtie.

– Arată perfect, doamnă Grady.

– E gata când doreşti.

– Să mergem să le ducem în salonul principal. Dacă vor să înceapă direct cu turul casei, poate le vom scoate afară. E frumos afară.

Parker dădu să o ajute, dar doamna Grady o opri cu un gest al mâinii.

– Mă descurc. Tocmai mi-a picat fisa că o cunosc pe mama miresei.

– Serios?

– Nu a rezistat prea mult, aşa-i? Cu mişcări vioaie, doamna Grady mută tăvile pe un cărucior pentru ceai. N-a ajuns să aniverseze al doilea an de căsnicie, dacă îmi amintesc bine. O femeie drăguţă şi destul de blândă. Ştearsă ca un bec de cinci waţi, dar cu suflet bun. Doamna Grady îşi trecu rapid vârfurile degetelor peste fusta şorţului de bucătărie legat la gât. S-a căsătorit din nou, cu un spaniol, şi s-a mutat la Barcelona.

– Nu ştiu de ce îmi mai pierd timpul pe internet când aş putea să mă informez direct de la tine.

– Dacă m-ai fi întrebat, ţi-aş fi spus că mama lui Mac a avut o scurtă aventură cu tatăl miresei, aflat între soţiile doi şi trei.

– Linda? Nu mă surprinde.

– Ei bine, putem fi toţi recunoscători că n-a ieşit nimic. Îmi plac fotografiile fetei, adăugă, împingând căruciorul spre salon.

– Le-ai văzut?

Doamna Grady îi făcu cu ochiul.

– Nu eşti singura care ştie să folosească internetul. Se aude soneria. Du-te. Pune mâna pe încă un client.

– Asta şi intenţionez să fac.

Primul gând al lui Parker a fost acela că mireasa arăta ca o versiune hollywoodiană a unui artist, cu cascada de păr roşu-strălucitor lung până la mijloc şi cu ochii verzi şi migdalaţi. Cel de-al doilea era legat de cât de frumoasă avea să fie Deeanne ca mireasă şi, în mod firesc, cât de mult îşi dorea să se implice în nunta ei.

– Bună dimineaţa. Bine aţi venit la Vows. Eu sunt Parker.

– Brown, corect? Wyatt întinse rapid o mână. Nu ştiu cine a făcut proiectul de peisagistică, dar persoana respectivă a fost un geniu. Şi mi-aş dori să fi fost eu.

– Mulţumesc frumos. Intraţi, vă rog.

– Mama mea, Patricia Ferrelle. Mama lui Deeanne, Karen Bliss.

– E o plăcere să vă întâlnesc pe toţi. Parker îi examină rapid. Wyatt era cel care lua iniţiativa, dar o făcea pe un ton vesel, iar cele trei femei îi dădeau voie. Ce-ar fi să ne aşezăm în salon câteva minute, să facem cunoştinţă.

Dar Deeanne se plimba deja prin holul spaţios, analizând din priviri scara elegantă.

– Credeam că o să fie încărcat. Credeam că o să *pară* încărcat. Se roti, cu o fluturare a rochiei drăguţe de vară. Am studiat site-ul vostru web. Totul părea perfect, părea superb, dar m-am gândit, nu, e prea… perfect. Dar sunt convinsă că asta nu înseamnă şi prea încărcat. Câtuşi de puţin.

– Ceea ce ar fi putut spune fiica mea în mult mai puţine cuvinte, domnişoară Brown, e că aveţi o casă minunată.

– Parker, spuse ea, şi vă mulţumesc, doamnă Bliss. Cafea? Sau ceai de vară cu gheaţă?

– N-am putea să aruncăm o privire prin zonă, mai întâi? întrebă Deeanne. În special afară, fiindcă eu şi Wyatt vrem o nuntă în aer liber.

– Ce-ar fi să începem de afară, pentru ca apoi să revenim în casă, după un tur complet? Vă gândiţi la luna septembrie a anului următor, continuă Parker, îndreptându-se spre uşa ce dădea spre terasa laterală.

– Peste un an. De asta am organizat vizita acum, ca să vedem cum se combină peisajul, grădinile, lumina.

– Avem mai multe zone ce pot fi folosite pentru nunţi în aer liber. Cele mai populare, în special pentru evenimente cu participanţi mai numeroşi, sunt terasa de vest şi pergola. Dar....

– Dar? repetă Wyatt, în vreme ce se plimbau în jurul casei.

– Când vă văd pe voi doi îmi imaginez ceva puţin diferit. Ceva ce mai facem din când în când. Lacul, spuse, cotind în spatele casei. Sălciile, unduirea ierbii de pe pajişte. Îmi imaginez o arcadă presărată cu flori şi panglici albe revărsându-se ca un râu printre rândurile de scaune, albe şi

ele, legate cu flori. Toate acestea reflectându-se în apa lacului. Valuri de flori peste tot, dar nu în aranjamente formale, ci în unele mai naturale. Flori de grădină rustică, dar într-o abundenţă ameţitoare. Partenera mea, Emmaline, designer în aranjamente florale, e o adevărată artistă.

Ochii lui Deeanne străluciră.

– Mi-a plăcut la nebunie ceea ce am văzut pe site-ul vostru, din aranjamentele realizate de ea.

– Poţi discuta direct cu ea dacă te hotărăşti să-ţi organizezi nunta cu noi, şi chiar dacă te gândeşti numai la posibilitatea asta. Eu îmi imaginez şi lumini de basm strălucitoare, lumânări pâlpâitoare. Totul natural, organic, dar somptuos, spectaculos. Căsuţa Titaniei. Tu vei purta ceva cu linii fluide, îi spuse lui Deeanne. Ceva ca de zână, cu părul lăsat liber. Fără voal, dar cu flori în păr.

– Da. Eşti foarte bună, nu-i aşa?

– De asta ne ocupăm aici. Să concepem ziua nunţii, astfel încât să reflecte ceea ce vă doriţi cel mai mult, cine sunteţi voi înşivă şi unul pentru celălalt. Voi nu aveţi nevoie de ceva formal, ci lejer şi de vis. Nici contemporan, nici de modă veche. Să fiţi voi doi şi un trio de muzică folk, să cânte cât păşiţi spre altar.

– *Never Ending Love,* interveni Wyatt cu un rânjet. Am ales deja formaţia. O să putem lucra cu designerul vostru în aranjamente florale, nu doar pentru decorul de nuntă, ci şi pentru buchete şi toate celelalte?

– Pas cu pas. Totul vă este dedicat vouă şi misiunii de a crea ziua perfectă pentru voi – chiar prea perfectă, spuse Parker, cu un zâmbet adresat lui Deeanne.

– Îmi place la nebunie lacul, murmură Deeanne, stând pe terasă şi privind în depărtare. Ador imaginea pe care tocmai mi-ai pictat-o în minte.

– Fiindcă imaginea asta te reprezintă, scumpo. Karen Bliss luă mâna fiicei sale. Te reprezintă perfect.

– Se poate dansa pe pajişte? întrebă mama lui Wyatt, aruncând o privire. M-am uitat şi pe site şi ştiu că aveţi o sală de bal superbă. Dar poate s-ar putea dansa aici.

– Evident. În oricare sau în ambele locuri, oricum doriţi. Dacă vă interesează, putem organiza o consultaţie completă, cu partenerele mele, să discutăm despre acele zone şi alte detalii.

– Ce-ar fi să ne uităm şi la restul? întrebă Wyatt, aplecându-se să o sărute pe Deeanne pe tâmplă.

La patru şi jumătate, Parker era din nou la birou, făcând ordine printre tabele, diagrame, programe. Mărturie a întâlnirilor de la sfârşitul zilei, sacoul de la costum îi era atârnat pe spatele scaunului, iar pantofii îi stăteau sub masă.

Îşi estimă încă o oră de lucru pe hârtii şi aprecie că ziua fusese una fericit de lejeră. Restul săptămânii se anunţa foarte aglomerat, dar, cu puţin noroc, până la şase putea să se schimbe într-o ţinută mai lejeră, să se răsfeţe cu un pahar de vin şi să mănânce aşezată efectiv la masă.

Răspunse cu un *hmmm?* când auzi un răpăit în uşă.

– Ai un minut? întrebă Mac.

– Întâmplător am chiar mai multe. Poţi să-ţi iei şi tu unul. Parker se răsuci în scaun, în vreme ce Mac aduse înăuntru două plase de cumpărături. Nu te-am văzut la sală azi-dimineaţă, dar văd că ţi-ai continuat exerciţiile cu greutăţi.

Rânjind, Mac îşi flexă braţul.

– Destul de bine, nu?

– Ai lucrat bine, Elliot. Vei avea braţe uluitor de frumoase în ziua nunţii.

Mac se aruncă într-un scaun.

– Îmi trebuie ceva pe măsura rochiei pe care mi-ai găsit-o. Ascultă, am jurat să nu devin Mireasa Nebună, sau Mireasa Plângăcioasă sau orice altă specie a Miresei Enervante, dar se apropie momentul şi am nevoie de asigurări din partea zeiţei organizatorilor de nunţi.

– Va fi perfectă şi exact ceea ce trebuie.

– M-am răzgândit în privinţa primului dans, din nou.

– Nu contează. Poţi să te tot răzgândeşti până în ultima clipă.

– Dar asta demonstrează ceva, Parks. Se pare că nu reuşesc să mă hotărăsc definitiv nici măcar în privinţa unui lucru de bază, cum ar fi o nenorocită de melodie.

– E o melodie importantă.

– Carter ia lecţii de dans?

Parker făcu ochi mari.

– De ce mă întrebi pe mine?

– Ştiam eu! Doamne, e aşa de dulce! L-ai pus pe Carter să ia lecţii ca să nu mă calce pe picioare la primul nostru dans.

– Carter mi-a cerut să mă ocup de asta, ca să fie o surpriză. Aşa că n-o strica.

– Mă face să mă topesc. Umerii i se ridicară şi îi coborâră într-un oftat fericit. Poate că nu reuşesc să mă ţin de nimic fiindcă mă tot topesc. În fine, am avut şedinţa aia foto de logodnă departe de studio, în după-amiaza asta.

– Cum a mers?

– Grozav. Erau atât de simpatici. Aş fi vrut să mă căsătoresc cu amândoi. Apoi am făcut o prostie în drum spre casă. M-am oprit la magazinul de încălţăminte de la Nordstrom.

– După cum am dedus deja cu inteligenţă, pe baza plaselor de cumpărături.

– Mi-am cumpărat zece perechi. O să le duc înapoi, majoritatea, dar...

– De ce?

Mac îşi miji ochii verzi.

– Nu încuraja nebunia. Nu am reuşit să mă ţin de o hotărâre, din nou. Mi-am cumpărat deja pantofii pentru nuntă, nu-i aşa? Nu am fost toate de acord că sunt perfecţi?

– Superbi şi perfecţi.

– Exact, atunci de ce am cumpărat patru perechi de rezervă?

– Parcă ai spus zece.

– Celelalte şase perechi sunt pentru luna de miere, de fapt patru dintre ele, apoi chiar aveam nevoie de pantofi noi de lucru, şi erau atât de drăguţi, încât am luat o pereche de culoarea cuprului şi alta de un verde aprins. Dar nu asta e important.

– Hai să-i văd!

– Pantofii de nuntă mai întâi, şi să nu spui nimic până nu-i înşir pe toţi. Mac ridică ambele mâini. O faţă complet inexpresivă. Nici o expresie, nici un sunet.

– O să mă întorc cu spatele, să lucrez la calculul ăsta.

– Mai bine o faci tu decât eu, murmură Mac, apoi se apucă de treabă.

Parker ignoră foşnetele şi suspinele până când Mac îi dădu undă verde.

Întorcându-se, examină pantofii înşiraţi pe masa de lucru. Se ridică, trecu de cealaltă parte, îi examină din nou. Îşi păstră chipul inexpresiv, nu spuse nimic, ridicând un pantof, privindu-l atent, aşezându-l la loc şi trecând la următorul.

– Mă ucizi, îi spuse Mac.

– Linişte. Se îndepărtă pentru a lua un dosar, din care scoase o poză cu Mac în rochia de mireasă. Reveni cu ea la pantofii expuşi şi dădu din cap.

– Da. În mod cert. Ridică o pereche. Ai fi o nebună să nu-i alegi pe ăştia.

– Serios? Mac îşi lovi palmele. Serios? Fiindcă ăştia erau aleşii. Pantofii. Aleşi. Dar m-am tot fâţâit în faţă şi-n spate, şi-n lateral. Oooo, uită-te la ei! Tocurile sunt atât de strălucitoare, iar cureluşa de pe gleznă e atât de sexy, dar nu prea sexy. Nu?

– Combinaţia perfectă de strălucitor, sexy şi sofisticat. O să-i duc pe ceilalţi înapoi.

– Dar...

– O să-i duc înapoi fiindcă ai găsit pantofi absolut perfecţi pentru nuntă şi trebuie să te ţii de ei. Trebuie să-i îndepărtezi pe restul din câmpul tău vizual şi să stai departe de magazinul de pantofi până după nuntă.

– Eşti atât de înţeleaptă.

Parker înclină capul.

– Sunt într-adevăr înţeleaptă. Şi pentru că sunt, cred că această pereche ar putea fi cu adevărat pantofii de nuntă ai Emmei. O să îi schimb cu o pereche cu numărul ei şi o să vedem.

– O, o, din nou, ce observaţii înţelepte. Mac luă în mână perechea indicată de Parker. Mai romantici, mai de prinţesă. E grozav. Sunt extenuată.

– Lasă la mine pantofii de nuntă, pe toţi. Ia-i pe restul. O, şi verifică-ţi programul când ajungi acasă. Am adăugat consultaţii.

– Câte?

– Din cele cinci tururi organizate azi, trei au confirmat, unul mai trebuie să discute cu tăticul, care plăteşte nunta, iar unul încă mai vrea să vadă şi alte opţiuni.

– Trei din cinci? Mac boxă aerul cu pumnii. U-hu!

– Aş zice că patru din cinci, fiindcă fata lui tăticu' ne vrea pe noi şi ne vrea tare. Cea de-a cincea? Mireasa pur şi simplu nu e încă pregătită să aleagă. Mama ei ne-ar vrea pe noi, ceea ce, după cum îmi spune instinctul, e în defavoarea noastră în acest caz. Vom vedea.

– Ei bine, sunt încântată. Trei consultaţii confirmate şi mi-am făcut rost şi de perechea perfectă de pantofi de nuntă. Mă duc acasă să-i ofer bărbatului meu un sărut lung şi lipicios, şi el nu va şti că asta se datorează lecţiilor de dans. Mulţumesc, Parks. Ne vedem mai târziu.

Parker se aşeză şi studie pantofii de pe masă. Se gândi la Mac alergând spre casă, la Carter. Se gândi la Laurel întâmpinându-l pe Del după două zile petrecute la o conferinţă în Chicago. Şi la Emma aşezată, poate, în micul ei pavilion, savurând un pahar de vin alături de Jack şi visând la propriile flori de nuntă.

Se roti cu scaunul, fixându-şi privirea pe calculele de pe ecran. Ea avea munca ei, îşi aminti. Muncă pe care o iubea, iar asta era ceea ce conta în acel moment.

Telefonul BlackBerry emise un semnal şi văzu dintr-o privire că o altă mireasă avea nevoie să discute cu ea.

– Vă puteţi baza întotdeauna pe mine, murmură, apoi răspunse. Bună, Brenna. Cu ce te pot ajuta?

capitolul 2

Parker se ocupă de pantofi şi, fiindcă timpul era limitat, îşi permise doar o singură pereche pentru ea. Se întâlni cu o mireasă, cu mătuşa favorită a miresei – care avea s-o conducă la altar – şi cu domnişoara de onoare a miresei, luând prânzul împreună pentru a discuta despre mărturiile de nuntă, muzică şi – printr-o coincidenţă – despre pantofi.

Se opri pe la magazinul cu accesorii de nuntă, la cererea unei alte mirese, participă la finalizarea rochiilor pentru alaiul miresei, îşi oferi părerea în privinţa agrafelor şi accesoriilor pentru păr, se întâlni cu o altă mireasă şi grupul ei pentru a analiza diverse opţiuni de materiale textile. Apoi intră rapid în Coffee Talk, pentru o scurtă întâlnire cu Sherry Maguire, încântătoarea soră a lui Carter, a cărei nuntă se apropia cu paşi rapizi.

– Diane se poartă naşpa, anunţă Sherry, făcând o faţă bosumflată, cu bărbia sprijinită în pumn.

– Nunta nu are legătură cu sora ta.

– Ştiu, ştiu, dar oricum se poartă naşpa. Mă deprimă complet. E un adevărat fenomen hai-să-i-stric-bucuria.

– Sherry, peste mai puţin de două săptămâni te vei căsători cu bărbatul pe care îl iubeşti. Corect?

În ochii de un albastru-azur ai lui Sherry se aprinse o lumină.

– O, da.

– Tot ce ţine de ziua asta a fost gândit în aşa fel încât să te facă fericită, să fie o sărbătoare în cinstea acestei iubiri. Corect?

– Doamne. Doamne! Chiar aşa e. Tu, voi toţi, aţi fost uimitori.

– Atunci, fii fericită! Sărbătoreşte! Iar dacă sora ta e îmbufnată din cauza asta, părerea mea e că o priveşte.

– Exact asta spune şi Nick. Sherry îşi ridică mâinile în aer, apoi le trecu prin părul de un blond luminos. Şi mama mea. Dar... zice că nu vine la repetiţii sau la repetiţia pentru cină.

„Ce naşpa“, îşi spuse Parker, dar manifestă doar o uşoară simpatie.

– Îmi pare rău. De ce nu?

– Nu face parte dintre nuntaşi, zice ea. Păi, nici *nu a vrut*. I-am cerut să fie doamnă de onoare, dar nu a vrut. Nu înţelegea de ce ar trebui să se deranjeze atât, de ce îmi doream *şi* o doamnă, *şi* o domnişoară de onoare.

– Sora ta şi cea mai veche şi apropiată prietenă.

– Exact. Sherry izbi cu pumnul în masă, apoi înfipse o lingură în frişca de pe cafeaua ei elaborată. Deci acum nu înţelege de ce ar trebui să facă rost de un baby-sitter, ca să poată veni la cină. I-am spus că sunt invitaţi şi copiii, dar apoi a început cu povestea că ar trebui să stea toată noaptea cu ochii pe ei, şi la repetiţia pentru cină. Prea multă agitaţie pentru ei, zice, prea extenuant pentru ea. Aşa că i-am spus că o să-i plătim o nenorocită de baby-sitter pentru ca ea şi Sam să poată ieşi în oraş, dar a devenit ţâfnoasă şi pe povestea *asta*. Nu am cum să câştig.

– Nu mai încerca.

– Dar e sora mea, Parker. E nunta mea.

Vocea lui Sherry tremura de emoţie, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Iar ea, îşi spuse Parker, fusese, pe tot parcursul procesului, cea mai veselă, încântătoare şi flexibilă dintre mirese.

Pe cinstea ei, n-avea să permită nici măcar o singură clipă tristă la nunta ei.

– O să vorbesc eu cu ea.

– Dar...

– Sherry. Parker îşi puse o mână peste a ei. Ai încredere în mine.

– O.K. Sherry inspiră adânc, expiră, clipind pentru a-şi alunga lacrimile. Îmi pare rău, sunt o idioată.

– Ba nu. Pentru a-şi sublinia cuvintele, Parker îi strânse mâna lui Sherry, scurt şi ferm. Dă-mi voie să-ţi spun, fiindcă eu cunosc mulţi idioţi, tu pur şi simplu nu te potriveşti profilului. Aşa că fă-mi o favoare şi scoate-ţi asta din cap deocamdată. Las-o deoparte şi concentrează-te pe cât de bine merg lucrurile şi cât de minunate vor fi.

– Ai dreptate. Ştiam eu că o să mă faci să mă simt mai bine.

– De-asta sunt aici.

Pe sub masă, Parker îşi răsuci încheietura pentru a se uita la ceas. Îşi permitea să mai stea încă zece minute.

– Deci ai confirmat datele pentru vizita la spa şi la salon, pentru ultimele ajustări la rochie?

Cele zece minute se prelungiră până aproape la cincisprezece, dar îşi calculase timpul cu o rezervă pentru drumul înapoi spre casă, unde avea programată o consultaţie la începutul serii. Nici măcar ploaia ce o stropi în drum spre maşină nu o îngrijora.

Avea timp suficient să ajungă acasă, să-şi împrospăteze ţinuta, să ia dosarele, să verifice bunătăţile pregătite pentru vizitatori şi să reia datele despre client cu partenerele ei. Dar, pentru a economisi timp, îşi conectă telefonul şi folosi comanda vocală pentru a o contacta pe Laurel.

– Departamentul de prăjituri al firmei Vows.

– Salut, sunt pe drum într-acolo. Suntem gata?

– Cafea, ceai, şampanie, aperitive simple, dar fabuloase, ciocolate. Emma a schimbat deja florile. Avem toate – sau vom avea – albumele cu eşantioane. Uau, ăla e un tunet?

– Da, tocmai şi-a dat drumul. Parker aruncă o privire rapidă la învolburarea întunecată de nori. Ajung acasă cam în douăzeci de minute. Pa.

Furtuna se dezlănţuia în forţă, violentă şi mânioasă, şi se gândi cât de mult ar fi savurat momentul dacă s-ar fi aflat înăuntru. Avea să ajungă în scurt timp, îşi spuse, dar reduse prudent viteza, cu ploaia răpăindu-i furios pe parbriz.

Conducea pe drumul spre casă, reluând în gând detalii despre noii clienţi.

Se întâmplă rapid, într-o ceaţă străbătută de picuri de ploaie.

Câinele – căprioara? – traversă în goană strada. Maşina de pe contrasens vira într-o parte ca să evite animalul şi derapă. Parker luă piciorul de pe acceleraţie, apăsă uşor frâna, chiar în momentul în care bătăile inimii îi reveniră la normal, fiindcă animalul dispăruse de pe drum.

Dar maşina de pe contrasens derapă din nou, direct spre ea.

Din nou, inima îi tresări. Neavând de ales, trase tare de volan pentru a evita coliziunea. Maşina ei scrâşni, ieşind brusc pe acostament. Spatele maşinii se zgâlţâi haotic, în vreme ce maşina îi juca dintr-o parte în alta. Maşina de pe contrasens trecu pe lângă ea la distanţă milimetrică şi îşi continuă drumul.

Ea rămase cu mâinile lipite de volan, cu genunchii tremurând, auzind în urechi bătaia de tobă a inimii sale.

– O.K., expiră ea. Sunt în regulă. Nu rănită. Nu sunt rănită.

Fiindcă voia să rămână întreagă, îşi impuse să scoată maşina complet în afara carosabilului, până avea să se oprească din tremurat. Ar fi putut să apară o altă maşină şi s-o agaţe din lateral.

Nu reuşi decât să se târască mizer.

„Pană de cauciuc“, îşi spuse şi închise ochii. „Perfect.“

Scoţând umbrela compactă din torpedo, ieşi din maşină să analizeze daunele.

– O, nu o pană de cauciuc, bombăni ea. O pană, pur şi simplu, nu e de-ajuns. *Două!* Două nenorocite de cauciucuri făcute ferfeniţă. Ridică ochii spre cerul care, observă cu amărăciune, începea deja să se însenineze.

Strălucirea palidă a unui curcubeu ce se întindea sub o măruntă scânteiere de soare îi apăru ca o insultă personală, date fiind circumstanţele.

Avea să întârzie aproape sigur la consultaţie, dar nu avea să ajungă udă până la piele.

Partea bună.

Urcă înapoi în maşină, sună la numărul de asistenţă rutieră. Fiindcă mâinile încă îi mai tremurau, hotărî să mai aştepte câteva minute înainte de a suna acasă.

Avea să le spună doar că avusese o pană, decise, şi că aştepta să vină tipul care să-i schimbe roata. Ar fi putut la fel de bine să schimbe şi ea o roată spartă, dacă ar fi fost nevoită, îşi spuse. Dar nu avea decât o singură roată de rezervă.

Apăsându-şi cu o mână stomacul tulburat, scoase o pastilă antiacid din tubul pe care îl avea în poşetă.

Avea să dureze, probabil, treizeci de minute până să sosească maşina de remorcare, dacă avea noroc, apoi avea să fie nevoită să-i ceară şoferului s-o ducă acasă sau să comande un taxi. Nu avea de gând să sune acasă şi să-i ceară uneia dintre partenerele sale să vină după ea şi să le lase să vadă maşina.

Nu înainte de consultaţie.

Un taxi, hotărî. Dacă îşi chema un taxi, avea să ajungă acasă odată cu maşina de remorcare. Era mai eficient aşa. Dacă ar fi reuşit să se oprească din tremurat, ar fi putut pune totul în ordine din nou, rezolvând situaţia.

Auzi zgomotul unui motor, iar privirea îi zbură spre oglinda retrovizoare. Încetinea deja, după cum îşi dădu seama, răsuflând din nou. O motocicletă, care în mod cert avea loc din belşug să o ocolească.

În schimb, aceasta opri în spatele ei.

„Bunul samaritean“, îşi spuse. Nu toţi erau nişte nenorociţi nepăsători, aşa cum fusese celălalt şofer. Deschise uşa să-i spună motociclistului că ceruse deja ajutor şi ieşi.

Îl văzu pe Malcolm Kavanaugh dându-şi jos casca neagră.

Era din ce în ce mai bine, îşi spuse. Acum, era „salvată“ de prietenul fratelui ei, actualul lor mecanic, un bărbat care mai degrabă o irita.

Îl urmări examinând situaţia, în vreme ce ploaia tot mai subţire îi umezea părul negru, nepieptănat. Jeanşii îi erau tăiaţi în dreptul genunchilor şi pătaţi cu ulei pe coapse. Cămaşa neagră şi jacheta de piele contribuiau şi ele la imaginea de băiat rău şi sexy, făcut pentru a păcătui.

Şi ochii, îşi spuse când privirea lui o întâlni pe a ei, ochii lui ar fi stârnit o femeie spre păcat. Spre mai multe păcate.

– Ai păţit ceva?

– Nu.

El îi aruncă o privire lungă, ca şi cum ar fi încercat să decidă singur.

– Nu ţi s-a declanşat airbagul.

– Nu aveam viteză chiar aşa de mare. Nu am lovit nimic. Am *evitat* o coliziune cu un tâmpit care a tras de volan să evite un câine, apoi a tot venit spre mine. Am fost nevoită să ies în decor şi...

– Unde e? Celălalt şofer?

– Şi-a văzut mai departe de drum. Cine face aşa ceva? Cum poate cineva să facă aşa ceva?

Fără a spune nimic, el se întinse pe lângă ea şi scoase sticla de apă din suportul pentru pahare.

– Stai jos. Bea nişte apă.

– Sunt bine. Sunt doar furioasă. Sunt foarte, foarte furioasă.

El o îmbrânci prieteneşte când se aşeză cu picioarele într-o parte pe scaunul din faţă.

– Cum ţi-e roata de rezervă?

– N-a fost folosită niciodată. E nouă. Mi-am pus cauciucuri nou-nouţe iarna trecută. La naiba!

– O să ai nevoie de câteva noi acum.

Se ghemui pentru o clipă, astfel încât ochii lui de un verde intens ajunseră la acelaşi nivel cu ai ei.

Îi luă o clipă să înţeleagă că gestul şi tonul neutru al vocii sale aveau, probabil, rolul de a-i păstra ei calmul. Din moment ce planul părea să funcţioneze, trebuia să îl aprecieze.

– O să luăm unele ca cele pe care le ai deja, continuă el. Vreau să verific şi maşina, dacă tot m-am apucat de asta.

– Da, bine, O.K. Bău, dându-şi seama că avea gâtul uscat ca iasca. Mulţumesc. Sunt doar...

– Foarte, foarte furioasă, completă el, ridicându-se. Nu pot spune că nu te înţeleg.

– Şi o să întârzii. Detest să întârzii. Am o consultaţie acasă, peste – o, la naiba – douăzeci de minute. Trebuie să chem un taxi.

– Ba nu.

Întoarse privirea spre capătul străzii, de unde se apropia camionul de tractări.

– S-au mişcat repede, şi tu te-ai mişcat repede. Nu mă aşteptam... Se întrerupse când mintea i se puse din nou în funcţiune. Veneai încoace, pe motocicletă?

– Vin încoace, pe motocicletă, o corectă el. Din moment ce ai făcut o solicitare de service pe motiv că ai fost scoasă de pe carosabil. Nu ai sunat la poliţie?

– Nu am reţinut numărul de înmatriculare, nici măcar tipul de maşină. Iar asta o ucidea pe dinăuntru. Pur şi simplu, *o ucidea*. S-a întâmplat atât de rapid, ploua şi...

– Şi ar fi fost o pierdere de vreme. Oricum, Bill o să facă fotografii şi o să anunţe poliţia în locul tău.

Ea îşi apăsă podul palmei pe frunte.

– O.K. Mersi. Serios, îţi mulţumesc. Cred că sunt puţin zguduită.

– E prima dată când te văd aşa. Stai puţin.

Se duse la camion şi, în timp ce el vorbea cu şoferul, ea îşi bău apa şi îşi impuse să se liniştească. Totul era în regulă, cât se poate de în regulă. Şoferul avea să o ducă acasă şi nici măcar n-avea să întârzie. Zece minute să ajungă acasă, încă cinci să-şi pună la punct ţinuta. Avea să le spună varianta simplificată a poveştii cu pana, după consultaţie.

Totul era cât se poate de în regulă.

Ridică privirea, când Malcom se întoarse şi îi dădu o cască roşie de pompier.

– O să ai nevoie de asta.

– De ce?

– Siguranţa înainte de orice, Picioare. I-o aşeză personal pe cap, iar rânjetul său se transformă uşor într-un zâmbet satisfăcut. Drăguţ.

– Poftim? Parker făcu ochii mari. Dacă îţi închipui că mă urc pe motocicleta aia...

– Vrei să ajungi la timp la întâlnire? Să-ţi păstrezi reputaţia de domnişoara Promptitudine şi Eficienţă? Ploaia s-a oprit. Nici măcar n-o să te uzi. Din nou, se întinse pe lângă ea, dar de data aceasta corpurile lor se ciocniră. Se retrase, ţinând în mână poşeta ei. O să ai nevoie de asta. Să mergem.

– N-ar putea şoferul – n-ar putea să mă ducă el?

Mal îi prinse poşeta pe motocicletă şi îşi trecu un picior peste şa.

– Doar nu ţi-e teamă să mergi pe motocicletă, nu? Şi pentru o distanţă de cât, de vreo zece kilometri?

– Bineînţeles că nu mi-e teamă.

Îşi puse casca, porni motocicleta şi tură de câteva ori motorul mai zdravăn.

– Suntem contracronometru.

– O, pentru numele lui... Îşi înghiţi cuvintele, ţopăi până la motocicletă în pantofii cu toc şi, strângând din dinţi, reuşi să-şi treacă un picior de cealaltă parte a motocicletei, în spatele lui. Fusta i se ridică până sus pe coapse.

– Frumos.

– Taci din gură.

Îi simţi, mai mult decât îi auzi, râsul.

– Ai mai călărit vreodată pe o Harley, Picioare?

– Nu. De ce aş fi făcut-o?

– Atunci te-aşteaptă o mare surpriză. Ar fi bine să te ţii. De mine, adăugă după o pauză de-o clipă.

Ea îl prinse lejer de talie.

Dar când el tură din nou motorul – ştia al naibii de bine c-o făcea intenţionat – îşi înghiţi orgoliul şi îşi strânse braţele în jurul lui.

De ce, se întrebă ea, ar fi vrut cineva să conducă ceva atât de zgomotos, atât de periculos, atât de...

Apoi, zburară pe şosea, iar vântul sufla răcoros, mângâietor şi *fascinant* peste fiecare bucăţică din ea.

„O.K., o senzaţie tare, recunoscu ea, iar inima îi tresări când el se aplecă într-o curbă. O senzaţie tare înspăimântătoare. Ca-ntr-un montagne russe, care, recunoştea ea, era o altă experienţă de senzaţie, fără a fi neapărat necesară ca să ai o viaţă împlinită.

Peisajul trecea în goană pe lângă ei. Simţea mirosul ploii, al ierbii, al jachetei lui de piele, simţea vibraţia puternică a motocicletei între picioarele ei.

„Sexuală“, recunoscu ea, ceea ce adăuga o notă excitantă acelei senzaţii intense înspăimântătoare. Cu siguranţă, acesta era motivul pentru care oamenii goneau pe motociclete.

Când el coti pe aleea casei ei, ea se luptă cu impulsul de a-şi arunca braţele în aer pentru a simţi salutul biciuitor al vântului pe palmele ei.

În momentul în care se opri în faţa casei, ieşi Del.

– Mal.

– Del.

– Parker, unde e maşina ta?

– O, am făcut pană ceva mai încolo, pe drum. Mal a trecut pe-acolo. Şoferul lui de la remorcări se ocupă de asta. Eu am o consultaţie.

Fratele ei îşi plecă puţin capul într-o parte, iar ea îi observă o tresărire în colţul gurii.

– Parker! Ai mers pe o motocicletă.

– Şi ce dacă?

Încercă să coboare graţios, dar tocurile şi fusta făceau lucrurile mai dificile.

Mal se aruncă pur şi simplu din şa, apoi o coborî şi pe ea ca pe un pachet de livrat.

– Mulţumesc. Foarte mult. Trebuie să fug, altfel...

– Ai să întârzii. Îi desfăcu poşeta prinsă de motocicletă. Probabil vrei să porţi asta.

Îi desfăcu legăturile de la cască şi i-o dădu jos.

– Mulţumesc.

– Ai mai spus asta. De câteva ori.

– Păi... Rămasă fără cuvinte, ceea ce nu-i stătea în fire, se întoarse şi porni în grabă spre casă.

Îl auzi pe Del spunând:

– Intră şi bea o bere.

Şi încercă să nu tresară când Mal răspunse pe un ton tărăgănat:

– Nu m-ar deranja una.

Mal îl urmă pe Del înăuntru şi o zări preţ de-o clipă pe Parker, urcând scările în fugă. Femeia avea picioare, nu glumă, genul pe care el le numea „picioare de Hollywood“.

Partenerele ei – blonda cea mişto, frumoasa cu părul ca pana corbului, roşcata cu părul lins – stăteau în pragul a ceea ce, presupunea el, reprezenta un salon, vorbind toate deodată.

Alcătuiau o imagine al naibii de interesantă.

– Pană de cauciuc, spuse Del şi îşi continuă drumul.

Conacul familiei Brown avea stil, îşi spuse Mal, avea clasă, avea *prestanţă,* şi totuşi reuşea să dea impresia de casă, mai degrabă decât de muzeu. Se gândea că asta se datora celor care locuiau acolo, şi care locuiseră acolo.

Culori calde, opere de artă ce atrăgeau privirea în loc s-o încurce, fotolii confortabile, mese lucioase, flori, flori şi din nou flori, toate amestecate cu stil, clasă, prestanţă.

Dar nu avea nici pentru o clipă impresia că ar trebui să-şi ţină mâinile în buzunar, de teamă să nu lase vreo urmă de degete sau ceva de genul ăsta.

Vizitase aproape întreaga clădire – mai puţin aripa privată a lui Parker (şi nu ar fi fost interesant să schimbe asta?) – şi se simţise întotdeauna confortabil. Însă cea mai relaxată şi primitoare zonă din casă rămânea bucătăria doamnei Grady.

Doamna în persoană se întoarse de la aragazul unde amesteca în ceva ce parfuma delicios aerul.

– Deci tu eşti Malcolm.

– Ce mai faceţi, doamnă Grady?

– Destul de bine. Ridică o sprânceană când Del luă câteva beri din frigider. Ieşiţi afară cu alea. Nu vreau să mă împiedic de voi.

– Da, doamnă, spuseră amândoi deodată.

– Presupun că rămâi la cină, îi spuse lui Malcolm.

– Mă invitaţi?
– Te invit eu, dacă Delaney şi-a uitat bunele maniere.
– De-abia a ajuns, bombăni Del.
– Fiindcă restul băieţilor au reuşit să-mi fure o masă după consultaţie, pot să mai includ o persoană. Dacă nu e cineva mofturos.
– Dacă e gătit de dumneavoastră, doamnă Grady, voi fi recunoscător chiar şi pentru o singură înghiţitură.
– Eşti bun de gură, nu-i aşa, băiete?
– Toate fetele zic aşa.
Ea râse scurt şi lovi cu lingura în marginea unei cratiţe.
– Afară, amândoi.
Del deschise frigiderul şi mai scoase două beri. Îi îndesă trei dintre ele în braţe lui Mal, apoi îşi deschise telefonul, ieşind afară:
– Jack, e Mal aici. Avem bere. Ia-l pe Carter.
Închise din nou telefonul.
Încă mai era îmbrăcat în costum, remarcă Mal, şi chiar dacă îşi dăduse jos cravata şi îşi desfăcuse gulerul, aducea la fel de mult cu un avocat educat la Yale. Avea aceleaşi culori ca sora sa – păr castaniu dens, bogat, ochi de un albastru neclar. Trăsăturile ei erau mai fine, mai moi, dar oricine avea doi ochi şi-ar fi dat seama că erau fraţi.
Del se aşeză şi îşi întinse picioarele. Atitudinea lui tindea să fie mai relaxată şi mai lejeră şi, cu siguranţă, mult mai puţin înţepată decât cea a surorii sale, acesta fiind, probabil, şi motivul pentru care deveniseră amici de poker, apoi prieteni.
Deschiseră sticlele, iar când Malcolm luă prima înghiţitură rece, corpul său se relaxă pentru prima dată de când pusese mâna pe unelte, cu douăsprezece ore înainte.
– Ce s-a întâmplat? întrebă Del.
– În legătură cu ce?
– Nu face pe şmecherul cu mine, Mal. Pană de cauciuc, pe naiba! Dacă Parker ar fi făcut pană, i-ai fi schimbat roata – sau ar fi făcut-o ea – şi nu ar fi venit până acasă pe motocicleta ta.
– A făcut pană la o roată. Malcolm mai luă o înghiţitură de bere. De fapt, la două. Sunt praştie. Ridică din umeri. Nu avea să-şi mintă prietenul. Din câte mi-a spus ea, şi după cum părea când am ajuns eu acolo, un idiot a tras de volan într-o parte ca să evite un câine. Parker a fost nevoită să iasă mult pe acostament ca să nu se buşească. Drumul era umed, poate a tras prea mult de volan, s-a rotit puţin şi şi-a spart cele două anvelope pe stânga. Din câte-am văzut după urmele de frânare, celălalt şofer a greşit – nu ea, iar el şi-a continuat drumul.
– A lăsat-o acolo? Furia însufleţi vocea lui Del şi se întipări pentru o clipă pe chipul său, ca o furtună. Nenorocitul! A apucat să-i vadă numărul de înmatriculare, marca maşinii?
– N-a văzut nimic şi nu pot spune că n-o înţeleg. Probabil s-a întâmplat în toiul acelei derapări rapide, iar ea era foarte ocupată să ţină maşina sub control. Eu zic că s-a descurcat destul de bine. Nu a lovit nimic, nici măcar nu s-a declanşat airbagul. Era tulburată şi furioasă. Şi o înfuria şi mai tare gândul că va întârzia la întâlnire.
– Dar nu era rănită, îşi spuse Del, mai mult ca pentru sine. O.K. Unde?
– La vreo zece kilometri de-aici.
– Veneai în direcţia asta, pe motocicletă?
– Nu. Al naibii interogatoriu sever! Ascultă, mama a recepţionat apelul şi a venit să-mi spună că cineva a scos-o pe Parker de pe drum şi că fusese lovită, aşa că am pornit pe motor să văd cum e, în vreme ce mama l-a trimis pe Bill.
– Apreciez asta, Mal.
Îşi mută privirea când apăru doamna Grady, aducând un bol cu amestec de chipsuri şi o farfurie cu măsline, pe care le aşeză pe masă.
– Să absoarbă o parte din berea aia. Uite că sosesc şi prietenii voştri, adăugă, arătând din cap spre celălalt capăt al pajiştii, în lumina tremurătoare a amurgului.
– Tu. Îl împunse pe Malcolm în umăr. Poţi să mai bei o bere, fiindcă va mai trece cel puţin o oră până ne aşezăm la cină, dar apoi gata, până nu-ţi parchezi înapoi acasă maşinăria aia monstruoasă.
– Eu şi cu tine am putea merge la un dans mai întâi.
– Ai grijă. Îi făcu cu ochiul. Mai ştiu o grămadă de trucuri.
Se întoarse agale în casă, lăsându-l pe Malcolm rânjind:
– Pun pariu că ştie.
Îşi înclină berea spre Jack şi Carter în semn de salut.
– Exact ce trebuia. Jack Cooke, arhitectul de mare succes şi amicul din facultate a lui Del, îşi deschise o bere. Bocancii solizi şi jeanşii îi dădură lui Mal de înţeles că Jack îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei făcând muncă de teren, nu de birou.
Era o imagine contrastantă faţă de cea a lui Carter, în cămaşă clasică şi pantaloni kaki, cu ochelarii de citit iţindu-se din buzunarul cămăşii, iar Malcolm şi-l imagină aşezat în noul său birou de-acasă corectând lucrări, cu jacheta sa de tweed *à la* Profesor Maguire atârnată atent în dulap.
Se gândi că formau o adunătură pestriţă – dacă înţelegea bine sensul cuvântului –, cu Del în elegantul său costum italian, cu Jack şi bocancii de lucru, cu Carter în pantalonii săi kaki de profesor, şi el însuşi...
Păi, la naiba, dacă ar fi ştiut că va fi invitat la cină, şi-ar fi schimbat pantalonii.
Probabil.
Jack luă o mână zdravănă din amestecul de chipsuri.
– Ce s-a întâmplat?
– Cineva a scos-o pe Parker de pe drum. Mal i-a sărit în ajutor.
– Ea e în regulă? Carter îşi lăsă jos berea repede, fără să bea. E rănită?
– E în regulă, spuse Malcolm. Câteva cauciucuri făcute ferfeniţă. Nu-i mare scofală. Iar eu m-am ales cu vreo câteva beri şi o cină din asta. O afacere destul de bună.
– A convins-o pe Parker să urce pe motocicletă.
Jack pufni, îşi mută privirea de la Del la Mal.
– Vorbeşti serios?
– Cel mai mic dintre două rele. Amuzat deja, Malcolm înghiţi o măslină. Ori urca pe motocicletă, ori întârzia la întâlnire. Mai luă o măslină. Cred că i-a plăcut. Va trebui s-o duc la o tură pe bune.
– Vezi să nu! Del râse cu jumătate de gură. Succes atunci.
– Nu crezi c-o pot convinge să se urce din nou pe motocicletă?

– Parker nu e chiar genul de mămică motociclistă.

– Ai grijă ce zici despre maică-mea, zise Mal, sorbindu-şi berea. Pun pariu pe o sută că în două săptămâni o urc din nou pe motocicletă, pentru o oră întreagă.

– Dacă arunci aşa cu banii, voi fi nevoit să-ţi tot cumpăr eu bere.

– Eu îţi iau banii, spuse Jack, băgând mâna în amestecul de chipsuri. Nu am scrupule să-ţi iau banii.

– Punem pariu. Malcolm dădu mâna cu Jack. Încă mai poţi să te bagi, îi spuse lui Del.

– Bine. Dând mâna cu cei doi, Del îi aruncă o privire lui Carter. Te bagi?

– Nu, nu cred... Păi, de fapt, cred că o să pun pariu pe Malcolm.

Malcolm îi aruncă lui Carter o privire apreciativă.

– Poate chiar eşti atât de deştept pe cât pari.

capitolul 3

Din câte ştia Malcolm, majoritatea oamenilor nu serveau la cină şuncă glazurată cu miere, cartofi şi morcovi pitici copţi şi asparagus pregătit lejer la grătar, într-o zi obişnuită de marţi. Şi, probabil, nici nu mâncau la mese decorate cu lumânări şi flori, cu vinul strălucind în pahare de cristal.

Pe de altă parte, familia Brown nu era ca majoritatea oamenilor.

S-ar fi lipsit de vinul franţuzesc sofisticat chiar şi fără privirea critică a doamnei Grady. Depăşise cu mult vârsta la care se făcea criţă înainte de a urca pe motocicletă.

Îşi făcuse planuri vagi de a merge acasă, să alunge tensiunea acelei zile lungi cu mişcare, să facă un duş, să arunce ceva între câteva felii de pâine, să-şi deschidă o bere şi să stea o vreme, fără să facă nimic, în faţa televizorului.

L-ar fi aranjat un astfel de plan.

Dar, trebuia să recunoască, asta era mai bine.

Nu doar mâncarea – deşi, lisuse, doamna Grady chiar ştia să gătească –, ci tot locul acela, toată povestea. Femei frumoase, bărbaţi care îi plăceau şi uimitoarea doamnă Grady.

Şi, în special, veşnic uluitoarea Parker Brown.

Avea un chip ce dădea bine în lumina lumânărilor, presupunea el. Elegant, dar nu rece, doar dacă nu voia ea să-i dea o expresie rece. Sexy, dar în mod subtil, ca o umbră de dantelă sub o cămaşă scrobită.

Mai era şi vocea ei – joasă, ca un firicel de fum, dar schimbătoare ca vremea, trecând de la alertă, la severă, de la caldă, la rece ca gheaţa. Cu acele tonuri, ea rezolva ce era de rezolvat. Ştia exact, decise el, cum să le folosească.

Parker fusese nevoită să povestească întreaga aventură cu aşa-zisul accident, amestecând observaţiile relaxate cu tonuri de enervare. Dacă nu ar fi văzut-o personal imediat după accident, poate că ar fi crezut-o când pretindea că nu fusese nici o clipă în pericol cu adevărat şi că era doar deranjată de propria ei reacţie exagerată şi de neatenţia celuilalt şofer.

Chiar dacă se prefăcu astfel, ceilalţi o copleşiră cu grijă, o asediară cu şi mai multe întrebări, aruncară cu vorbe grele în celălalt şofer şi revărsară un val de recunoştinţă asupra lui, până se simţi înecat de ea.

Presupuse că şi el, şi Parker s-au simţit la fel de uşuraţi când se schimbă subiectul.

Îi plăcea să-i asculte, pe toţi. Cina în grup – sau, i se părea lui, mai degrabă în familie – dura mult timp, era zgomotoasă şi presupunea al naibii de multe discuţii încrucişate. Asta nu-l deranja pe Mal. Îi permitea să nu spună prea multe, el, personal, iar, după părerea lui, aflai mai multe despre oameni când îi lăsai pe ei la cârmă.

– Ce-ai să faci cu masa de biliard? îl întrebă Jack pe Del.

– Nu am hotărât încă.

Îi trezi interesul lui Malcolm suficient cât să întrebe:

– Care-i problema cu masa de biliard?

– Nici una.

– Del îşi vinde casa şi se mută aici, îi spuse Carter lui Mal.

– O vinde? Când asta?

– Un eveniment foarte recent. Del ridică din sprâncene spre Mal, întinzând unt peste unul dintre croasantele sofisticate ale doamnei Grady. Vrei s-o cumperi?

– Ce naiba aş putea să fac eu cu ea? E mare cât pentru o familie de zece persoane, plus bunicii lor din Iowa. Se gândi o vreme, tăindu-şi încă o bucată de şuncă. Nu s-ar putea să cumpăr salonul de jocuri?

– Mă tem că nu, dar am câteva idei legate de toate astea.

– Să mă anunţi când eşti dispus să-ţi vinzi maşinile de pinball.

– Unde o să le pui? întrebă Jack. Abia ai loc să te învârţi în locuinţa aia din garajul mamei tale.

– Pentru bijuteriile alea o să-mi arunc patul şi-o să dorm pe podea.

– Băieţii şi jucăriile lor. Laurel îşi roti ochii spre Del. Tu nu poţi să le pui pe-ale tale în dormitorul nostru. Limita stabilită, Delaney. Graniţa de neşters.

– Eu mă gândeam la un alt loc. Del îi aruncă o privire lui Parker. O să discutăm despre asta.

– În regulă. M-am gândit că poate ai vrea să reamenajezi una dintre mansarde, începu Parker, dar am aruncat chiar eu o privire şi nu cred că ar rezista la o asemenea greutate. Cel puţin, nu dacă ai vrea să păstrezi masa de biliard din ardezie.

– Nu mă gândeam la etaj. Mă gândeam mai jos.

– Jos? repetă Parker. Unde... O, Doamne, Del, nu într-unul dintre subsoluri.

– Câte mansarde şi subsoluri cuprinde clădirea asta? îi şopti Mal Emmei.

– Trei mansarde, două – nu, trei subsoluri, dacă iei în calcul şi înspăimântătorul beci rezervat boilerului, unde trăiesc demoni ce se hrănesc cu fetiţe, mâncându-le de vii.

– Tare.

– Sigur, dacă eşti un băieţel aşa cum era Del. Emma îşi îngustă ochii întunecaţi, aruncând o privire răutăcioasă spre celălalt capăt al mesei. Dar dacă eşti o fetiţă care se joacă de-a vânătoarea de comori, ai putea fi marcată pe viaţă de un anumit băiat rău cu o lanternă cu bec roşu, cu un mers târşâit şi un râs grav, de nebun.

Îşi luă paharul cu vin şi se cutremură puţin.

– Eu nici în ziua de azi nu pot merge acolo.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre grup, în vreme ce Parker şi Del discutau despre subsoluri, Laurel zâmbea spre paharul de vin, Jack mai lua un croasant, iar Mac îi şoptea ceva la ureche lui Carter, făcând să roşească vârful acelei urechi.

Interesant.

– Ascultă, spuse Del, tu foloseşti subsolul aripii de vest ca magazie pentru produsele necesare evenimentelor – scaune şi mese suplimentare şi mai ştiu eu ce.

– Cumpărăm mai multe. Investim în inventarul propriu, sublinie Parker. Ca să împuşcăm noi chiria în loc să subcontractăm.

– Ceea ce e profitabil. Am coborât acolo de prea multe ori ca să mai ţin minte, când am contribuit la organizarea unor evenimente. Ai loc suficient cât pentru o sală de expoziţii.

– Nu e vorba de spaţiu, Del, poţi să iei tu spaţiul. Cântărindu-şi în mod evident opţiunile, Parker se încruntă spre paharul de apă, apoi spre Del. Am putea muta magazia în partea de est, dar chiar şi aşa...

– Nu, nu! flutură Emma din amândouă mâinile. E prea aproape de Poarta Iadului.

– Iar el e încă acolo, spuse Del sinistru, aşteptându-te.
– Te urăsc, Delaney. Bate-l, Jack, ceru Emma. Mult de tot.
– O.K. Pot să termin croasantul mai întâi?
– Est, vest, întrerupse Parker, oricum e un *subsol*. Nu există aproape deloc lumină naturală, tavanele sunt la doar doi metri înălţime, podelele sunt din beton, pereţii tencuiţi în ghips, şi sunt ţevi peste tot.
– Condiţii ideale pentru o Peşteră a Bărbaţilor. În plus, de ce crezi că-l ţin pe lângă mine? făcu un semn spre Jack. Nu doar pentru mutra lui simpatică.
– Să iau un subsol ca o peşteră şi să-l reamenajez ca ZDM? Adică Zonă de Distracţie Masculină, pentru voi, civilii, explică Jack, cu ochii luminaţi de o scânteie de interes. Pot face asta.
– Zidurile au treizeci de centimetri grosime, continuă Del, deci spaţiul ar putea fi folosit chiar şi în timpul evenimentelor şi nimeni n-ar auzi nimic. Ridică paharul de vin, plimbă în rotocoale cei câţiva milimetri de vin rămaşi, fixând-o cu privirea pe Emma. Exact aşa cum nimeni nu aude strigătele jalnice ale unor fete mâncate de vii de demonul cu un singur ochi roşu.
– Ticălosule!
Emma îşi strânse umerii.
– Hai să mergem să aruncăm o privire.
Parker se holbă la Del.
– Acum?
– Sigur.
– Eu nu cobor acolo, bombăni Emma.
– Of, iubito! Jack se aplecă spre ea şi-şi petrecu un braţ pe după umerii ei. O să te apăr eu.
Ea clătină din cap spre Jack.
– Spui asta acum.
– Voi daţi-i bătaie. Mac flutură din paharul cu vin. Eu şi Carter o să ne terminăm vinul, apoi avem.... nişte chestii de făcut acasă.
– Mai vine şi prăjitură cu piersici, anunţă doamna Grady.
– Păi... Mac zâmbi. Avem desert acasă, nu-i aşa, Carter?
Urechile i se înroşiră din nou.
– Aşa se pare.
– Haide, Mal, îl invită Del. Îţi facem un tur al subteranelor, să-ţi faci poftă de mâncare pentru prăjitură.
– Sigur.
Se ridică să-i urmeze şi se întinse după farfurie să o ducă la spălat.
– Lasă asta deocamdată. Doamna Grady îl apostrofă din deget. Du-te şi explorează mai întâi.
– O.K. Cea mai bună şuncă pe care am mâncat-o vreodată.
– O să-ţi pun din ea la pachet să duci şi acasă.
El se aplecă, trecând pe lângă ea.
– Vă sunt dator cu un dans, îi şopti în ureche, făcând-o să râdă.
– Ce-a fost asta? îl întrebă Parker.
– O conversaţie personală.
Îi urmă, păşind pe scările care, îşi imagină, fuseseră străbătute în trecut de paşii grăbiţi ai servitorilor şi întrebându-se de ce Parker purta în continuare acele tocuri subţiri.
Când Del ajunse la întrerupătoare, luminile fluorescente aspre se aprinseră, dezvăluind un labirint masiv.
Remarcă tavanele joase, pereţii nefinisaţi, conductele lăsate la vedere şi, când cotiră spre o zonă deschisă, rafturile pentru unelte, teancuri de mese, scaune, scăunele.
Un subsol, fără îndoială, care avea o notă aproape plăcută de înspăimântător şi de o curăţenie la fel de desăvârşită precum bucătăria unui restaurant de cinci stele.
– Ce, aveţi pitici de subsol care ies noaptea şi fac o curăţenie lună?
– Doar fiindcă e un loc destinat depozitării de obiecte şi unor funcţii utilitare nu înseamnă că nu trebuie să fie curat, răspunse Parker. Del, e deprimant aici.
– Deocamdată.
Intră pe un coridor, se strecură pe sub alte câteva conducte cu o graţie care, presupuse Mal, se datora obişnuinţei, şi continuă să rătăcească.
– Vechea sală a boilerului. Del împunse cu degetul mare o uşă de lemn încuiată. Unde aşteaptă demonii pofticioşi, ascuţindu-şi colţii pe oasele…
– N-am înghiţit povestea aia nici când aveam opt ani, îi aminti Laurel.
– Mare păcat.
Îşi trecu braţul pe după umerii ei, iar ea îl cuprinse după talie.
Malcolm îşi potrivi pasul pentru a veni lângă Parker.
– E o grămadă de spaţiu.
– A avut mai multe vieţi şi diverse utilizări. Ca magazie şi spaţiu utilitar, exact ca acum. Iar străbunicul meu avea un atelier aici. Îi plăcea să construiască lucruri şi se spune că îi plăcea să aibă un loc liniştit unde să se retragă, atunci când pe străbunica o apucau năbădăile. Păstrau aici dulceţuri, legume rădăcinoase şi orice altceva mai puneau la conservă în sezonul recoltelor. Tatăl meu mi-a spus că părinţii săi amenajaseră acest spaţiu ca adăpost antiaerian în anii cincizeci.
Când spaţiul se deschise larg din nou, ea se opri punându-şi mâinile în şolduri.
– Doamne, Del, e *înfricoşător*. E ca o catacombă.
– Îmi place. Jack făcu un tur, cu ochi cercetători. Dăm jos peretele ăla, lărgim deschiderile. Bârne, coloane. Asta ne mai adaugă o fereastră, ceva mai multă lumină.
– Tu numeşti despicătura aia fereastră? întrebă Laurel.
– Iluminarea e o prioritate, şi avem posibilităţi. Jack ridică privirea. Ar trebui să modificăm traseele pentru o parte dintre conducte, să creăm mai mult spaţiu la nivelul capului. Spaţiul nu e o problemă, aşa că aş îmbrăca pereţii în şindrile, aş reface sistemul electric, aş îmbunătăţi canalizarea. Aş adăuga o toaletă drăguţă aici, echilibrată cu un closet dincoace. Eu, unul, aş adăuga şi un şemineu pe gaz. Căldură şi ambianţă, eventual câteva decoraţiuni de piatră sau cărămidă pe peretele ăla. Gresie pe podea, cabluri de încălzire sub gresie.

– Aici ai uşile de la adăpostul de furtună. Trebuie să mă gândesc la asta, să fac măsurători, dar se poate rezolva. O, da, se poate rezolva.

Del îi aruncă o privire lui Parker şi ridică o sprânceană.

– Dacă asta e ceea ce îţi doreşti, desigur, nu mă deranjează.

– Tocmai ai primit verde, Cooke.

Jack îşi frecă mâinile.

– O, da.

– O să înceapă să vorbească despre pereţi de susţinere şi despre montarea instalaţiilor sanitare. Laurel clătină din cap. Eu urc. De-abia am scăpat de nebunia din capul meu după construirea bucătăriei mele auxiliare. Care e o operă de geniu, adăugă ea pentru Jack.

– Noi nu ne mulţumim cu mai puţin.

– Vin cu tine. Parker porni cu Laurel şi se opri. Jack, putem pune podele încălzite în zona folosită ca magazie?

– Desigur, drăguţo, şi multe altele.

Ea zâmbi.

– Poate vorbim.

Până reveni şi Malcolm la suprafaţă – într-adevăr Jack îi prezentase un loc la fel de mişto, poate chiar mai mişto decât paradisul masculin din actuala casă a lui Del –, doamna Grady, Emma, Laurel şi Parker făcuseră progrese serioase cu eliberarea mesei.

O prinse de mână pe doamna Grady, clătinând din cap.

– Nu, nu. Dumneavoastră staţi jos. Îi făcu semn spre banca din colţişorul rezervat micului dejun. Cea care găteşte nu se ocupă de strâns. Asta e Legea lui Kavanaugh.

– Mi-a plăcut întotdeauna mama ta.

– Şi mie mi-e destul de dragă. Mai vreţi nişte vin?

– Mi-a ajuns, dar nu mi-ar strica o cană de ceai.

– Se rezolvă.

Se întoarse la aragaz, scutură ceainicul, apoi o dădu pe Parker la o parte pentru a-l umple cu apă de la robinet. Răspunse privirii ei fixe cu alta la fel.

– Vreo problemă?

– Nu.

– Părul tău miroase ca o floare albă ce înflorea într-un tufiş mare pe care îl aveam sub fereastra dormitorului, când locuiam în Florida. Mă prinde foarte tare.

Aşeză ceainicul pe foc. Ceilalţi bărbaţi intrară chiar când lua un teanc de vase din mâinile Emmei.

– La naiba, se plânse Del. N-am rămas suficient timp la subsol.

– Puteţi lua ce mai este pe masă, le spuse Laurel. Suntem în efectiv incomplet, fiindcă Mac şi Carter au tăiat-o să mănânce acasă desertul. La asta i se spune s-e-x.

– Dacă ar fi aşteptat o oră, ar fi putut savura şi prăjitura, şi sexul. Malcolm găsi o ceaşcă şi o farfurioară într-un dulap. Puţine lucruri sunt mai bune decât asta.

Şi descoperi în scurt timp că era o prăjitură tare gustoasă.

Calculă atent momentul în care să se ridice de la masă.

Del şi Jack se îngrămădeau deasupra unor proiecte pe care Jack le schiţa pe un carneţel dat la iveală de cineva, iar Laurel discuta despre reţete cu doamna Grady.

– Trebuie să plec. Mulţumesc, doamnă Grady.

– Seară de poker, spuse Del, ridicând privirea. Adu-ţi bani.

– Sigur, fiindcă o să plec şi cu ai tăi.

– Transmite-i salutări mamei tale. Parker – doamna Grady bătu cu degetul în masă – adu-i lui Malcolm mâncarea pe care am pus-o deoparte pentru el.

„Şi mai bine“, îşi spuse Malcolm, aruncându-i un rânjet scurt doamnei Grady, când acesta îl privi. O urmă pe Parker în bucătărie.

– Se pare că mă voi ospăta ca un rege şi mâine.

Îşi îndesă cutia de alimente sub braţ.

– Doamna G are o slăbiciune pentru vagabonzi. N-am vrut să sune aşa, spuse repede.

– Nici n-am interpretat aşa.

– Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău din seara asta. M-ai scutit de o grămadă de timp pierdut şi nervi. Te conduc afară.

Adoptase din nou tonul acela oficial, remarcă el. Cel care îi impunea clar unui bărbat să se dea înapoi. Se apropie intenţionat de ea, cât străbătură casa.

– Poţi estima când o să-mi iau maşina înapoi?

„A trecut strict la afaceri“, meditä Malcolm.

– O să te sune mama în legătură cu anvelopele, dimineaţă, şi o să stabiliţi detaliile. Dacă tot e adusă maşina în service, pot să-i fac o verificare completă.

– Aveam de gând să programez o revizie generală luna viitoare, dar da, dacă tot e acolo.

– Ai avut ceva probleme cu ea?

– Nu. Deloc.

– Atunci, ar trebui să fie uşor.

Ea întinse mâna spre uşă. El i-o luă înainte.

– Mulţumesc din nou. Voi aştepta mâine telefonul mamei tale.

Scurt şi la obiect ca o strângere de mână. Aşeză pachetul de mâncare pe o masă pe care se afla o vază plină ochi de trandafiri portocalii. „Uneori, îşi spuse, te mişti rapid; alteori, te mişti încet.“

El se mişcă rapid, îmbrâncind-o scurt printr-o mişcare ce provocă o ciocnire între trupurile lor. Felul în care rosti ea *pardon*, ca o profesoară cu experienţă în faţa unui elev neastâmpărat, îl făcu să rânjească înainte de a-i devora gura cu a lui.

Era chiar mai gustoasă decât prăjitura.

Moale, delicioasă, perfectă, cu doar o umbră de şoc, cât să atenueze din dulceaţă. Îi simţi degetele înfigându-se în umerii lui şi tremuratul uşor ce ar fi putut trăda împotrivirea sau... plăcerea.

O mai gustase şi înainte. O dată când îl prinsese ea şi îl sărutase pentru a se răzbuna pe Del şi, din nou, când el îşi urmase instinctele proprii în

timpul unei vizite la casa lor din Hamptons.

Şi fiecare degustare îl făcea să-şi dorească mai mult.

Mult mai mult.

Nu se obosi să fie blând. Îşi închipuia că avusese destui tipi atenţi şi politicoşi, iar el nu simţea nevoia să fie nici una, nici alta. Aşa că îşi făcu plăcerea, dând voie mâinilor să îi străbată corpul cu adevărat excepţional, coborându-le apoi din nou, savurând senzaţia de a o simţi pierzându-se încet în el.

Când auzi un tors încet în gâtul ei, când îl gustă pe limbă, îi dădu drumul. Se dădu în spate şi îşi luă pachetul cu mâncare.

Îi zâmbi. Era prima dată când o vedea atât de uluită şi rămasă fără cuvinte.

– Ne vedem mai târziu, Picioare.

Ieşi agale şi îşi prinse pachetul de motocicletă. Când o încălecă şi tură motorul, aruncă o privire în urmă şi o văzu stând în pragul uşii deschise.

Oferea o imagine bestială, îşi spuse, încadrată de uşă, în costumul ei serios, doar o idee mototolit, înconjurată de casa mare şi superbă.

Îşi lovi milităreşte casca în semn de salut, apoi se îndepărtă cu zgomot, păstrând în minte acea imagine la fel de clară precum gustul ei pe limba lui.

Parker se dădu înapoi, închise uşa, apoi se întoarse şi sări ca arsă când o văzu pe Laurel în hol.

– Dă-mi voie să-mi exprim şocul şi surpriza.

Parker clătină din cap, dorindu-şi să aibă ceva cu care să-şi ocupe mâinile.

– El doar... a pus mâna pe mine.

– Aşa s-ar spune. Un nou motiv de surpriză.

– E hrăpăreţ, insistent şi...

– Foarte, foarte sexy. Şi spun asta ca o femeie care e îndrăgostită nebuneşte de fratele tău. Aş putea adăuga, continuă ea, venind spre Parker, şi că, deoarece nu mi-am ferit politicos privirea şi nu am plecat, s-a întâmplat să observ că nu i te împotriveai prea tare.

– M-a luat prin surprindere. În plus, nu aveam de gând să-i ofer satisfacţie.

– Îmi pare rău, dar părea destul de satisfăcut. Parker? O lovi uşor pe braţ pe prietena ei. Pari tulburată, radioasă şi uluită.

– *Nu* sunt radioasă.

Laurel se mulţumi să o răsucească pe Parker spre oglinda cea mare din hol.

– Ce ziceai?

Poate că obrajii îi erau îmbujoraţi şi poate că privirea îi era puţin uluită, dar...

– E doar enervare.

– N-am să te fac mincinoasă, Parker, dar sub fusta aia slipul tău a luat foc.

– În regulă, bine. *Bine.* Sărută bine, dacă îţi place stilul dur, arogant.

– Păreai să te descurci cu el.

– Doar fiindcă m-a prins la înghesuială, iar asta e o conversaţie stupidă despre nimic. Mă duc sus.

– Şi eu, motiv pentru care am văzut cât se poate de clar acel nimic.

Începură să urce împreună, dar, înainte de a se separa, Parker se opri pe palier.

– Purtam Mantia de Ţinut la Distanţă.

– Poftim?

– Nu sunt proastă. A făcut o mică încercare în bucătărie. De fapt, face mici încercări de fiecare dată când dau peste el, ceea ce e derutant, dar mă descurc. Aşa că atunci când l-am condus la uşă, m-am gândit că s-ar putea să-i vină idei.

Laurel căscă ochii.

– Te-ai învăluit în Mantia de Ţinut la Distanţă? Faimosul scut ce respinge bărbaţii de orice vârstă, credinţă şi apartenenţă politică?

– Da.

– Cu toate acestea, el nu s-a lăsat respins. El e imun. O lovi pe Parker peste braţ. S-ar putea să fie singura creatură de acest gen.

– Nu e amuzant.

– Ba chiar e. Şi sexy.

– Nu mă interesează nimic amuzant şi sexy în ceea ce-l priveşte pe Malcolm Kavanaugh.

– Parker, dacă nu erai interesată la un anumit nivel, te-ai fi descotorosit de el ca de o scamă de pe rever. El... Laurel căută cuvântul potrivit. Îţi stârneşte curiozitatea.

– Nu, el... Poate.

– Ca prietenă, dă-mi voie să-ţi spun că e plăcut să te văd curioasă în privinţa unui bărbat, mai ales că îmi place acel bărbat şi am remarcat că şi tu îi stârneşti lui curiozitatea.

Parker făcu un gest brusc din umăr.

– Vrea doar să mă bage în pat.

– Păi, bineînţeles că vrea să te bage în pat, dar nu sunt convinsă că „doar“ asta.

– N-am de gând să fac sex cu el. Avem o relaţie profesională.

– Din cauză că e mecanicul tău?

– E mecanicul firmei „Vows“ acum şi e prietenul lui Del.

– Parks, scuzele tale sunt atât de şubrede, încât nu stau în picioare, ceea ce mă face să cred că –, de fapt, ţi-e teamă că-ţi doreşti să faci sex cu el.

– Nu-i vorba despre sex. Nu întotdeauna totul ţine de sex.

– Tu ai deschis subiectul.

„M-a prins“, recunoscu Parker.

– Acum închid subiectul. Am prea multe pe cap ca să mă gândesc la asta, oricum. Avem foarte multă treabă mâine. Avem foarte multă treabă timp de cinci zile la rând.

– Aşa e. Vrei să urc cu tine, să stăm împreună o vreme?

Faptul că îşi dorea acest lucru cu adevărat nu făcu decât să-i confirme lui Parker că făcea prea mare caz din nimic.

– Nu, mulţumesc, sunt bine. Am puţin de lucru, înainte să mă culc. Ne vedem mâine dimineaţă.

Urcă singură şi-şi porni televizorul, să-i ţină de urât. După ce-şi dădu jos pantofii, îi verifică de urme, julituri sau zgârieturi. Mulţumită, îi puse la locul lor pe raftul de pe peretele pentru pantofi al garderobei. Îşi puse costumul în husă pentru a-l duce la curăţătorie, puse la loc bijuteriile în compartimentele rezervate lor, din sertarele înguste.

Se strecură într-o cămaşă de noapte, un halat şi îşi puse telefonul în buzunarul halatului. Se gândi să facă o baie lungă şi fierbinte, dar renunţă, fiindcă băile lungi şi fierbinţi încurajau gândurile şi visatul cu ochii deschişi. Nu era tentată nici de una, nici de alta.

În schimb, îşi fixă gândurile asupra programului pentru ziua următoare, câtă vreme îşi curăţă, îşi tonifie şi îşi hidrată faţa.

„Radioasă", îşi spuse, analizându-şi la rece imaginea din oglindă. Ce cuvânt stupid! Nici măcar nu era un cuvânt adevărat, fiind complet nepotrivit în context.

Laurel suferea de febra romantismului. Aproape toate miresele sufereau de asta şi, din cauza efectelor secundare, priveau totul şi pe toţi printr-o ceaţă plăcută de iubire.

Plăcută pentru ele, recunoscu ea, scoţându-şi elasticul din păr. Profitabil pentru „Vows".

Şi, dacă tot venea vorba de profit, avea să-şi rezerve o oră ca să introducă toate datele noi de la consultaţia din acea seară şi cele legate de alegerile iniţiale ale clienţilor.

Lista de invitaţi era estimată la 225 de persoane, îşi spuse revenind în dormitor, cu intenţia de a lucra pe laptop în camera ei de zi. Alaiul de nuntă era format din şase persoane, inclusiv o fetiţă care să poarte florile şi care avea să împlinească cinci ani până la nunta din iunie.

Floarea preferată a miresei era bujorul, culorile alese de ea – cel puţin deocamdată –, roz şi verde. Tonuri blânde.

„Blânde", îşi spuse Parker din nou, se întoarse din drum, deschise uşile terasei şi ieşi. Avea să ia o gură de aer mai întâi, doar să guste puţin din aerul nopţii.

Mireasa îşi dorea ceva blând şi delicat. Îi ceruse lui Parker să se întâlnească la salon pentru a vedea rochia pe care şi-o alesese, ceea ce demonstra că era o mireasă care înţelegea că rochia de mireasă era elementul central, în funcţie de care se construiau tonul sau tema, sau atmosfera nunţii, indiferent care ar fi fost acestea.

Toate acele straturi superbe, diafane, îşi aminti Parker, strălucirea subtilă a perlelor mărunte şi delicatele atingeri de dantelă.

Pastel şi bujori, tul strălucitor şi promisiuni şoptite.

Îşi imagina totul. Avea să se ocupe de asta. Era maestră când venea vorba de astfel de lucruri.

Nu avea nici un motiv, nici un motiv întemeiat, să se simtă atât de agitată, atât de tulburată şi de confuză.

Nici un motiv să stea acolo privind grădinile înecate în beznă, amintindu-şi emoţia surprinzătoare a unei curse pe motocicletă ce durase doar câteva minute.

Fusese rapidă, periculoasă şi nebunesc de plină de senzaţii tari.

Semănând, semănând chiar tare, cu sărutul intens şi puternic al unui bărbat îndrăzneţ în propriul ei hol.

N-o interesau astfel de lucruri. Absolut deloc. Îi stârnise curiozitatea, poate, dar curiozitatea era o altă poveste. Şi rechinii îi trezeau curiozitatea când înotau tăcuţi şi siniştri în spatele sticlei dintr-un acvariu, dar asta nu însemna că ar fi fost interesată să înoate puţin alături de ei.

Ceea ce nu era o comparaţie corectă, recunoscu ea cu un oftat. Nu era corectă deloc.

Poate că Malcolm era înfumurat, poate că era obraznic, dar nu era un rechin. Se purtase atât de firesc cu doamna Grady, şi chiar fusese dulce la capitolul ăsta. Avea un radar pentru falsuri ce nu dădea greş niciodată când venea vorba despre comportamentul faţă de cei pe care îi iubea, iar atitudinea lui Malcolm nu avusese nici măcar o notă de falsitate.

Mai era apoi şi prietenia lui cu Del. Poate că Del ar fi tolerat relaţii profesionale cu oameni falşi şi rechini, dar niciodată una personală.

Aşadar, problema, dacă exista vreuna, ţinea evident de ea. Trebuia doar s-o corecteze. Să corecteze, să rezolve şi să elimine problemele era profesia ei de bază.

Avea doar să găsească soluţia şi s-o implementeze, apoi să meargă mai departe. Trebuia să identifice şi să formuleze respectiva problemă mai întâi, dar avea o idee destul de clară unde să-i caute rădăcinile.

La un anumit nivel al curiozităţii – nu interes, ci curiozitate –, la un anumit nivel al *acelui* nivel, era atrasă.

Într-o manieră elementară, strict chimică.

Era om şi era sănătoasă, iar Laurel avea dreptate. Malcolm era atrăgător. În felul său animalic, nefinisat.

Motociclete şi piele, jeanşi tăiaţi şi rânjete înfumurate. Mâini tari, gură lacomă.

Parker îşi apăsă mâinile pe stomac. Da, era în mod cert un aspect al atracţiei. Acum, că recunoscuse acest lucru, putea căuta cea mai bună cale de a dezamorsa situaţia.

Ca pe o bombă.

Ca pe o bombă care se declanşase în interiorul ei când o smucise el... O smucise, îşi spuse din nou. Nu îi plăcea să fie smucită.

Nu-i aşa?

– Nu contează, murmură. Problemele se rezolvau cu răspunsuri, nu cu alte întrebări.

Şi-ar fi dorit să nu aibă atât de multe întrebări.

În buzunar îi sună telefonul. Îl scoase ca o femeie care se întinde după o plută, într-o mare tulburată de furtună.

– Slavă Domnului! Răsuflă uşurată. Mireasa Nebună avea să-i dea, fără urmă de îndoială, o problemă pe care o putea rezolva eficient. Şi s-o împiedice să se gândească la ale ei.

– Bună, Sabina! Ce pot face pentru tine?

capitolul 4

Parker se pregăti pentru şedinţa de dimineaţă cu restul personalului, luându-şi cu ea telefonul BlackBerry şi laptopul. Era aşezată la masiva masă rotundă din ceea ce fusese biblioteca locuinţei sale, iar acum îndeplinea rolul de sală de conferinţe pentru firma Vows.

Pereţii tapetaţi cu rafturi de cărţi şi mirosul puternic de piele rămăseseră, iar în dimineţile răcoroase de toamnă sau în cele reci de iarnă, în şemineu mocnea focul, aşa cum fusese de când îşi amintea. Lămpile ce încălzeau spaţiile confortabil amenajate destinate aşezării îi aparţinuseră bunicii ei. Covoarele, uşor decolorate şi uzate de trecerea timpului şi a paşilor, fuseseră moştenite dintr-o generaţie anterioară. Pereţii dintre dulapuri erau decoraţi, cu gust, cu articole înrămate despre Vows şi despre femeile din spatele acestei firme.

Pe masa lungă din apropiere strălucea serviciul de argint pentru cafea al mamei sale, iar sub el, dosit în spatele unor uşi de epocă, se afla un frigider de birou în care ţinea apă şi băuturi răcoritoare.

În mintea ei, această încăpere era o personificare a fuziunii dintre tradiţie şi spirit antreprenorial, esenţială pentru obiectivele pe care şi le stabilise pentru ea însăşi şi pentru afacerea ei.

Verifică agenda zilei, inclusiv întâlnirile din acea dimineaţă, petrecerea cu daruri organizată în cinstea miresei în acea după-amiază şi repetiţia pentru evenimentul de vineri seara. Telefonul emise un semnal chiar în clipa în care intră Mac, cu un coş plin de brioşe.

– Laurel e pe drum. Emma zice că nu întârzie.

Parker aprobă din cap.

– Mireasa de vineri noaptea. Bună dimineaţa, Cecily! Eşti gata pentru ziua cea mare?

Dădu din nou din cap când Mac ridică vasul de cafea deasupra ceştii lui Parker.

– Aha. Ce dulce! Da, putem face asta. O, desigur. Ascultă, tresărind doar o clipă. Cred că e incredibil de generos din partea ta şi a lui Marcus. Ştiu că tu trebuie să fii, răspunse ea. Ascultă, tocmai mă gândeam, aşa, ca o sugestie. Mă gândeam dacă nu cumva, având în vedere tortul de nuntă şi tortul mirelui, un altul în plus ar fi o risipă de resurse. Nu chiar atât de special pe cât ţi-ai dori? Ce-ai zice de o prăjitură cu o formă anume? Făcută în formă de inimioară, de exemplu, cu numele lor scrise cu o glazură sofisticată. S-ar potrivi perfect pe masa principală la care vor sta ei. Ar fi exclusiv a lor.

Ascultând din nou, Parker începu să introducă datele, cu o singură mână, în laptopul ei. Lasă totul pe seama mea. Ştii că Laurel îţi va pregăti ceva superb şi special.

Parker schiţă un zâmbet când intră Laurel, cu ochii mijiţi la auzul acestor cuvinte.

– Care e floarea preferată a surorii tale? întrebă Parker. Dalii. Minunat. O, bineînţeles că poate şi el, dacă vrea. Voi fi disponibilă pentru asta, dacă poate ajunge aici să discutăm câteva minute, la începutul acestei seri. Da, şi noi suntem încântate. Nici un cuvânt, îţi promit. Ne vedem diseară.

– Ce anume fac superb şi special? întrebă Laurel.

– O prăjitură cu formă. Una singură. Parker ridică un deget. În formă de inimioară, eventual puţin supradimensionată, doar pentru impact. Eventual glazurată cu dalii, ca design, şi cu numele Griff şi Jaci – fratele mirelui de vineri noaptea şi sora miresei, totodată cavalerul de onoare şi domnişoara de onoare. Formează un cuplu cam de şase luni. El intenţionează să-i ceară mâna la nuntă, ca moment culminant înainte de toastul dedicat mirelui şi miresei.

– De ce vrea să facă asta? întrebă Mac.

– Nu ştiu, fiindcă e nebun din dragoste, fiindcă vrea să asocieze sentimentele lui faţă de ea cu ceea ce simte fratele lui pentru sora ei. Le-a cerut părerea mai întâi fratelui ei şi miresei, iar lor le-a plăcut *la nebunie*. Plâng de bucurie. Şi, adăugă, aruncându-i o privire tăioasă lui Laurel, voia încă un tort. Am convins-o să se mulţumească doar cu o prăjitură cu o formă anume, aşa că îmi eşti datoare.

– Ce-am pierdut? Emma dădu buzna înăuntru. Nu am întârziat.

– Ba ai întârziat, o corectă Mac, iar ceea ce ai pierdut e că dragostea pluteşte în aer.

– Ei bine, cam pluteşte peste tot în zona asta, oricum.

– Un client nou, ca să fie şi Emma la zi. Parker îi relată convorbirea telefonică şi completările rezultate în urma acesteia. După cum se aştepta, ochii Emmei se înceţoşară de lacrimi.

– Asta e adorabil.

– Nu va fi, dacă ea refuză vehement, remarcă Laurel.

– Nu va refuza. Dar Emma păru atinsă. O, Doamne, dar dacă?

– Să îi urmărim pe cei doi cu atenţie în seara asta, sugeră Parker. Să ne facem o impresie. Dacă ni se pare că e de rău, o să punem la cale un plan de rezervă. Ce urmează? Evenimentul din după-amiaza aceasta. Petrecere cu daruri în cinstea miresei, iar oaspeţii sosesc la două.

– Champagne Elegance, spuse Laurel. Acesta e numele tortului şi asta este exact ceea ce a cerut foarte aroganta domnişoară de onoare şi gazdă a petrecerii în cinstea miresei, ca ambianţă. Avem un tort de nuntă la scară redusă, cu accente de şampanie, diverse fursecuri, mini-prăjituri, ciocolate. Firma de catering asigură mâncarea pentru fete, şampania, cafeaua şi ceaiul. Printre mărturiile de la petrecere se numără ciocolate în cutii albe lucioase, cu panglici argintii cu monogramă, prinse cu o agrafă de păr strălucitoare.

– Eu am făcut aranjamentele din trandafiri albi, după cum mi s-a cerut. Emma înghiţi o gură de cafea. Buchete moderne individuale, în vaze negre, pentru fiecare masă. Tink tocmai termină de aranjat arcadele şi pergola, chiar în acest moment. Vom face decoruri din trandafiri roz în vasele porticului şi pe terase.

– Invitaţilor li s-a cerut să se îmbrace în alb, le aminti Parker partenerelor sale. Noi trebuie să purtăm negru, la fel şi întreg personalul şi trioul ce va cânta în perioadele de socializare şi de servit gustări din cadrul evenimentului. Prognoza meteo anunţă vreme în cea mai mare parte însorită, cu vânt uşor şi o maximă de douăzeci şi unu de grade Celsius. Deci ar trebui ca evenimentul să se poată ţine afară, aşa cum am sperat. Masa cu daruri va fi sub pergolă. La trei vom pregăti scaunul miresei, iar la trei şi cincisprezece va începe deschiderea darurilor. Eu voi ţine evidenţa darurilor pentru mireasă şi a autorilor lor. Până la patru şi cincisprezece ar trebui să putem transfera darurile în limuzină. Până la patru şi patruzeci şi cinci, ne luăm la revedere. Mac?

– Domnişoara de onoare vrea instantanee, termen prin care se referă la fotografii aranjate cu grijă, în care toată lumea, în special ea, să arate fabulos şi să pară fericită, naturală şi cu patru kilograme mai slabi. Vrea câte un cadru cu mireasa şi cu fiecare dar, plus cu fiecare invitat. Din partea mea nu e nici o problemă.

– Alaiul de nuntă al cuplului Mason-Easterbay trebuie să sosească la cinci şi jumătate pentru repetiţii. Au rezervare la Carlotta la şapte şi jumătate, deci trebuie să termine totul şi să plece până la şapte. Vreo problemă cu asta?

Când obţinu răspunsuri negative, Parker trecu mai departe:

– Aveţi vreo întrebare, problemă, comentariu, observaţii sarcastice despre evenimentul propriu-zis?

– Dacă ştiam că este loc pentru observaţii sarcastice mi-aş fi pregătit una, îi spuse Laurel.

– În rest, astăzi s-ar putea să am nevoie să mă ducă cineva până la service să-mi iau maşina. Sau o să iau un taxi, dacă toată lumea e ocupată. Doamna Kavanaugh o să mă sune în dimineaţa asta şi sper să-mi poată spune o oră aproximativă. Am totuşi o întâlnire aici la zece. Aşteptă o clipă. Cu sora lui Carter, Diane.

– În legătură cu ce? se miră Mac.

– În legătură cu faptul că se poartă naşpa. Îmi pare rău, nu ar trebui s-o numesc pe cea care îţi va fi în curând cumnată „naşpa". Aşa, în faţă.

– Nici o problemă. E într-adevăr cam naşpa. Genul de tipă pasiv-agresivă, căreia îmi vine să-i dau un şut în fund. Frecvent.

– Nimic nu e niciodată suficient de bun pentru Diane, comentă Emma. Familia ei şi familia Maguire se cunoşteau şi erau prieteni de ani de zile.

– În ce privinţă se poartă naşpa? întrebă Laurel.

– A supărat-o pe Sherry. A refuzat să facă parte din alaiul de nuntă fiindcă e prea mare deranjul, prea mult efort.

– A fost ţâfnoasă în privinţa nunţii de la bun început. Mac dădu din cap, ridicând din umeri. M-a înghiontit şi pe mine de câteva ori în privinţa asta şi a propriei mele nunţi. Cine vrea aşa ceva în alaiul de nuntă, indiferent dacă ţi-e soră sau nu?

– Acum zice că nu va veni la cina de repetiţie. Nu face parte din alaiul de nuntă, nu vrea să-şi ia babysitter, nu vrea nici să-şi aducă şi copiii şi să aibă grijă de ei. Eu, una, aş zice: „n-ai decât", dar Sherry vrea s-o vadă acolo. Ochii lui Parker străluciră. Aşa că va fi acolo.

– Dă-i o lecţie, şefa!

Parker îi zâmbi lui Laurel.

– Poţi fi sigură. După ce termin cu asta, voi putea să vă dau o mână de ajutor oricăreia dintre voi, cu orice, până să merg după maşină.

– Poate te mai alegi cu sărutări.

– Laurel!

– Ce? Crezi că o să ţin asta doar pentru mine? Rânji când Mac şi Emma îi cerură detalii.

– Malcolm Kavanaugh, în hol, cu o îmbrăţişare fierbinte.

– Măi, măi.

Mac ridică din sprâncene.

– Nici un „măi, măi" în privinţa asta. Dorindu-şi să treacă peste subiect, Parker apelă la tonul cu care dă- dea la o parte, relaxată, lucrurile neimportante. Dar se dădea mare.

– Se pricepe la asta, interveni Laurel. M-a iradiat şi pe mine căldura, iar eu eram la patru metri distanţă.

– Ieşi în oraş? o întrebă Emma.

– Dacă te referi la a ieşi la un moment dat să merg după maşină, da.

– Ei, haide. Ai să ieşi să te vezi cu el – la o întâlnire? explică Emma.

– Nu. A fost doar un... El a făcut pe deşteptul, atâta tot.

– Tu l-ai sărutat prima. Emma îşi flutură degetul spre ea. Pe 4 Iulie.

– Eram furioasă pe Del şi a fost o greşeală. Asta nu înseamnă...

Se întrerupse şi îşi luă telefonul, care suna.

– Salvată de CrackBerry, anunţă Mac.

– Bună, Buffy.

Profitând, Parker se ridică şi ieşi din încăpere în timp ce vorbea.

– Li s-a pus pata la amândoi. Laurel îşi încrucişă braţele. Nu mă înşel în privinţa asta.

– El se uită la ea. Nu-mi arunca rânjetul ăla. Emma arătă spre Mac. El se uită la ea şi se uită insistent, iar ea încearcă să nu se uite la el. Eu zic că, în mod cert, li s-a pus pata, şi e reciproc.

– El mizează pe atitudinea de James Dean.

– Tipul cu cârnaţii? întrebă Mac, încruntându-se spre Laurel.

– Nu, Iisuse, Mackensie! Laurel îşi ridică privirea spre ceruri. Ăla e Jimmy Dean. *James.* Băiatul rău, rebel din cap până-n picioare.

– Îmi place oarecum faptul că o scoate din fire, decise Emma. Parker a noastră nu se lasă prea uşor scoasă din fire, ceea ce e una dintre trăsăturile ei caracteristice, dar îmi cam place să o văd aşa.

– Nu e un şmecher, ceea ce îl face să crească în ochii mei. Laurel ridică din umeri, părăsind masa. O să vedem unde duce, dacă duce undeva. Între timp, avem treabă. Se opri în pragul uşii. Hei, ştiţi ce-a zis Parker după sărutul ăla fierbinte ca naiba?

– Ce? întrebă Mac.

– Absolut nimic.

Chiar dacă nu ştiuse dinainte ce să zică, Parker avea o grămadă de lucruri să-i spună surorii mai mari a lui Carter.

O întâmpină personal pe Diane la uşă, întinzându-i ambele mâini cu un zâmbet radios.

– Di, mă bucur atât de mult să te văd! Mulţumesc foarte mult că ţi-ai făcut timp azi. Ce mai fac copiii? adăugă ea, conducând-o pe Diane înăuntru.

– Sunt bine.

– Mi-a spus Mac că şi-au luat un căţeluş, recent. Intenţionat, îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Diane, ca două amice care mai schimbă ultimele noutăţi, pentru a o conduce în salon.

– Tatăl meu a reuşit să mă convingă. Desigur, nu se ocupă el de căţel.

– Nu aşa se întâmplă întotdeauna? spuse Parker pe un ton vesel. Ştiu o dresoare excelentă, dacă te interesează o mână de ajutor. E minunată şi organizează lecţii pentru copii alături de căţeluşi, aşa că sunt implicaţi în proces şi copiii. Ce-ai zice de nişte cafea?

– Am început să reduc consumul de cafeină.

– Şi eu beau mult prea multă. Avem un ceai verde delicios. Carter spune că e preferatul tău.

Tresărind uşor, Diane o privi fix, clipind.

– Chiar aşa a spus Carter?

– E surprinzător, nu-i aşa, ce observă şi ţin minte fraţii noştri. Hai să ne aşezăm. Arăţi de-a dreptul grozav, Diane. Ce *anume* ai făcut în ultima vreme?

Evident fâstâcită, Diane îşi dădu pe spate părul şaten, tuns bob. Era o femeie atrăgătoare, care, de obicei, îşi strica aspectul cu o expresie de nemulţumire.

– M-am apucat de un curs de yoga, acum câteva luni, dar e atât de plin de prostii, încât....

– O, ador yoga. Toată numai un zâmbet, Parker turnă ceaiul. Nu întâmplător folosea unul dintre cele mai bune servicii de ceai Doulton ale bunicii

sale. Diane, ştia ea, remarca şi ţinea cont de astfel de detalii. Chiar şi o şedinţă de doar cincisprezece minute mă ajută să mă eliberez de tot stresul de peste zi. Bravo ţie că îţi iei puţin timp pentru tine. Dată fiind munca ta, familia, toate celelalte obligaţii, eşti nevoită să extinzi fiecare zi la douăzeci şi cinci de ore. Sincer, nu ştiu cum reuşeşti, iar acum îţi ocup şi eu timpul cerându-ţi să vii să discuţi cu mine.

– Presupun că e vorba despre nunta lui Sherry, şi nu prea înţeleg ce legătură are asta cu mine.

– Îţi vine să crezi că aproape a sosit momentul? Netulburată, Parker sorbi din ceaiul ei. Şi, cât de curând, va fi nunta lui Carter cu Mac. Se întinse să ia mâna lui Diane din nou. Asta înseamnă că formăm o familie. Şi, aşa, mi-a venit o idee.

– Ce idee?

– Ar trebui să încep cu începutul şi să recunosc meritul ce îi revine lui Mac. Ştii că cel mai important lucru pe care şi l-a dorit Sherry pentru nuntă a fost distracţia. Vrea să fie o zi plină de distracţii – cu prietenii şi familia –, o sărbătoare. Îţi mărturisesc, Di, atât de multe mirese pun accentul pe detaliile mărunte, pe cele mai fine. Şi, desigur, asta e ceea ce facem noi aici. Face parte din ceea ce oferim. Dar e atât de înviorător să lucrez cu sora ta, o femeie care vede imaginea de ansamblu. În ea sunt cuprinşi, ei bine, părinţii voştri şi voi.

– Eu?

– Tu, Sam şi copiii voştri. Ceea ce aţi construit – viaţa, familia, continuitatea. Nu e uşor ceea ce aţi construit voi – după cum ştii, iar ea vede ce aţi realizat. Şi toate acestea încep cu nunta propriu-zisă, cu sărbătorirea acelor primi paşi. Tu eşti sora ei cea mare. Ai făcut aceşti paşi înaintea ei şi ai călăuzit-o parţial şi pe ea. Ai avut o influenţă uriaşă asupra ei.

Diane pufni:

– Sherry nu ascultă niciodată nimic din ce am eu de spus.

– Ştii, cred că cei care au un anumit impact şi influenţă asupra noastră adesea nu conştientizează acest lucru. Să vezi, ieri... Se întrerupse, clătinând uşor din cap. Nu vreau să abuzez de încrederea ce mi-a fost acordată, dar fiindcă suntem în familie, îţi pot spune că Sherry mi-a mărturisit ieri cât de importantă eşti pentru ea, cât de mult însemni pentru ea. Presupun că e mai uşor să spui aşa ceva cuiva din afară, nu-i aşa?

Din nou aceeaşi privire fixă, acelaşi clipit.

– A spus ea asta?

– Da, şi m-a făcut să înţeleg... Dar iar mă pripesc. Râ-zând relaxat, Parker făcu un gest cu mâna ca pentru a arăta că-şi încurcase gândurile. Ideea lui Mac. A strâns laolaltă fotografii cu Sherry, cu familia voastră, cu Nick şi cu familia lui. Fotografii mai vechi şi unele mai recente. Un fel de retrospectivă cronologică. Mac e atât de talentată. Ştiu că sunt subiectivă, dar trebuie să recunosc, albumul digital pe care l-a creat e minunat. Drăguţ, amuzant, încântător, impresionant. Ideea e să-l proiecteze la cina de repetiţie.

– O, nu am de gând să...

– Ceea ce lipseşte, întrerupse Parker, e un narator. Un povestitor, dacă vrei. Cineva care a făcut parte din toate acestea de la bun început. Nu părinţii voştri, fiindcă e o surpriză şi pentru ei, iar Mac a adăugat poza lor de nuntă, pentru a da startul prezentării. M-am gândit la Carter, fiindcă el e profesor şi, totodată, fratele ei, şi e obişnuit să vorbească în public, dar când am discutat cu Sherry, am înţeles că nu merge. E o treabă între surori. O treabă importantă pentru surori. În fond, cine are o perspectivă unică, inteligentă, intimă, legată de Sherry, de familia voastră, de Nick şi de familia lui, dacă nu tu? Te rog, acceptă să faci tu asta.

Din nou, Parker întinse o mână, realizând din nou contactul, transformându-l într-un gest personal.

– Ştiu că e o favoare mare şi timpul e atât de scurt, dar de-abia acum începem să alcătuim planul. Avem cu adevărat nevoie de tine.

– Vrei ca eu să... povestesc fotografiile?

– Nu doar vreau, am nevoie de asta. Şi nu doar fotografiile. E o călătorie, Diane. A lui Sherry şi a lui Nick, într-adevăr, dar şi a voastră, a tuturor. Familia e atât de importantă pentru ei amândoi. Am ajuns să îi cunosc şi să înţeleg asta pe parcursul ultimelor câteva luni. Va fi momentul de vârf al serii. Carter a pregătit o schiţă a scenariului şi speră că vei accepta şi veţi lucra împreună ca să-l puneţi la punct.

– Carter vrea ca eu... Se întrerupse, vizibil uluită.

– O, ştiu că eşti incredibil de ocupată deja şi că e o favoare mare pe care ţi-o cerem. Dar o să te ajut şi eu cât de mult pot, cât de mult vrei sau ai nevoie. Sincer, nu cred că vei avea nevoie de vreun ajutor. Cineva care poate gestiona o familie în felul în care o faci tu, după părerea mea, se poate descurca la orice alt capitol.

– S-ar putea să fiu în măsură s-o fac, dar ar trebui să văd CD-ul şi ceea ce a scris Carter, înainte de a putea să promit ceva.

Parker luă rapid un dosar de pe masă.

– Întâmplător, am o copie după ambele chiar aici. CD-ul durează în jur de douăsprezece minute. Ai timp să te uiţi acum?

– Cred... cred că da.

– Perfect. Stai să-mi aduc laptopul.

Douăzeci şi şase de minute mai târziu, Parker duse căruciorul de ceai înapoi la bucătărie.

– Îmi dau seama după zâmbetul satisfăcut de pe buzele tale că ai reuşit.

Doamna Grady aşeză pe tejghea coşul de tomate şi cireşe proaspăt recoltate din grădina bucătăriei ei.

– Am asediat-o cu destul de multe complimente, apoi am mai adăugat câteva. Nu numai că va participa la cina de repetiţie, ci va face şi o prezentare pentru CD-ul lui Mac şi Carter. Şi îi sunt recunoscătoare lui Carter fiindcă a fost dispus să renunţe la funcţia de prezentator, mai ales că a fost, în egală măsură, ideea lui şi a lui Mac.

– E un băiat bun, iar sora lui cea mare a fost dintotdeauna o nesuferită.

– Păi, e atrăgătoare, dar îi lipsesc vitalitatea şi încrederea relaxată ale lui Sherry. E deşteaptă, dar nu are inteligenţa înnăscută a lui Carter, şi nu e nici pe departe la fel de dulce. E prima născută, dar nu e prima şi din alte puncte de vedere, cred eu. Şi e sâcâitor. Nu am avut altceva de făcut decât să îi acord o importanţă egală şi ei, ca şi lui Sherry. Parker ridică din umeri. Şi să-i spun câteva adevăruri. Familia ei o iubeşte. E importantă pentru ei. Unii oameni au doar nevoie să audă asta, mult.

– Pun pariu că n-a stricat nici faptul că tu ai fost cea care i-ai spus-o. „Parker Brown are nevoie de ajutorul meu."

Parker ridică din umeri din nou:

– Orice mijloc e bun. Mireasa obţine ceea ce îşi doreşte şi merită. Aruncă o privire spre ceasul de mână. Iar eu am un program de respectat.

Dădu o mână de ajutor la pregătirea decoraţiunilor pentru eveniment, cercetă stadiul pregătirilor lui Laurel, discută cu firma de catering şi cu asistenţii de parcare, pentru a vedea când aveau să sosească.

Ieşi pe terasă pentru o ultimă verificare, în vreme ce Mac făcea fotografii cu întregul cadru, şi concluzionă: atmosferă Champagne Elegance peste tot.

Nu era chiar pe gustul ei, pentru o petrecere în cinstea miresei – şi, fiindcă plănuia trei astfel de petreceri, avea idei din belşug –, dar scena avea o oarecare nuanţă atrăgătoare şi o eleganţă în stil Art Déco, îndulcită atât cât trebuia de voluptatea creată de aranjamentele superbe ale Emmei.

– Sută la sută stil Marele Gatsby, spuse Mac, coborându-şi camera foto.

– Exact la asta mă gândeam. Aş spune că gazda şi mireasa vor fi foarte încântate.

– Azi ai înregistrat deja un succes. Carter mi-a trimis un mesaj. Sora lui vrea să se vadă cu el azi după ore şi să discute despre scenariul pentru cina de repetiţie. Te-ai descurcat bine.

– Cred că şi ea se va descurca bine. Chiar cred asta. Era entuziasmată de toată povestea când a plecat.

– Diane? Entuziasmată? I-ai pus ceva în ceai?

– Într-un fel, dar CD-ul în sine a fost cel care a avut cel mai mare impact. I-au dat lacrimile de câteva ori.

Mac ridică din sprâncene.

– Îmi subestimez propria putere. Totul e pregătit înăuntru?

– Emma tocmai termina zonele publice, iar Laurel a terminat şi lucrează cu firma de catering. Eu tocmai... Duse un deget la casca din ureche. Vin chiar acum. Tocmai ne-a sosit gazda, îi spuse lui Mac. Mă duc s-o întâmpin şi s-o conduc.

Cu un semn din cap, Parker porni spre casă.

– Em, Laurel, rosti în cască, suntem gata.

În mai puţin de o oră, Parker admira cu privirea femei în costume albe elegante, rochii albe vaporoase, pantaloni albi fin croiţi, amestecându-se pe terasă. Sorbeau şampanie, povesteau, râdeau, gustau din aperitivele aranjate atrăgător.

Mac se mişca printre ele, surprinzând diverse momente. Explozia de încântare, când viitoarea mireasă îşi dădu capul pe spate şi râse, îmbrăţişarea plină de afecţiune cu care îşi întâmpina prietenii, imaginea înduioşătoare a unei nepoate ciocnind paharul cu bunica ei.

Îi făcea plăcere, ca întotdeauna, să vadă fericirea aici, să o simtă înviorând aerul, ca bulele din vinul spumant, să ştie că ceea ce i se oferise putea fi un cadru de bucurie.

Astăzi, îi făcea plăcere să se afle în compania unor femei şi se bucura la gândul că jucase un rol în crearea acestei versiuni personalizate a ritualului feminin.

La momentul stabilit, veni în faţă pentru a-i invita pe oaspeţi să se aşeze la masă, apoi se retrase din nou în planul secundar şi se pregăti sufleteşte, când o văzu pe gazdă venind spre ea, cu chipul străbătut de linii de îngrijorare.

– Olivia m-a întrebat de jocuri. Vrea jocuri specifice petrecerii.

„Pe care tu le-ai refuzat vehement“, îşi aminti Parker, dar zâmbi.

– Pot să mă ocup de asta.

– M-a întrebat de jocuri *şi* de premii. Evident că nu m-am pregătit pentru...

– Nu e nici o problemă. O să mă ocup de asta în timpul prânzului. Ce-ai zice de trei? Cred că ar fi suficiente. Jocuri simple şi amuzante, cu premii simpatice pentru câştigători.

– Nu vreau să dau nimic de prost-gust sau stupid. Vreau ceva care să se potrivească atmosferei.

„O, vai“, îşi spuse Parker, „şi eu care aveam de gând să ofer vibratoare fosforescente!“

– Desigur. Lasă-mă pe mine să mă ocup. O să pregătim totul până după prânz. Te rog, du-te şi simte-te bine. Nu-ţi face nici o grijă.

Aşteptă până ce femeia dispăru în casă.

– Laurel, am nevoie să te ocupi tu de evenimentele de afară, rosti în cască. Viitoarea mireasă vrea jocuri şi premii. Am nevoie de cincisprezece minute să pregătesc totul.

– Am înţeles.

– Emma, trebuie să îmi aranjezi o mică masă pentru premii.

– O, pentru Dumnezeu...

– Ştiu, ştiu. Orice apuci să faci. Ai patruzeci de minute la dispoziţie.

Urcă în fugă scările din spate, ajungând la camera de daruri, o încăpere destinată ambalării şi păstrării cadourilor. Într-unul dintre dulapuri avea daruri etichetate, ambalate din timp. Le examină, medită puţin, iar după ce alese trei, le strecură în săculeţe albe, lucrate în relief, învelite în voal negru. Dintr-un alt dulăpior luă un teanc de carneţele, creioane şi alte accesorii.

Coborî rapid, aşeză săculeţele şi cutia cu accesorii pe masa din sufragerie, apoi trecu în grabă prin bucătărie şi intră în vechea cămară a majordomului, pentru a alege tava potrivită pe care să le aranjeze.

– Ce cauţi? întrebă doamna Grady din spatele ei.

– Viitoarea mireasă vrea jocuri, deşi gazda s-a opus vehement când am planificat evenimentul. Nu cred că merg săculeţele albe pe o tavă tot albă, şi nu avem una neagră care să se potrivească. Mă gândesc la una argintie. Sau de sticlă. Poate din sticlă.

– Încearcă-le pe amândouă.

– Bună idee. Aţi putea să veniţi cu mine, să vă spuneţi părerea?

Doamna Grady veni lângă ea.

– O, ţi s-a întors maşina!

– Unde s-a întors?

– Aici.

Parker se opri, după care se încruntă.

– Maşina mea e aici?

– A fost adusă acum vreo douăzeci de minute. Şi e spălată şi lustruită. Am pus factura pe biroul tău.

– Dar nu i-am cerut să mi-o şi aducă. Aveam de gând să...

– Îţi economiseşte timp, nu-i aşa? Lucru care, după părerea doamnei Grady, făcea din Malcolm Kavanaugh un client foarte şiret.

Parker nu spuse nimic, dar continuă să se încrunte în timp ce aranjă săculeţele pe tava de argint.

– Cred că cea de sticlă e mai bună. Cea de argint ar părea prea încărcată, iar Emma ar putea presăra câteva petale de trandafir albe, şi cu micuţele vaze negre... Cine a adus maşina?

Doamna Grady îşi înăbuşi un zâmbet.

– Nu i-am reţinut numele. De fapt, numele nici unuia, fiindcă mai era unul cu el, într-un camion de tractări.

– Oh! Ăăă... Cea de sticlă?

– Aşa aş spune. E elegantă, dar mai subtilă decât cea de argint.

– Da, asta e ceea ce caut. Făcu un pas înapoi. O să las asta aici şi merg să văd dacă o pot ajuta pe Emma să aranjeze masa.

Dădu să plece.

– Serios, aş fi putut lua eu maşina.

– Fără îndoială. Ce spui când cineva îţi face o favoare?

Parker oftă adânc în faţa mustrării nerostite din tonul ei.

– Spui „mulţumesc“. Aşa o să fac. Cu prima ocazie.

Nu avea o astfel de ocazie, sau cel puţin asta îşi spunea singură. Evenimentul îi solicita întreaga atenţie, iar cu timpul suplimentar dedicat jocurilor neplanificate îşi depăşea programul cu circa treizeci de minute. Ceea ce îi reducea din timpul rezervat pentru a pregăti repetiţia din acea seară.

– Jocurile au avut mare succes, comentă Mac.

– De regulă, au.

– Drăguţe premii. Mi-a plăcut foarte mult cutiuţa de bijuterii pentru voiaj, cea din piele verde. Cineva care merge în Toscana în luna de miere s-ar bucura foarte mult de o astfel de cutiuţă.

– Poate că cineva va avea noroc. Parker înghiţi zgomotos câteva guri de apă dintr-o sticlă. Ne-am descurcat al naibii de bine cu povestea asta, iar gazda noastră nici n-a clipit când i-am dat factura suplimentară pentru premii, mai ales că i-am oferit o jumătate de oră în plus, din partea casei.

Examină pentru ultima dată cu privirea terasa. Demontaseră toate mesele, dar pergola şi urnele păstrau încă decoraţiunile. Nu aveau altceva de făcut decât să aşeze masa cu gustări, apoi puteau să înceapă.

Avea, probabil, cinci minute acum pentru a suna să-i mulţumească, dar, de fapt, trebuia să verifice factura mai întâi. Nu era exclus să-i fi băgat pe gât şi o taxă de livrare.

– Vreau doar să... Îi sună telefonul. Doamne! Mireasa Nebună.

– Tu te descurci mai bine decât mine. Dă-i bătaie. Ne ocupăm noi de asta.

Mireasa Nebună îi consumă tot timpul. Şi îi lăsă spaţiu să gândească.

Avea să-i trimită o *notă* de mulţumire, împreună cu cecul pentru service şi anvelope. Aşa se cuvenea, decise Parker, în vreme ce coordona repetiţia.

– Cu cinci minute înainte, spuse ea, fratele mirelui – şi cavalerul de onoare – o va conduce pe mama lor la locul rezervat ei, iar soţul ei o va urma. Aşa, e perfect. Cavalerul de onoare i se va alătura mirelui, stând în stânga lui, iar cu trei minute înainte, fratele miresei o va escorta pe mama lor la locul ei. Fratele trece în stânga cavalerului de onoare, în dreapta lui George. Întoarce-te o idee, Sam. Exact. Se schimbă muzica pentru alaiul miresei. Wendy, Nikki, Addy – iar mâine eu voi fi acolo să vă suflu. Nu uitaţi să zâmbiţi, doamnelor. Apoi, Jaci, domnişoara de onoare.

– Bun. După ce a străbătut jumătate din distanţă, e momentul să-şi facă apariţia pajul cu inelul. Pe acolo, Kevin.

Băiatul de cinci ani se plimbă ţanţoş, în mijlocul râsetelor şi al aplauzelor.

– Şi fetiţa cu florile. Foarte bine, Jenny, iar mâine vor fi flori adevărate în coşul tău. Kevin, treci pe partea unde stau băieţii, Jenny, pe cea cu fetele. Tu stai chiar acolo, lângă tatăl tău, Kevin. Apoi...

Îşi pierdu şirul, uitându-şi cuvintele, când privi în spate şi îl văzu pe Malcolm sprijinindu-se de unul dintre ghivece, cu un buchet în mână. Nu-i putea vedea ochii, nu cu soarele ce aluneca peste ochelarii întunecaţi pe care îi purta, dar îi vedea destul de clar rânjetul.

– Apoi? o întrebă mirele râzând. Mă căsătoresc?

– Aproape. Se schimbă muzica şi toată lumea se ridică în picioare. Mireasa îşi începe drumul spre altar, însoţită de tatăl ei. Iar ea, îi spuse mirelui, e cea mai frumoasă femeie din lume. E tot ce ţi-ai dorit vreodată. Şi, în scurt timp, va fi a ta.

Aşteptă.

– Te opreşti aici. Şi, după cum ai cerut, mama ta va veni în faţă cu tine şi cu tatăl tău. Preotul va întreba cine oferă mâna acestei femei, iar replica dumneavoastră, domnule Falconi?

– Mama ei şi cu mine.

Îşi sărutară fiica, apoi îi luară mâna şi i-o aşezară în cea a mirelui.

– Minunat. Acum...

Repetă cu ei întreaga ceremonie, subliniind punctele cele mai importante, descriind programul şi coregrafia.

– El va spune că poţi săruta mireasa.

– Mă descurc la capitolul acesta. Mirele îşi roti mireasa, o înclină în vreme ce ea râdea, şi se aplecă asupra ei să o sărute.

– Cecily, dacă te copleşesc emoţiile mâine nu mă deranjează să te înlocuiesc.

Mireasa râse din nou, făcându-i cu ochiul lui Parker.

– Nu sunt deloc, dar deloc copleşită, însă mulţumesc.

– Cred şi eu. În acel moment, vă veţi întoarce cu faţa spre prietenii şi familia voastră, preotul vă va prezenta pentru prima dată ca mire şi mireasă, iar aceia dintre noi care nu vor fi ocupaţi să leşine după sărutul acela vor aplauda. Muzica se schimbă într-un imn de încheiere a serviciului religios, iar voi veţi porni spre ieşire, lăsând în urmă altarul. De acolo vă va lua Mac în primire. Din acest moment, restul alaiul de nuntă se retrage în ordine inversă. Fetiţa cu flori şi pajul cu inelul mai întâi.

„Bine“, îşi spuse, „foarte bine. Dacă toată lumea va zâmbi şi va radia aşa şi mâine, aproape că nu vor mai avea nevoie de soare“.

După alaiul de nuntă vin părinţii şi bunicii miresei, apoi cei ai mirelui. Mac va avea nevoie de voi toţi pentru fotografiile de nuntă. Invitaţii vor fi conduşi în solariu unde li se vor oferi tartine şi băuturi, ca să-i ţină ocupaţi pe durata sesiunii fotografice.

Ignoră senzaţia de mâncărime de pe ceafă. *Ştia* că el o urmărea cu privirea, în vreme ce ea prezenta programul şi procedurile pentru prezentări, cină, toasturi, trecerea în sala de bal, primele dansuri, tăierea tortului şi aşa mai departe.

Apartamentele mirelui şi miresei vor fi disponibile pentru alaiul de nuntă începând cu ora patru şi până la sfârşitul serii. Vom transfera darurile de la masa pentru daruri în limuzina tinerilor însurăţei, precum şi florile pe care vor să le ia cu ei sau să le dăruiască altcuiva. Ştiu că sunt multe detalii, dar eu şi partenerele mele vă vom fi alături pas cu pas. Nu aveţi altceva de făcut decât să vă simţiţi bine şi să sărbătoriţi.

capitolul 5

Coordona întregul eveniment ca un general cu voce de catifea, îşi spuse Malcolm, alergând ici-colo pe tocurile înalte până la cer şi în costumul sobru de culoare neagră. Însă zâmbea mult, remarcă el, şi era plină de afecţiune.

Cu excepţia momentelor în care privea spre el.

O aşteptă să termine, sufocat de un parfum de trandafiri ce făcea ca buchetul din mâinile lui să pară cam sărăcăcios. Însă reuşise să-l smulgă de la fata cu cercel în nas şi machiaj gotic care lucra cu Emma, aşa că tot din aceeaşi sursă provenea.

Emma trecu plutind pe lângă el.

– Al meu?

– Nu mai e.

– Oricum, e foarte drăguţ. Parker o să mai fie ocupată încă vreo câteva minute.

– Am timp.

– Ia-ţi ceva de băut, dacă vrei. Ai de unde. Sau poţi să aştepţi înăuntru.

– Sunt bine, dar mulţumesc.

– Trebuie să plec. Dacă ai fi la mine acasă, ai vedea că suntem îngropaţi până-n gât în muncă.

– Aveţi nuntă mâine?

– Nu, de fapt, au avut un conflict, aşa că au făcut azi repetiţia pentru nunta de vineri. Eu am mâine un eveniment ce ţine strict de mine, iar Parker are programate câteva tururi, plus că avem toate o altă consultaţie cu întreaga echipă. Şi un weekend cu patru evenimente.

– Sunteţi nişte fete ocupate. Eu sunt bine aici. Du-te liniştită.

– N-o să mai stea mult, îl asigură Emma, şi se îndepărtă în grabă.

După ce mai aşteptă încă cincisprezece minute, îşi spuse că trăgea de timp, dar ea ieşi din nou, cu mersul ei în pas de uriaş, căruia reuşea să-i imprime un aer calm şi graţios.

– Îmi cer scuze că te fac să aştepţi, începu ea. Dacă aş fi ştiut că intenţionezi să treci pe aici ţi-aş fi spus că avem o repetiţie.

– Nu am venit să te văd pe tine.

Ea deschise gura să spună ceva, dar o închise din nou.

– Am venit s-o văd pe doamna Grady. Făcu un semn cu florile. Să-i mulţumesc din nou pentru cină şi pentru sendvişul cu şuncă pe care l-am mâncat azi la prânz.

– O, păi, ea nu-i aici.

– M-am prins.

– A ieşit cu prietenii. La cină şi la un film. I-ai adus flori.

– I-am adus castraveţi grădinarului.

– O să-i placă la nebunie şi o să regrete că nu te-a întâlnit. O să le pun în apă pentru ea.

– O.K.

Dar, când se întinse după ele, Malcolm se întoarse şi o luă spre casă. Aruncă o privire în urma lui.

– Vii?

– Nu vreau să te reţin mai mult decât am făcut-o deja, spuse ea, păşind lângă el.

– Nu am nimic în program. Tu?

– De fapt, aveam de gând să te sun, spuse ea, evitând întrebarea, ca să-ţi mulţumesc că mi-ai trimis maşina. Nu trebuia să te deranjezi, dar apreciez gestul.

– Avem amândoi mulţumiri din belşug.

– Aşa se pare. Îl conduse înăuntru, trecând prin bucătărie şi intrând din nou în cămara majordomului.

El se opri şi privi în jur.

– Uau! Locul ăsta se întinde tot mai departe şi mai departe.

– Familiei mele i-a plăcut dintotdeauna să găzduiască distracţii, adesea într-o manieră ce presupunea mult loc. Alese o vază dintr-un dulap. S-ar putea ca Del să fie acasă, dacă vrei companie.

– Ştii, am impresia că încerci să te descotoroseşti de mine.

– Chiar aşa? Turnă apă şi conservanţi pentru florile din vază. Ar fi nepoliticos din partea mea.

– Iar tu nu ţi-ai permite aşa ceva.

– O, mi-aş permite, depinde de circumstanţe. Făcu o scurtă pauză. Dar faptul că mi-ai făcut o favoare, două chiar, şi ai adus flori pentru unul dintre oamenii dragi mie nu sunt circumstanţe de o asemenea natură.

– N-aş spune că atunci când te-am sărutat ţi-am făcut o favoare.

Simţi o scădere dramatică a temperaturii în aer.

– Nu la asta m-am referit.

– Pun pariu că asta funcţionează, de obicei. Atitudinea îngheţată, adăugă el. Dar în ceea ce mă priveşte? Pe mine nu mă deranjează frigul.

– Sunt convinsă că asta îţi prinde bine, şi cred totodată că ţi-ai făcut o impresie greşită.

Când ea se întoarse, el îşi schimbă poziţia şi-o prinse într-un colţ.

– Ba nu.

Ochii ei se aprinseră, ca un fulger albastru prins într-un bloc de gheaţă.

– Nu-mi place să fiu manipulată.

– Nu, îţi place să fii tu cea care manipulează şi eşti a naibii de bună la asta. Când făceam trucuri...

– Trucuri?

– Cascadorii. Muncă de cascador. În fine, pe vremea aia, îmi plăcea să mă uit la îmblânzitorii de cai, când aveam ocazia. Tu ai acelaşi gen de abilităţi, dar cu oamenii. E impresionant.

– Aş spune mulţumesc, dar se pare că am folosit din plin cuvântul ăsta, deja.

– Nu-i cazul. Se îndepărtă de ea. Îmi place casa ta. I-ar plăcea oricui, dar mă refer la felul în care funcţionează. Îmi place să văd şi să înţeleg cum funcţionează lucrurile.

– Cum funcţionează casa?

– Casa, căminul, afacerea. Cadrul complet.

Ea se opri când auzi asta, cu o floare în mână, şi se mulţumi să-l privească fix.

– Le dai voie oamenilor să picteze ce vor ei în el. Tu ghidezi o mare parte din mişcările pensulei, poate le sugerezi anumite culori, dar, în final, ei obţin ceea ce îşi doresc. E o mare realizare.

– Mulţu... Telefonul o salvă de un alt „mulţumesc“. Scuză-mă. Bună, Bonnie, ce pot face pentru tine? Se îndepărtă câţiva paşi.

Malcolm auzi tonul isteric din telefon chiar înainte ca Parker să şi-l smulgă de lângă ureche, ţinându-l la doi centimetri distanţă.

– Înţeleg. Da, eu...

El ascultă – de ce naiba nu – şi începu să aranjeze chiar el florile în vază.

– Desigur că înţeleg, dar cred că eşti şi foarte stresată în momentul de faţă, ceea ce e, din nou, de înţeles. Pun pariu că şi Richie e. Ei bine, Bonnie, nu mama ta e cea care se căsătoreşte cu Richie, şi deşi ştiu că îl iubeşte, ea nu îl cunoaşte aşa cum îl cunoşti tu. Cred că dacă Richie ar fi considerat asta ceva mai mult decât o simplă tradiţie bărbătească stupidă, de eliminat tensiunea, nu ţi-ar fi spus niciodată, dar a făcut-o, iar felul în care a făcut-o îmi arată că el o consideră o glumă. Fratele lui nu face decât ceea ce fac fraţii adeseori.

Închise ochii pentru o clipă, ascultă, scoţând între timp o pastilă antiaciditate.

– Da, te înţeleg, dar nu fratele lui Richie e cel cu care te căsătoreşti. Sunt sigură că, de fapt, nici unul dintre voi nu îşi doreşte ca ceva atât de lipsit de importanţă ca asta să dea naştere vreunui conflict în familie.

Ascultă din nou.

– Da. Îhm. Richie te iubeşte. Aha. Ţi-a dat vreun motiv să te îndoieşti de asta, vreun motiv oarecare să nu ai încredere în el? Dar nu e important ce cred eu. Important e ceea ce crezi tu şi ceea ce gândeşti, însă dacă tot mi-ai cerut părerea, cred că eu aş lua-o ca pe o glumă şi aş ieşi să mă distrez de minune cu prietenele mele, înainte de a-mi petrece săptămâna următoare pregătindu-mă să mă căsătoresc cu bărbatul după care sunt, pur şi simplu, înnebunită.

Până să îşi încheie ea conversaţia, el termină aranjamentul de flori, apoi se dădu înapoi, cu mâinile înfipte în buzunarele de la spate, pentru a examina rezultatul.

– E frumos aranjat, comentă Parker.

– Nu-i rău. Deci... probleme?

– Nimic grav.

– Fratele mirelui a angajat o stripteuză pentru petrecerea burlacilor. Vorbea foarte tare la telefon, adăugă Malcolm.

– Cred că da. Da, iar miresei i-a sărit ţandăra, ajutată fiind şi de furia şi de avertizările sumbre ale mamei sale – care, de fapt, crede că nimeni nu e suficient de bun pentru fetiţa ei şi care, prevăd eu, îi va găsi în permanenţă defecte lui Richie.

– Voia ca tu să-i iei partea.

– Evident.

– Iar tu ai liniştit-o şi ai ameţit-o, reuşind să-i îndepărtezi îndoielile. Frumoasă manevră de îmblânzire, Tex.

– Dacă eşti suficient de matură să te căsătoreşti, ar trebui să fii şi suficient de matură cât să nu mai strigi după mami de fiecare dată când te supără ceva. Iar dacă nu are încredere că logodnicul ei perfect, devotat şi excesiv de sincer nu va sări pe o stripteuză cu o săptămână înainte de nuntă, atunci nu ar trebui să se căsătorească cu el.

– Ei nu i-ai spus asta!

– Fiindcă ea e clientă. Îşi dădu seama ce spusese. Şi nu ar trebui să-ţi spun nici ţie asta.

– Hei, ceea ce se spune în.... Ce e în încăperea asta?

– Cămara majordomului.

– Pe bune? Lăsă să-i scape o jumătate de hohot în vreme ce examină din nou încăperea. O.K., ceea ce se spune în cămara majordomului aici rămâne. Asta o făcu să zâmbească uşor. Ai liniştit-o.

– Cel puţin deocamdată. Se vor muta în Atlanta – el a fost transferat – peste câteva luni. Mama e extrem de iritată din cauza asta, dar este cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Au şanse să rămână împreună, cred eu, dacă ea iese de sub papucul lui mami.

– Te-a umplut de nervi.

Parker ridică din umeri şi luă vaza.

– O să-mi treacă.

– Trebuie să te întreb ceva.

Ea întoarse capul şi îi aruncă o privire în timp ce ieşea din încăpere.

– Ce anume?

– Ai o pereche de jeanşi?

– Bineînţeles că am o pereche de jeanşi.

– Dar o jachetă de piele, nu neapărat de firmă?

– Interesul tău faţă de garderoba mea e foarte ciudat. Aşeză vaza pe raft, apoi îi dădu lui Malcolm un carneţel şi un pix. Ar trebui să-i scrii un bileţel, ca să-l vadă odată cu florile, când va ajunge acasă.

– Bine, până fac eu asta, tu du-te să-ţi iei jeanşii şi jacheta.

– Poftim?

– Îmi place la nebunie cum spui asta. Ai să savurezi mai mult plimbarea dacă scapi de costumul ăla.

– Îmi place costumul ăsta şi nu mă duc la plimbare.

– Îmi place cum arăţi în costum, dar te vei simţi mai confortabil în jeanşi pe motocicletă. Îşi îndesă unul dintre degetele mari în buzunarul din faţă şi se sprijini cu un şold de raft. Noaptea e plăcută. Nici unul dintre noi nu are nimic programat. Aşa că o să mergem la o plimbare, să-ţi pui ordine în gânduri. Îţi fac cinste cu cina.

– Nu mă mai urc pe motocicletă.

– Doar nu ţi-e teamă de motocicletă sau să iei cina cu mine!?

– Problema nu e una de teamă, ci de preferinţă.

El zâmbi.

– Dovedeşte-o. Uite ce-ţi propun. Vii la plimbare, luăm cina – într-un loc public, fără pretenţii – şi te aduc înapoi acasă. Dacă nu te distrezi sau, cel puţin, nu savurezi schimbarea de atmosferă, eu mă retrag. Definitiv.

De această dată, privirea ei era regală şi doar o idee amuzată.

– Nu trebuie să negociez ca să te fac să te retragi, Malcolm.

– Aici ai dreptate. Aşteptă o clipă, fixându-şi în continuare privirea în ochii ei. Atunci de ce nu m-ai făcut să mă retrag până acum?

„Bună întrebare“, îşi spuse ea. N-avea decât să-i găsească şi răspunsul.

– O plimbare, o cină fără pretenţii. Atât.

– Aşa e înţelegerea.

– Mă duc să mă schimb.

Avea un oarecare efect asupra lui, constată Malcolm, mâzgălind între timp pe carneţel: „Încă îmi sunteţi datoare cu un dans“. Nu era complet sigur care anume era efectul ei asupra lui, dar era ceva.

Voia să pună mâna pe ea, fără îndoială, dar Parker Brown nu era genul pe care o prindeai, o tăvăleai şi apoi o lăsai. La asta se adăuga şi faptul că ţinea la prietenia cu fratele ei.

Ieşi din bucătărie şi străbătu agale etajul întâi.

Dacă ar fi considerat-o pe Parker o partidă uşoară şi s-ar fi comportat ca atare, s-ar fi aşteptat, fără urmă de îndoială, ca Del să-l bată măr sau să încerce s-o facă. Dacă situaţia ar fi fost invers, şi el ar fi făcut exact la fel. Iar ăsta era unul dintre motivele pentru care ţinea la acea prietenie.

Îşi băgă nasul în ceea ce se numea, presupunea el – dat fiind pianul de mari dimensiuni –, salonul de muzică. Acuarelele ceţoase ce străluceau pe pereţi erau, fără îndoială, originale şi destul de drăguţe. Dar colecţia de instrumente dintr-o vitrină sofisticată îi atrase atenţia.

Chitară, vioară, diverse fluiere – poate un flaut piccolo – o concertină, o tobă, o muzicuţă, un instrument pe care îl identifica drept ţambal, un cowbell pentru tobe şi alte câteva obiecte pe care nu prea putea să le identifice.

Dacă nu ar fi fost încuiat, se îndoia că ar fi rezistat tentaţiei de a deschide dulapul şi de a încerca o parte dintre ele, doar pentru a vedea ce sunete produceau, cum funcţionau.

Şi, presupuse, acesta era şi motivul pentru care nu o considera pe Parker o amantă oarecare. Simţea nevoia să o deschidă, să descopere cum funcţionează.

O fată bogată – o femeie prosperă, se corectă el – cu o frumuseţe excepţională, genealogia ei, legăturile, inteligenţa. Şi lucra la fel de mult, poate chiar mai din greu, decât oricare dintre cunoscuţii lui. Ar fi putut să-şi plimbe fundul foarte bine lucrat prin Majorca, să bea ceva, să navigheze pe Marea Egee pentru a-şi bronza acele picioare uimitoare, să ia ceva într-o cafenea pariziană, între două runde de cumpărături.

În schimb, îşi înfiinţase o afacere alături de prietenele din copilărie, afacere care o obliga să alerge mereu, la cheremul altora.

Se duse la pian şi lovi câteva clape, improvizând.

Nu pentru bani, hotărî. Nu detecta în ea vâna lăcomiei. Banii erau un rezultat, un aspect practic al afacerii, dar nu ingredientul esenţial. Ştia cum era atunci când nu banii veneau pe primul loc.

Satisfacţia juca şi ea un rol, dar trebuia să fie ceva mai mult.

Voia să afle.

Îi simţi prezenţa – o uşoară căldură de-a lungul pielii sale – şi ridică privirea, observând-o în prag.

O, da, voia să pună mâna pe ea!

Îşi purta jeanşii cu aceeaşi atitudine cu care îşi purta şi costumul de şefă. Ghetele ei aveau tocuri scurte, subţiri. Purta o cămaşă roşu aprins sub o jachetă de piele subţire, de aceeaşi culoare ca ghetele, ciocolată amăruie. Din urechi îi străluceau inele de argint.

„Motociclista elegantă?“ se întrebă.

Nu. Doar elegantă.

– Ştii să cânţi?

– Eu? Ridică din umeri. Nu, doar mă prostesc. Impresionantă colecţie.

– Da. I-a aparţinut tatălui meu, în cea mai mare parte. Era complet lipsit de talent muzical, aşa că îi admira pe cei cu talent.

– Del cântă mişto la pian, mai ales după câteva beri. Dar tu?

– Pian, vioară – cu sau fără bere. Ţambal.

– Mă gândeam eu că asta e. Ăsta ce e?

Ea se duse la vitrină când el lovi uşor sticla, arătând spre un mic instrument în formă de cheie.

– Trâmbiţă sau harpă evreiască. Se sprijină pe dinţi sau pe buze şi se ciupeşte. Simplă, eficientă şi foarte veche.

– Ăla e un flaut piccolo?

– Nu, e un flaut soprano. Ăla e unul piccolo. Pot aduce cheia de la vitrină.

– Nu, e în regulă. Se întrebă vag cum erau inventate nume precum piccolo sau saxofon. Atâta doar că îmi place să ştiu ce am în faţa ochilor. Plus că, dacă ai deschide vitrina, aş vrea să mă joc cu toate şi nu am mai ajunge să facem plimbarea aia.

Se răsuci şi se aflau acum faţă în faţă.

– Poate, până la sfârşit, o să-mi dau seama ce am în faţa ochilor.

Ea se dădu înapoi.

– Nu e chiar atât de complicat.

– Nu tu eşti cea care priveşte. Eşti gata?

Ea dădu din cap şi porni prima spre ieşire. Pentru drum îşi luase o poşetă cu bretea lungă şi şi-o trecu de-a curmezişul.

– Un lucru ştiu sigur despre tine. Eşti atentă la toate detaliile. Lovi poşeta cu degetul. Când urci pe o motocicletă, ai nevoie de lucrurile tale. Aşa că le pui în ceva ce poţi să ţii pe tine, în loc de ceva de care să te ţii. O mişcare deşteaptă. Îmi plac mişcările deştepte.

Îi deschise uşa, ţinând-o până ieşi.

– Mie îmi plac lucrurile practice. Aia nu e practică.

Arătă spre motocicletă.

– Ba da. Mă duce unde am de mers, consumă puţin şi se poate parca în spaţii înguste.

– O să admit astea două argumente, dar mă îndoiesc că e practică în timpul unei ierni în Connecticut.

– Depinde. Se duse la motocicletă şi desfăcu o cască. Înainte de a te urca, spuse el, întinzându-i casca, şi în spiritul corectitudinii, să ştii că am făcut un pariu.

– Un pariu?

– Cu Del. Jack şi Carter s-au băgat şi ei. Am pus pariu cu Del pe o sută de dolari că te conving să urci din nou pe motocicletă.

Privirea ei, observă, nici nu se aprinse, nici nu îngheţă. Strânse doar foarte puţin din ochi.

– Chiar aşa?

– Da. Del susţinea că nu se va întâmpla nici într-o mie de ani. Jack îl susţinea, aşa că erau doi împotriva mea. Carter a mizat o sută pe mine.

Ea răsuci casca în mâini.

– Îmi spui asta după ce am fost de acord să urc pe motocicletă, dar înainte s-o fi făcut efectiv. Ceea ce înseamnă că pot să-ţi arunc în faţă casca şi să te trimit la dracu’.

– Da.

Ea dădu din cap.

– Carter poate să-şi păstreze tot câştigul, dar eu vreau jumătate dintr-al tău – anume din suta lui Del. Îşi puse casca.

– Mi se pare corect.

Rânjind, încălecă pe motocicletă.

De data aceasta nu mai fu nevoit să-i spună să se ţină, remarcă el, şi, cu braţele ei strângându-i talia, porni în trombă.

Poate că inima îi bubuia, în special în curbe, dar Parker nu putea nega că îi plăcea senzaţia. Nici că, dacă nu şi-ar fi dorit să fie acolo, nu ar fi fost.

„Curiozitatea", îşi spuse. Acum îşi satisfăcuse curiozitatea. Da, goana pe şosea, în bătaia vântului, era o senzaţie la fel de intensă precum cea trăită în prima cursă, scurtă.

Asta nu însemna că avea să-şi facă un obicei, dar se bucura că putea trece această experienţă la capitolul celor realizate în viaţă.

Aproape la fel de mult cum se bucura de câştigarea celor o sută de dolari de la Del.

Să-i fie învăţătură de minte!

Dacă tot era la capitolul mărturisiri, trebuia să recunoască şi că Malcolm fusese al naibii de abil în a-i calcula reacţia.

Pe de altă parte, poate că se bazase pe propriul lui farmec ciudat pentru a o convinge să-şi respecte partea ei de înţelegere. Deşi nu vedea rostul. Ar fi fost mai sigur să nu spună nimic.

„Atunci, care *anume* era rostul?" se întreba ea.

El nu era genul care să aleagă opţiunea sigură.

„La naiba cu asta", decise. Avea să savureze experienţa, înainte de a o trece la dosar.

Plăcerea se intensifică atunci când îşi dădu seama că goana lor în zigzag îi ducea spre apă. Îi simţi mirosul, umed şi cu note sărate. Urmări soarele revărsându-şi lumina crepusculară peste zgomote, strălucirea şi scânteierea peste terenul accidentat de la Calf Island, agăţându-se în pânzele albe umflate ale iahturilor de croazieră.

Iar în tot acest timp motocicleta mârâia sub ea, vibrând plină de forţă.

Obligaţii, programe, sarcini, toate îi fugiră din minte, zburând ca luate de vânt. Bubuitul inimii se calmă, revenind la o bătaie constantă şi relaxată, în vreme ce privea pescăruşii înălţându-se şi coborând. Dacă telefonul din poşetă suna, nu îl putea auzi, nici nu se gândea la el.

Pierdu noţiunea timpului, remarcând doar înmuierea luminii şi a aerului, când el se întoarse.

Malcolm încetini când intrară în Old Greenwich. Pe strada principală aglomerată se amestecau turişti şi localnici, atraşi de magazine şi de restaurante, de apropierea ţărmului. Dar forfota nu ştirbea din atmosfera de odinioară.

Ieşi de pe strada principală, încadrându-se în trafic înainte de a vira spre un minuscul loc de parcare. Îşi dădu jos casca, întorcându-se s-o privească pe Parker.

– Ţi-e foame?

– Cred că da.

– Ştiu un local aici unde se serveşte cea mai bună pizza din Connecticut.

– Asta înseamnă că n-ai gustat-o pe a doamnei Grady.

– Poate voi avea noroc în privinţa asta, dar, între timp... Poţi să-mi dai drumul acum.

– O! Uşor fâstâcită fiindcă nu-şi dăduse seama că încă îl strângea în braţe, se trase înapoi şi coborî de pe motocicletă.

El prinse căştile pe motocicletă.

– Nu e departe. Doar atât cât să apucăm să ne dezmorţim puţin oasele înainte de a mânca.

– Nu mă deranjează o plimbare, începu ea, apoi îşi deschise poşeta, auzind un semnal. Scuze, asta e mesageria vocală. Ar fi bine să verific.

– Câte? întrebă el, când ea murmură un blestem.

– Trei.

– Îţi lasă vreodată o noapte liberă?

– Se mai întâmplă. Rar, dar se mai întâmplă. Atunci când oamenii plănuiesc o nuntă sau un eveniment major, cum ar fi o aniversare importantă, aceasta devine lumea lor pentru o vreme. Orice idee sau problemă, sau decizie poate căpăta proporţii enorme.

Dădu să-şi strecoare telefonul înapoi în poşetă, gândindu-se că se va refugia la toaletă cu prima ocazie şi va rezolva ce se putea rezolva.

– Du-te liniştită şi sună înapoi.

– E în regulă. Mai suportă amânare.

– Ai să te gândeşti la apelurile astea şi la un loc în care să te refugiezi ca să te poţi ocupa de ele. Mai bine o faci acum.

– O să mă mişc repede.

El încetini pasul până la un ritm de plimbare, ascultând, în vreme ce ea discuta cu cineva pe nume Gina despre alegerea între şifon şi tafta. Hotărârâ ca Parker să se întâlnească cu ea pentru a vedea ambele materiale. Apoi discută despre o caleaşcă de Cenuşăreasă cu o anume doamnă Seaman. Parker îi promise să facă rost de una, şi îşi notă pe un carneţel descrierea acesteia. În sfârşit, îl asigură pe un anume Michael că atât el, cât şi logodnicul său, Vince, mai aveau timp să înveţe să danseze swing şi îi dictă pe nerăsuflate numele şi numărul unui instructor de dans.

– Scuze, îi spuse lui Malcolm, punând telefonul înapoi în husă. Şi mulţumesc.

– Nici o problemă. O.K., nu mă interesează de şifon, de tafta sau de diferenţa de greutate şi strălucire dintre ele, dar de unde naiba faci rost de o caleaşcă de Cenuşăreasă altundeva decât de la Disney?

– Ai fi surprins de lucrurile pe care le poţi procura, în special dacă ai resursele potrivite, iar în acest caz înseamnă un buget, practic, nelimitat. Dacă doamna Seaman – de la firma Seaman Furniture – vrea ca fiica ei să sosească şi să plece într-o caleaşcă de Cenuşăreasă, am să-i îndeplinesc dorinţa. După ce vorbesc şi cu mireasa, ca să mă asigur că asta îşi doreşte şi ea.

– Am înţeles. Acum, de ce au nevoie Michael şi Vince să înveţe să danseze swing?

– Se căsătoresc în februarie şi au optat într-un final pentru o tematică din era Big Band. Vor purta costume excentrice din anii douăzeci şi ghete.

El făcu o pauză pentru a asimila informaţia.

– Nu glumeşti.

– Nu, şi întâmplător chiar cred că va fi amuzant. Aşa că, fireşte, vor să danseze swing, şi încă bine, pentru primul lor dans.

– Cine conduce? E o întrebare serioasă, adăugă el, când ea îi aruncă o privire goală. Cineva trebuie să o facă.

– Pot să dea cu banul, presupun, sau să lase asta la latitudinea instructorului. Cred că Vinnie, fiindcă Michael e cel care îşi face griji în privinţa asta, iar Vinnie e destul de entuziast.

– Atunci, poate... Stai o clipă. Februarie? E vorba despre Vinnie Calerone?

– Da. Îl cunoşti?

– Da. L-am cunoscut în copilărie. Maică-mea e prietenă cu maică-sa. Când a auzit că m-am mutat înapoi, a venit să mă vadă. Îi fac service-ul la Mercedes. Zicea că se căsătoreşte în februarie, zicea că o să-mi aducă o invitaţie.

– Eraţi apropiaţi?

– Nu foarte. Îi aruncă o privire, apoi hotărî să-i spună toată povestea. Încasa o bătaie soră cu moartea la un moment dat. Cred că s-ar fi descurcat singur dacă ar fi fost egalitate numerică, dar erau doi care îl băteau. Eu am asigurat egalitatea numerică. Şi am avut dreptate. S-a descurcat singur. Vinnie va purta un costum excentric. Rânjetul i se lăţi, luminat de un umor relaxat. De fapt, chiar îmi pot imagina asta.

– Ai sărit la bătaie pentru el?

– Nu în mod special pentru el. Era mai mult treaba cu doi împotriva unuia. Să stâlceşti pe cineva în bătaie fiindcă e homosexual mi se pare o tâmpenie. Să aduci încă pe cineva ca s-o faci? Asta e o laşitate. Oricum, a durat doar câteva minute. Ăsta e localul.

Ea îl privi intens preţ de încă o clipă, apoi se întoarse spre restaurant. În ciuda amplasării sale în golfuleţ, era doar ceva mai răsărit decât o vizuină, cu pereţii laterali din şindrilă spălăcită.

– Nu pare cine ştie ce, dar...

– Arată bine, iar eu am poftă de pizza.

– Şi eu la fel.

capitolul 6

Îl cunoşteau acolo, remarcă Parker atunci când o parte dintre angajaţi i se adresară spunându-i pe nume. Chiar dacă pizzeria era mică şi, mai degrabă, sărăcăcioasă, mirosurile ce pluteau în aer dinspre bucătăria deschisă şi mesele aglomerate îi arătară că Malcolm se pricepea la pizza.

Se înghesuiră la o masă pe care fuseseră aşezate dinainte suporturi de hârtie pentru farfurii, ilustrând peisaje italiene.

– Îţi recomand să stai departe de vinul Chianti, îi spuse Malcolm, dar poţi obţine o carafă destul de decentă de Cab.

– Va fi bun.

O chelneriţă îşi făcu apariţia. Avea ţepi în părul de o culoare roşie neverosimilă şi un nas la fel de obraznic ca sânii ei. Probabil că de-abia împlinise vârsta la care ar fi putut comanda vinul Cab pentru ea.

– Bună, Mal!

– Cum îţi merge, Kaylee?

– Oh, ştii tu! Privirea îi alunecă spre Parker atât cât să-i arate dezamăgirea şi amărăciunea, apoi îşi feri ochii din nou. Îţi aduc ceva de băut?

– Domnişoara va servi vinul Cab. Mie poţi să-mi aduci o Cola. Luigi le învârte azi?

– Îţi aduc. Vrei ca de-obicei?

– O să ne mai gândim.

– Bine. Vă aduc băuturile.

Parker ridică o sprânceană când fata se îndepărtă.

– A făcut o pasiune pentru tine.

El se lăsă pe spate, cu jacheta de piele desfăcută, cu barba nerasă de o zi şi ochii verzi luminaţi de un umor trufaş.

– Ce pot să spun? Femeile dau năvală la mine.

– I-ar plăcea să-mi spargă în cap carafa de Cab.

– Poate. Se înclină în faţă din nou. Are şaptesprezece ani, tocmai a început primul an la un colegiu universitar. Vrea să devină designer de modă. Sau compozitoare. Sau altceva.

– Ar trebui să existe întotdeauna opţiuni la şaptesprezece ani. Şi pasiuni după bărbaţi mai în vârstă.

– Tu ai trecut prin aşa ceva?

Ea clătină din cap amuzată.

– Tu nu bei vin?

– Am făcut o înţelegere cu mama mea, când aveam cam cu un an mai puţin decât Kaylee. Pentru fiecare bere sau băutură alcoolică pe care o beam, trebuia să aştept o oră după ce o terminam, înainte de a urca la volan.

– Tu beai bere la şaisprezece ani?

– Dacă reuşeam să-mi fac rost, sigur. Şi, ştiind că exista posibilitatea asta, ea a stabilit regula. Dacă voiam maşina, trebuia să fiu de acord cu înţelegerea asta.

– Mulţi adolescenţi fac înţelegeri pe care nu le respectă sau nu intenţionează să le respecte.

– În lumea mea, dacă faci o înţelegere, o respecţi.

Ea îl crezu şi aprecie acest lucru, fiindcă fusese valabil şi în lumea ei.

– Iar acum, că ai motorizare proprie?

– Nu contează. O înţelegere e valabilă atât cât durează.

– Aţi hotărât ce vreţi să comandaţi? Kaylee aşeză Cola în faţa lui Malcolm şi reuşi să pună carafa şi paharul de vin în faţa lui Parker, fără a-i surprinde privirea.

– Încă nu.

Scoase unul dintre meniurile laminate din suportul său.

– Ce iei de obicei? întrebă Parker.

– Pepperoni, măsline negre, ardei iuţi.

– Pare gustoasă.

– O.K. Roagă-l pe Luigi să ne învârtă una mare, fii drăguţă, Kaylee.

– Sigur, Mal. În seara asta avem şi tarte cu dovlecei, din care îţi plac ţie, dacă vrei un aperitiv.

– Ar fi grozav. O să luăm o porţie pe două farfurii.

Parker aşteptă până când fata se îndepărtă.

– Se alege cu inima frântă de fiecare dată când vii aici cu o femeie?

– În general, nu vin aici cu femei. La întâlniri tind să prefer ceva mai liniştit.

– Acum nu e vorba de o întâlnire, îi aminti ea. E o înţelegere.

– Corect.

Se întinse după carafă şi îi turnă un pahar.

Ea gustă din vin şi dădu din cap pentru a-şi exprima aprecierea.

– E bun şi, sper, nu conţine arsenic. Aşa... Tatăl tău a fost militar.

– Da. Am fost odraslă de soldat până la opt ani, când a fost ucis în El Salvador.

– E greu să pierzi un părinte, mai ales la o vârstă atât de fragedă.

Privirea lui o întâlni pe a ei într-o clipă de suferinţă comună.

– E greu oricând, aş zice.

– Da, oricând. Mama ta s-a mutat înapoi aici, în Greenwich.

– Primeşti o pensie, un steag şi câteva medalii. Ei fac cât pot, dar a fost nevoită să muncească. Fratele ei are un restaurant. Probabil ştii asta.

– Ştiu unele lucruri. Nu îi cunosc prea bine pe unchiul tău şi pe soţia lui.

– Nu pierzi mare lucru, din punctul meu de vedere. Au exploatat-o ca pe un sclav şi s-au aşteptat ca ea să le fie recunoscătoare fiindcă ne ofereau un acoperiş. Iar ea a fost. Ea...

Când se întrerupse, Parker îi lăsă un moment de tăcere.

– Cum se descurcă mama ta cu computerul?

– Începe să înveţe. Mulţumesc, Kaylee, adăugă, când fata aşeză pe masă aperitivele şi două farfurii mici.

– Luigi zice să-l saluţi înainte să pleci.

– Aşa o să fac.

– Prima dată când am întâlnit-o pe mama ta, continuă Parker, blestema computerele şi nu era foarte încântată că o obligai să folosească aşa ceva.

– Asta era înainte să-şi fi dat seama cum poţi juca Scrabble pe computer. Tocmai şi-a cumpărat un laptop ca să se poată juca acasă.

Parker gustă din dovlecei.

– Sunt buni. Mai luă o muşcătură. Excelenţi, de fapt.

– E mult prea puţin sofisticat pentru clienţii tăi, comentă Malcolm când ea scană restaurantul din priviri.

– Nu neapărat. Ar putea fi o locaţie amuzantă, neelegantă, pentru o cină de repetiţie mai relaxată. Şi o bună sugestie pentru invitaţii la nuntă sosiţi din afara oraşului, dacă ar fi interesaţi de nuanţa locală şi de mâncare gustoasă, nepretenţioasă. Faptul că e proprietatea unei familii adaugă întotdeauna o notă plăcută.

– De unde ştii că e proprietatea unei familii?

– Are o atmosferă specifică, plus că scrie asta chiar pe coperta meniului.

– Vorbeşte cu Luigi. El e proprietarul.

– S-ar putea s-o fac. Deci, cum ai ajuns de la cascador în L.A. la proprietar de service auto în Greenwich?

– Vrei doar să faci conversaţie sau chiar te interesează?

– Poate fi şi una, şi alta.

– O.K. Un număr s-a sfârşit prost şi m-am făcut praf. Careva s-a lăcomit şi a făcut economie, iar echipamentul era defect, aşa că mi-au plătit compensaţii.

– Cât de praf?

– Mi-am rupt multe oase, mi-am lovit câteva organe, m-am jupuit ici-colo.

Ridică din umeri, dar Parker refuză să creadă că fusese atât de simplu, de neimportant.

– Pare grav. Cât timp ai stat în spital?

– M-a scos din uz o vreme, continuă el pe acelaşi ton nepăsător. Până mi-am revenit, avocaţii îi dăduseră de capăt. Aveam o porţie zdravănă de bănuţi şi am hotărât că îmi ajunsese cu săritul de pe clădiri şi cu zdrobitul de pereţi. Aveam suficient cât să-mi iau o casă, iar acesta fusese scopul meu dintotdeauna, oricum.

– Şi nu ţi-e dor? De Hollywood, de industria cinematografică?

El făcu semn cu un dovlecel, înainte de a-l mânca.

– Nu-i chiar cum pare în cinematografele din cartierul tău, Picioare.

– Nu, cred că nu e. Şi aş vrea să nu-mi mai spui aşa.

– Nu mă pot abţine. Mi s-a întipărit în minte ziua în care tu şi Emma aţi jucat fotbal la petrecerea aia mare a părinţilor ei.

– Cinco de Mayo. Am un nume cât se poate de bun.

– E numele Omului Păianjen.

Ea îşi înăbuşi un chicot.

– Pe el îl cheamă Peter.

– E şi mai ciudat că e numele de familie al Omului Păianjen. Am lucrat la filmele alea.

– Ai lucrat cu Tobey Maguire la filmele cu Omul Păianjen? Cum era... Strânse din ochi. Pun pariu că foloseşti de fiecare dată genul ăsta de aluzie ca să impresionezi femeile.

– E şi asta o abordare.

Zâmbi când Kaylee aşeză pizza pe suport.

– Vă mai aduc ceva?

– Nu e nevoie, Kaylee. Mulţumesc.

– Dovleceii au fost excelenţi, îi spuse Parker, primind în schimb un ridicat din umeri smucit.

– O să le spun că ţi-au plăcut.

– O să mă urască pentru totdeauna, oftă Parker. Aşa că sper că pizza va face să merite toate gândurile rele care îmi tulbură în momentul de faţă aura.

– Ardeii iuţi îţi vor însenina aura cât ai clipi.

– O să vedem. Ai fost dintotdeauna interesat de maşini şi de mecanică?

– După cum spuneam, îmi place să ştiu cum funcţionează lucrurile. Aşa că, firesc, îmi place şi să le menţin în stare de funcţionare. Tu ai fost dintotdeauna interesată de nunţi?

– Da, îmi plăcea tot ceea ce ţinea de ele. Aşa că, firesc, îmi place să contribui la crearea lor.

– Ceea ce presupune să fii la dispoziţia tuturor aproape non-stop.

– Se poate întâmpla, dar nu cred că vrei să discuţi despre nunţi.

– Tu nu vrei să discuţi despre maşini.

Desprinse o felie şi o strecură pe farfuria ei.

– Nu, dar mă interesează întotdeauna afacerile. Hai să încercăm altceva. Ziceai că ai locuit în Florida. Unde altundeva?

– Japonia, Germania, Colorado.

– Serios?

– Nu prea îmi amintesc nimic despre Japonia, iar amintirile din Germania sunt ceţoase. Îşi luă o felie şi pentru el. Primul loc pe care mi-l amintesc cu adevărat e Colorado Springs. Munţii, zăpada. Am stat acolo câţiva ani, dar întotdeauna îmi amintesc de zăpadă. Tot aşa cum îmi amintesc întotdeauna şi de parfumul acelei tufe de sub fereastra mea din Florida.

Muşcă din felia de pizza şi înclină capul.

– Ai de gând s-o guşti sau nu?

Apreciind că se răcise destul cât să nu-i opărească cerul gurii, gustă şi ea. Apoi dădu din cap.

– E fabuloasă. Sincer. Mai luă încă o muşcătură de probă. Dar trebuie să o pun tot pe doamna Grady pe locul întâi şi să consider asta a doua cea mai bună pizza din Connecticut.

– Se pare că va trebui să o conving pe doamna Grady să-mi dea o felie de pizza, ca să văd dacă eşti sinceră sau încăpăţânată.

– Pot fi şi una, şi alta, în funcţie de dispoziţie şi de circumstanţe.

– Hai să testăm dispoziţia şi circumstanţele la capitolul sinceritate. De ce ai ieşit cu mine?

– Am făcut o înţelegere.

El clătină din cap, privind-o atent peste felia lui de pizza.

– S-ar putea să fie un argument, dar nu ăsta e motivul.

Ea se gândi, luând o înghiţitură de vin.

– Mă enervai.

– Şi ieşi cu tipi care te enervează?

– Am făcut-o de data asta. Iar tu ai prezentat-o ca pe un fel de provocare, ceea ce, iarăşi, a ţinut la mine. În ultimul rând, am fost curioasă. Astea sunt diversele argumente care au alcătuit întregul şi motivul pentru care stau aici savurând o pizza mai mult decât excelentă, în loc să... o, la naiba! Îşi scoase în grabă telefonul care suna.

– Răspunde. Putem relua discuţia.

– Urăsc oamenii care vorbesc la telefon în restaurante. Mă întorc imediat. Se ridică de la masă, strecurându-se pe uşă. Bună, Justine, stai o clipă.

Nu-l deranja să o privească îndepărtându-se, decise el, turnându-i vin în pahar. Jeanşii îi veneau al naibii de bine.

Kaylee îi aduse încă o sticlă de Cola, luând-o pe cea goală.

– Mi se părea că ai nevoie de încă un plin.

– Ţi-ai ales bine momentul. Îţi place la colegiu?

– E în regulă. Îmi place foarte mult cursul de artă. În fine, cine e prietena ta?

– O cheamă Parker.

– E doctoriţă sau poliţistă?

– Nu. De ce crezi asta?

– Tati spune că singurii oameni care pot răspunde la telefon într-un restaurant sunt doctorii şi poliţiştii.

El aruncă o privire spre telefonul mobil ce se iţea din buzunarul şorţului ei.

– Câte mesaje ai trimis de pe ăla astă-seară?

Kaylee îi aruncă un zâmbet scurt.

– Cine le mai ţine socoteala? Cred că e drăguţă.

– Crezi bine. Ai mai avut probleme cu carburatorul?

– Nu. Nu ştiu ce i-ai făcut, dar a funcţionat. Merge grozav, dar oricum e foarte vechi şi are culoarea vomei.

– Nu are decât cinci ani, o corectă el. Dar e de culoarea vomei. Dacă poţi să-l convingi pe tatăl tău, ştiu un tip care o să-ţi facă un preţ bun ca să-l vopsească.

– Da? Chipul i se însenină. O să încep să îl lucrez pe tata. Eventual, ai putea... Se întrerupse, pierzându-şi strălucirea din priviri; se întoarce prietena.

Kaylee se îndreptă spre bucătărie. Cu un mers nu tocmai înţepat, remarcă Malcolm, dar pe-aproape. Amuzat, îşi îndreptă din nou atenţia spre Parker, când aceasta se aşeză.

– Şifon? O urgenţă legată de tangou? Cineva vrea să-şi facă apariţia la nuntă călare pe o cămilă?

– La un moment dat, l-am convins pe un mire să renunţe la o caleaşcă, şi nu a fost uşor. M-aş descurca în cazul unei cămile. De fapt, una dintre miresele noastre din octombrie tocmai a aflat că tatăl ei e în Vegas, unde a fugit cu o paraşută proastă şi profitoare – expresia îi aparţine –, de dragul căreia a părăsit-o pe mama ei.

– Se mai întâmplă.

– Da. Divorţul s-a finalizat de-abia săptămâna asta, aşa că el n-a pierdut vremea. Şi asta se mai întâmplă. Noua mireasă are douăzeci şi patru de ani, cu doi ani mai puţin decât fiica.

– Adaugă o notă spinoasă problemei.

– Cu siguranţă, dar şi asta se mai întâmplă, îşi dădu Parker cu părerea. Când pui însă laolaltă toate aceste „întâmplări“, iese ceva greu de digerat.

– Sigur. Şi probabil că e şi mai dificil pentru prima soţie decât pentru fiică. Deşi Parker nu-şi terminase încă prima felie, Malcolm îi mai strecură una pe farfurie. Şi ce voia să faci tu în privinţa asta?

– Nu vrea să-i vadă pe nici unul dintre ei la nuntă, nu vrea ca el s-o conducă la altar, aşa cum plănuiseră. Fusese dispusă s-o tolereze pe susnumita paraşută proastă şi profitoare în calitate de invitată a tatălui său, dar e cât se poate de hotărâtă să n-o accepte acolo ca soţie a tatălui său, ca mamă vitregă a ei – plus un calificativ prea urât pentru a fi rostit în public –, sau făcând paradă de noul ei statut în faţa mamei sale încă devastate.

– Trebuie să recunosc că are dreptate în privinţa asta.

– Da, are perfectă dreptate, şi dacă asta e ceea ce îşi doreşte cu adevărat, am să mă asigur că aşa vor decurge lucrurile. Udă înghiţitura de pizza cu vin. Problema e că îşi iubeşte tatăl. În pofida alegerii sale dubioase şi a posibilităţii clare de a suferi de sindromul vârstei mijlocii....

– Hei, nu suntem singurii care suferim de aşa ceva.

– La voi apare mai frecvent şi, de regulă, cu simptome mai grave. În pofida acestor lucruri, repetă ea, mireasa îl iubeşte, iar dacă nu va fi el cel care s-o conducă la altar, acest lucru va ştirbi din farmecul nunţii mai mult decât ar face-o noua lui nevastă. În plus, după ce îl va ierta, iar asta se va întâmpla la un moment dat, va regreta pentru totdeauna această decizie.

– Asta i-ai spus şi ei?

– I-am spus că ziua nunţii îi aparţine, ei şi lui David, şi că, indiferent ce îşi doreşte sau nu, noi vom găsi o cale să îi îndeplinim dorinţa. Şi i-am cerut să se gândească o zi sau două, ca să fie sigură.

– Tu crezi că va opta pentru tatăl ei.

– Aşa cred, şi dacă am dreptate, pasul următor va fi o discuţie în particular şi foarte explicită cu respectiva nouă nevastă privind protocolul şi comportamentul presupus de un eveniment al firmei Vows.

– Ai s-o bagi zdravăn în sperieţi.

– Nici gând, spuse Parker cu un zâmbet uşor.

– Şi ai să savurezi momentul.

Ea muşcă intenţionat cu multă delicateţe din pizza.

– Asta ar fi meschin şi neatrăgător.

– De la cap la coadă.

Râse.

– Da, aşa voi face.

– Ne oferă încă ceva în comun.

– Cum aşa?

– Eu cred că, dacă tot e să pui pe cineva la pământ sau la punct, poţi să şi savurezi momentul la un anumit nivel. Am înţeles că acum ceva vreme ai pus-o cu botul pe labe pe mama cea ciudată a lui Mac.

– Şi nu cred că e ceva josnic sau neatrăgător că m-am simţit satisfăcută. A căutat-o cu lumânarea. Cum ai aflat despre asta?

– Şi bărbaţii discută. Del are o sensibilitate pentru Macadamia lui, iar faptul că mama ei îi făcea zile fripte îi stătea ca un spin în coaste. În plus, eu mai avusesem de-a face cu ea cu puţin timp în urmă, aşa că îi cunoşteam o parte din figuri.

– Exact, atunci când Mac a pus să-i fie remorcată maşina. Oftă fericită. Frumoase vremuri! Deci, îmi imaginez că Linda a fost foarte iritată când a venit la service-ul tău să şi-o ridice.

– Se poate spune şi aşa.

Ea mai luă o înghiţitură mică de pizza, privindu-l. Apoi, clătină din cap.

– O.K., scuipă tot. Nu am auzit decât că tu i-ai spus că nu poate să-şi ia maşina până nu plăteşte taxa de remorcare şi de depozitare, iar ea s-a lansat într-unul dintre dis- cursurile ei gălăgioase.

– Cam asta a fost. Face o gălăgie teribilă. A încercat să arunce totul pe capul lui Mac, dar n-a ţinut cu mine, mai ales că aveam ceva informaţii despre context de la maică-mea.

– Mama ta o cunoaşte pe Linda?

– Ştia destule despre ea, iar mama mea e o sursă solidă de informaţii. Chiar şi fără asta, m-aş fi lămurit destul de repede cum stă treaba. Ceea ce conta în final era că eu am tractat maşina, aşa că trebuia să îmi încasez banii. Făcu un semn cu sticla de Cola. Ea a trecut de la scandal la linguşeală. Ştii tu, în genul că dacă nu pot s-o ajut în situaţia aia, să-i fac măcar o mică favoare. Dar cea mai tare parte a spectacolului a fost când s-a oferit să plătească taxele prin servicii personale.

– A... O, Doamne!

– A fost prima dată când mi se oferea o felaţie drept plată a unei taxe de tractare.

Rămasă fără cuvinte, Parker nu făcu decât să se holbeze la el.

– Tu m-ai întrebat.

– Da, aşa e. Dacă te întreabă şi Mac vreodată, să nu-i spui partea asta.

– M-a întrebat deja şi nu i-am spus. De ce s-o fac? Mama ei e cea care s-a făcut de rahat. Asta n-are nici o legătură cu Mac.

– Nu, nu are, dar mulţi oameni nu văd lucrurile la fel de clar. El o făcea, îşi dădu ea seama. Indiferent care ar fi fost motivul, el vedea acest lucru cu o claritate absolută. A avut multe de încasat de-a lungul timpului din cauza Lindei. Va distruge sau cel puţin va mai ştirbi din strălucirea nunţii lui Mac, dacă îi va sta în putere.

– N-o va face. Ridică din umeri. Dacă e ceva ce Mac nu poate rezolva, o va face Carter. Ceea ce nu pot rezolva ei, vei rezolva tu.

– O să-mi amintesc asta data viitoare când mă trezesc dintr-un coşmar legat de Linda. I-ai spus lui Del despre... oferta Lindei?

– Sigur. Când un tip primeşte o astfel de ofertă, are dreptul să se laude cu asta în faţa prietenilor.

– Sunteţi o specie foarte ciudată.

– Să ne întoarcem la tine, Picioare.

Întreaga experienţă – cuvântul o ajută să privească seara în perspectivă – se dovedea a fi cu mult mai uşoară şi mai plăcută decât se aşteptase. Pe de altă parte, recunoscu ea, aşteptările ei fuseseră cât se poate de reduse.

Cu siguranţă ar fi fost mai plăcut dacă ar fi avut o relaţie amicală cu el, aşa cum ar fi avut cu un prieten de-al lui Del. Aşa cum avea cu Jack.

Însă faţă de Jack nu simţea acea scânteie primară şi încăpăţânată de atracţie.

Dar o scânteie putea fi ţinută în frâu până se stingea. Mai ales că, foarte probabil, acea scânteie era o reacţie reflex în faţa unui bărbat foarte atrăgător, care, în mod clar, era interesat de ea, în condiţiile în care nu avusese nici timp, nici dispoziţie pentru companie masculină de destul de multă vreme.

Analiză în gând aspectele practice ale chestiunii pe drumul înapoi spre motocicletă.

Îşi puse casca şi încălecă în spatele lui.

Din clipa în care reuşiră să se strecoare afară din oraş, descoperi că o plimbare pe motocicletă în toiul nopţii aducea o senzaţie intensă de o cu totul altă natură.

Se simţi inundată de un sentiment de libertate complet nou. Farul singuratic ce tăia bezna şoselei, bolta înstelată şi luna de deasupra lor, licărirea siluetelor lor în masa neagră a apei.

Strâns lipită de această senzaţie intensă mai era şi o stare de relaxare, de îndepărtare a mulţimii de detalii ce i se aglomerau în minte. Îi plăcea aglomeraţia, îşi spuse, chiar o încuraja, dar trecuse prea mult timp de când nu îşi mai golise complet mintea, pentru a se reîncărca.

Cine ar fi crezut că o seară cu Malcolm avea să declanşeze acel fenomen?

Realitatea o aştepta, iar ea aprecia realitatea, dar i se oferise un răgaz, o mică aventură şi o întrerupere foarte plăcută a rutinei.

Când intrară şerpuind pe aleea lungă şi întortocheată a casei sale, se simţea înviorată, binedispusă şi foarte prietenoasă faţă de Malcolm Kavanaugh.

Iar când el opri motorul, fură învăluiţi de linişte, o altă senzaţie minunată. Se ridică din şa, mulţumită de cât de firească devenise mişcarea, şi îşi dădu jos casca.

I-o dădu lui Malcolm, apoi râse.

– Trebuie să recunosc, niciodată n-am câştigat aşa de uşor o sută de dolari.

– Valabil şi pentru mine. O conduse până la veranda de la intrare. Deci te-ai simţit bine.

– Da. Mulţumesc pentru...

Cu spatele lipit de uşă şi cu gura devorată de a lui, restul cuvintelor îi dispăru brusc din minte. Corpul acela tare, irezistibil, apăsat peste al ei, când el îi prinse mâinile, ţinându-i-le strâns pe lângă corp, în vreme ce dinţii lui îi trezeau fiori sălbatici cu muşcături şi ciupituri lacome.

Încolţită, ar fi putut să se opună, să refuze, dar senzaţia de neputinţă, nuanţa de fericire panicată, sentimentul că era dusă de val făceau, pur şi simplu, să-i fugă pământul de sub picioare.

Se prăbuşi, fără a mai încerca să se salveze, şi răspunse asaltului cu o fervoare la fel de intensă şi cu o lăcomie nesocotită.

Tresărirea propriei inimi fu cea care o trezi la realitate – sau aproape.

– Stai, reuşi să spună. Mai lasă-mi o clipă.

Voia mai mult; îşi luă mai mult. La fel şi ea.

Căldura aceea arzătoare de dincolo de aparenţele reci fusese cea care îi provocase un şoc. Acum, când atinse punctul culminant, îi făcea plăcere să se lase consumat deplin de ea.

Îi ţinu mâinile ca să-şi împiedice propriile mâini să alerge pe corpul ei superb, ca să se asigure că nu-şi pierdea controlul şi nu le folosea pentru

a-i da la o parte acele haine şic, să ajungă la piele.

Când simţi că acel control începe să pălească, îşi ridică privirea, dar nu îi dădu drumul şi nu se îndepărtă de ea.

– Asta ar trebui să-ţi demonstreze că n-am să te las în pace.

– N-am spus niciodată...

– Am făcut o înţelegere.

– Asta nu înseamnă că poţi... Se opri, iar el o urmări venindu-şi în fire, calmându-se.

Iisuse, cât de mult admira partea asta la ea!

– Asta nu înseamnă că poţi să mă prinzi oricând vrei sau să-ţi pui mâinile pe mine şi pe corpul meu când te loveşte pofta.

– Nu te-am prins, observă el. Şi nu mi-am pus mâinile pe corpul tău. Îi strânse uşor mâinile, pe care încă le ţinea într-ale lui, pentru a-i aminti acest lucru. Dar m-am gândit la asta.

– Oricum ar fi, nu am de gând să... Vrei, te rog, să-mi laşi puţin spaţiu?

– Sigur. Acum îi dădu drumul la mâini şi făcu un pas înapoi.

– Nu am de gând să tolerez acest gen de comportament. Nu poţi să sari pe mine oricând ai chef.

– Poate că am sărit puţin. Deci sunt vinovat. În întuneric ochii îi străluceau precum cei ai unei feline – una ieşită la vânătoare. Dar, scumpo, erai şi tu implicată şi cred că ai atâta curaj cât să recunoşti asta.

Ea nu spuse nimic preţ de o clipă.

– Bine, poate că partea aceea e adevărată. Dar simplul fapt că am o reacţie fizică faţă de tine nu înseamnă... De ce zâmbeşti?

– De tine. Pur şi simplu, îmi place foarte mult cum vorbeşti, mai ales când mă iei de sus.

– La naiba, ce frustrant e!

– Probabil! Voiam să spun că am ceva cu tine şi vreau să-mi dau seama cum funcţionează. Dar putem merge pe varianta reacţiei fizice, dacă asta îţi place mai mult.

– Ar fi bine să pricepi că iau relaţiile în serios, aşa că, dacă îţi închipui că o să sar în pat cu tine doar fiindcă...

– Nu ţi-am cerut să te culci cu mine.

Văzu cum în ochi i se aprinse o flacără şi fu nevoit să-şi reţină impulsul de a o lipi din nou cu spatele de uşă.

– Ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu asta vrei, că nu asta e intenţia ta?

– Sigur, vreau să te văd în pat – sau în orice alt loc la îndemână – şi intenţionez să te am, dar nu mă grăbesc. Ai de gând să sari în pat? Dispare provocarea, iar mie îmi place provocarea. În plus, e greu să-ţi dai seama cum funcţionează ceva dacă eşti ocupat doar cu sexul.

Era complet sincer şi atât de al naibii de logic, încât ea se pierdu.

– Discuţia asta e absurdă.

– Mie mi se pare raţională şi civilizată. Adică exact cum îţi place ţie. Vrei să-ţi spun că mi-ar plăcea să te dezbrac de costumele alea pretenţioase ale tale ca să aflu ce se ascunde dedesubt? Ca să pun mâna pe ceea ce e acolo? Cum te-aş simţi mişcându-te sub mine şi deasupra mea şi cum aş pătrunde în tine, privindu-ţi faţa când ajungi la orgasm? Când te fac să ajungi la orgasm? Aşa e, Parker. Dar nu mă grăbesc.

– Nu îmi doresc ceea ce îţi doreşti tu.

– Toată lumea îşi doreşte să facă sex. Tu nu-ţi doreşti sau nu îţi doreai asta cu mine. Am priceput cât se poate de clar, dar nu mă dau bătut. Fiindcă e un fapt dovedit că există ceva între noi, scuze, o reacţie fizică. Şi, dacă nu voiai ca eu să acţionez în vreun fel, mi-ai fi închis gura şi m-ai fi pus cu botul pe labe. Poate chiar ţi-ar fi plăcut s-o faci.

– Nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi.

El clătină din cap.

– Picioare, n-am făcut decât să zgârii puţin la suprafaţă, dar am să mă întorc să merg mai departe.

Nu era, de fapt, o ceartă, îşi dădu ea seama, şi orice ar fi fost, ea pierdea.

– Eu intru.

– Atunci, ne mai vedem.

Ea se întoarse cu spatele, aproape aşteptându-se ca el să se apropie din nou. Dar când deschise uşa, Malcolm se mulţumi să se retragă într-o manieră pe care ar fi considerat-o politicoasă, dacă nu ar fi ştiut deja că nu era aşa, până când ea intră şi închise uşa.

Stătu acolo o clipă, încercând să-şi recapete echilibrul pe care el reuşise să i-l zdrobească. Auzi zgomotul motorului pornind, sfâşiind liniştea.

Adică exact ceea ce făcuse şi el, după cum îşi dădu ea seama. Sfâşiase şi trecuse dincolo de liniştea ei.

Tot ceea ce spusese el era adevărat.

Poate că o înţelegea destul de bine, atât cât reuşise să-i zgârie suprafaţa. Asta era... înspăimântător şi satisfăcător, în acelaşi timp.

Nimeni, recunoscu ea începând să urce scările, nimeni pe care să nu-l considere parte din familie, nu o înţelegea complet.

Nu era deloc sigură ce simţea faţă de faptul că Malcolm ar fi putut să ajungă până la esenţa ei şi nu era deloc sigură că ar fi putut să facă ceva ca să-l împiedice.

Dar mai ales, îşi spuse, nu ştia ce naiba să facă în privinţa lui.

capitolul 7

Deşi devenise o tradiţie, Parker ar fi preferat să sară peste povestea sexy de la micul dejun. Dar motocicletele produceau un sunet distinct, iar Mac îl auzise clar în vreme ce ea şi Carter se bucurau unul de celălalt în noua lor curte interioară, la ora la care Parker plecase pe motocicleta lui Malcolm.

Chiar dacă Mac se târâse până la sala de gimnastică abia când Parker aproape terminase, iar Laurel începuse de mult, avea în cap şi alte gânduri decât cele legate de bicepşi.

Şi o antrenă şi pe Emma cu ea.

– Am rugat-o pe doamna Grady să facă nişte clătite, anunţă Mac. Îmi plac foarte mult clătitele, mai ales însoţite de o poveste sexy la micul dejun.

– Cine are o astfel de poveste? întrebă Laurel.

– Parker.

– Stai o clipă. Laurel se răsuci rapid spre locul unde Parker stătea ceva mai mult decât era necesar în poziţia aplecat înainte. Ai o poveste sexy pentru micul dejun şi nu mi-ai spus?

– Nu e nimic. În plus, avem foarte multă treabă pentru următoarele câteva zile.

– Dacă nu e nimic, atunci unde v-aţi dus tu şi Malcolm aseară, pe motocicleta lui, de-aţi lipsit aproape trei ore? Nu, nu ne spune acum. Mac se mulţumi să zâmbească, fluturând din mână cu un gest exagerat când Parker se îndreptă de spate. Avem nevoie de clătite.

– Eu nu îţi ţin *ţie* evidenţa când vii şi când pleci, Mackensie.

– O, nu mă lua cu *„Mackensie“*. Mac întrerupse discuţia şi îşi începu exerciţiile pentru bicepşi pe aparatul Bowflex. Eu şi Carter l-am auzit pe Mal sosind cu motocicleta, iar eu te-am văzut plecând doar fiindcă eram afară. Aşa că da, am stat puţin la pândă să te aud când te întorci. Şi tu ai fi făcut exact acelaşi lucru.

– Te-ai certat cu el? întrebă Emma. Eşti supărată?

– Nu, nu sunt supărată. După ce îşi tamponă faţa transpirată cu un prosop, Parker traversă încăperea pentru a-l arunca în coşul de rufe. Pur şi simplu, nu am timp pentru clătite şi bârfe.

– Nu şi dacă una dintre noi e vedeta. Laurel îşi înclină capul. Noi ne împărtăşim experienţele, Parker. Aşa ne stă în fire. Dacă încalci tradiţia în privinţa acestei poveşti, nu faci decât să arăţi că eşti îngrijorată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

– Nu-i vorba deloc despre asta. „Ba da, asta era“, recunoscu ea în gând. „Da, exact asta era.“ Bine. Bine. O să mâncăm clătite şi toate cele, dar am mult de lucru – toate avem –, aşa că n-o să ne întindem prea mult.

Când Parker ieşi din sală, trădându-şi enervarea la fiecare pas pe care-l făcea, Emma le privi pe celelalte fete.

– Să mă duc să vorbesc cu ea?

– Ştii că trebuie să fiarbă în suc propriu. Laurel luă un prosop şi îşi şterse faţa şi gâtul. E puţin iritată, dar o să-i treacă.

– Ai dreptate că e neliniştită în privinţa poveştii cu Mal. Mac trecu de la exerciţiile pentru bicepşi la extensiile pentru tricepşi. Dacă nu era mare scofală ne-ar fi spus sau ar fi râs să fie când am adus vorba. Când s-a întâmplat ultima dată ca Parker să fie tulburată în privinţa unui tip?

– Absolut niciodată, cu absolut nimeni, afirmă Laurel.

– Asta ar fi cu cine şi când. E de bine sau de rău?

– De bine, cred. Dacă tot venise la sală, Emma îşi impuse să urce şi pe bicicleta eliptică. Nu e deloc în apele ei, ceea ce face parte, probabil, din tulburare, şi nimic n-ar fi putut s-o determine să iasă cu el dacă nu ar fi vrut. În plus, Mac a spus că purta jeanşi şi jacheta aia foarte drăguţă din piele ciocolatie. Deci şi-a schimbat hainele ca să meargă cu el.

– Nu spionam, spuse Mac repede. Doar am observat. În cea mai mare parte, doar am observat.

– Cine zice altceva? Laurel încheie subiectul. Dacă aş fi auzit-o plecând cu el, şi eu aş fi făcut la fel. Iisuse, e bine că Del nu ştie! Şi haideţi să nici nu-l lăsăm să afle până nu ne facem o idee mai clară despre povestea asta. Nu vreau să se ambaleze în legătură cu Mal şi Parker, aşa cum a făcut-o cu Emma şi cu Jack. Acum, trebuie să merg la duş, iar el, slavă Domnului, a avut o întâlnire la prima oră. Ne vedem jos.

– Eu am crezut că o să-i facă plăcere, îi spuse Mac Emmei după ce rămaseră singure. N-am vrut s-o supăr.

– Nu e vina ta. Laurel are dreptate, aşa ne stă în fire.

Aşa le stătea în fire, îşi aminti Parker singură. Până termină duşul şi îşi îmbrăcă ţinuta pentru ziua respectivă, enervarea se transformase într-un sentiment de vină fiindcă îşi repezise prietenele.

Făcuse prea mare caz de toată povestea asta. Şi o luase prea personal, ceea ce, recunoştea, avea tendinţa de a face prea uşor şi prea des.

Aşa că urma să respecte tradiţia, la fel cum făcuseră dintotdeauna. Aveau să râdă puţin despre asta şi atât.

Când intră în bucătărie, doamna Grady era în faţa blatului de gătit, amestecând în aluat.

– Bună dimineaţa, fata mea Parker.

– Bună dimineaţa, doamnă Grady. Aud că vom avea clătite.

– Îhm. Doamna Grady aşteptă până când Parker îşi turnă o cană de cafea. Deci urmează să-ţi faci un tatuaj?

– Poftim?

– Mi se pare că asta ar urma, după ce goneşti pe şosele pe o Harley.

Parker nu avu nevoie s-o privească pe doamna Grady ca să-şi dea seama că era serios pusă pe glume.

– Mă gândeam că, dată fiind ocupaţia mea, mi-aş putea tatua eventual o inimioară, într-o locaţie discretă. Poate cu iniţialele PAB în interiorul ei, de la Până la Adânci Bătrâneţi.

– Foarte drăguţ, şi ţi se potriveşte. Puse aluatul deoparte cât pregăti un bol cu fructe. S-ar putea să ne luptăm pentru băiat, fiindcă mi-a adus flori *şi* m-a invitat să ieşim la dans.

– Vă face plăcere jocul ăsta.

– Bineînţeles. Îmi aminteşte de cineva.

– O? Parker se sprijini de blat. De cine?

– Am cunoscut un băiat cu apucături mai dure, cât se poate de îngâmfat şi de sigur pe el şi cu o limbă ascuţită, când voia s-o folosească. Frumos ca un păcat şi de două ori mai sexy. Când punea ochii pe o femeie şi i se punea pata pe ea, Doamne, ea îşi dădea seama imediat. Eu am avut noroc. M-am căsătorit cu el.

– O, doamnă Grady, doar nu e... Chiar e ca Charlie al dumneavoastră?

– E acelaşi tip, care, de fapt, nu e un tip anume. A depăşit cu bine o perioadă dificilă, a făcut faţă cicatricilor cu care s-a ales de pe urma ei şi s-a forţat să lase ceva în urma lui. Şi cu o oarecare nuanţă sălbatică în personalitate, întotdeauna. Cu Charlie al meu mi-am spus: „O, nu, n-am să mă

încurc cu ăsta“. Şi-am tot spus-o din nou şi din nou, chiar şi-atunci când eram deja încurcată.

Zâmbetul îi lumină cald chipul, răsfrângându-i-se în privire.

– E greu să-i rezişti unui băiat rău, când se poartă ca un gentleman. Îţi fuge pământul de sub picioare. Sunt recunoscătoare în fiecare zi, oricât de scurt ar fi fost timpul nostru împreună, că nu i-am opus rezistenţă prea mult timp.

– Nu e acelaşi lucru între mine şi Mal. E doar...

„Iar asta“, recunoscu Parker, „era o parte a problemei“. Nu ştia ce anume era.

– Orice ar fi, meriţi atenţia lui, şi meriţi să te distrezi mai mult decât o faci. În afară de asta, continuă doamna Grady cuprinzându-i în mâini obrajii şi mângâindu-i uşor, ştiu că savurezi momentele petrecute cu el din cap în coadă. Dar în afară de asta.

– Nu vreau să mă distrez făcând o greşeală.

– O, eu aş vrea. În cazul acesta – o trase pe Parker mai aproape şi o sărută pe frunte – chiar mi-aş dori s-o faci. Du-te, stai jos şi bea-ţi cafeaua. Ceea ce îţi trebuie e un mic dejun gustos şi compania prietenelor tale.

Poate că aşa era, recunoscu Parker, dar, după ce se aşeză, preluă un apel de la una dintre miresele emoţionate din acel weekend. Fiindcă era firesc pentru ea să rezolve problemele şi grijile altcuiva, o liniştea să se ocupe de ele.

– Emma şi Mac coboară imediat, anunţă Laurel intrând. Aveţi nevoie de ajutor, doamnă G.?

– Totul sub control.

– Hei, frumoase flori!

– Prietenul meu mi le-a trimis. Adăugă făcând cu ochiul: Cel pe care Parker tot încearcă să mi-l fure.

– Ce stricată!

Amuzată, Laurel îşi luă cafeaua şi se duse să se aşeze în colţişorul destinat micului dejun.

– După ce rezolvăm prima chestiune, putem intra direct în atmosfera de organizare de evenimente. Am putea ţine şedinţa aici, fiindcă ştiu al naibii de bine că ai toate informaţiile legate de evenimentul din seara asta pe telefonul tău BlackBerry. O să ne economisească din timpul pentru care îţi faci atâtea griji.

– În regulă. N-ar fi trebuit să sar la gâtul lui Mac.

– Gest reflex. Probabil că la fel aş fi făcut şi eu, dar mai urât.

– Dar de la tine ne aşteptăm să te porţi naşpa.

– Bună lovitură. Râzând, arătă spre Parker. N-am de gând să-i spun nimic lui Del deocamdată, dar...

– Nu e nimic de spus. După cum vei vedea în curând, când soseşte toată lumea.

– Uite că vin! Pregătiţi-vă pentru iluminare.

– Îmi pare rău, spuse Parker, chiar în momentul în care Mac se aşeză.

– A trecut. E dus. Gata.

– Mâncaţi nişte fructe, insistă doamna Grady, aşezând bolul pe masă.

– Am făcut prea mare caz de asta. Ascultătoare, Parker îşi puse câteva linguri de fructe pe farfurioara transparentă din faţa ei. Faţă de voi toate, dar şi faţă de mine. Şi asta pentru că totul mi se pare foarte ciudat, însă, în acelaşi timp, şi destul de direct.

– De ce nu ne povesteşti şi-apoi vom decide noi cât e de ciudat, sugeră Laurel. Fiindcă, dacă tot eziţi, iarăşi faci un caz din asta.

– Bine, bine. A trecut pe aici să-i aducă flori doamnei Grady.

– Ooooo, fu reacţia imediată a Emmei.

– Fiindcă ea nu era aici, mi se părea jenant să nu-l invit înăuntru în timp ce aranjam florile, ca să-i poată lăsa un bileţel. Oricum, voiam să îi arăt foarte clar că nu sunt interesată de el.

– L-ai invitat înăuntru ca să-i spui că nu vrei să te vezi cu el? interveni Mac.

– Da. Are obiceiul de... a se da la mine, iar eu voiam să lămuresc lucrurile – şi, O.K. din nou, nu l-am împiedicat să se dea la mine cu o seară înainte, când...

– Sărutul cel fierbinte, interveni Emma.

– Nu a fost... Ba a fost, recunoscu Parker. După ce a luat cina aici şi eu l-am condus la plecare, m-a prins pe picior greşit, iar eu i-am răspuns. Asta e tot ce s-a întâmplat. Sunt om şi eu. Mai ales fiindcă e prieten bun cu Del, am simţit că trebuia să-i arăt clar că nu mă interesează persoana lui.

– A înghiţit gogoaşa? Mmm, mulţumesc, doamnă Grady. Mac se întinse după platoul de clătite pe care menajera îl aşeză pe masă. Fiindcă, dacă a făcut-o, părerea mea despre inteligenţa lui scade.

– Se pare că n-a înghiţit-o, fiindcă mi-a propus o înţelegere. Urma să ies cu el la o plimbare pe motocicletă şi la o cină fără pretenţii, iar dacă nu mă simţeam bine, el avea să mă lase în pace.

– Iar tu ai fost de acord? Laurel puse mâna pe borcanul cu sirop. Nu l-ai zdrobit ca pe-un gândac, nu l-ai ras cu raza de gheaţă a lui Parker Brown?

Parker îşi ridică ceaşca de cafea, luând o înghiţitură.

– Vreţi sau nu să vă spun povestea?

– Continuă, zise Laurel, fluturând din mână.

– Am fost de-acord fiindcă părea simplu şi, da, fiindcă eram puţin curioasă. E prietenul lui Del şi nu are rost să nutresc resentimente. Urma să merg cu el, apoi el avea să mă lase în pace. Nu ar fi existat resentimente din partea nimănui. Apoi, când am ieşit, mi-a spus despre pariu.

– Ce pariu? întrebă Emma.

Parker le explică ce şi cum.

– Carter a pus şi el pariu? Mac îşi dădu capul pe spate şi râse. Pe Mal? Îmi place la nebunie.

– Îmi place că ţi-a spus asta înainte să te urci pe motocicletă. Emma îşi agită furculiţa. Ştia sigur că îţi oferea o şansă să-i întorci spatele.

– Îi recunosc meritul ăsta. Iar el îmi va da, la insistenţele mele, jumătate din suma câştigată. Ce-i corect e corect.

– Unde v-aţi dus? vru să ştie Emma.

– În Old Greenwich, într-o mică pizzerie. Plăcută, de fapt. Şi nu neg că e plăcut să mergi pe motocicletă – e foarte plăcut – nici nu susţin că a fost o experienţă dureroasă să împart o pizza cu el. E un om interesant.

– La câte telefoane ai răspuns cât timp aţi fost împreună? o întrebă Laurel.

– Patru.

– Şi el cum a reacţionat?

– A considerat că afacerile sunt afaceri şi mi-a zis să răspund liniştită. Şi da, astea sunt puncte în avantajul lui, dar ideea e că am petrecut o seară cât se poate de plăcută, apoi, când ne-am întors şi am ajuns la uşă, el...

Emma se foi în scaun.

– Acum vine partea cu adevărat sexy.

– El reuşeşte pur şi simplu să preia controlul. Are un stil de a mă încolţi, iar creierul meu se stinge. E foarte bun la asta, iar mintea mea intră efectiv în beznă. E un reflex, pretinse ea. Sau o reacţie.

– E genul pasional şi rapid sau încet şi blând? întrebă Mac.

– Nu ştiu dacă poate funcţiona pe viteză redusă.

– Ţi-am spus eu!

Mac îi dădu un cot Emmei.

– După ce creierul meu a început să funcţioneze din nou, i-am spus că nu aveam de gând să accept aşa ceva, că nu putea să pună mâna pe mine şi să-şi facă de cap oricând voia. Iar el a părut doar amuzat. Cam aşa cum arătaţi voi trei acum – şi dumneavoastră, doamnă Grady, fiindcă vă văd acolo.

– I-ai răspuns la sărut, nu-i aşa? remarcă doamna Grady.

– Da, dar...

– Deci, chiar dacă nu ţi-ar fi smuls pământul de sub picioare, oricum nu ai fi avut pe ce să te sprijini.

Parker îşi dorea să se lase pradă îmbufnării, îşi dorea asta cu ardoare. În schimb, ridică din umeri.

– E doar o reacţie fizică.

– Nu ştiu ce să zic despre asta, începu Laurel, dar, dacă e, trebuie să spun: şi ce dacă?

– N-am de gând să mă încurc... îşi aminti fraza doamnei Grady şi aruncă o privire în direcţia ei, observând-o pe menajeră cum ridica din sprâncene. N-am de gând să mă implic în felul acesta dacă simt că ar putea fi o greşeală. Mai ales dacă e un prieten de-al lui Del, Jack sau Carter. Mai ales dacă nu îl cunosc prea bine sau nu ştiu prea multe despre el.

– Nu cumva ăsta e rolul întâlnirilor cu cineva, nu fac oare parte din procesul de cunoaştere a unui bărbat? Emma se întinse şi puse o mână pe braţul lui Parker. Eşti interesată, Parker. Se vede cu ochiul liber. Eşti atrasă de el. Şi eşti neliniştită din cauza asta.

– Te-ai distrat cu el, Parks. Mac ridică mâinile. De ce să nu te distrezi puţin?

– E imun la mantia ta de ţinut bărbaţii la distanţă şi la raza de gheaţă. Nu reacţionează nicidecum într-o manieră pe care s-o poţi prevedea sau controla. Laurel îi mângâie piciorul lui Parker pe sub masă. Deci ai nevoie de un motiv ca să refuzi.

– Nu sunt atât de superficială.

– Nu superficială. Ţi-e teamă să-l laşi să se apropie prea mult, fiindcă s-ar putea să devină mai important decât ţi-ai dorit. Cred că deja e.

– Pur şi simplu nu ştiu. Şi nu-mi place să nu ştiu.

– Atunci lasă-ţi un scurt răgaz, spuse Emma, şi află!

– Am să mă gândesc. Aşa am să fac. „Cum ar fi putut să nu se gândească?“, recunoscu Parker. Iar cu asta am terminat cu povestea sexy de la micul dejun, pentru această dimineaţă. Apreciez toate ideile voastre, sincer, dar trebuie să trecem la treabă. Suntem deja în întârziere cu şedinţa. Avem un eveniment de pregătit.

Mal instală suporţi de motor pe o bijuterie de maşină Sports Roadster T-Bird din ’62. La cererea clientului reconstruise aproape complet motorul, iar când avea să termine treaba, întregul motor de 6 400 de centimetri cubi avea să ragă pe şosea ca o felină mare şi tare. Înlocuise deja plăcuţele de frână, reparase sistemele de răcire şi curăţase cele trei carburatoare Holley cu două camere.

După estimările lui, peste câteva ore, avea să scoată monstrul ăsta uriaş la o cursă de probă.

– E o frumuseţe.

Îşi scoase capul de sub capotă şi îl văzu pe Del, în costumul lui de avocat, în sala de lucru a service-ului.

– Aşa e. Din ’62, cod M, adăugă Mal, aprigă ca un glonţ. Una dintre cele circa două sute care s-au vândut la vremea aceea.

– Serios?

– Nenorocita, a fost scumpă! Clientul a cumpărat-o la o licitaţie şi a dat-o la restaurat. Exterior în nuanţă Rangoon Red, roşu în două tonuri, şi interior în alb. Anvelope cu talon alb, jante cu spiţe. După ce a restaurat exteriorul şi interiorul, proprietarului i-a dat prin gând că poate motivul pentru care îi dădea bătăi de cap pe drum era kilometrajul original al motorului, de o sută optzeci de mii de kilometri.

– Şi aici intervii tu.

– Am rezolvat. Aruncă o privire.

– Sigur, cât timp nu trebuie să ştiu la ce mă uit sau să înţeleg jumătate din lucrurile despre care vorbeşti.

– Fetiţa asta are setul de carcase din crom.

Del privi înăuntru, văzu un motor mare, cu mult negru, câteva bucăţi de crom strălucitor şi diverse părţi cu marca Thunderbird. Fiindcă îşi cunoştea meseria, dădu din cap. Deci, ce va şti să facă?

– După ce o termin? Cam orice vrei tu să facă, mai puţin să-ţi dea un sărut de noapte bună.

Mal îşi scoase bandana din buzunarul de la spate şi îşi şterse mâinile.

– Ai ceva probleme cu Mercedesul?

– Nu. Am avut o întâlnire în oraş de dimineaţă, aşa că am trecut pe-aici să-ţi las hârtiile pe care mi-ai cerut să ţi le redactez. Îţi pot oferi vreo zece minute, dacă vrei să te uiţi peste ele acum. Sau ţi le pot lăsa în birou, le citeşti când ai ocazia şi mă suni cu eventualele întrebări.

– Sunt foarte ocupat acum, aşa că o să le citesc mai târziu. Cât timp nu trebuie să ştiu la ce mă uit sau să înţeleg jumătate dintre lucrurile despre care vorbeşti.

– O să-ţi fac o prezentare explicativă când vrei tu. Încruntându-se gânditor, Del aruncă din nou o privire sub capotă. Poate, la un moment dat, o să-mi faci şi tu o prezentare explicativă legată de motoare.

Biroul lui Mal era amenajat într-un mic compartiment al service-ului, echipat cu un birou metalic, câteva dulapuri pentru acte şi un scaun rotativ.

Mal îşi băgă bandana înapoi în buzunar.

– Poate vrei să folosim acele zece minute ca să discutăm despre ceva personal.

– Sigur. Ce e?

– Am ieşit aseară cu Parker.

Del avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă, apoi clătină din cap.

– Ai convins-o să urce din nou pe motocicletă? Aveai un pistol cumva?

– Am făcut o înţelegere. Urma să ieşim la o plimbare pe motocicletă, să luăm cina undeva, apoi să o aduc acasă, iar dacă nu se simţea bine, aveam s-o las în pace.

– Deci ai... De data aceasta se prinse mai repede. S-o laşi în pace cu ce?

– Pe ea şi treaba asta care există între noi doi.

– Şi care anume ar fi treaba asta? „Au în comun", îşi spuse Mal, „capacitatea Brown de a te îngheţa instant".

– Chiar vrei să îţi spun pe litere?

– Şi când a început *treaba* asta?

– Pentru mine? La circa două minute după ce a deschis pentru prima dată gura să-mi vorbească, iar de-atunci s-a intensificat cu câteva grade. Pentru ea? Va trebui s-o întrebi personal. Din moment ce ea s-a simţit bine, iar eu n-am s-o las în pace, vreau să fiu cinstit şi sincer faţă de tine.

– Cât de departe a ajuns treaba asta?

Mal aşteptă o clipă.

– Ştii, Del, înţeleg atitudinea ta faţă de Parker şi faţă de ele toate. Dacă situaţia ar fi invers, probabil că tot aşa aş fi şi eu, aşa că înţeleg. Dar n-am de gând să intru în jocul ăsta cu tine, nu în ceea ce-o priveşte pe Parker. Dacă vrei s-o întrebi, asta vă priveşte pe voi doi. Dar eu îţi spun aşa: dacă îţi închipui că mă interesează doar o partidă uşoară înseamnă că noi doi nu ne cunoaştem unul pe celălalt aşa de bine pe cât am fi crezut oricare dintre noi.

– E sora mea, pe toţi dracii!

– Dacă nu ar fi, nu am purta conversaţia asta. E totodată şi o femeie frumoasă, inteligentă, interesantă. Şi nu se lasă manipulată de nimeni. Când şi dacă vrea să se descotorosească de mine, o va face.

– Iar dacă o face?

– O să-mi pară rău, fiindcă, precum maşina aia, e o pasăre rară. Stilată, puternică şi al dracului de superbă. Şi merită al naibii de multe eforturi şi timp.

Cu faţa strălucindu-i prin toţi porii de frustrare, Del îşi îndesă mâna în buzunar.

– Nu ştiu ce-ar trebui să răspund la aşa ceva.

– Nu pot să-ţi spun eu. Mal ridică din umeri. Apropo, poţi să-i dai ei cei o sută de dolari ai mei. După ce am făcut înţelegerea, m-am gândit că ar trebui să fiu sincer cu ea, aşa că i-am spus despre pariu, în caz că voia să se enerveze şi să-mi întoarcă spatele.

– Grozav. Perfect.

– Nu s-a enervat. A vrut doar o parte din câştig. Iisuse, cine nu şi-ar dori o femeie care gândeşte aşa? Oricum, pare corect ca porţia ei să provină de la tine. Eu am să-mi iau partea de la Jack, iar voi doi puteţi să vă lămuriţi cu Carter.

– Nu ştiu dacă ne-am înţeles în privinţa asta. Trebuie să-i dau de capăt poveştii. Dar atâta ştiu: dacă îţi baţi joc de ea, dacă îi faci rău, îţi rup oasele.

– Am priceput. Ce zici de asta? Dacă îmi bat joc de ea, dacă îi fac rău, o să-ţi dau voie să o faci.

– Ticălosule! Citeşte nenorocitele alea de hârtii!

Fără a mai adăuga nimic, Del se îndepărtă.

„Ar fi putut fi mai rău", îşi spuse Mal. Del ar fi putut să-i trântească un pumn în faţă, aşa cum făcuse cu Jack în privinţa Emmei. Aşa că, presupunea, el şi Del stăteau mai bine la capitolul ăsta.

Ridică din umeri şi se întoarse să lucreze la motor, la ceva ce ştia, fără urmă de îndoială, cum să repare.

Cunoscându-i programul, Del făcu astfel încât să ajungă acasă suficient de devreme cât să o poată încolţi pe sora lui. Avea repetiţii şi un eveniment, ceea ce ar fi constituit o zi superaglomerată pentru oricine altcineva. Dar el ştia prea bine că Parker includea, de regulă, şi rezerve de timp pentru situaţii de urgenţă.

Din punctul lui de vedere, asta era o urgenţă.

Îşi alese strategic momentul, sosind la sfârşitul primei repetiţii, când Laurel era ocupată în bucătăria ei, Emma şi echipa ei decorau deja casa pentru sosirea alaiului de nuntă din acea seară, şi înainte de cea de-a doua repetiţie.

Mac, ştia el, avea să fie ocupată cu fotografiile ei.

Veni în pas lejer spre Parker exact când aceasta îşi lua rămas-bun de la primii ei clienţi şi de la alaiul lor.

– Ai ajuns acasă devreme.

– Da, am jonglat cu nişte treburi ca să mă pot întoarce să vă dau o mână de ajutor la toate.

– Ne-ar prinde bine. Următoarea repetiţie începe peste cincisprezece minute, iar mireasa din seara asta şi alaiul ei trebuie să ajungă peste vreo treizeci de minute pentru coafură şi machiaj. Ne-am încadrat în program, dar...

– Bun, hai să profităm de alea cincisprezece minute.

O luă de mână şi ieşiră să se plimbe pe pajişte.

– Să înţeleg că cineva m-a văzut cu Malcolm aseară şi ţi-a dat raportul? Îşi netezi linia sacoului. Ne cunoaştem prea bine unul pe celălalt, Del.

– Aşa credeam şi eu, dar nu mi-aş fi închipuit că ai putea s-o iei pe urmele celor din *Easy Rider.*

– Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

– Caută şi-ai să afli.

– Bine. Dacă ai să încerci să-mi ţii un discurs despre riscurile motocicletelor, trebuie să-mi pui mai întâi la dispoziţie un înscris oficial, în care declari că nu ai urcat, ca pasager sau şofer, pe nici o motocicletă, pe parcursul ultimelor treizeci şi şase de luni.

O.K., avea să lase deoparte acel argument. Pentru a mai câştiga puţin timp, îşi scoase portofelul, luă o hârtie de o sută de dolari şi i-o dădu.

– Mulţumesc.

Împături bancnota şi o puse în buzunar.

– Ai ieşit cu el din cauza pariului?

– Am ieşit cu el în ciuda pariului.

– Din moment ce nu mai există nici un alt pariu, ai de gând să ieşi cu el din nou?

– Nu m-a invitat, iar eu nu m-am hotărât încă. Îşi întoarse capul pentru a-i studia îndelung chipul. Din moment ce nu sunt semne că ai fi fost implicat într-o bătaie, şi presupun că Malcolm poate da la fel de tare pe cât încasează, presupun că nu s-a lăsat cu pumni când ţi-a spus că eu ştiam despre pariu.

– Nu obişnuiesc să împart pumni oamenilor. Jack a fost o excepţie, explică el, înainte ca ea să apuce să vorbească, iar Mal a evitat asta, spunându-mi despre... treaba dintre voi chiar de la început.

Ea făcu o pauză.

– Ţi-a spus chiar el?

– Spre deosebire de tine.

Apreciind tactul lui Malcolm, ea răspunse fără a se mai gândi:

– Del, tu chiar trăieşti cu impresia greşită că îţi spun despre orice bărbat cu care mă întâlnesc?

– Deci tu şi Mal ieşiţi la întâlniri?

– Nu. Poate. Încă nu m-am hotărât. Dar eu obişnuiesc să te interoghez în legătură cu fiecare femeie cu care ieşi la întâlniri sau cu care te întâlneai înainte de a te îndrăgosti de Laurel? Şi, dacă îmi spui că asta e altceva, s-ar putea să te lovesc *eu* pe tine.

– Încerc să găsesc o exprimare care doar face aluzie la ideea că asta e altceva. Fiindcă asta o făcu să pufnească, el îi prinse mâinile, continuându-şi plimbarea. Hai să ne întoarcem la punctul în care nici unul dintre tipii cu care ai ieşit în trecut nu erau prieteni de-ai mei. Prieteni buni de-ai mei.

– E adevărat, dar eu m-am băgat între voi când lucrurile s-au schimbat între tine şi Laurel? Fratele meu şi una dintre cele mai dragi prietene? Şi nu, Del, tot nu e altceva.

– Eu nu mă bag între voi. Mă învârt doar la o distanţă sigură, încercând să-mi fac o idee despre cum stau lucrurile.

– Încă nu ştiu cum stau lucrurile. Am ieşit la o plimbare pe motocicletă, am mâncat pizza şi...

– Şi?

– Şi am încheiat cu trucul standard al întâlnirilor şi cu sărutul de noapte bună.

– Deci eşti interesată de el.

– Nu sunt dezinteresată. M-a surprins, dar nu sunt dezinteresată. M-am simţit bine aseară şi nu mă aşteptam. M-am relaxat şi m-am distrat; a trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta cu un bărbat. Ar putea fi clientul tău, Del, sau o cunoştinţă oarecare, dar faptul că e prietenul tău arată nu doar că îl placi, ci şi că ai încredere în el şi îl respecţi. E vreun motiv ca eu să nu simt la fel?

– Nu. Inspiră adânc, aruncând o privire întunecată în gol. La naiba!

– Chiar şi faptul că ţi-a spus el însuşi despre noi contează. Eu nu i-am povestit lui Laurel sau oricăreia dintre fete nimic până azi-dimineaţă. Şi nu sunt sigură că aş fi făcut-o, dacă Mac nu ar fi auzit motocicleta şi nu m-ar fi văzut plecând cu Mal, ceea ce nu mă pune într-o lumină prea bună în ochii lor.

– N-ai vrut să le pui într-o situaţie delicată, atâta tot.

– A fost şi ăsta unul dintre motive, nu cel mai important, dar unul dintre ele. Se opri, întorcându-se astfel încât să stea faţă în faţă. Nu mă prinde la mijloc, Del, între tine şi prietenul tău. Te rog să nu faci din mine un subiect de dispută.

– N-am s-o fac. Atâta vreme cât n-o dă în bară, fiindcă dacă face aşa ceva, o să-i rup oasele. El ştie deja asta. De fapt, a fost de acord că dacă o dă în bară o să mă lase să-i rup oasele. Şi da, recunoscu Del, şi asta îl pune într-o lumină favorabilă, fiindcă îl cunosc şi vorbea serios.

Ea îşi petrecu braţele în jurul lui Del pentru a-l îmbrăţişa.

– Mă pricep foarte bine să am grijă de mine, dar e teribil de plăcut să am un frate mai mare care ştiu că mă va apăra ori de câte ori voi avea nevoie.

– Poţi fi sigură de asta.

– Sunt. Acum, îi spuse şi se dădu înapoi, dacă ai venit să ne ajuţi, du-te şi caut-o pe Emma. Ea e cea care are cea mai mare nevoie de o mână de ajutor. Uite că soseşte şi grupul următor.

Se îndepărtă de Del, pentru a-i întâmpina pe primii sosiţi. Era ciudat, îşi spuse, că de-abia dacă recunoscuse faţă de ea însăşi că era interesată cu adevărat de Malcolm Kavanaugh, şi, cu toate acestea, îşi petrecuse o mare parte din zi vorbind despre el.

Şi o parte şi mai mare din zi, recunoscu ea, gândindu-se la el.

capitolul 8

Înainte ca partenerele ei să i se alăture la şedinţa de dimineaţă privind evenimentele zilei, Parker apucă să facă un tur de forţă la sală, apoi un duş şi să se pregătească pentru ziua cea lungă, să-şi revadă dosarele.

Nunta de vineri noaptea se desfăşurase perfect, solicitându-le doar în privinţa alergatului dintr-o parte într-alta, pentru a preveni eventuale probleme şi a lua unele decizii rapide în culise.

Şi, din fericire pentru toată lumea implicată, Jaci acceptase cererea în căsătorie a lui Griff.

Astăzi, cu două evenimente programate, volumul de muncă era de peste două ori mai mare. Organizarea din timp, întotdeauna un ingredient esenţial, devenise vitală şi presupunea toată munca de pregătire a terenului pentru nunta programată la sfârşitul dimineţii, cu şaptezeci şi cinci de invitaţi, demontarea întregului cadru, apoi reorganizarea pentru evenimentul din acea seară.

Emma şi echipa ei, ştia Parker, erau cei care aveau cel mai mare volum de muncă fizică, transportând flori şi materiale, decorând spaţiile exterioare şi interioare – de două ori –, cu o reorganizare completă între ele. Cea mai mare parte din munca lui Laurel, torturile, prăjiturile, ciocolatele, aveau să fie terminate înainte de primul eveniment, fiind necesare doar asamblările. Aşa că ea avea să dea o mână de ajutor oriunde era nevoie şi urma să lucreze cu personalul firmei de catering.

Mac avea să fie solicitată peste tot, înainte şi în timpul evenimentelor, iar ei şi lui Parker le revenea sarcina de a-i face fericiţi pe mire şi pe mireasă şi de a se asigura că totul decurge conform programului, ţinând în frâu alaiul de nuntă şi părinţii.

Îşi verifică propriul set de urgenţă: bandaje, pastile mentolate, aspirină, carneţel şi creion, o miniperie de păr, pieptene, pilă de unghii, şerveţele umede, soluţie antipete, brichetă, soluţie pentru ochelari şi un briceag multifuncţional ce includea şi o pereche de foarfece.

Îşi bău cea de-a doua şi ultima ceaşcă de cafea în timp ce revăzu tabelul în Excel, subliniind orice potenţiale zone cu probleme, aşa că era pregătită pentru şedinţă când Laurel intră uşor în cameră.

– Nu vreau să mai fac vreo violetă de pădure zece ani de-acum încolo, dar, oh, Doamne, tortul ăla cu flori sălbatice e o adevărată frumuseţe! Bravo mie!

– Bravo ţie! Cum a ieşit dantela albă?

– Este – şi îmi permit s-o spun chiar eu – uluitoare. Laurel îşi turnă cafea din ibric, luându-şi şi o mică brioşă. Emma decorează deja terasa, împreună cu echipa ei. Primul nostru eveniment, treaba cu atmosferă rurală lejeră, va fi foarte frumos. Vine şi ea sus imediat ce termină cu vasele din faţă. Vrea să le aranjeze personal.

Se lăsă să cadă pe un scaun.

– Deci, a sunat Mal?

– De ce să sune?

– Ca să vorbească cu supermotociclista lui.

– Ştii că eşti simpatică?

– Sunt. Laurel îşi mângâie părul pe care îl pieptănase deja în sus şi pe spate, pentru munca ei. Chiar sunt. De ce nu-l suni tu?

– De ce aş face-o?

Vizibil amuzată, Laurel îşi sprijini cotul pe masă, îşi prinse bărbia în mâini.

– Del crede că e ciudat, dar încă nu e tentat să-l bată pe Malcolm.

– Câtă stăpânire de sine!

– Pentru Del chiar e, când vine vorba de tine. Aş putea să-i spun să-i transmită lui Mal să te sune.

– Deci, când anume terminăm liceul?

– E distractiv.

Parker clătină din cap.

– Nici măcar n-a fost o întâlnire, ci o nonîntâlnire şi câteva săruturi.

– Săruturi fierbinţi şi lacome.

– Chiar şi aşa, începu Parker, când intră Mac.

– Bună dimineaţa la amândouă. A sunat Mal?

– Nu. Şi n-am putea toate să ne...

– Ar trebui să-l suni tu. Eventual, să încerci o conversaţie cu robotul telefonic. După cum făcuse şi Laurel, Mac se duse la colţul amenajat pentru cafea. Eu şi Carter aveam cele mai tari conversaţii cu robotul telefonic. Încă o mai facem uneori. Sau e-mailuri. Emma şi Jack au făcut treabă bună cu schimbul de e-mailuri sexy. Tu oricum ai telefonul CrackBerry lipit de mână, aşa că ţi-ar fi uşor.

– O să-mi amintesc să nu fac asta niciodată. Acum am putea, eventual, să discutăm despre cele două evenimente majore pe care suntem plătite să le coordonăm azi?

– Eşti atât de severă.

Emma intră în fugă, ţinând într-o mână o sticlă de Pepsi Light, iar în cealaltă laptopul.

– Mă simt de parcă aş fi alergat deja opt kilometri. A...

– Nu. Parker nu îşi ieşi din fire, dar nu-i mai lipsea mult. Nu a sunat Malcolm. Nu, n-am de gând să-l sun eu, să-i las un mesaj pe robotul telefonic sau să-i trimit un e-mail. N-am uitat nimic?

– Ai putea să-ţi duci maşina la service. Nu, tocmai a făcut asta. Ai putea duce furgonul la el, hotărî Emma. Nu, s-a ocupat de asta acum câteva luni, şi, vai, Doamne, ce predică mi-a ţinut. Eventual...

– Eventual ne-am putea apuca de treabă.

– E iritată fiindcă n-a sunat-o, spuse Laurel.

– Nu sunt iritată fiindcă...

– Mai degrabă supărată. Mac strânse din buze şi se gândi puţin. Ăsta e tonul ei când e supărată.

– Dacă sunt supărată, sunt supărată pe voi.

Ignorând-o, Laurel se întoarse spre Mac.

– Probabil e unul dintre tipii ăia cu regula de trei zile.

– Aia e o regulă atât de stupidă!

– Ştiu, interveni şi Emma.

– Cine inventează chestiile astea?

Mac îşi îndesă o bucată de brioşă în gură.

– Oameni ca Parker.

Parker flutură din mână:

– Anunţaţi-mă când aţi terminat. Nu-i nici o grabă, absolut deloc. Avem doar o mireasă, alaiul ei, echipa de coafură şi machiaj, care soseşte în şaizeci şi cinci de minute. Nici o problemă.

– Ţineţi minte când se vedea cu tipul ăla? Tipul cu chestia aia şi... Mac îşi trecu degetul mare şi arătătorul peste bărbie. Tipul ăla?

Laurel pufni.

– Nu ne plăcea tipul ăla.

– Nu te privea niciodată în ochi.

Emma făcu un semn cu sticla.

– Şi râdea pe înfundate. Mac dădu din cap cu înţelepciune. E singurul tip pe care l-am cunoscut vreodată care chiar râdea pe înfundate. Nu cred că poţi să ai încredere în unul ca el.

Fiind prietene de-o veşnicie, Parker ştia exact despre cine vorbeau. Începu să spună că nu ieşise cu el decât de vreo câteva ori, apoi decise cu înţelepciune – sau încăpăţânare – să nu zică nimic.

– Asta e atât de adevărat, se arătă Emma de acord. Îi zâmbi lui Parker. Şi fiindcă nu ne plăcea de el sau nu aveam încredere în el, nu spuneam prea multe despre el. Nu ţie.

– Fiindcă ne place Mal, avem multe de spus.

Deoarece era perfect logic pentru ea, Parker se mulţumi să ofteze.

– O.K., dar, în momentul de faţă, nu e nimic de discutat. Şi s-ar putea să nu fie niciodată. Dacă apare ceva, voi veţi fi primele care vor afla.

– Corect. Laurel îşi privi prietenele, obţinând consimţământul lor tacit. Îşi roti mâinile prin aer ca şi cum ar fi şters o placă. Deschidem sesiunea de muncă.

– Excelent, la fel ca previziunea meteo pentru azi. În cea mai mare parte a zilei va fi soare, şansele de ploaie sunt minime, vântul va bate uşor, temperaturi normale pentru această perioadă. Evenimentul Gregory-Mansfield din această dimineaţă nu prezintă nici o zonă periculoasă, probleme specifice sau complicaţii la care să trebuiască să fim atente.

– Atunci, doar elementele obişnuite, sugeră Laurel.

– Exact. Am vorbit cu mireasa azi-dimineaţă şi părea în regulă. Mi-a spus că ea şi mama ei au avut o lungă discuţie plină de lacrimi azi-noapte şi s-au liniştit.

– Îmi place de ea. Emma sorbi din băutura răcoritoare. Nu suntem obligate să ne placă de miresele noastre, deci e un bonus.

– Am lucrat foarte bine cu ea, consimţi şi Parker. În ceea ce priveşte programul.

Revăzu programul secţiune cu secţiune, confirmând disponibilitatea şi necesarul pentru fiecare dintre partenerele ei.

– Florile sunt pline de farmec, cu violete de pădure din abundenţă.

– Nu pomeni de violetele de pădure. Laurel îşi roti umerii. Am făcut peste două sute pentru tort.

– E ca un luminiş de pădure, continuă Emma. Galeria, apartamentele mirilor sunt terminate, la fel şi sala cea mare, scările şi aproape toate interioarele. Încă mai lucrăm la restul exteriorului, de care trebuie să mă ocup în curând. Carele cu flori pe care le-am conceput vor fi minunate şi îi vor plăcea la nebunie stropitoarele în miniatură pline cu un gen de flori pe care n-am voie să-l pomenesc, aşezate pe mese, la recepţie.

– Eu am să fac fotografiile la sosire, apoi voi sta pe lângă mireasă şi alaiul ei până când sunt anunţată că se apropie mirele. Îi fotografiez sosirea, apoi mă întorc la mireasă pentru instantaneele din timpul aranjării părului, machiajului, îmbrăcării, trec apoi la mire şi la alaiul lui. Am câteva idei clare pentru fotografiile oficiale, de exterior. Folosind superbele care cu flori ale Emmei.

– Tortul e gata. Nu mai trebuie adăugat nimic pe el. Eu şi Emma putem decora mesele pentru tort şi desert în timpul prânzului.

– Cred că demontarea acestui cadru şi amenajarea celui de-al doilea va fi cea mai mare dificultate pe ziua de azi. Parker aruncă o privire peste program. Eu zic că totul ţine de încadrarea în timp.

– Nu va fi nici prima, nici ultima dată. Laurel ridică din umeri. Tortul pentru cel de-al doilea eveniment are nevoie de oarecare asamblare la faţa locului, dar ne descurcăm. Tortul mirelui e terminat, deserturile sunt aproape gata. Am nevoie cam de o oră acolo şi pot să-mi fac rost de ora asta înainte de primul eveniment.

– Am discutat deja cu echipa mea privind organizarea timpului. Emma oftă. Ei bine, o să muncim de-o să ne sară capacele, dar o să reuşim. O să începem cu sala cea mare imediat ce invitaţii se mută în sala de bal să danseze. Toate cele douăsprezece buchete sunt gata, fiindcă sunt trei – Doamne! – trei fetiţe cu flori, potpuriuri şi coroniţe. Mi-ar prinde bine încă două mâini de ajutor, dacă sunt disponibile, sau umeri, sau picioare. Jack şi Del vor da o mână de ajutor, la fel şi Carter, când nu are nevoie Mac de el. Ar trebui să ne descurcăm.

– Zone cu probleme, începu Parker. Henry, fratele tatălui mirelui, e foarte mare amator de votcă, iar când consumă mult din ceea ce îi place, tinde să mângâie, să ciupească şi să pipăie funduri de femei. O să stau cu ochii pe el, dar mi-ar prinde bine mai mulţi ochi, pe toată durata evenimentului. Mama miresei e în conflict cu propria ei soacră, conflict cu rădăcini vechi. Sunt convinsă că, pentru azi, au încheiat un armistiţiu. Dar emoţiile şi alcoolul, după cum ştiu, strică adesea armistiţiile. Sora miresei, continuă, a divorţat în urmă cu vreo trei ani de un prieten foarte bun al mirelui, care face parte şi din alaiul acestuia. Despărţirea nu a fost în termeni amiabili, deci aici ar mai fi o posibilă zonă-problemă. O.K., adăugă, să mai revedem rapid programul.

În mai puţin de o oră, Parker, într-un costum gri discret, ieşea pe portic pentru a întâmpina mireasa. În vreme ce Mac alerga şi se întorcea în toate direcţiile pentru a face fotografii, Parker o primi cu un zâmbet cald.

– Eşti gata pentru ziua cea mare?

– Absolut. O, o, uită-te la asta! Mireasa, deja radioasă chiar şi fără machiaj, cu părul strâns la spate într-o coadă dezordonată, le prinse de mână pe mama ei şi pe cea mai bună prietenă – domnişoara de onoare. E... e ca un luminiş magic dintr-o pădure. O pădure sălbatică, secretă.

– Emma se va bucura foarte mult să afle că îţi place. Toate ne bucurăm, iar ăsta e doar începutul. Ce-ar fi să te conduc la etaj, la apartamentul miresei, sau poate ar trebui să-i spunem frunzarul tău.

În mijlocul a şi mai multe vase cu violete şi flori de măceş, printre tăvile cu şampanie şi fructe colorate, Parker atârnă rochia miresei şi ale celor din alaiul de nuntă, oferi aperitive şi băuturi, răspunse la întrebări.

– Tocmai sosesc echipele de coafură şi machiaj, spuse ea, când fu anunţată în cască. Am să te las cu Mac deocamdată. O să revin să văd cum merg lucrurile. Dacă ai nevoie de mine între timp, formează 1-1-1 pe telefon.

Ieşi agale, apoi porni în goană să vadă cum se descurca Emma afară. Emma avusese dreptate, observă ea; carele cu flori erau minunate. Dacă intrarea era un luminiş magic de pădure, aici, invitaţii aveau să păşească într-o poiană magică dintr-o pădure.

Galeria era îmbrăcată în şi mai multe flori de măceş de un roşu intens şi în violete de un mov tare. Din care şi din jardiniere se revărsau aranjamente bogate şi fermecătoare de flori sălbatice. Chiar şi acum membrii echipei Emmei adăugau mici suporturi de cupru patinat cu flori noi,

pe părţile laterale ale scaunelor pe care le înveliseră în huse de un verde palid.

„Drăguţ“, îşi spuse, „la fel ca fotografiile pe care o să le facă Mac.“

Dădu o mână de ajutor timp de zece minute, cât avea la dispoziţie, apoi se grăbi să se întoarcă pentru a-l întâmpina pe mire.

– A ajuns mirele, îi transmise lui Mac prin cască.

Întâmpină alaiul, îi conduse, le oferi aperitive şi băuturi, atârnă costumele şi îl observă pe tatăl mirelui, văduv de cinci ani, stând singur pe terasa mică.

Ieşi neobservată, îndreptându-se spre el.

– Domnule Mansfield, mă întreb dacă aţi dori să faceţi o scurtă plimbare cu mine, să vedeţi zona pe care am pregătit-o pentru ceremonie.

Îşi trecu braţul pe sub al lui.

– Asta le va acorda puţin timp celor din alaiul de nuntă să se instaleze, adăugă ea, conducându-l afară.

– Va fi o zi foarte frumoasă, spuse el.

– Chiar aşa e.

Era, îşi spuse ea, un bărbat frumos. Părul des, bogat, grizonant, faţa uşor bronzată şi cu trăsături bine definite. Dar ochii îi erau plini de tristeţe.

Rosti blând:

– E greu, cred, să treci prin clipe fericite, momente im- portante, fără acel cineva pe care îl iubeşti, cel care a făcut posibile aceste clipe şi momente.

El întinse o mână şi o puse peste a ei.

– Nu vreau să se vadă. Nu vreau nici un nor peste ziua cea mare a lui Luke.

– E în regulă. Şi el îi simte lipsa azi. Se gândeşte la ea, la fel ca dumneavoastră. Dar e altceva pentru dumneavoastră. V-a fost parteneră. Cred că Luke va trăi alături de Marilee ceea ce aţi avut şi dumneavoastră cu soţia. Iubirea, legătura strânsă, prietenia.

– Kathy ar fi iubit-o pe Marilee. Inspiră adânc, apoi din nou, când văzu terasa, pergola, pajiştile.

– I-ar fi plăcut asta la nebunie, din prima până în ultima clipă. Îi oferiţi fiului meu o zi foarte frumoasă.

– Noi doar am pregătit scena. Dumneavoastră şi soţia aţi fost cei care aţi făcut din el un bărbat, iar acum, el şi Marilee îşi oferă unul altuia o zi foarte frumoasă.

Îşi scoase şerveţelele, îi oferi unul în tăcere, când ochii lui se umplură de lacrimi.

– Domnule Mansfield.

– Date fiind circumstanţele, cred că ar trebui să-mi spui Larry.

– Larry, ştiu cum e să te afli în faţa unor astfel de clipe de bucurie fără cei pe care ţi i-ai dori cel mai mult alături.

El dădu din cap, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

– I-am cunoscut pe părinţii tăi.

– Da, îmi amintesc de tine şi de soţia ta venind aici, la petreceri. Luke seamănă mult cu ea.

– Aşa e. O, Doamne, aşa e!

– Când trăim acele clipe, acele momente, cred că nu putem face altceva decât să-i ţinem în suflet pe cei care nu pot fi aici, cu noi. Îşi puse o mână pe inimă. Ştiind că şi ei sunt mândri şi că se bucură.

El dădu din cap şi îi strânse scurt mâna.

– Eşti o fată bună, Parker. O tânără femeie înţeleaptă.

– Cred că Marilee are noroc, cu soţul şi cu socrul ei. Vrei să ne continuăm plimbarea?

– Nu, ar trebui să mă întorc. Să fiu cu băiatul meu. Îi zâmbi lui Parker şi îşi puse o mână peste inimă, aşa cum făcuse şi ea. O să mergem să fim cu băiatul nostru.

Îl conduse înapoi, mulţumită că reuşise să-l facă să râdă pe drum. Apoi, se grăbi să revină la haosul fericit din apartamentul miresei.

Femeile erau îmbrăcate în rochii, bărbaţii în costume. Pajul purtător de inel era ţinut ocupat cu distracţii, iar fetiţa cu flori era răsfăţată. În perfectă conformitate cu programul conceput, Parker alinie membrii alaiului de nuntă, dădu o mână de ajutor la aranjarea coroniţelor de trandafiri şi de violete, împărţi buchetele, tamponă ochii înlăcrimaţi pentru a evita stricarea machiajului.

– Mirele e gata, anunţă Laurel în cască.

– Şi noi. Muzica de intrare a părinţilor. După ce-i trimise jos pe bunicii miresei, se întoarse spre Larry, care avea să-şi conducă mama spre altar. E rândul tău. Într-un impuls de moment, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Mult succes. Sunteţi foarte frumoasă, doamnă Mansfield. Simţiţi-vă bine la nuntă.

Cu ticăitul cronometrului în minte, îi privi îndepărtându-se.

– Mama miresei şi fiul, e rândul vostru. După ce o conduci pe mama ta la locul ei, Bret, tu treci în stânga cavalerului de onoare. Haideţi!

„Minunat“, îşi spuse. Totul arăta minunat şi perfect sincronizat.

– Muzica de intrare a procesiunii. Primul nuntaş. Du-te. Zâmbeşte! Capul sus. Arăţi grozav. Al doilea nuntaş... Du-te. Spatele drept, Rissa! Domnişoara de onoare, la semnalul meu. Ei nu trebuia să-i amintească să zâmbească, remarcă Parker, fiindcă domnişoara de onoare era deja radioasă. Şi du-te. Perfect. O.K., Cody, aminteşte-ţi ce ai de făcut. Îi făcu cu ochiul băieţelului care purta o pernă albă cu verighete false. Dă-i pe spate!

El rânji şi ieşi mândru.

– E rândul tău, Ally. Arăţi ca o prinţesă din poveşti. Presari petale peste tot şi zâmbeşti. Distrează-te, apoi du-te direct la mami în faţă. Aşa, bravo.

– O, Doamne, o, Doamne, spuse Marilee, râzând cu lacrimi.

– Nu eşti doar o mireasă superbă, ci şi una dintre cele mai fericite pe care le-am văzut păşind spre altar. Sunteţi gata pentru clipa cea mare, domnule Gregory?

– Ea n-are emoţii, aşa că am eu pentru amândoi.

– Nu se vede. Arătaţi incredibil de frumos. Respiraţi de câteva ori, uşor. Muzica de intrare a miresei. Acum intri. Opreşte-te o clipă la intrare. Lasă-i pe toţi să te vadă cât de minunat arăţi. Şi du-te.

Parker aşteptă până când întreaga atenţie se concentră asupra miresei, până când unghiul se schimbă, astfel încât să nu existe riscul să intre accidental în cadrele lui Mac.

Apoi ieşi şi se retrase într-o parte, la fel ca partenerele ei, invizibilă, dar pregătită să rezolve şi cel mai mărunt obstacol sau cea mai mare problemă.

Pe parcursul următoarelor douăzeci de minute, Parker se bucură să fie lăsată complet în pace.

– Până acum e bine, murmură ea în cască. Şi minunat realizat. E totul pregătit ca să primim invitaţii în solariu pe durata şedinţei foto?

– Cât se poate de pregătit, o asigură Emma, iar decorarea sălii mari decurge conform programului. Aş zice că, până acum, e excelent.

– Ai avea dreptate. Domnişoara de onoare nu şi-a epuizat toate lacrimile. E bine, dar va avea nevoie de un mic retuş înaintea fotografiilor.

– Echipa de la machiaj e în bucătărie, îi spuse Laurel. Mănâncă ceva cât sunt în pauză. Trimit pe cineva în cinci minute.

– Cinci minute e bine. Suntem la schimbul de verighete.

Când fericitul cuplu se apropie de altar dansând – la propriu, căci mirele se opri la jumătatea distanţei şi îşi ridică mireasa, care râdea, învârtindu-se cu ea –, Parker aplaudă.

Apoi, se întoarse la treabă.

În vreme ce Mac conducea alaiul mirilor într-o direcţie, ea îi conduse pe invitaţi în direcţia opusă. Subcontractorii se îngrămădiră să rearanjeze scaunele şi să adauge mese pe terasă.

După pauza de fotografii şi cocktailuri şi cu întârziere de doar şase minute, Parker invită oaspeţii în sala mare pentru a lua prânzul.

Existau în permanenţă detalii care îi solicitau atenţia, care trebuiau ajustate, dar, urmărind dansul din timpul recepţiei, Parker simţi că totul, pe scenă şi în culise, decursese remarcabil de bine.

– Parker. Larry veni spre ea. Ştiu că eşti ocupată, dar mă întrebam dacă mi-ai putea face o favoare.

– Desigur. Ce pot face pentru tine?

– Mă întrebam dacă mi-ai oferi un dans.

Nu era protocolul standard, dar ştia când o regulă trebuia încălcată sau lăsată deoparte.

– Aş fi încântată.

– A fost o zi foarte bună, spuse el, intrând pe ringul de dans. Una plină de bucurie. M-ai ajutat să ajung în starea în care să mă pot bucura din plin de ea.

– Cred că ai fi ajuns acolo şi de unul singur.

– Sper că da, dar n-am fost nevoit s-o fac. Te-am urmărit astăzi, ceea ce sunt sigur că n-aş fi observat, dacă nu discutam înainte.

– Da?

– Eşti foarte bună în munca ta şi foarte bună în a nu arăta că e o muncă. Părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine, de tot ceea ce ai construit aici.

– Mulţumesc.

– Mama mea a fost impresionată şi, crede-mă, ea nu se lasă uşor impresionată. Are o prietenă veche şi dragă, a cărei nepoată tocmai s-a logodit. Dacă mama mea reuşeşte să îşi impună punctul de vedere, şi de regulă reuşeşte, vei mai avea o clientă.

– Nimic nu ne bucură mai mult decât recomandările clienţilor mulţumiţi.

Aproape că ratăun pas când îl observă cu coada ochiului pe Malcolm – de unde naiba apăruse? – sprijinindu-se de perete, discutând cu Jack.

Şi privind-o.

O dădea peste cap, recunoscu ea, impunându-şi să îşi concentreze din nou atenţia asupra lui Larry pentru tot restul dansului. Acest lucru trebuia să înceteze. Ceea ce conta cel mai mult era că, în acel moment, nu-şi putea permite să se lase dată peste cap. Avea un program de respectat, un eveniment de coordonat până la capăt şi un altul ce urma să înceapă.

Când muzica se opri, ea făcu un pas înapoi.

– Îţi mulţumesc pentru acest favor. Larry îi strânse uşor mâinile. Tu şi partenerele tale aţi organizat o nuntă superbă.

– Asta este exact ceea ce ne dorim să auzim, şi trebuie să mă întorc la treabă.

Îi făcu semn DJ-ului să treacă la următorul segment – aruncarea buchetului, aruncarea jartierei –, ambele organizate şi supravegheate de ea. O ajută pe una dintre invitate să-şi găsească pantoful stâng, un foarte frumos Jimmy Choo, care îi zburase din picior în vâltoarea dansului, şi pe alta cu o reparaţie rapidă la un tiv.

Fiindcă Laurel era ocupată să ajute personalul firmei de catering la servirea prăjiturilor şi a cafelei, Emma şi echipa ei începuseră deja demontarea pe secţiuni şi redecorarea, iar Mac avea să continue să vâslească printre oameni, Parker îl luă pe Del.

– Trebuie să începem să transferăm darurile.

– Sigur. Emma l-a prins în laţ pe Jack cu aranjamentele florale. Fac ceva pe undeva.

Parker ştia exact ce anume şi unde.

– Redecorează solariul şi sala mare pentru următorul eveniment.

– O.K.

Ea coborî în fugă scara din spate.

– Unde e Malcolm?

– Pe undeva pe aici. De ce?

– Am văzut că era aici, atâta tot.

– E vreo problemă?

– Nu. Îşi simţi umerii încordându-i-se şi făcu un efort să îi relaxeze. Atâta doar că nu mă aşteptam să-l văd. E o zi aglomerată.

– Atunci, pune-l la treabă.

Dar şi-l scoase din minte când, alături de Del, valeţi şi şoferi, începu să transfere darurile de nuntă de pe mesele de prezentare în limuzina mirilor.

Până să termine această sarcină, o parte dintre cei care voiau să plece printre primii îşi solicitau deja maşinile. Îi conduse pe unii dintre ei afară şi îi ajută pe cei cărora mirele şi mireasa le oferiseră flori.

Conform programului, alergă înapoi să-i confirme DJ-ului că putea anunţa ultimul dans. Laurel veni lân- gă ea.

– Mă ocup eu de curăţenie dacă te ocupi tu de conducerea invitaţilor afară. Tu te pricepi mai bine la asta.

– De acord.

– Prăjiturile şi deserturile de luat la pachet sunt deja puse în cutii, aşa că pot să-i dau o mână de ajutor Emmei, cel puţin până când se eliberează Mac şi Carter, apoi trebuie să mă apuc de treaba mea pentru următorul eveniment.

– Ea se ocupă de împachetarea florilor pe care mireasa vrea să le dea mai departe.

– O să stau cu ea până trebuie să mă apuc de altceva. Cum l-ai convins pe Malcolm să care flori?

– Poftim? Nu am făcut nimic. Parker făcu ochii mari. Chiar face asta?

– Am dat peste el în vreme ce căra o mică pădure în sala mare. De la violete de pădure la o pădure tropicală cu orhidee exotice şi ce-o mai fi pe-acolo. Trebuie să recunosc, Emma s-a descurcat uluitor, din nou.

Nu ştia ce să creadă despre Malcolm şi orhidee, şi oricum nu avea timp să se gândească la asta. Conducerea oaspeţilor la ieşire presupunea şi să se asigure că unii dintre ei reuşeau să iasă efectiv, în loc să se rătăcească prin casă, şi să le acorde atenţie mirelui şi miresei până ajungeau în siguranţă la limuzină şi se îndepărtau.

Când aceştia dispărură, îşi permise să ofteze satisfăcută.

– Bună treabă.

Se răsuci pe loc, văzându-l pe Malcolm în prag, cu o farfurie în mână.

– A fost, dar e doar jumătate din treaba pe ziua de azi.

– Aşa mi s-a spus. Poftim.

Ea se încruntă spre farfuria pe care i-o întinse.

– Nu vreau asta. N-am timp.

– Eu sunt doar mesagerul. Doamna Grady a trimis-o şi, conform regulilor doamnei Grady, în calitate de mesager, trebuie să-ţi spun să stai jos cinci minute şi să mănânci. M-a obligat să-i promit că am să-i dau raportul, indiferent de rezultat. Îşi înclină capul într-o parte. Nu ştiu ce faci tu, dar eu nu mă pun cu ea.

– Bine. Luă farfuria pe care se aflau un fel de paste reci cu un amestec de legume şi se aşeză pe una dintre băncile de pe portic, ca să mănânce.

Malcolm scoase o sticlă mică de apă din buzunar şi i-o oferi.

– Mulţumesc. Ţi-ai ales o zi proastă să vii în vizită ca să stai la poveşti cu Del, cu Jack sau cu Carter. Sâmbetele sunt, de regulă, cele mai aglomerate zile, şi apelăm la toţi oamenii disponibili.

– Nu am venit să stau la poveşti. Se lăsă să cadă pe bancă lângă ea. Am venit să-mi iau cei o sută de dolari de la Jack şi să te văd pe tine.

– Sunt prea ocupată pentru a fi văzută.

– Te văd chiar acum.

– Apreciem că ai dat o mână de ajutor, dar nu trebuie să....

– Nici o problemă. M-am ales cu mâncare, bere, şi nişte prăjitură. A naibii de bună afacerea asta. Tu ai apucat să guşti – din tort?

– Nu, n-am...

– Avut timp, îi termină el propoziţia, zâmbindu-i. Aud că se organizează mai târziu o cină bogată şi sofisticată, cu şi mai mult tort. Să car flori, scaune şi mai ştiu eu ce de ici-colo în schimbul unor astfel de bunătăţi mi se pare o afacere bună.

Ea îşi înfipse din nou furculiţa în paste. Observă că Malcolm se răsese în acea dimineaţă, iar jeanşii nu aveau nici găuri, nici pete de ulei. În pofida răcorii, nu purta decât un tricou negru.

– Service-ul tău e deschis sâmbăta. De ce nu lucrezi?

– Am lucrat până la unu. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Am stat până târziu azi-noapte.

– Ce înseamnă până târziu?

– Până pe la două. Un puşti a lovit masca şi a crăpat un far de la Jaguarul tatălui său, pe care, după cum am dedus inteligent, nu ar fi trebuit să-l conducă, în vreme ce tăticul respectiv era plecat cu prietena. Puştiul era disperat să repare maşina înainte să i se întoarcă bătrânul şi înainte ca personalul din casă să observe problema şi să-l dea în gât. M-a plătit să-i fac rost urgent de piesele de schimb şi să termin cât mai repede manopera.

– Asta e o înşelătorie.

El deschise ochii.

– Nu e puştiul meu, aşa că nu e treaba mea. Dacă ar fi treaba mea, probabil aş spune că, dacă bătrânul i-ar acorda la fel de multă atenţie puştiului cât îi acordă prietenei sale, băiatul nu ar fi şterpelit Jaguarul de la bun început. O maşină dată naibii, oricum.

– Poate că e un tată excepţional, care doar şi-a luat câteva zile numai pentru el.

– Mama copilului e într-un sejur de un an – ăsta e termenul folosit de puşti – în Tibet, unde îşi explorează sinele spiritual sau mai ştiu eu ce rahat, pentru a redescoperi adevărul, după cel de-al treilea divorţ. Aşa că e lăsat baltă şi de tată, într-o casă plină de angajaţi plătiţi, în vreme ce el îşi vede de munca şi de femeile lui. Faptul de a fi bogat nu face din tine un ticălos egoist, adăugă el, dar te face să te simţi mult mai confortabil când eşti deja.

Vocea şi privirea ei căpătară tonuri calde, de simpatie.

– E vorba despre Chad Warwick?

– Da, el e puştiul. Îl cunoşti?

– Cunosc familia, deşi nu e un termen potrivit pentru a descrie situaţia. Am auzit că Bitsy se pregătea să meargă în Tibet. Am auzit că şi-a petrecut ultimele câteva luni din acest sejur spiritual pe Coasta de Azur.

– Frumos.

– Nu, chiar nu e. Bietul băiat! Se ridică şi îi întinse farfuria. Te poţi întoarce să-i dai raportul generalului şi să-i duci dovada că am îndeplinit ordinele.

Se ridică şi el şi luă farfuria. Îi susţinu privirea, cu părul deja zbârlit, ciufulit de briza uşoară.

– Rămân şi pentru runda următoare.

– Decizia îţi aparţine.

Acum, se întinse să o cuprindă şi îşi băgă mâna în părul ei prins în coadă.

– Mi-am luat cei o sută de dolari, aşa că restul ţine de faptul că vreau să te văd. Se aplecă, îi prinse gura, tare, fierbinte, rapid. Deci, ne mai vedem.

După ce Malcolm se îndepărtă agale, Parker îşi spuse că îşi mai permitea treizeci de secunde să stea jos, să-şi recapete forţa în picioare.

Fiindcă îi luă de două ori mai mult, fu nevoită să alerge până la etaj ca să verifice apartamentele şi să reuşească să se încadreze în program.

capitolul 9

După cum era de aşteptat, evenimentul din acea seară se lăsă cu probleme, minicrize şi conflicte personale, pe care Parker reuşi să le manevreze strategic, să le rezolve sau să le atenueze.

Rezolvă potenţialul conflict dintre mama şi bunica miresei, aflate pe picior de război, ducând-o pe fiecare în câte un tur separat al locului şi al aranjamentelor, câtă vreme cealaltă petrecea puţin timp cu mireasa.

Şi îşi păstră cu fermitate poziţia de neutralitate când fiecare dintre cele două femei enumeră defectele şi lipsurile celeilalte.

Reuşi să-l ţină ocupat pe prietenul foarte bun al mirelui şi departe de orice zonă prin care ar fi putut trece sora miresei, fosta lui soţie.

În vreme ce personalităţile invitaţilor şi eforturile de dezarmare a unor bombe cu ceas umane îi consumau cea mai mare parte din timp şi energie, sarcinile pe care le considera că ţineau de pază i le încredinţă lui Mac sau lui Laurel, după ce apucă să verifice personal aranjamentele.

Pas cu pas, o urmări cu coada ochiului pe Emma cum transforma o pădure şi o poiană într-un elegant şi sofisticat spectacol vizual, în vreme ce Laurel adăuga ultimele detalii la un tort cu cinci etaje, la fel de spectaculos ca un diamant.

În apartamentul miresei, Mac făcea fotografii ce surprindeau o altă transformare – din femeie în mireasă, surprinzând momentul de mândrie şi de plăcere al clientei lor, când aceasta se ridică în rochia ei albă strălucitoare, luminată de mărgele de argint pe corsetul cu umerii goi.

Parker o urmări pe mireasă dându-şi la o parte rochia elaborată, pentru ca mama ei – vizibil prea copleşită ca să se mai gândească la conflicte – să-i poată petrece după gât flacăra îngheţată a diamantelor.

– Ceva vechi, murmură mama.

Parker ştia că Mac avea să surprindă acel foc de gheaţă, liniile plăcute ale umerilor miresei, legănarea rochiei – dar că momentul şi fotografia vor ilustra şi emoţia dintre mamă şi fiică, zâmbindu-şi cu ochi umezi.

– Scumpo, arăţi ca desprinsă dintr-un vis.

– Mă simt… Doamne, eu… Doamne! Nu mă aşteptam să mă copleşească emoţiile în halul ăsta.

Parker îi dădu o batistuţă.

– Ai avut dreptate, Parker, adăugă mireasa, tamponându-şi cu grijă colţurile ochilor, când ai spus să nu port voal. Puse mâna pe cordeluţa simplă ce strălucea în părul ei de culoare închisă, pieptănat în sus. Să nu pun prea mult accent pe ceea ce port în păr.

– Nici c-ai putea să arăţi mai bine, Alysa, îi spuse Parker. Doar dacă...

Cum Emma încă mai lucra în sala de bal, Parker scoase buchetul miresei din cutia lui şi i-l oferi mamei miresei. Un ultim detaliu încântător.

Cu linia orhideelor brodate cu argintiu accentuată de mărgelele albe din mâna ei, mireasa se întoarse din nou spre oglinda înaltă.

– Oh! Oh! Acum, într-adevăr, mă simt ca desprinsă dintr-un vis.

Mama miresei îşi puse mâna pe braţul lui Parker, oftând.

„Iar asta, îşi spuse Parker, era cea mai bună confirmare a faptului că, până în acel moment, îşi făcuseră bine treaba."

Auzi scâncetul tânăr, fericit, deloc speriat, şi se grăbi să ajungă în cealaltă parte a camerei când Mal, ţinând-o în braţe pe fetiţa cu flori, deschise uşa.

– Mă scuzaţi, doamnelor, dar am găsit această frumoasă prinţesă. Aici e intrarea în castel.

– Cu siguranţă, da. Parker dădu să se întindă după fată, când o femeie o strigă şi porni spre ei, cu celelalte două fetiţe cu flori pe lângă ea.

– Leah! Îmi cer scuze, îmi pare atât de rău. S-a îndepărtat de mine şi nu am reuşit s-o ajung din urmă, cu celelalte două după mine.

– Nici o problemă.

– Sunt gata pentru fotografii, spuse Parker, aşa că le puteţi duce direct la Mac. Vă ajut eu.

O luă pe neînduplecata Leah.

– Mulţumesc, îi spuse lui Malcolm, înainte de o lua pe fată cu ea.

– Pa, Mal! Pa! strigă Leah peste umăr, iar buzele lui Parker tresăriră amuzate când fata adăugă salutului sărutări zgomotoase în aer.

Când se întoarse, îl găsi pe Malcolm gustând câte ceva de pe tava cu brânzeturi.

– Sunt bune, comentă el.

– Proteinele ajută la menţinerea unui nivel ridicat de energie.

– O.K. Întinse puţină brânză Port Salut pe un biscuit. la nişte energie!

N-avea cum să-i strice, decise ea, şi acceptă.

– Unde ai găsit-o pe Leah?

– Puştoaica? Chiar afară, pe hol, dansând. Făcea, ştii tu... Îşi răsuci un deget prin aer. Tocmai îi dusesem – oare cui, tatălui mirelui, sau poate a fost celălalt, tatăl miresei? – un pahar de Jack Black, aşa că imposibil să fi fost acolo de multă vreme.

– Apreciem ajutorul.

El zâmbi.

– Dovedeşte-o.

– N-am timp pentru asta. Trebuie să... Alertă de gradul zero. În solariu.

– Ce eşti tu, căpitanul Kirk?

Dar ea era deja la ieşirea din cameră.

– Care e... Ei, la naiba? bombăni în cască. Vin acum.

– Care-i faza?

– Doi dintre invitaţi au decis că rugămintea explicită a mirilor de a nu aduce copii sub doisprezece ani nu se aplică şi pentru cei patru copii ai lor, care, se pare, sunt ocupaţi în acest moment să producă distrugere în masă printre cocktailurile de dinainte de ceremonie. Laurel e singură acolo, ajutându-i pe chelneri, şi e pe punctul de a sări în aer.

– Ţi se întâmplă frecvent să fii nevoită să alergi distanţe însemnate prin casă?

– Da.

– Atunci de ce o faci purtând tocuri cui?

– Ăştia sunt pantofi Prada deosebit de atrăgători şi îi port fiindcă sunt o profesionistă.

Nu încăpea nici urmă de îndoială că ştia să se mişte în ei, îşi spuse el.

– Nu are nimic de-a face cu vanitatea.

– E un produs secundar.

Încetă să gonească, dar intră cu un pas alert în solariu.

El auzi copiii înainte să-i vadă. Era destul de uşor, îşi spuse, fiindcă ţipau, plângeau, zbierau cât îi ţineau plămânii. Văzu, după cum probabil văzuse şi Parker, diversele reacţii ale celorlalţi invitaţi, care sosiseră suficient de devreme cât să savureze câteva pahare de tărie şi câteva

aperitive sofisticate, înainte de schimbul de verighete. Amuzament, enervare, disconfort, dispreţ.

„Al naibii amestec“, îşi spuse, iar când îl văzu pe unul dintre chelnerii în uniformă măturând cioburi de sticlă, constată că lăsaseră în urma lor un adevărat dezastru. Când Parker îşi croi drum prin mulţime cu precizia şi concentrarea unei rachete atomice, Malcolm observă că manierele copiilor fuseseră dobândite firesc. Şi mama lor ţipa.

– Parker! Laurel, care purta un şorţ alb de bucătar peste costumul de afaceri, îşi dezgoli dinţii într-o tentativă prea puţin convingătoare de a zâmbi. Doamna Farrington.

– Parker Brown. Parker întinse mâna şi o prinse pe cea a doamnei Farrington înainte ca aceasta să apuce să obiecteze, apoi o păstră în mâna ei. Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Ce-ar fi să mă însoţiţi, împreună cu cei patru copii? Tatăl lor se află şi el aici?

– E la bar şi nu avem nici cea mai mică intenţie să plecăm nicăieri.

– Laurel, ce-ar fi să-l găseşti pe domnul Farrington şi să-l rogi să ni se alăture? Aveţi copii foarte frumoşi, îi spuse femeii. Trebuie să vă rog să-i ţineţi sub control.

– Nu-mi spune mie nimeni ce să fac cu propriii mei copii.

Zâmbetul lui Parker nu dispăru, dar deveni fioros.

– Deoarece aceasta este proprietatea mea, iar copiii dumneavoastră au fost explicit excluşi de pe lista invitaţilor la evenimentul de azi, exact asta fac.

– Suntem membri ai familiei.

Parker uită să respire pentru o clipă, când unul dintre băieţii care se băteau pe podea aruncă o maşină de jucărie spre fratele lui. Malcolm o prinse cu o singură mână, cu doar câţiva centimetri înainte să se lovească de un cilindru de sticlă plin cu orhidee.

– Şi sunteţi dispusă să plătiţi daunele? Ziua de azi nu vă este dedicată dumneavoastră şi familiei dumneavoastră, continuă ea, şi, deşi vorbea în continuare încet, tonul deveni aspru. Îi este dedicată Alysei şi lui Bo. Pe invitaţie se specifica foarte clar că nu doreau să fie prezenţi copii sub doisprezece ani.

Când tărăboiul încetă, aruncă o privire şi îl văzu pe Malcolm ghemuit lângă cei patru băieţi, care făcuseră ochii mari şi păstrau, din fericire, tăcerea.

– Cred că ăsta e un gest egoist şi lipsit de respect.

– Sunt sigură că aşa credeţi, spuse Parker pe un ton egal, dar asta nu schimbă faptul că e dorinţa lor.

– Eu i-am spus să nu-i aducă. Domnul Farrington se apropie, ţinând în mână un pahar fără picior. Ţi-am spus să nu-i aducem cu noi, Nancy.

– Iar eu ţi-am spus *ţie* că mă aştept ca propriul meu văr să manifeste mai multă toleranţă şi afecţiune faţă de copiii mei, în loc să le interzică să participe la propria lui nuntă.

– Doriţi să continuaţi cearta asta aici? Parker zâmbi sumbru. În faţa acestor copii şi a celorlalţi oaspeţi? Spuneţi-mi, doamnă Farrington, aţi răspuns invitaţiei confirmând participarea a şase persoane?

Femeia îşi strânse buzele într-o dungă subţire, fără a mai spune nimic.

– Fiindcă nu cred că aţi făcut acest lucru, nu am pregătit locuri la masă şi pentru copiii dumneavoastră, aşa că, fiind o masă cu număr fix de locuri, nu le putem oferi cina, însă ne-ar face plăcere să vă oferim servicii de îngrijire a copiilor, într-un loc amenajat special pentru ei în casă, oferindu-le mâncare şi băutură adecvate vârstei lor, pe durata nunţii şi a recepţiei. Vă pot pune la dispoziţie, în decurs de douăzeci de minute, două persoane autorizate să supravegheze şi să aibă grijă de copii, contra unei taxe de cincizeci de dolari pe oră. Pentru fiecare.

– Dacă îţi închipui că am să te plătesc ca să...

– Fie acceptaţi aranjamentul propus şi taxa aferentă, fie va trebui să vă asiguraţi servicii de supraveghere a copiilor în afara locaţiei. Sarcina mea e să îndeplinesc dorinţele şi instrucţiunile mirilor. Şi am de gând s-o îndeplinesc!

– Haide, Gary, plecăm! Ia băieţii!

– Pleacă tu! Gary ridică din umeri. Ia băieţii sau lasă-i, şi o să plătesc eu taxa. Eu rămân la nuntă. Nu uita, Nancy, Bo e vărul *meu*.

– Noi plecăm. Băieţi, acum! Am spus chiar acum!

Plânsetele, ţipetele şi certurile se înteţiră din nou când ea îşi prinse, târî şi cără după ea cei patru copii furioşi. Parker şi Laurel schimbară o privire între ele. Laurel dădu din cap şi o urmă pe Nancy Farrington afară.

– Îmi cer scuze, spuse Gary. Am tot discutat despre asta săptămâni la rând, dar credeam că ne-am înţeles. Apoi i-a băgat pe băieţi în maşină până am ieşit eu. Nu ar fi trebuit să accept. Suspectez că au spart tava aceea cu pahare pe care am văzut-o dusă afară de unul dintre chelneri. Cât vă datorez?

– Se mai întâmplă şi accidente, domnule Farrington. Sper să vă simţiţi bine la nuntă. Malcolm, vii te rog cu mine?

– Sigur. Lăsă în mâna lui Gary maşinuţa ce încă se afla la el. „O jucărie clasică“, îşi spuse, ieşind agale după Parker.

– Ce le-ai spus ca să le închizi gurile? întrebă ea.

– Le-am spus că ţin ostatică maşina Corvette. O ediţie Matchbox foarte reuşită a modelului din ’66. Şi că, dacă nu se opresc din scandal, doamna care vorbeşte cu mama lor o să-i aresteze.

– Să-i aresteze?

– A funcţionat. Apoi, după ce au tăcut, am vorbit despre maşini. Se jucau cu maşinile când a apărut mama lor şi i-a spus lui Esme, doica lor, să-i îmbrace în costume. Ei urăsc costumele, apropo, şi nu voiau decât să se joace cu maşinuţele. Cine îi poate învinovăţi?

– Ei bine, te-ai descurcat excelent.

– Erau ei patru, dar tu ai avut sarcina mai dificilă. Sunt nişte puşti răsfăţaţi, desigur, dar ea e o nenorocită. Deci, ce-ai zice de-o bere?

– Nu am timp de o bere. Mi-au consumat cea mai mare parte din timpul pentru primirea oaspeţilor, socializare, fotografii. Mac aproape că a terminat cu alaiul mirelui.

– De unde ştii asta?

Ea îşi lovi casca din ureche.

– Mi-a spus ea. Suntem gata, rosti în cască, făcându-l pe Malcolm să rânjească. Dă drumul la muzica pentru aşezarea oaspeţilor, te rog, şi închide barul. Dacă nu închidem barul, o mulţime de oameni n-o să mai iasă niciodată, îi spuse ea lui Malcolm. Mai sunt zece minute până la intrarea mirelui. Trebuie să urc. Mulţumesc pentru ajutor.

– Nici o problemă. Mă duc să-mi iau berea aia înainte să se închidă barul.

Îi plăcea s-o privească muncind. Nu ştia ce făcea în cea mai mare parte a timpului, dar asta nu-i ştirbea plăcerea. Se mişca mult, foarte mult, sau părea să se piardă în decor. De nenumărate ori o văzu scoţând ceva din sacoul acelui costum de afaceri, pentru câte un invitat.

Batistuţe Kleenex, şerveţele de curăţat ochelarii, ace de siguranţă, bandă adezivă, chibrituri, un pix. Din punctul lui de vedere, avea la ea un mic magazin universal. Din când în când, o observa mişcând din buze, răspunzând, presupunea el, la ceva auzit în cască. Apoi, pornea într-o nouă direcţie, spre vreo nouă sarcină, sau pentru a împiedica vreo nouă criză.

Ocazional, se sfătuia cu una dintre partenerele ei sau cu unul dintre subcontractori, apoi fiecare o lua rapid în direcţia sa.

Dar, dacă nu erai atent, ai fi crezut că întregul eveniment se desfăşura de la sine, oarecum firesc.

Întreg spectacolul nunţii înseşi, cu rochiile şi costumele elegante de seară, cu flori în cantităţi industriale, cu lumânări şi râuri întregi din acel voal alb ciudat ce se încolăcea pe diverse obiecte. Muzică, lacrimi, o mulţime de lumini strălucitoare, ce atrăgeau exclamaţiile de uimire ale mulţimii.

Procesiuni, sfârşit de slujbă, apoi gustări, redeschiderea barului, mulţimile conduse înăuntru pentru a servi din nou mâncare şi băutură, cât să-i ţină ocupaţi până la cina cea mare şi sofisticată. Din nou flori, lumânări, muzică, toasturi, rearanjări de mese. Toate programate, constată el, la secundă.

Urmă apoi exodul spre sala de bal, pentru a petrece, şi înainte să fi ieşit pe uşă şi ultimul invitat, o întreagă armată de albine muncitoare curăţau, spălau, demontau în două mesele.

Asta ştia sigur, fiindcă fusese recrutat şi el, cumva, la demontare.

Când ajunse în sala de bal, petrecerea era în toi. Mai multe mese, mai multe lumânări, mai multă strălucire şi un car de flori. Muzică îndrăcită acum, pentru a atrage invitaţii pe ringul de dans, un alt bar, pe lângă chelnerii cu tăvi de şampanie.

Aici, piesa centrală uluitoare în mijlocul sărbătorii de flori create de Emma era, remarcă el, tortul lui Laurel, ca o operă de artă. Fiindcă mai gustase din prăjituri preparate de ea, presupunea că era la fel de uimitor de gustos pe cât arăta.

Ceva aşteptat cu nerăbdare.

O observă pe Mac, strecurându-se şi şerpuind prin mulţime, intrând pe ringul de dans şi făcând ture în jurul lui, pentru a-şi surprinde cadrele.

Malcolm se cinsti cu o bere înainte de a-şi croi drum până la Carter.

– O petrecere pe cinste, comentă el.

– Una dintre cele de mare anvergură. Nu-mi vine să cred că şi sora mea va face asta săptămâna viitoare.

– Da, ai dreptate. Am fost invitat la nunta ei. Cred că lucrurile vor arăta altfel privite din tabăra aia.

– Pentru noi toţi. Eu şi Mac am decis că e un fel de repetiţie pentru când ne va veni nouă rândul. Să ne dăm seama cum să facem parte din nuntă şi să o coordonăm, în acelaşi timp.

– Păi, nu-şi va face singură poze, doar dacă nu cumva are o clonă.

– Nu. Carter rânji. Încă încearcă să-şi dea seama cum să facă o parte din ele, dar cunoaşte o femeie în care are încredere că va face fotografii reuşite. Şi se întâlnesc cu regularitate, pentru a alege cele mai bune soluţii pentru ca totul să decurgă fără probleme.

– Dacă poate cineva. Ascultă, dacă tot vorbim un minut, tu faci vreodată meditaţii? Ştii tu, genul unu la unu?

– Cu elevii mei? Carter se răsuci, întorcând spatele mulţimii. Sigur.

– Nu, mă refer, în afară de asta.

– Nu prea, dar aş putea.

– Am un puşti care lucrează cu mine de câteva luni. E un bun mecanic. Are potenţial. Mi-am dat seama acum ceva vreme că nu ştie să citească. Adică ştie, dar foarte puţin. Suficient cât să se descurce, suficient cât să dea impresia că ştie.

– Analfabetismul e o problemă mai mare decât con- ştientizează majoritatea oamenilor. Vrei să-l ajuţi să înveţe să citească?

– Eu nu sunt profesor şi, la naiba, nici n-aş şti de unde să încep, oricum. M-am gândit la tine.

– Aş putea să-l ajut la asta, dacă e dispus.

– Va fi dispus, dacă vrea să-şi păstreze locul de muncă, sau pot să-l conving de asta, dacă dă înapoi.

– Câţi ani are?

– Şaptesprezece. Aproape optsprezece. Şi-a luat diploma de liceu – în cea mai mare parte, din câte am înţeles, plătindu-i pe alţii copii să-l ajute sau vrăjind fetele ca s-o facă. Voi plăti eu costul orelor.

– Nu va fi nici un cost, Mal. Mi-ar plăcea să fac asta.

– Mulţumesc, dar dacă te răzgândeşti în privinţa puştiului sau a banilor, n-o să-ţi port pică. O să-i spun să te sune şi să stabiliţi ce şi cum.

Malcolm luă o gură de bere, făcu un semn din cap spre Parker, care traversa dintr-un capăt al sălii de bal în celălalt.

– Deci, spune-mi ceva ce nu ştiu.

– Poftim?

– Parker. Spune-mi ceva despre ea ce nu ştiu.

– Aa... Hm.

– Iisuse, Cart, nu genul ăla de mici secrete murdare. Dar dacă are aşa ceva, o să te-mbăt şi o să le storc eu de la tine. Mă refer la chestii de genul ce-i place să facă, atunci când nu se ocupă de afacere.

– E aproape în permanenţă ocupată cu asta.

– Ce face când vrea să se distreze? Trebuie să merg să-ţi aduc o bere doar pentru asta?

– Nu. Carter se încruntă gânditor. Ies împreună, ele patru. Încerc să nu îmi fac idei legat de ceea ce se întâmplă când ies ele, fiindcă unele lucruri probabil mă implică şi pe mine. Cumpărături. Îi place să facă multe cumpărături. Toate sunt aşa.

– Asta nu mă surprinde.

– Ei bine... Citeşte mult şi are gusturi foarte eclectice.

– O.K., asta e bună.

– Şi... Devenind vizibil din ce în ce mai entuziasmat, Carter acceptă berea pe care Malcolm o smulsese de pe o tavă în trecere. Ea şi Laurel sunt pasionate de filme vechi. Cele alb-negru clasice. Participă la colectări de fonduri şi la evenimente caritabile, la unele dintre petrecerile organizate de club. Ea şi Del şi le împart pe-astea. E o chestie a familiei Brown.

– Trebuie să-şi respecte rangul.

– Exact. A, şi e interesată să scoată o carte.

– Serios?

– Cât se poate de serios. O carte despre nunţi, în care fiecare să redacteze câte o secţiune cu domeniul ei de specialitate, iar ea să le pună laolaltă. Adică, în mare, acelaşi principiu după care funcţionează şi Vows. Ar trebui să presupun că nu strângi informaţiile astea despre ea din pură curiozitate.

– Ai avea dreptate în privinţa asta.

– Atunci, ar trebui să ştii că nimeni, în afară de Agenţia Naţională de Securitate, nu strânge informaţii la fel de bine ca Parker Brown. Dacă e interesată de tine, are deja un dosar. Carter îşi lovi tâmpla. Aici sus.

Malcolm ridică din umeri.

– Sunt ca o carte deschisă.

– Nimeni nu e aşa, chiar dacă îşi închipuie că e. Trebuie să plec, ăsta e semnalul lui Mac. Ah! Îi întinse lui Malcolm berea de-abia începută.

Rămas de capul lui, Malcolm coborî scările şi o găsi pe doamna Grady răsfoind o revistă, cu o cană de ceai în faţă, pe blatul de bucătărie.

– Cafeaua e proaspătă, dacă asta cauţi.

– Nu m-ar deranja, dacă nu cumva doriţi să urcăm la petrecere şi să-mi acordaţi acel dans.

Ea râse.

– Nu sunt în ţinută de petrecere.

– Nici eu. Îşi luă o cană şi îşi turnă nişte cafea. Dar e o petrecere de pomină.

– Fetele mele ştiu ce au de făcut. Ai luat cina?

– Încă nu.

– Ce părere ai de o plăcintă cu pui?

– Foarte bună.

Ea zâmbi.

– Din întâmplare, chiar am aşa ceva şi sunt dispusă s-o împart.

– Mare noroc pe capul meu, fiindcă, din întâmplare, chiar speram să iau cina cu femeia visurilor mele.

– Parker e ocupată, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu mine.

– Nimic din persoana dumneavoastră nu presupune să mă mulţumesc cu mai puţin.

– Eşti un tip deştept, Malcolm. Îi făcu cu ochiul şi îl împunse. Aşază masa.

Se ridică să pună caserola în cuptor, să se încălzească, şi observă că el n-o corectase când afirmase că Parker era femeia visurilor lui.

Îi făcea plăcere compania lui. Era destul de adevărat, recunoscu ea, că avea anumite calităţi care îi aminteau de Charlie al ei. Combinaţia dintre farmecul relaxat şi notele mai dure ale personalităţii lui, forţa lejeră şi fulgerul ce-i străbătea ocazional privirea, care arătau că putea fi periculos, când voia.

După ce se aşezară la masă şi luară prima înghiţitură, Malcolm îi aruncă un rânjet.

– O.K., e la fel de gustoasă pe cât pare. Şi eu gătesc uneori.

– Chiar?

– Mâncarea la pachet şi cea gătită la microunde îşi pierd din farmec la un moment dat şi nu pot întotdeauna să trec pe la mama mea ca să mănânc. Aşa că îmi gătesc ceva, cel puţin de câteva ori pe săptămână. Poate îmi daţi şi mie reţeta?

– Poate o s-o fac. Ce mai face mama ta?

– E foarte bine. I-am cumpărat o consolă Wii. Acum e dependentă de Mario Kart şi bowling. Mă bate măr la bowling, eu o bat măr la Mario Kart.

– Ai fost dintotdeauna un fiu bun.

El ridică din umeri, ignorând complimentul.

– Uneori mai bun, alteori mai puţin. Îi place munca pe care o face. Asta e important, să-ţi placă ceea ce faci. Aşa cum vă place şi dumneavoastră.

– Dintotdeauna mi-a plăcut.

– Lucraţi pentru familia Brown de când am auzit prima dată despre ei, presupun că şi mai de mult.

– Se împlinesc patruzeci de ani în primăvara viitoare.

– Patruzeci?

Vanitatea ei fu plăcut gâdilată când văzu expresia surprinsă de pe chipul lui, la auzul acestui număr.

– Deci aveaţi, cât, opt ani? Nu există legi împotriva exploatării minorilor?

Ea râse, îndreptând un deget spre el.

– Aveam douăzeci şi unu.

– Cum aţi început?

– Am fost cameristă. La vremea respectivă, doamna Brown, adică bunica lui Parker, avea un personal complet şi nu era uşor să lucrezi pentru ea. Avea trei menajere, majordomul, intendenta, bucătarul şi ajutoarele de bucătar, grădinari, şoferi. De regulă, eram douăzeci şi patru, în total. Eu eram tânără şi necoaptă, dar aveam nevoie de locul ăsta de muncă, nu doar ca să mă întreţin, ci şi ca să pot depăşi pierderea soţului meu în război. Războiul din Vietnam.

– Cât timp aţi fost căsătoriţi?

– Aproape trei ani, dar Charlie al meu a fost plecat pe front aproape jumătate din timpul ăla. O, am fost atât de furioasă pe el că s-a înrolat, dar mi-a spus că, dacă voia să fie american – venise din Kerry, ştii –, trebuia să lupte pentru America. Aşa că a luptat şi a murit, ca atâţia alţii, mult prea mulţi. I-au dat o medalie pentru asta, îţi dai seama?

– Da.

– Am părăsit oraşul în care am locuit împreună, ştiind că Charlie nu va mai fi niciodată alături de mine acolo. Am lucrat pentru o prietenă a familiei Brown, iar ea s-a recăsătorit şi urma să se mute în Europa. M-a recomandat doamnei Brown, bunica lui Parker, şi am început pe post de cameristă. Tânărul stăpân, tatăl lui Parker, era aproape de vârsta mea, puţin mai mic, când m-am angajat la ei. Îţi pot spune că nu semăna cu mama lui.

– Am auzit câte ceva şi cred că a fost mai bine că nu semăna.

– Tatăl lui Parker reuşea cumva să se situeze între părinţii lui. Era bun la suflet şi viclean, da, dar bun. S-a îndrăgostit de o tânără domnişoară, şi ăsta a fost un spectacol minunat. Ca un film romantic. Ea era atât de plină de viaţă şi de lumină. Îţi pot spune, când casa le-a revenit lor, că era plină de viaţă şi de lumină, cum nu mai fusese niciodată, nu în vremea mea. Au păstrat personalul care voia să rămână, le-au asigurat pensii celor care voiau să se pensioneze. Fiindcă intendenta de la acea vreme era pregătită să plece, tânăra doamnă m-a întrebat dacă nu voiam eu poziţia ei. A fost un loc de muncă bun, printre oameni buni, într-un cămin fericit, timp de mulţi ani.

Lăsă să-i scape un oftat.

– A fost ca şi cum mi-ar fi murit propria familie în ziua aceea.

– Eram în L.A. şi am auzit despre accident, chiar înainte să-mi spună mama mea. Familia Brown şi-a lăsat amprenta asupra lumii.

– Aşa a fost. Casa asta, căminul acesta fac parte din acea amprentă.

– Acum, o gestionaţi, în mare parte, de una singură.

– Oh, am parte de ajutor la curăţenie. Parker lasă la latitudinea mea să decid când şi de ce am nevoie. Avem în continuare grădinari care se ocupă de domeniu, iar Parker şi Emma lucrează, de obicei, împreună cu ei. Iar Parker? Se opri, râse. E la fel acum, ca întotdeauna. Nimeni nu trebuie să facă ordine după fata aia. Ai noroc dacă nu te organizează şi pe tine bucată cu bucată. În timpul iernilor primesc liber şi merg să savurez briza insulelor, plus că, în afara acelei perioade, primesc liber ori de câte ori doresc. Şi am marea plăcere de a privi cum doi copii pe care i-am văzut făcând primii paşi ajung să-şi lase şi ei amprenta în lume.

Doamna Grady mai puse o porţie de mâncare în bolul lui Malcolm.

– Îmi aminteşti de Charlie al meu.

– Serios? Vreţi să ne căsătorim?

Ea îl ameninţă cu lingura.

– Aşa ceva ar fi putut la fel de bine să iasă din gura lui. Ştia să se poarte cu femeile, indiferent de vârsta lor. Asta mă face să am o slăbiciune pentru tine, Malcolm. Să nu mă dezamăgeşti.

– Am să încerc să n-o fac.

– Încerci să pui mâna pe fata mea, Malcolm?

– Da, doamnă.

– Bun. Să n-o dai în bară.

– Înţeleg că am aprobarea din partea dumneavoastră, aşa că ce-aţi zice de nişte sugestii încotro s-o apuc?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că ai nevoie de ele. Aş zice că e mult prea obişnuită cu bărbaţii previzibili care o vânează. Tu nu eşti aşa. Fata îşi doreşte iubire şi tot restul lucrurilor cu care a crescut. Genul acela de parteneriat, respect, prietenie. Nu se va mulţumi niciodată cu mai puţin şi nici n-ar trebui. Nu va tolera lipsa de sinceritate.

– Minciuna e pentru leneşi.

– Iar tu n-ai fost niciodată leneş. Ai un stil de a-i cicăli pe oameni să-ţi spună lucruri despre ei înşişi, fără ca tu să spui prea multe despre tine şi despre ai tăi. Va trebui s-o laşi să te cunoască.

Deschise gura să spună că nu erau prea multe de ştiut despre el, apoi îşi aminti comentariul făcut în faţa lui Carter, cum că era ca o carte deschisă, şi replica lui a fost:

– Poate.

Ea aşteptă o clipă, privindu-l.

– Te vezi des cu unchiul şi cu mătuşa ta?

Chipul lui se întunecă.

– Încercăm să nu ne ieşim în cale.

– Spune-i de ce.

El se foi, vizibil tulburat.

– E o poveste veche.

– La fel ca tot ceea ce m-ai întrebat în timp ce mâncam plăcinta cu pui. Vechiul face parte din ceea ce suntem sau suntem cât se poate de hotărâţi să nu fim. Acum, întoarce-te la petrecere şi vezi dacă te poţi face util. Ea apreciază ceea ce e util.

– Vă ajut să strângeţi aici.

– Nu în seara asta. Du-te, ieşi din bucătăria mea. Ieşi în calea ei o vreme.

capitolul 10

Îi ieşea în cale. Era greu să se plângă când el reuşea să îi iasă în cale şi să se facă util, în acelaşi timp, dar totuşi... îi stătea în cale.

Până la sfârşitul serii, nu mai ştia sigur ce să facă cu el sau în privinţa lui. „Bucură-te de el şi de prezenţa lui“, asta o sfătuiau prietenele. Dar cum ar fi putut să se bucure de ceva sau de cineva care îi stârnea atâta nelinişte?

Îşi impuse să se concentreze asupra muncii, asupra a ceea ce avea de făcut, asupra detaliilor nunţii, şi reuşi. În cea mai mare parte a timpului. Când începu să-i conducă pe oaspeţi afară, la sfârşitul serii, Parker se felicită că reuşise să evite, să corecteze sau să negocieze numeroasele capcane, inerente evenimentului din acea seară.

Apoi, beţivul unchi Henry reuşi să-i scape de sub control.

– Superb! Superbă nuntă, superbă fată.

– Vă mulţumesc, domnule..

– Superbă! O cuprinse pe Parker într-o îmbrăţişare de beţiv, strecurându-şi mâinile pofticioase pe fundul ei.

Înainte să apuce să se desprindă, îl observă pe Malcolm venind spre ea cu paşi mari. Primul ei gând a fost: „O, nu“. N-avea nevoie de un cavaler alb care, cel mai probabil, urma să împartă mai întâi pumni şi abia apoi să întrebe.

– Domnule...

– Hei, tataie! Tonul remarcabil de vesel al lui Malcolm se potrivea cu rânjetul ce îi apăru rapid pe chip. E cazul să-ţi muţi mâinile alea. Cu ce ajungi acasă? Fiindcă bărbatul se clătina deja, Malcolm îl desprinse uşor de Parker. Ai cu ce merge?

– Pot să conduc. Henry se balansă, rânji şi îi făcu semn că totul era bine. Sută la sută.

– Eu cred că aia e alcoolemie de o sută. Malcolm îl învârti pe Henry, trecându-i braţul pe după umeri. Hei, ai cheile? O să ţi le ţin eu.

– Aaa..

– Hei, tată! Un bărbat coborî în grabă treptele, aruncându-i lui Parker o privire rapidă, de scuze. Îmi pare rău, mi-a scăpat din priviri. Hai să ieşim, tată. Mama şi Anna vin chiar acum. Eu şi soţia mea îl ducem acasă, îi explică el lui Malcolm.

– O.K. Îl ţin eu. Vă ajut să-l duceţi afară.

– Superbă nuntă, exclamă Henry, ieşind. Trebuie să sărut mireasa.

– Şi orice altă femeie mai tânără de o sută douăzeci de ani, pe care poate pune mâna, comentă Mac. Scuze, tocmai coboram şi nu m-am mişcat la fel de repede ca Mal când ai avut parte de atenţiile beţivului unchi Henry.

– Am supravieţuit.

Parker răsuflă uşurată şi îşi aranjă sacoul în poziţia normală.

– Em şi Laurel îi ajută pe căscaţi să-şi găsească ce şi-au pierdut. Jack, Del şi Carter se ocupă de verificarea zonelor din care au plecat deja oaspeţii.

– Ne-am descurcat bine.

– Ne-am descurcat grozav. Eu încep să fac verificările la etajul acesta, dacă vrei să te ocupi tu aici.

– Îmi convine.

Parker trecu în hol, prin sala mare şi solariu, unde subcontractorii înlăturaseră deja şi transferaseră florile, tulul, becurile, lumânările.

Aici, deocamdată, era linişte şi aproape întuneric, cu parfumul nostalgic al florilor încă tremurând în aer. A doua zi de dimineaţă aveau să refacă decoraţiunile, pentru evenimentul mai intim de duminică dimineaţă, dar deocamdată...

– Henry a fost răsturnat pe bancheta din spate a maşinii Lexus a fiului său, spuse Malcolm din spatele ei.

Ea se întoarse şi îl urmări înaintând prin lumina scăzută. Deşi se mişca într-o tăcere aproape deplină, camera nu mai părea cufundată în linişte.

– Asta e bine. Mulţumesc pentru ajutor.

– N-a fost prea greu. Credeai că o să pocnesc un beţiv bătrân doar fiindcă a vrut să ciupească dintr-un fund foarte bine tonifiat?

– Mi-a trecut prin cap, o clipă.

– Ca să ştii pe viitor: să pocneşti un beţiv fericit e un gest josnic. Dacă tot e să pocesc pe cineva, îmi place să merite.

Vocea lui rămase calmă, relaxată; „atunci de ce“, se întrebă, „aerul acela nostalgic, parfumat de flori, părea brusc electrizat, părea brusc periculos în contact cu pielea ei?“

– Am reţinut.

– În plus, fiindcă ai un fund cu adevărat grozav, ar fi fost greu să-l învinovăţesc.

– Credeam că ţie îţi plac picioarele.

– Păpuşă, nu e nici o bucăţică din tine care să nu fie de cea mai bună calitate, iar tu ştii asta.

Ea îşi înclină capul, străduindu-se pe cât posibil să adopte un ton la fel de relaxat.

– Asta nu prea aduce a compliment.

– N-a fost un compliment. E doar o constatare. Porni spre ea în lumina scăzută, iar ea fu nevoită să-şi înfrângă impulsul de a se da înapoi. Ce faci după un astfel de eveniment, ca să te relaxezi?

– Depinde. Uneori facem o şedinţă posteveniment, alteori ne retragem fiecare, şchiopătând, în colţurile noastre, să... Stai, spuse, când braţele lui se încolăciră în jurul ei.

– Mă gândeam să încercăm un alt mod de relaxare. Îi devoră buzele într-o explozie de fierbinţeală ce aducea mai mult a ameninţare decât a promisiune. Mâinile îi alunecară în jos, abile, pe tot corpul ei, până când fiori – da, fiori periculoşi – o străbătură din cap până-n picioare.

Îşi impuse să-l oprească, dar apoi, când fierbinţeala îi pătrunse în oase, se întrebă de ce.

– Vreau să-mi simt mâinile pe tine, Parker. Vocea nu îi mai era calmă, relaxată. Emoţia nestăpânită pe care o detectase sub calmul lui se descătuşase. Îşi desprinse gura de a ei şi îşi plimbă buzele peste linia obrazului ei. Şi tu ştii asta.

– Ceea ce nu înseamnă...

– Lasă-mă. Îşi strecură o mână pentru a-i descheia nasturii de la sacou.

– Trebuie să...

– Lasă-mă, repetă el, trecându-şi degetele mari peste sânii ei.

Respiraţia i se tăie când fierbinţeala se transformă în durere, iar durerea într-o nevoie carnală, crudă.

– Nu pot să fac asta acum. Nu mă culc cu tine când...

– Nu ţi-am cerut să te culci cu mine. Vreau doar să te ating. O atinse, privindu-i chipul până când gura lui ajunse din nou peste a ei, aprinsă de pasiune şi de dorinţă.

– Ieşi cu mine mâine.

– Eu... Da. Nu. De ce nu putea să *gândească*? Am un eveniment.

– Noaptea următoare eşti liberă. Îşi lăsă o mână să alunece în jos, pe exteriorul coapsei ei, apoi urcă din nou, până când muşchii ei se topiră. Când?

Cum ar fi putut să formuleze un răspuns raţional, când el îi dădea peste cap tot corpul?

– Cred că... marţi.

– Vin după tine la şapte. Spune da.

– Da. În regulă. Da.

– Ar fi bine să plec.

– Da.

El zâmbi, apoi, când o trase din nou spre el, ea exclamă în gând: „O Doamnei!“, înainte de a se pierde din nou.

– Noapte bună.

Parker dădu din cap fără să spună nimic altceva, în vreme ce el ieşi pe uşa solariului.

Atunci făcu ceva ce nu se întâmpla niciodată după un eveniment. Rămase aşezată singură în întuneric, recăpătându-şi calmul, în vreme ce partenerele ei făceau cea mai mare parte a muncii.

Conform rutinei sale, Parker îşi petrecu seara de duminică după eveniment ocupându-se de hârtii legate de Vows, de casă, de afacerile ei personale. Îşi făcu ordine printre e-mailuri, mesaje pe telefon, revăzu notele din calendar – personale şi de afaceri – pentru următoarele două săptămâni, revăzu programele partenerelor ei, făcu eventualele completări sau modificări necesare.

Îşi verifică încă o dată lista cu sarcinile de îndeplinit pentru a doua zi dimineaţă.

Nu considera că era aglomerată. Îşi făcuse un obicei, respectat cu stricteţe, din a-şi începe fiecare zi de luni cu biroul curat.

Mulţumită, deschise dosarul legat de propunerea de carte la care se tot gândise şi îl frunzări puţin. Era aproape gata, îşi spuse, să fie arătat partenerelor ei, ca ele să-şi exprime părerea şi să poarte o discuţie serioasă despre pasul următor.

Până la unsprezece, se băgase în pat cu o carte.

Până la unsprezece şi zece, fixă tavanul cu privirea, gândindu-se la o notă din calendarul ei.

„Marţi, ora şapte, Malcolm.“

De ce acceptase în felul acela? Ei bine, ştia foarte clar de ce acceptase, aşa că era absurd să-şi pună acea întrebare. Fusese fâstâcită, excitată sexual şi interesată. Nu avea rost să pretindă altceva.

Atât de fâstâcită, de excitată şi de interesată, încât nici măcar nu întrebase unde intenţiona să o ducă, ce intenţiona să facă.

Cu ce-ar fi trebuit să se îmbrace, pentru numele lui Dumnezeu? Cum ar fi trebuit să se pregătească, dacă nu avea nici cel mai mic detaliu după care să se orienteze? Intenţiona s-o ducă la o cină, un film, o piesă de teatru, direct la un motel?

Şi de ce s-ar fi dus la un motel, dacă aveau amândoi casele lor?

De ce nu putea să nu se mai gândească şi să-şi citească doar nenorocita de carte?

Ar fi putut, pur şi simplu, să-l sune şi să afle, dar nu voia să-l sune. Orice bărbat normal ar fi spus: „Vin după tine la şapte, mergem la cină“. Atunci, ar fi ştiut la ce să se aştepte.

În mod cert, n-avea de gând să se îmbrace elegant, când el probabil că avea s-o ia cu motocicleta. Nici măcar nu ştia dacă avea o maşină.

De ce nu ştia asta?

Ar fi putut să-l întrebe pe Del. Dar s-ar fi simţit ca o proastă. Se simţea ca o proastă numai gândindu-se la asta.

Se simţea ca o proastă.

Îl lăsase să-şi pună mâinile pe ea, pe tot corpul ei, şi în mod cert se gândea să-i permită din nou – şi mai mult –, şi nici măcar nu ştia dacă avea o maşină. Sau cum trăia, sau ce făcea în timpul liber, în afară de faptul că se întâlnea la seara de poker cu fratele ei şi cu prietenii lui.

– Aş putea conduce eu, murmură ea. Aş putea insista să luăm maşina mea, apoi...

Când sună telefonul, îl smulse de pe noptieră, încântată să se lase distrasă de la propria nebunie, pentru a se cufunda în cea a unei mirese.

– Bună, Emily. Ce pot să fac pentru tine?

*

Luni dimineaţă, îmbrăcată într-un sacou roşu-ruginiu şi pantaloni negri, cu tocuri suficient de joase cât să-i permită să alerge de colo-colo, dar suficient de eleganţi ca să se potrivească cu întâlnirile programate, Parker îşi târî spre scări pachetul de haine de dus la curăţătorie.

– Hei, mă ocup eu de asta. Apărând din aripa lui, Del îşi trecu geanta-diplomat în cealaltă mână, pentru a lua pachetul. La curăţătorie? Dacă duc asta până la maşina ta, laşi şi lucrurile mele, te rog?

– Se poate, dar grăbeşte-te. Îşi privi ceasul. Sunt contra- cronometru.

– Ce noutate! Lăsă jos pachetul şi servieta. Mă întorc în două minute. Să nu duci ăla jos.

– Poţi să iei şi hainele lui Laurel, dacă tot eşti acolo, strigă ea după el.

– O să dureze cinci.

Se aplecă să ia din nou hainele, ridică din umeri şi îi duse jos geanta. Emma apăru din hol.

– Hei! Am şterpelit cafea de la doamna Grady, aşa că m-am gândit să verific florile din casă, dacă tot sunt aici. Ieşi?

– Sarcinile de luni dimineaţă, apoi o consultaţie la magazinul pentru mirese şi aşa mai departe.

– Curăţătorie. Emma flutură din mâini. Poţi să le duci şi pe ale mele?

– Dacă le aduci rapid.

– Aproape că m-am şi întors, pretinse Emma, ieşind glonţ pe uşă.

Parker se uită la ceas, apoi se întoarse să ia pachetul de haine pregătite săptămânal pentru curăţătorie de doamna Grady.

Până îl puse şi pe acesta în maşină, Del apăru cu alte două pachete.

– Pe ăsta pot să-l ridic eu când e gata, îi spuse. Poate va trebui să închiriez o camionetă.

– Încă n-am terminat. Emma le aduce pe-ale ei.

El aruncă pachetele în maşină.

– Ştii, la volumul de haine pe care îl ai, ţi-ar asigura preluare şi predare gratuită.

– Da, dar, oricum, mi-e în drum. Inspiră adânc. Vine toamna. I se simte mirosul. Frunzele încep deja să îngălbenească. „Proastă, proastă, proastă“, îşi spuse, dar nu se putu abţine. Presupun că, după ce se schimbă vremea, Malcolm va fi nevoit să-şi bage în garaj motocicleta.

– În mare, da. Are o Corvette, o maşină de colecţie pe care a restaurat-o. Destul de şmecheră. Nu lasă pe nimeni altcineva s-o conducă. Şi are şi o camionetă. Îi aruncă o privire rapidă. Te îngrijorează mijloacele tale de transport?

– Nu neapărat. Sunt cam multe vehicule pentru o singură persoană.

– Aşa face el. la maşini de colecţie la licitaţii, le restaurează şi le învârte ca pe nişte case. Se pare că există o piaţă grozavă pentru aşa ceva, dacă te pricepi. Se întinse s-o tragă de părul prins în coadă. Poate o să te înveţe cum să reconstruieşti un motor.

– O abilitate utilă, sunt sigură, dar nu prea cred. Aruncă o privire şi îi văzu pe Emma şi pe Carter cărând pachete cu haine de curăţat. Poate ne-ar prinde bine camioneta aia.

– Am dat peste Mac, pe drum. Emma răsuflă zgomotos de câteva ori. Aşa că avem tacâmul complet.

– Eşti sigură că te descurci cu toate astea? o întrebă Carter pe Parker. „Nu se descurca, oare, întotdeauna?“, îşi spuse, dar se mulţumi să arate spre maşină. Încărcaţi-le acolo. Şi avea să se asigure că erau etichetate toate.

– Le pot ridica eu... începu Carter.

– Del se ocupă de adusul înapoi. Asta va fi joi, îi spuse Parker fratelui ei. După două. Să nu uiţi. Consultaţie completă pentru nunta Foster-Ginnero, îi spuse Emmei, ocolindu-şi maşina. La cinci fix.

– Mă ocup eu. Mulţumesc, Parker.

Ieşi cu maşina, închipuindu-şi că atât Del, cât şi Carter aveau s-o urmeze îndeaproape. Jack, după cum ştia, plecase deja spre o şedinţă programată devreme pe şantier. Emma avea să înceapă în scurt timp să proceseze livrările de flori din acea dimineaţă, în vreme ce Mac avea să se ocupe toată dimineaţa de fotografii – şi să realizeze o şedinţă foto în studio, în după-amiaza aceea, iar Laurel pregătea prăjituri pentru o comandă individuală pentru seara de miercuri.

O zi plină pentru toată lumea, îşi spuse. Exact aşa cum îi plăcea.

Lăsă mai întâi hainele la curăţătorie, etichetând personal fiecare bucată.

Unul după altul, îndeplini punctele de pe lista ei. Bancă, papetărie, rechizite de birou, opriri pentru a înlocui obiectele pe care fusese nevoită să le folosească în cursul evenimentelor din săptămâna anterioară. Îşi completă rezerva personală de mărturii de nuntă de urgenţă, daruri de mulţumire, daruri pentru gazde, încărcându-le pe toate cu grijă în maşină, în ordine.

Şi se întrerupse pentru a prelua apeluri şi a răspunde la mesajele clientelor.

Îşi făcu manichiura săptămânală şi ajunse la consultaţie cu cincisprezece minute mai devreme.

Îi plăcea la nebunie magazinul pentru mirese, parfumul dulce şi feminin din aer, exponatele strălucitoare, liniile fluide şi strălucirea rochiilor albe.

Magazinul oferea opţiuni elegante sau îndrăzneţe pentru domnişoarele de onoare, opţiuni încântătoare pentru mamele mirilor şi mireselor, toate aranjate atent, cu taburete pluşate drăguţe presărate printre ele, cabine de probă spaţioase şi cu mai multe oglinzi.

– Parker. Proprietara în persoană înaintă de după o tejghea. Suntem complet pregătite pentru clienta ta. Mai întâi, cabina de probă. Şampanie, o mare varietate de fursecuri pentru mireasă, mama ei şi cele două prietene. Avem patru rochii puse deoparte pentru prima tură. Ai cerut ceva de culoarea fildeşului, sofisticat, cu fustă amplă, cu multă strălucire.

– Asta e fata noastră! Nu va accepta nimic şic sau simplu, şi are o constituţie ce-i permite să poarte o rochie masivă. Monica, dacă tot am ajuns mai devreme, vreau să caut ceva ce i s-ar potrivi lui Laurel.

Monica îşi strânse mâinile.

– Speram că aşa vei face.

– Ceva mai contemporan, dar cu o tuşă din strălucirea anilor treizeci. Poate o uşoară legănare a fustei. Fluidă, dar strânsă pe talie. Făcu un semn spre rochia de pe cel mai apropiat manechin. Nu chiar aşa, dar cam asta e ideea.

– Am şi eu câteva minute. Aşa că, hai să ne jucăm!

Nimic nu se compara, în mintea lui Parker, cu plăcerea de a alege rochii de mireasă. Studiind liniile, tonurile, detaliile. Imaginându-şi totul. Şi, fiindcă Monica avea un ochi şi o eficienţă pe care Parker le respecta, petrecu zece minute pline de satisfacţii.

– Cam asta e ceea ce caut. Ridică o rochie şi o studie de la corset până la tiv. Dar aş vrea ceva mai mult accent pe corset. Laurel are sânii mici. Are şi un corp minunat de tonifiat, aşa că, probabil, i-ar plăcea ceva cu umerii goi sau cu bretele foarte subţiri, mai ales că va fi o nuntă de vară. Iar eu mi-aş dori o notă de elegant şi amuzant în partea din spate.

– Stai! Am una în depozit pe care o ţinem deoparte. Clienta a optat pentru altceva. Nu ar fi trebuit s-o facă, după părerea mea. Cred că s-ar putea să fie ceea ce cauţi tu. Să mergem în spate, să aruncăm o privire.

Merse cu Monica în spatele magazinului, unde alte rochii încântătoare aşteptau să fie alese sau refuzate de viitoare mirese.

O văzu înainte să se întindă Monica după ea. O văzu pe Laurel.

– Asta e! O, da, exact asta e. O studie – partea de sus, de jos, faţa, spatele – examinând fiecare detaliu şi înflorătură. Monica, asta e *exact* Laurel. Ai reuşit din nou.

– Cred că „noi“ am reuşit din nou. E mărimea patru.

– Exact mărimea lui Laurel. E mâna sorţii la mijloc. Pot s-o duc acasă, să-i cer părerea?

– De parcă mai trebuie să întrebi?! Am să cer să-ţi fie pusă într-o husă.

– Mulţumesc foarte mult. Am să dau un telefon rapid, înainte să sosească mireasa noastră.

– Mergi liniştită. Dacă soseşte, o vom întâmpina noi.

Parker îşi scoase telefonul când Monica ieşi.

– Doamnă Grady? Am găsit rochia de mireasă a lui Laurel. Puteţi să faceţi pregătirile pentru diseară? Aşa e. E absolut perfectă. Am să încerc să găsesc şi coroniţa, dacă tot sunt aici. Va trebui să fie după consultaţia de la cinci. Mulţumesc, doamnă Grady. Ajung acasă în câteva ore.

Îşi puse telefonul în buzunar şi, după ce mai oftă o dată privind rochia, ieşi să se întâlnească cu clienta ei.

Dacă alegerea unei rochii era o plăcere, să ajute o mireasă nerăbdătoare s-o găsească pe-a ei putea fi o experienţă presărată cu pericole sau plină de bucurii.

În cazul lui Emily, avea parte de câte puţin din amândouă.

– Nu vreau să arăt ca nimeni altcineva! Emily îşi trecu mâinile peste straturile de volănaşe din tul.

– Toate miresele îşi doresc asta, îi spuse Parker.

Cele patru rochii preselectate fuseseră încercate şi respinse, la fel şi o altă jumătate de duzină.

Şi o a doua sticlă de şampanie fusese deschisă.

Problema în cazul alegerii făcute de o comisie, medită Parker, era faptul că, aproape din principiu, comisia nu putea să cadă niciodată de acord. Ceea ce îi plăcea miresei nu-i plăcea mamei. Ceea ce-i plăcea mamei era respins de una dintre prietene.

– Ştiţi ce vă sugerez? Ce-ar fi să luăm o pauză? Scoatem toate rochiile din cabină şi mai luaţi un fursec, nişte şampanie. Să vă limpeziţi gândurile. Lăsaţi-mi cinci minute.

Credea că îşi dăduse seama şi ieşi să se sfătuiască afară din cabină cu Monica.

– Exteriorul fustei ar putea fi din tul, câtă vreme are suficientă textură şi strălucire dedesubt. În zona abdomenului, corsetul ar trebui să fie confortabil, şi să aibă în continuare strălucire. Pentru croiala gâtului, ea are nevoie de altceva decât modelul standard sau cel cu umerii dezgoliţi.

Am văzut ceva cu partea de sus din tul delicat, care lasă spatele gol. Avea în centru o bijuterie de argint, între sâni, şi cred că şi un tiv de dantelă cu semitrenă.

– Ştiu exact la care te referi. Cu buzele strânse, Monica dădu din cap. S-ar putea să ai dreptate. Am să cer să i-o aducă împreună cu, să zicem, încă două, care i s-ar potrivi. Am una cu o fustă până în pământ atât de amplă, încât ai putea ascunde o armată întreagă dedesubt.

– Excelent. Una dintre probleme este că mama îşi doreşte un alb nupţial.

– Mama se înşală. Date fiind tonurile pielii ei, Emily are nevoie de căldura nuanţei fildeşului. O să-şi dea seama, când dăm peste rochia potrivită.

Zece minute mai târziu, Parker o ajuta pe Emily să-şi închidă rochia la spate.

– Să nu spună nimeni nimic. Zâmbi în timp ce o spuse, dar instrucţiunile ei erau ferme. Nici un comentariu, până nu se întoarce Emily, să vadă ea însăşi. Să auzim ce crede şi ce părere are ea mai întâi, de data asta.

– Îmi place senzaţia. Ador fusta. Îi zâmbi emoţionată lui Parker. Dantela, tulul, mătasea şi modelul de flori şi mărgele. Dar mă gândeam la ceva mai amplu, dacă ştii ce vreau să spun.

– Să vedem ce-o să zici după ce vezi efectul complet. Poftim. Din spate e superbă, apropo. Acum, inspiră adânc şi întoarce-te spre oglinzi.

– O.K., hai s-o facem!

Emily se întoarse, şi Parker îşi spuse: „La fix“. Recunoscu încântarea uluită, înlăcrimată, revelaţia şi modificările de limbaj corporal când Emily se îndreptă şi ridică capul.

– O, o, uitaţi-vă la mine! Uitaţi-vă la asta! Îşi trecu degetele peste bucata de material din dreptul abdomenului, strălucitoare. Îmi place stilul ăsta, cu spatele gol, e atât de delicat, nu ca în cazul bretelelor.

– Nu vei putea purta colier, comentă una dintre prietenele ei.

– Dar gândeşte-te la cerceii care s-ar asorta cu rochia asta, spuse Parker rapid. Ar merge orice, de la mici cercei subtili, la unii lungi, în cascadă. Şi, cu o coroniţă, o tiară care să scoată în evidenţă superba broşă din partea de sus a rochiei, vei străluci de la mare distanţă.

Din experienţă, Parker urmări reacţia mamei, zâmbind pentru sine.

– Ce credeţi, doamnă Kessler?

– Cred... E pur şi simplu... O, Emmy!

Parker scoase pachetul de şerveţele.

Alegerea coroniţei şi a elementelor de purtat sub rochie îi luară doar o fracţiune din timpul scurs deja. La cererea miresei, rămase ca Parker să sugereze rochii şi pentru alaiul ei, până când avea loc prima probă.

Parker îşi ajustă programul şi reuşi să le mulţumească pe cele două prietene, reprezentând o treime din alaiul miresei, sugerându-le rochii elegante, pe un singur umăr, în nuanţa de roşu-trandafiriu preferată de mireasă.

Îşi lăsă clienta foarte fericită şi ieşi din magazin, ducând cu ea ceea ce spera că avea să devină rochia de mireasă a prietenei sale.

– Parker Brown.

Aruncă o privire şi îşi pierdu cumpătul preţ de-o clipă.

– Doamnă Kavanaugh. Ce mai faceţi?

– Destul de bine. Părul de un portocaliu intens al lui Kay Kavanaugh flutură în briza uşoară, când îşi împinse pe nas ochelarii cu ramă verde. Îţi cumperi o rochie?

– Nu, de fapt, duc una spre aprobare unei prietene. Laurel McBane. Cred că aţi cunoscut-o pe Laurel.

– Şi-a adus maşina la Mal, s-o repare. Mi se pare o fată rezonabilă. Se căsătoreşte cu fratele tău, nu-i aşa?

– Da, vara viitoare.

– Celelalte două fete cu care lucrezi, şi ele se căsătoresc.

– Da, Mac, acum în decembrie, iar Emma, primăvara viitoare.

– Ai o relaţie cu băiatul meu, nu-i aşa?

Trecerea bruscă de la nunţi la Malcolm o destabiliză din nou.

– Am ieşit la cină, dar... Da, presupun că am.

– Eu vreau o cafea. Putem să ne întâlnim acolo.

Arătă spre una dintre cafenelele înşirate de-a lungul străzii principale.

– O, mulţumesc, dar chiar trebuie să...

– Ar trebui să-ţi poţi găsi zece minute pentru o ceaşcă de cafea când eşti invitat de cineva.

Parker ştia când era pusă la punct cum se cuvine.

– Desigur. Doar să las asta în maşină.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, nu, mulţumesc. Mă descurc.

– Ne vedem înăuntru atunci.

„Doamne, Dumnezeule, îşi spuse Parker, ce era cu povestea asta?“ Era absurd să fie speriată de perspectiva unei cafele alături de o femeie cât se poate de amabilă, doar fiindcă femeia aceea era mama unui bărbat cu care se vedea...

Sau avea o relaţie.

Puse rochia în maşină, o încuie şi se uită la ceas. Avea o rezervă de douăzeci de minute. Ce putea să se întâmple în douăzeci de minute la cafea?

Intră şi se îndreptă spre separeul unde doamna Kavanaugh se consulta deja cu chelneriţa.

– Au prăjituri bune aici. O să-mi iau prăjitură cu mere.

– Doar cafea pentru mine, spuse Parker, strecurându-se la masă faţă în faţă cu mama lui Malcolm. Aveţi liber azi?

– Doar după-amiaza. Aveam câteva lucruri de care trebuia să mă ocup. Kay se lăsă pe spate. Băiatul meu are o slăbiciune pentru femeile drăguţe, dar nu-i prost în privinţa asta.

– E... bine de ştiut.

– Am văzut că are o slăbiciune pentru tine de prima dată când ai venit la service. I-a luat destul timp să şi facă ceva în privinţa asta – ăsta e capitolul la care nu-i prost. E clar că nici tu nu eşti proastă.

Parker se gândi o clipă.

– Nu ştiu ce altceva să spun decât că nu, nu sunt.

– Dar eşti de-o altă speţă decât cea cu care suntem obişnuiţi noi.

– Nu sunt sigură la ce vă referiţi.

– Dacă nu, am să cred că eşti proastă. Faci parte din familia Brown, porţi numele Brown, ai statutul Brown şi averea Brown. Nu strâmba din nas, o avertiză Kay, când chelneriţa le aduse prăjitura şi cafeaua. N-am terminat. Te porţi ca o membră a familiei Brown, şi prin asta mă refer la faptul că te porţi precum cei care te-au crescut astfel. Părinţii tăi erau oameni buni, oameni care nu făceau paradă de nume, statut şi avere. Nu o fluturau pe sub ochii nimănui. Am lucrat la unele dintre petrecerile pe care le organizau ei, când tu erai doar un copil. În mintea mea, îţi poţi da seama de trăsăturile unei persoane după felul în care se poartă cu cei angajaţi s-o ajute.

Blocată, Parker îşi adăugă nişte frişcă în cafea.

– Îmi place şi de fratele tău, chiar dacă el şi restul nu acceptă să particip la serile lor de poker doar fiindcă n-am ţevăria potrivită.

Când Parker râse, Kay zâmbi, iar ea parcă îl văzu pe Malcolm.

– Dacă asta era întrebarea, atât Del, cât şi eu suntem conştienţi şi recunoscători pentru situaţia privilegiată în care ne-am născut.

– De-asta îmi dau seama şi singură. Nu prea staţi să leneviţi, nu-i aşa? Ştiţi să munciţi şi să construiţi ceva pentru voi înşivă şi pentru cei care vă vor urma. Ăsta e un punct forte al părinţilor tăi şi al tău.

– E foarte drăguţ ceea ce spuneţi.

– Drăguţ sau nu, aşa văd eu lucrurile. Dacă Mal a pus ochii pe tine, i s-a pus pata doar pe tine. Nu pe ceea ce îţi este asociat ţie – numele, statutul sau banii. Kay ridică o sprânceană văzând strălucirea din privirea lui Parker. Şi tocmai mi-ai răspuns la singura întrebare pe care o aveam în privinţa asta. Ştii deja ce anume îl interesează, aşa că puteam să mă scutesc de toată vorbăria. Acum, o să-mi savurez prăjitura.

– Doamnă Kavanaugh...

– Cred că poţi să-mi spui Kay, după toate astea. Sau mamă Kavanaugh, dacă îţi convine mai mult.

– Dacă aş fi crezut că Malcolm a „pus ochii“ pe averea familiei Brown, aş fi...

– L-ai fi pus deja pe liber. Nici eu nu sunt proastă.

– Aveţi amândoi obiceiul de a întrerupe oamenii în mijlocul frazei?

– Îngrozitor obicei. Kay zâmbi din nou. Vrei puţină prăjitură? E al naibii de bună!

Parker deschise gura să refuze, apoi luă cea de-a doua furculiţă pe care o lăsase chelneriţa şi gustă puţin.

– Ai dreptate. E al naibii de bună.

– Detest să mă înşel. Mal a avut o copilărie dificilă, continuă ea. O parte e din cauza mea, şi poate că de asta detest să mă înşel. O parte ţine de soarta ce i-a fost rezervată. Dar asta nu l-a distrus. Cred că s-a folosit de ceea ce a pătimit ca să facă ceva cu viaţa lui, să demonstreze ceva. Are defecte, şi sunt prima care le recunoaşte, dar e un băiat bun. Mă gândesc că ai putea nimeri mai prost sau nu chiar mult mai bine.

Parker nu reuşi să-şi reţină un zâmbet.

– Şi el vă iubeşte. Şi se vede. E unul dintre lucrurile care mă atrag la el.

– Nu m-a dezamăgit niciodată, trebuie să recunosc. Nici măcar o singură dată. Încercăm să luăm cina la mine, într-o seară de duminică, o dată pe lună. Vino şi tu data viitoare. Am să-i spun lui Mal să stabilească el detaliile cu tine.

– Eu... Mi-ar plăcea.

– Nu sunt tocmai Maureen Grady la bucătărie, dar n-o să te otrăvesc. Mai ia nişte prăjitură.

Parker luă din nou furculiţa şi mai mâncă nişte prăjitură.

capitolul 11

După consultaţia din acea seară, Laurel îşi strânse picioarele sub ea şi îşi întinse braţele.

– Cred că tipa asta e candidată la categoria Mirese Sărite de pe Fix. Pe lângă faptul că vrea ca domnişoara de onoare să vină la altar cu cele două pisici siameze ale ei, în loc să poarte un buchet, vrea să le includă şi pe lista de invitaţi.

– Ceea ce înseamnă să le oferim şi să le plătim câte o masă fiecăreia – vor servi somon.

Mac îşi dădu ochii peste cap.

– Plus bucheţele de flori la zgardă. Emma se mulţumi să râdă. Şi o doică pentru pisici pe toată durata recepţiei. De unde ai să faci rost de o astfel de doică? o întrebă pe Parker.

– O să discut cu veterinarul ei. Cel puţin, nu a insistat să le aşeze la masa mirilor în timpul cinei.

– Dar nici mult n-a lipsit. Ei bine, asta e o problemă de rezolvat în altă zi, decise Laurel. Ceea ce-mi doresc acum e un păhărel de vin, înainte să văd ce pot stoarce de la doamna Grady pentru cină, fiindcă Del a sunat să anunţe că are o şedinţă ce va dura până târziu.

– Se schimbă planurile, anunţă Parker. Avem ceva de făcut la etaj.

– Parker, mi-e imposibil să fac faţă unei şedinţe. Creierul meu e obosit.

– Nu e genul acela de şedinţă. Parker se ridică în picioare. Şi cred că mintea ta se va trezi cu această ocazie.

– Nu ştiu... Revelaţia îi lumină puternic ochii lui Laurel. Ai găsit o rochie pentru mine.

– Să mergem să vedem!

Rânjind spre prietenele ei, Laurel se foi în scaun.

– E rândul meu. Avem şampanie?

– Tu ce crezi? întrebă Mac, ridicând sticla.

– Aceleaşi reguli ca înainte, spuse Parker, începând să urce scările alături de ele. Dacă nu e rochia perfectă, asta e. Fără resentimente.

– Încă nu m-am decis în privinţa stilului. Mă tot învârt în jurul cozii, dar sunt destul de sigură că nu vreau un voal; e atât de medieval. Scuze, Emma, însă poate aş opta pentru un fel de ornamente în păr sau flori, aşa că nu cred că rochia ar trebui să fie prea tradiţională. Nu vreau nici să cad în extrema ultracontemporană, deci...

– Şi astfel începe. Mac îşi petrecu braţul pe după talia lui Laurel şi o îmbrăţişă. E febra miresei, scumpo. Am trecut şi eu prin asta.

– Nu credeam că voi ajunge la aşa ceva, dar mă dau bătută. De asta a spus Del că va ajunge acasă târziu?

– L-am sunat când am găsit rochia. Parker se opri în faţa uşii închise a apartamentului miresei. Stă cu Jack şi cu Carter. Sunteţi gata?

Laurel îşi dădu smocul de păr după urechi şi râse.

– Cât se poate de gata.

Aşa cum procedaseră şi cu Mac, apoi cu Emma, rochia lui Laurel era expusă, astfel încât să poată fi văzută din toate unghiurile. Într-o frapieră de argint stătea la gheaţă o sticlă de şampanie, iar lângă ea, o tavă drăguţă cu fructe şi brânzeturi.

Doamna Grady se ridică, pregătindu-şi perniţa de ace şi camera foto.

– E superbă, Parker. Cu privirea plină de concentrare, Laurel se apropie. Nu eram sigură dacă să merg pe ceva cu umerii goi, dar îmi place la nebunie felul în care croiala gâtului se curbează ceva mai blând, iar volănaşele de dantelă şi mărgelele brodate pe partea de sus adaugă strălucire. Întinse mâna şi mângâie fusta doar cu vârfurile degetelor. Nu eram sigură în privinţa strălucirii.

– Îmi place cum se întinde materialul pe talie, se strânge uşor spre broderia argintie din centru, apoi se drapează de aici. Mac îşi înclină capul, se învârti în jurul rochiei şi dădu din cap. Va arăta superb în fotografii.

– Şi felul în care se revarsă şi se drapează în jos, de la centrul fustei, adăugă Emma, cu mărgelele argintii brodate de-a lungul marginilor. E interesantă, dar nu pretenţioasă. Şi felul în care toate acele linii şi texturi se repetă şi în spate. E cu adevărat minunată, Parker. Bravo!

– Asta o să vedem după ce o îmbracă fata. Doamna Grady flutură din mână. Apucaţi-vă de ea. Eu am să torn şampania.

– Să nu tragi cu ochiul, o avertiză Mac, când Laurel se întoarse cu spatele la oglindă.

– Din fericire e mărimea ta, deci n-ar trebui să ai nevoie de prea multe ajustări. Aşa că am ales eu ce vei purta dedesubt. Chiar dacă nu-ţi place rochia, astea vor merge la orice rochie îţi alegi în final.

Mac îşi luă propria cameră foto imediat ce Laurel fu îmbrăcată din nou şi surprinse cadre cu Parker şi Emma netezind fustele şi închizând nasturii la spate.

Mac îşi ciocni paharul de cel al doamnei Grady.

– Ce ziceţi?

– Nu scot un cuvânt până nu-şi spune mireasa părerea. Dar ochii îi erau umezi.

– O.K., poţi să te întorci, să te uiţi.

La indicaţia lui Parker, Laurel se întoarse. Chipul îi rămase neutru în vreme ce se studie în oglindă.

– Ei bine...

Serioasă, se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, clătinând uşor din cap, ceea ce o întristă profund pe Parker.

– Poate că nu e chiar ceea ce îţi imaginai tu, începu Parker. Ceea ce ţi-ai imaginat că vei purta. E ziua ta. Trebuie să se potrivească perfect.

– Da, aşa e. Nu sunt sigură... Laurel îşi răsuci corpul, apoi examină spatele. Pur şi simplu nu ştiu... cum reuşeşti! Vrăjitoareo! Râse şi îşi aruncă braţele în jurul lui Parker. Ar fi trebuit să vă vedeţi feţele. Atât de al naibii de stoice. Vă iubesc. Vă iubesc, fetelor! O, e superbă! E atât de perfect de perfectă! Trebuie să mă privesc din nou.

Când se desprinse să se învârtă din nou în faţa oglinzii, cu ochii strălucindu-i, Parker spuse doar:

– Pfiu!

– Ai trei voturi din trei. Emma lovi paharele. Şi, deşi eu aveam de gând să votez pentru, ai dreptate în privinţa voalului, Laurel.

– Cu gândul la asta, am mai luat ceva. Parker străbătu încăperea şi deschise o cutie în care se aflau doi piepteni bătuţi cu pietre. Mi-a venit o idee. Dacă poţi să te opreşti din admirat câteva minute, vreau să încerc ceva.

– Nu pot să mă admir în timp ce tu încerci? Uitaţi-vă la mine! Ridicându-şi fustele, Laurel se mai învârti o dată. Sunt mireasă!

– Atunci, stai pe loc. Mă gândeam că, dacă ţi-ai pieptăna părul de pe tâmple spre spate cu astea, atunci coafeza ar putea face ceva interesant.

– Şi am adăuga câteva flori – s-ar putea să aibă păr suficient pentru o împletitură franţuzească, calculă Emma, lăsând restul părului desfăcut. O să le cerem coafezelor să-ţi răsucească prin împletitură o panglică subţire, cu mărgele, şi am prinde un mic bucheţel de flori. Sângele voinicului, ai spus că vrei în special sângele voinicului şi bujori.

– Chiar îmi place sângele voinicului, confirmă Laurel, apoi întinse mâna să pipăie luminiţele din părul ei. Îmi plac la nebunie pieptenii, Parker. Sunt exact ceea ce încercam să îmi imaginez. O, rochia! Rochia! Aduce doar puţin a anii treizeci. Clasică, dar nu tradiţională. E rochia mea de mireasă.

– Acum, strângeţi-vă toate, porunci doamna Grady, înainte să vă îmbătaţi prea tare de fericire şi cu şampanie. Astea-s fetele mele, murmură ea, când se aliniară pentru fotografie.

*

Mac scană garderoba imensă şi teribil de organizată a lui Parker.

– Poate dacă aş avea un dulap de asemenea dimensiuni, aş reuşi şi eu să-mi ţin totul frumos organizat.

Parker respinse o cămaşă roşie şi trecu mai departe.

– Ba n-ai putea.

– Ce răutate! E adevărat, dar tot e răutăcios.

– Dacă ai menţine ordinea în dulapul tău, nu ai mai putea să-ţi cumperi încă o cămaşă albă doar fiindcă e drăguţă, deoarece ai şti cât se poate de clar că ai deja o jumătate de duzină de cămăşi albe.

– Şi asta e adevărat, dar există avantaje şi în a şti unde se află cureaua ta roşie de piele autentică, atunci când ai absolută nevoie de cureaua ta roşie de piele autentică. Mac deschise un sertar dintr-unul din numeroasele dulapuri încastrate ce cuprindeau colecţia de curele a lui Parker, înfăşurate ordonat pe culori.

– Din moment ce tu ştii unde se află fiecare lucru şi păstrezi o listă detaliată pe computerul tău cu toate obiectele din garderobă şi locaţia lor, cum se face că îţi ia aşa mult să alegi ceva?

– Fiindcă nu ştiu unde mergem sau cum vom ajunge acolo. Frustrarea îi tremură în voce când respinse o altă cămaşă. Şi fiindcă e important să nu dau impresia că e important.

Înţelegând perfect, Mac dădu din cap.

– Pulover de caşmir, culoare intensă. Decolteu în V, sau rotund, cu o cămaşă albă, pantaloni negri sau gri. Botine cu toc, culoarea în funcţie de cea a puloverului. Va fi rece în seara asta, aşa că poartă acea superbă jacheţică de piele, cea care îţi ajunge cam până la mijlocul coapsei şi foşneşte când păşeşti.

Parker se întoarse spre prietena ei.

– Ai perfectă dreptate.

– Imaginea e specialitatea mea. Pune-ţi nişte cercei gro- zavi şi lasă-ţi părul desfăcut.

– Desfăcut?

– Desfăcut e mai sexy, mai puţin studiat. Aplică un ma- chiaj mai dramatic la ochi şi buze, în nuanţe palide. Nu trebuie să mai adaug să-ţi iei lenjerie din cea mai fină, pentru orice eventualitate, fiindcă tu nu ai decât lenjerie din cea mai fină. Mă loveşte adesea invidia faţă de lenjeria ta.

Parker analiză viziunea de ansamblu a lui Mac.

– Încă nu am decis dacă Malcolm va avea şansa să-mi vadă lenjeria.

– Ba da.

– Nu am decis dacă va avea ocazia s-o vadă în noaptea asta.

– Asta face totul şi mai sexy.

– Mă face pe mine şi mai neliniştită, şi nu-mi place să fiu neliniştită.

Deschise un alt sertar. Clătină din cap şi deschise un altul.

– Ăsta? Un violet frumos şi intens, croială în V, dar gulerul mandarin îi dă o notă mai interesantă.

– Excelent. Dacă ai o cămaşă într-o nuanţă asemănătoare, dar mai palidă, alege-o pe aia în loc de una albă. Şi pantalonii gri, drepţi pe picior. Apoi... Se apropie de peretele cu pantofi, aranjaţi după gen, pe subcategorii de culoare. Apoi ai aceste botinuţe răsfrânte cu adevărat delicioase, din velur, cu un minunat toc conic. Culorile şi materialele sunt toate moi şi bogate, dar combinaţia e una lejeră, demnă de o ţinută elaborată, *à la* Parker.

– E bună.

– O, şi puneţi cerceii ăia mari de argint. Îi porţi foarte rar, dar vor completa de minune ţinuta asta.

– Sunt atât de mari.

Mac îşi îndreptă degetul spre ea.

– Ai încredere în mine.

– De ce ne batem atâta capul? întrebă Parker. Bărbaţii oricum nu observă.

– Fiindcă ceea ce purtăm afectează felul în care ne simţim, cum ne comportăm, cum ne mişcăm. Iar astea sunt lucruri pe care le observă. În special mişcarea. Îmbracă-te, machiază-ţi ochii. Vei şti că arăţi bine, aşa că te vei simţi bine. Ai să te distrezi mai tare.

– M-aş distra mai tare dacă aş şti la ce să mă aştept.

– Parker? Mac îşi trecu o mână peste părul prins în coadă al prietenei ei, când privirile li se întâlniră în oglindă. Majoritatea tipilor cu care ieşi sunt genul de la care ştii la ce să te aştepţi din prima clipă. Ei nu-ţi trezesc neliniştea. Nu-mi amintesc să fi mers vreodată mai departe de un interes solid faţă de cineva, sau poate o afecţiune cuminte, sigură, de la facultate încoace.

– Justin Blake. Parker zâmbi puţin. Chiar credeam că sunt îndrăgostită de el, apoi...

– Lumea întreagă s-a prăbuşit, spuse Mac, gândindu-se la moartea soţilor Brown. Nu prea te-a susţinut atunci, nu era suficient de puternic.

– Şi cu asta basta.

– Şi nici nu s-a mai schimbat nimic de-atunci. Cred că Mal e primul risc pe care ţi-l asumi cu un bărbat, de la Justin-Nenorocitul-Egoist Blake încoace.

– Şi nu am riscat degeaba.

Mac se întoarse şi îşi puse mâinile pe umerii lui Parker.

– Te iubesc, Parks. Asumă-ţi riscul.

– Şi eu te iubesc. Parker respiră zgomotos. O să port cer- ceii cei mari de argint.

– N-o să-ţi pară rău. Trebuie să plec. Distracţie plăcută diseară.

Bineînţeles că avea să se distreze. De ce n-ar fi făcut-o? îşi spuse Parker, îmbrăcând jacheta de piele pe care i-o recomandase, pe bună dreptate, Mac.

Ştia cum să se distreze.

Nu era preocupată exclusiv de afaceri, tot timpul, după cum puteau confirma majoritatea clienţilor ei, dacă nu chiar toţi. Şi, da, poate că

distracţia alături de clienţi ţinea de afaceri, dar asta nu făcea să dispară factorul amuzant.

Ştia că analiza excesiv întreaga poveste, ceea ce însemna că începea să analizeze excesiv tendinţa ei de a analiza excesiv, până îi venea să-şi dea palme.

Nimic nu-i produse o uşurare mai mare decât soneria de la uşa din faţă. Cel puţin acum, putea să-i dea bătaie cu ceea ce avea să facă în seara aceea, orice ar fi fost.

„Relaxată", îşi spuse îndreptându-se spre uşă. „Lejeră. Fără stres, fără presiuni."

Când deschise uşa, îl văzu pe el, cu jachetă de piele şi cămaşă lăsată peste pantaloni, în nuanţa de albastru a jeanşilor prespălaţi, cu degetele mari înfipte în buzunarele pantalonilor de culoare închisă.

„Relaxată", îşi spuse din nou. El, evident, ştia cum să fie relaxat.

– Arăţi bine.

Ea dădu să iasă.

– Mulţumesc.

– Foarte bine. Nu se dădu la o parte, ci se împinse în ea. O mişcare şmecheră, avea să se gândească mai târziu, care îi permise să-şi bage mâinile în părul ei şi să-i prindă gura cu a lui.

– Nu mi-ai spus unde mergem, reuşi ea să spună. Sau cum...

Observă maşina, o bestie cu garda joasă, de un negru strălucitor.

– Impresionantă maşină.

– Se va face cam rece la noapte. Nu credeam că o să vrei să mergi pe motocicletă.

Ea se îndepărtă de portic şi nu se putu abţine să nu-i admire contururile. Del avusese dreptate. Arăta foarte şmecher.

– Arată nouă, dar nu e.

– E mai bătrână decât mine, dar excelentă la condus.

Îi deschise portiera.

Ea se strecură în maşină. Mirosea a piele şi a bărbat, combinaţie care nu făcu decât să-i atragă atenţia şi mai mult asupra faptului că ea era femeie. Când urcă şi el şi răsuci cheia în contact, motorul o duse cu gândul la un pumn strâns şi pregătit să lovească.

– Deci, spune-mi despre maşină.

– O Corvette din '66.

– Şi?

El îi aruncă o privire, apoi călcă acceleraţia.

– Se mişcă.

– Asta văd şi eu.

– Cutie manuală cu patru viteze şi raport de transmisie scurt, 427 CID cu arbore de distribuţie de mare viteză, tobă dublă montată lateral.

– De ce cutie cu raport de transmisie scurt? Presupun că la transmisie te refereai şi că raportul scurt înseamnă că nu e mare diferenţă între treptele de viteză.

– Aşa e. E destinată motoarelor concepute pentru pu- tere maximă – maşini sport –, astfel încât vitezele de operare să cunoască o variaţie redusă. Asta îi permite şoferului să deţină controlul.

– Nu ar avea rost să ai o astfel de maşină, dacă nu ai deţine controlul.

– Aici suntem de-acord.

– De cât timp o ai?

– În total? Cam de patru ani. Abia acum câteva luni am terminat restaurarea ei.

– Cred că e mult de lucru să restaurezi o maşină.

El îi aruncă o privire piezişă, manevrând între timp schimbătorul de viteze.

– Aş putea să-ţi atrag atenţia asupra ironiei de a spune tu despre ceva că presupune mult de lucru. În plus, e o reclamă mobilă pentru afacerea mea. Oamenii remarcă o astfel de maşină, apoi se interesează de ea. Se duce vorba. Apoi, vreun puşti de bani gata care îşi ţine în garaj maşina bunicului Coupe de Ville decide s-o restaureze sau vreun tip cu teancuri de bani vrea să-şi retrăiască tinereţea şi mă angajează să-i găsesc şi să-i restaurez un Porsche 911 din '72, în care şi-a pierdut el virginitatea, ceea ce nu-i tocmai uşor într-un 911.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

El rânji.

– Tu unde ţi-ai pierdut virginitatea?

– În Cabo San Lucas.

Râsul lui veni repede.

– Ei, câţi oameni pot spune asta?

– Mai mulţi localnici din Cabo San Lucas, îmi închipui. Dar, ca să revenim la maşină, e foarte deşteaptă. Ideea unei reclame mobile pentru afacerea ta.

„*Chiar* că se mişca" îşi spuse. Îmbrăţişând curbele şoselei precum o şopârlă ce se lipeşte de-o piatră. Şi, la fel ca motocicleta, îşi exprima forţa prin mugete subtile şi un zumzăit lin.

Nu era practică, desigur, câtuşi de puţin. Berlina ei era practică. Dar....

– Mi-ar plăcea s-o conduc şi eu.

– Nu.

Ea îşi plecă capul într-o parte, provocată de refuzul lui absolut.

– Am un cazier excelent în ceea ce priveşte incidentele în trafic.

– Sunt convins că aşa e. Dar nu. Care a fost prima ta maşină?

– O mică decapotabilă BMW.

– Modelul 328i?

– Dacă zici tu. Era argintie. Îmi plăcea la nebunie. Dar a ta?

– Un Camaro Z28 din '82 cu cinci viteze, motor cu injecţie pe cinci valve. Se mişca, cel puţin când am terminat eu cu ea. Avea la bord o sută douăsprezece mii de kilometri zdraveni când am luat-o de la un tip din Stamford. În fine. Parcă peste drum de un restaurant cunoscut. Mă gândeam să mâncăm ceva.

– În regulă.

O luă de mână când traversară strada, ceea ce îi stârni, îşi spuse, un mic fior ridicol.

– Câţi ani aveai când ţi-ai luat maşina?

– Cincisprezece.

– Nu erai nici măcar suficient de mare s-o conduci.

– Ăsta a fost şi unul dintre numeroasele argumente ale mamei mele, când a aflat că îmi cheltuisem o parte importantă din banii pe care, se presupunea, îi strângeam pentru facultate, pe o rablă la mâna a doua ce părea gata să fie dusă la casat. M-ar fi bătut zdravăn şi m-ar fi pus s-o vând înapoi dacă nu ar fi convins-o Nappy să se răzgândească.

– Nappy?

El ridică două degete când intrară, obţinu un semn de confirmare din cap şi un semnal de stai-o-clipă din partea gazdei.

– El conducea pe atunci service-ul care acum e al meu. Lucram pentru el în weekenduri şi pe timpul verii, şi ori de câte ori puteam chiuli de la şcoală. El a convins-o că mi-ar prinde bine să învăţ să restaurez o maşină, că astfel aş deprinde o meserie şi nu mi-aş face probleme, ceea ce, presupun, a fost adevărat. Uneori.

Păşind lângă el în urma gazdei, Parker se gândi la cum îşi petrecuse ea verile din adolescenţă. Lucrase la Fundaţia Brown, învăţând împreună cu Del cum să facă faţă responsabilităţii şi să respecte moştenirea, dar cea mai mare parte a vacanţelor şi le petrecuse în Hamptons, lângă piscina de pe domeniul propriu, cu prieteni, cu excursii de o săptămână sau două în Europa, ca punct culminant.

El îşi comandă o bere, ea un pahar de vin roşu.

– Mă îndoiesc că mama ta ar fi fost de-acord să chiuleşti de la şcoală.

– Nu atunci când mă prindea, adică de cele mai multe ori.

– M-am întâlnit ieri cu ea, întâmplător. Am fost la cafea împreună.

Văzu ceva ce observase doar rareori – pe Malcolm Kavanaugh luat complet prin surprindere.

– Aţi fost... Nu mi-a spus nimic.

– O, a fost doar o discuţie scurtă. Relaxată, Parker deschise meniul. Urmează să mă inviţi la cină.

– Tocmai luăm cina.

– Cina de duminică. Zâmbi. Acum cine e speriat?

– Speriat e un cuvânt cam tare. Consideră-te invitată, şi o să stabilim noi când o să se poată face. Ai mai luat masa aici vreodată?

– Îhm. Au cartofi copţi de mărimea unor mingi de fotbal. Cred că o să comand cartofi. Puse meniul deoparte. Ştiai că mama ta a lucrat, ocazional, pentru părinţii mei, dând o mână de ajutor la petreceri?

– Da, ştiam asta. Ochii i se îngustară. Crezi că asta e o problemă pentru mine?

– Nu. Nu, nu cred. Cred că ar putea fi o problemă pentru unii oameni, dar tu nu te numeri printre ei. Nu aşa am vrut să sune. Atâta că m-a frapat...

– Ce anume?

– Că a existat o legătură, atunci când eram copii.

Chelnerul le aduse băuturile şi îşi notă comanda.

– Odată, am schimbat o roată la maşina mamei tale.

Ea simţi un mic ghimpe în inimă.

– Serios?

– În primăvara de dinainte să plec. Cred că venea spre casă de la un eveniment de la club sau mai ştiu eu ce. Pierzându-se în trecut, amintindu-şi momentul, luă o înghiţitură de bere. Purta rochie, genul care flutură în vânt şi-i face pe bărbaţi să spere că iarna nu va mai veni niciodată. Imprimeu cu boboci de trandafiri, boboci roşii de trandafiri peste tot.

– Îmi amintesc rochia aia, şopti Parker. Mi-o imaginez în rochia aia.

– Capota fusese coborâtă, iar părul ei era complet zbârlit de vânt şi purta nişte ochelari de soare mari. M-am gândit: „Iisuse, arată ca o vedetă de cinema“. În fine, nu făcuse pană complet. Avea undeva o mică scăpare de aer pe care nu o observase, iar când a observat-o, a tras pe dreapta şi a sunat la service. Nu mai văzusem niciodată pe cineva ca ea. O femeie atât de frumoasă. Până la tine. A vorbit cu mine în tot acel timp. M-a întrebat unde învăţ, ce îmi place să fac. Şi când a aflat că sunt băiatul lui Kay Kavanaugh m-a întrebat despre ea, ce mai face. Mi-a dat zece dolari peste preţul serviciului şi m-a mângâiat pe obraz. Şi, urmărind-o cum dispărea în depărtare, mi-am spus: „Asta înseamnă un om frumos“. Cu adevărat.

Îşi ridică din nou berea şi surprinse expresia de pe chipul lui Parker.

– Nu voiam să te întristez.

– Nu m-ai întristat, îl asigură Parker, deşi ochii o usturau de lacrimi. Mi-ai oferit o bucăţică din ea, pe care n-o avusesem înainte. Uneori mi-e atât de dor de ei, sufăr atât de mult, încât mă consolează şi acele bucăţele, acele mici imagini. Acum mi-o pot imagina în rochia ei de primăvară cu boboci de trandafiri, povestind cu băiatul care îi schimbă roata, un băiat care abia aştepta să plece în California. Şi uluindu-l.

Se întinse şi îşi puse o mână peste a lui, pe masă.

– Povesteşte-mi despre California şi despre ce-ai făcut când ai ajuns acolo.

– Mi-a luat şase luni să ajung acolo.

– Povesteşte-mi despre asta.

Află că locuise în maşină o bună parte din timp, acceptând tot felul de munci mărunte pentru a-şi plăti benzina, mâncarea, din când în când câte un motel.

El prezentă povestea ca fiind distractivă, plină de aventură şi, în timp ce mâncau, ea îşi spuse că fusese şi una, şi alta. Dar îşi imagină şi cât de greu, cât de înspăimântător putea fi, pentru un băiat de vârsta lui, plecat de acasă, să se descurce doar cu ceea ce ştia şi cu ceea ce reuşea să mai câştige muncind pe drum.

Lucrase într-o benzinărie în Pittsburgh, prinsese ceva treburi de întreţinere în Virginia de Vest, se mutase la ţară, văzând părţi din acea regiune pe care Parker ştia că nu le văzuse niciodată, şi era puţin probabil să le vadă.

– Te-ai gândit vreodată să te întorci? Să te întorci, pur şi simplu, să vii acasă?

– Nu. Trebuia să ajung în locul spre care pornisem, să fac ceea ce intenţionam să fac. Când ai optsprezece ani, poţi să te hrăneşti din încăpăţânare şi mândrie multă vreme, iar mie îmi plăcea să fiu pe cont propriu, fără ca cineva să mă urmărească, aşteptând să-mi spună: „Ştiam că n-ai să reuşeşti, ştiam că nu eşti bun de nimic“.

– Mama ta nu ar fi...

– Nu, nu maică-mea.

– Ah! „Unchiul lui“, îşi spuse şi nu mai adăugă nimic.

– Asta e o poveste lungă şi urâtă. Hai mai bine să facem o plimbare.

Pe strada aglomerată dădură peste oameni pe care îi cunoştea ea sau îi cunoştea el. Şi unii, şi alţii manifestară suficientă uimire cât să-l

amuze.

– Oamenii se întreabă ce cauţi cu mine, comentă el, sau ce caut eu cu tine.

– Oamenii ar trebui să-şi petreacă mai mult timp văzându-şi de-ale lor decât speculând despre treburile altora.

– În Greenwich, toată lumea speculează despre familia Brown, inevitabil. Dar sunt foarte atenţi când e vorba despre tine.

– Despre mine? Sincer surprinsă, Parker se încruntă spre el. De ce?

– În domeniul tău, ajungi să afli o mulţime de secrete. La fel şi într-al meu.

– Cum aşa?

– Oamenii solicită o curăţare completă a maşinii, de exemplu, şi nu se asigură întotdeauna că au scos din ea tot ceea ce nu vor să ajungă sub ochi străini.

– De exemplu?

– Asta ar însemna să pârăsc.

Ea îi dădu un cot.

– Nu şi dacă nu ştiu cine şi ce a lăsat.

– Avem un concurs în desfăşurare, la service. Cel care găseşte cele mai multe articole de lenjerie feminină într-o lună se alege cu un pachet de şase doze de bere.

– O! Aha!

– Tu m-ai întrebat.

Ea se gândi o clipă.

– Te pot întrece la asta, hotărî. Te pot întrece.

– O.K.

– Odată, am găsit un sutien Chantelle cu demicupă – dantelă neagră, 36 C, atârnat de creanga unei sălcii de lângă iaz, iar slipul asortat plutea în apă.

– Care Chantelle?

– E un designer de lenjerie. Tu te pricepi la maşini, eu mă pricep la modă.

– Maşinile şi nunţile au ceva, probabil, spuse el, deschizându-i portiera din dreapta, ce le stârneşte pe femei să-şi dea jos lenjeria. Rânji când se instală la volan. Deci, dă-ţi-o jos liniştită.

– Ce drăguţ din partea ta!

Când se instală din nou în maşină, îşi spuse că seara fusese reuşită. Savurase ieşirea, se bucurase de prezenţa lui, aflase ceva mai multe lucruri – chiar dacă fusese nevoită să-l cicălească, să insiste şi să-i smulgă cu forţa informaţiile. Şi se întâmplase să fie doar de două ori nevoită să preia apeluri de la cliente.

– Ai o nuntă mare weekendul ăsta, comentă el.

– Două mari, două medii şi o petrecere mixtă cu daruri, în cinstea mirelui şi a miresei, joi seara, imediat după repetiţie. Plus două evenimente, într-o altă locaţie.

– Sunteţi aglomerate. De ce ar vrea un tip să participe la o petrecere cu daruri în cinstea miresei?

Ea dădu să-i ofere un răspuns diplomat, profesionist, apoi râse.

– Fiindcă îl obligă logodnica lui. Am amenajat un bar cu trabucuri pe terasă. Îi ajută să supravieţuiască evenimentului.

– Pe mine nici morfina nu m-ar ajuta. Treaba cu nunta cea mare. Mă refer la sora lui Carter.

– A, da. Toţi aşteptăm cu nerăbdare momentul. Cu Sherry a fost întotdeauna o plăcere să lucrăm. Avem puţine cliente ca ea. Tu eşti la masa doisprezece. O să te distrezi bine.

– Aşa şi intenţionez.

Când intră cu maşina pe alee, ea regretă le fel de mult sfârşitul serii pe cât se temuse de începutul ei.

– S-a terminat vara, spuse, ieşind din maşină în aerul răcoros. Iubesc toamna, culoarea ei, parfumurile, schimbarea de lumină, dar îmi pare întotdeauna rău când trebuie să mă despart de verdeaţă şi de florile de vară. Cred că şi ţie îţi pare rău să te desparţi de motocicleta ta, până anul viitor.

– O să mai fac câteva ture. Ia-ţi o zi liberă şi putem ieşi odată împreună.

– Mă tentează. Şi chiar aşa era. Dar avem foarte multă treabă în următoarele câteva săptămâni.

– Pot aştepta. Aş prefera să n-o fac. Se apropie de ea şi, deşi nu o atinse, ea se simţi străfulgerată de un fior. De ce nu mă inviţi înăuntru, Parker?

Vru să spună nu, se hotărâse să spună nu încă de când îşi alesese hainele pentru seara respectivă. Prea devreme, prea mult, prea riscant.

Deschise uşa şi îi întinse mâna.

– Intră, Malcolm.

El o prinse de mână şi împinse uşa, închizând-o în urma lui. Privirea îi rămase fixată pe a lui, fascinată, fără alt contact decât cel al palmelor.

– Cere-mi să urc. Cere-mi să intru în patul tău.

Ea îşi simţi bătăile inimii, zvârcoleli rapide la baza gâtului. „Fii raţională“, îşi impuse. „Fii atentă.“

În schimb, se lipi de el de data aceasta şi preluă ea controlul, lipindu-şi buzele de ale lui.

– Vino sus, Malcolm. Te vreau în patul meu.

capitolul 12

Era mult de urcat, îşi spuse, suficient cât să apuce să-i simtă emoţiile. Se pricepea să şi le ascundă, dar el învăţase s-o citească. Mai ales acum, când era conştient de cea mai mică mişcare a ei, de fiecare respiraţie.

Urcară scările elegante ce duceau în aripa ei de casă, unde liniştea era atât de profundă, încât ar fi putut jura că-şi auzea bătăile inimii. Şi pe ale ei.

Ea intră în dormitor – mare, plin de culori liniştite, artă, fotografii, de strălucirea blândă a mobilierului care, presupuse el, fusese folosit de generaţii întregi.

Ea încuie uşa şi îi surprinse privirea mirată.

– A... nu se prea întâmplă, dar Laurel sau Del ar putea... În fine, să-ţi iau jacheta.

– Jacheta?

– O să-ţi agăţ jacheta în cuier.

Bineînţeles că avea să-i pună în cuier jacheta. Era tipic pentru Parker. Amuzat în sinea lui, şi-o dădu jos şi i-o întinse. Când ea se îndreptă spre o uşă şi intră, o urmă din curiozitate.

Dulap nu era un termen suficient de cuprinzător sau de sofisticat. În nici unul dintre dulapurile pe care le avusese el vreodată nu văzuse scăunele curbate, lămpi sau un întreg perete cu pantofi. Într-o nişă – iar dulapurile nu erau, de regulă, atât de mari, încât să includă şi nişe –, o oglindă luminată se ridica peste un fel de birou sau dulăpior cu loc pentru genunchi unde, presupuse el, ea îşi aranja părul şi faţa, dar singurul obiect de pe el era o vază cu floricele.

– Deci ăsta e dulapul comun?

– Doar al meu.

Îşi dădu părul la o parte, aruncând o privire peste umăr.

– Îmi plac hainele.

La fel ca în cazul termenului „dulap“, nu credea că expresia „îmi plac hainele“ era suficient de cuprinzătoare şi de elaborată pentru relaţia pe care o avea Parker Brown cu hainele.

– Le-ai asortat după culori. Fascinant, spuse şi îşi trecu un deget peste secţiunea de bluze şi tricouri albe. Chiar le-ai dispus, cum se spune, în degradeuri, ca într-un catalog de vopsele.

– E mai eficient aşa. Tu nu îţi păstrezi sculele în ordine?

– Credeam că da. Ai şi un telefon aici.

– E o linie interioară.

Îşi scoase propriul telefon din poşeta pe care o aşezase pe o masă plină cu sertare.

– Ai de dat un telefon?

– Trebuie să stea la încărcat, spuse, trecând pe lângă el şi ieşind.

Ar fi putut să organizeze vizite în dressingul acela, îşi spuse, zăbovind încă o clipă. Să organizeze cocktailuri. Să ţină şedinţe de consiliu.

Când ieşi, ea îşi pusese telefonul la încărcat pe noptiera aflată cel mai aproape de uşile de la terasă. Şi, spre fascinaţia sa continuă, începu să împăturească cuvertura de pe pat – pătura –, ce-o fi fost.

El se mulţumi să se sprijine de perete şi s-o privească. Cu mişcări rapide şi pline de graţie, după cum remarcă, netezea, împăturea, netezea. Parker Brown nu s-ar fi trântit niciodată pur şi simplu în pat.

Nici nu era de mirare că nu mai simţise niciodată pentru o altă femeie ceea ce simţea pentru ea. Nu exista nici o altă femeie care să-i semene câtuşi de puţin.

– Nu obişnuiesc să fac asta.

Aşeză cuvertura împăturită pe scaunul de la picioarele patului.

– Să împătureşti cuvertura de pat?

– Să aduc bărbaţi aici. Dacă şi când o fac...

– Nu mă interesează decât de noi doi. Ai emoţii.

Ea se întoarse şi porni spre garderobă. Privirea ei o întâlni pe a lui în oglindă, în vreme ce-şi dădea jos cerceii.

– Tu nu ai?

– Te doresc prea mult ca să am emoţii. Nu mai e loc de nimic altceva. Veni spre ea. Ai terminat?

– Ce anume?

– Analizele în exces, întrebările retorice.

– Aproape.

– Dă-mi voie să te ajut cu asta. O prinse de umeri şi o trase spre el. Dorinţa aprinsă, fierbinte, a gurii lui o ajută. Destul de mult.

Chiar în clipa în care ea ridică braţele ca să-l cuprindă după gât, el îi trase puloverul în sus, dându-l jos dintr-o singură mişcare rapidă, nerăbdătoare şi aruncându-l pe un scaun.

– Îl poţi atârna mai târziu.

– Puloverele nu se atârnă.

– De ce nu?

– Se... Inspiră adânc când el îşi trecu mâinile peste cămaşa subţire. Se strică forma.

– Îmi place forma ta. Îi scoase cămaşa, aruncând-o peste pulover. Frumos. Îşi plimbă degetele peste cupele dantelate ale sutienului de culoarea prunei. E genul de asortare a culorilor pe care pot s-o pricep.

Ea râse, dar fu întreruptă de un oftat tremurat când mâinile lui alunecară în jos, odată cu buzele. Când îngenunche.

– Malcolm.

– Ar fi bine să dăm jos pantofii. Trase de fermoarul interior, scurt, al botinelor. N-aş vrea să uiţi de tine şi să te bagi cu ei în pat.

– Tu râzi de mine sau mă seduci?

– Pot să fac şi una, şi alta. Nu eşti singura cu atenţie distributivă din camera asta.

După ce-i dădu jos ghetele, îşi plimbă mâinile în sus, pe picioarele ei.

– Astea chiar sunt Sfântul Graal.

– Mi-ai văzut picioarele şi înainte.

– Nu aşa. Îi deschise pantalonii, trase fermoarul, apoi coborî cu mâinile pe picioare. Nu, nu aşa. Îi ridică picioarele unul câte unul pentru a le elibera de grămada strânsă în jurul lor.

Îşi plimbă mâinile în sus, de la pulpă la coapsă, atingând în treacăt marginile dantelei de culoarea prunei.

Telefonul ei sună. El ridică privirea, cu ochii de un verde intens, aproape sălbatic.

– Nu de data asta.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu de data asta.

Malcolm sări în picioare. Mişcarea fu atât de rapidă, încât şi vederea, şi gândurile i se tulburară. Gura lui nu se mulţumi să o guste, ci o luă în stăpânire, în vreme ce palmele aspre ale mâinilor lui îi alergau pe tot corpul, declanşându-i fiori electrici sub piele. Emoţiile care se acumulaseră până în acel moment explodară într-o nevoie pură şi primitivă.

Se agăţă de nasturii de la cămaşa lui. Îl dorea şi ea. Voia s-o ia, să o posede. Când ajunse la piele, la muşchi, la culmi, la tot ce era neted şi aspru, nevoia făcu un salt uriaş, devenind dorinţă.

Încercă să şi-o satisfacă, cu gura pe gâtul lui, unde sângele pulsa fierbinte, cu dinţii înfipţi în umărul lui, unde muşchii se încordau ca nişte cabluri. Dar dorinţa nu făcea decât să devină mai intensă.

Ar fi putut s-o ia chiar atunci şi acolo, rapid şi în forţă. Ea îşi dorea ca el s-o facă, se auzi cerându-i asta, cerându-i să-i hrănească şi să-i satisfacă dorinţa înainte să o consume de vie.

O luă pe sus. Nu se simţea ca şi când ar fi fost purtată spre pat, ci ca şi când ar fi fost târâtă într-o grotă. Şi îi plăcea senzaţia.

Când se găsi sub el, se arcui, lipindu-se înfrigurată de el.

– Acum. Acum, acum, acum.

El reuşi să clatine din cap.

– Mă ucizi.

Nu putea să o dorească atât de mult şi să termine totul când abia începuse, dar biciuirea dorinţei era brutală, iar ea era ca o furtună dezlănţuită, zvârcolindu-se sub el, în jurul lui, peste el. Corpul ei, atât de ferm, atât de excitant, cu pielea mătăsoasă întinsă peste muşchii disciplinaţi, îi slăbea controlul. Avea nevoie de mai mult, înainte de a-l lua cu totul.

Nu ca să-l savureze, fiindcă ştia că asta l-ar fi înnebunit, ci ca să-l devoreze în înghiţituri uriaşe, lacome.

Sânii aceia perfecţi, ajunşi, în sfârşit, în mâinile şi în gura lui, în vreme ce unghiile i se înfigeau în spate, în şoldurile lui. Acele picioare incredibile, deschise pentru el, încolăcindu-se în jurul lui, cu muşchii coapselor prelungi tremurând în vreme ce el făcea ce îi plăcea. Tot ceea ce-i plăcea.

Şi chipul acela, cu frumuseţea lui rece, clasică, îmbujorat acum, febril, cu ochii adânci şi albaştri, cu buzele fierbinţi şi avide.

O împinse în sus o dată, cu mâinile lui aspre, necruţătoare, pentru ea, pentru el. Voia s-o vadă frângându-se sub el, ridicându-se şi sfărâmându-se. Ea strigă, înfigându-şi mai adânc unghiile. Şi când se frânse, se cufundă în ea.

Ea strigă din nou, un sunet gâtuit, un geamăt de plăcere. Acea plăcere, sălbatică şi violentă, o străbătu ca o furtună, din nou şi din nou, până nu mai rămase nimic altceva.

Pierdută, copleşită de senzaţii, îl conduse aşa cum era şi ea condusă, cu un fel de furie întunecată.

El o străpunse adânc; ea se cambră mult, cu trupul strălucind de sudoarea efortului şi a lăcomiei. Îi văzu chipul deasupra ei, cu masa de păr negru în jurul ei, cu ochii aceia sălbatici ţintuindu-i pe ai ei.

Încercă să vorbească, să-i spună... ceva, dar nu putea să articuleze decât numele lui.

Când sună telefonul, ea nu auzi decât bubuitul frenetic al propriei inimi.

Rămase înlemnită sub el, cu răsuflarea tăiată după furtună şi din cauza greutăţii lui, care se prăvălise toată peste ea, ca o stâncă.

Se sfâşiaseră în bucăţi, îşi spuse, în toate modurile posibile, mai puţin cel sângeros. Se considerase dintotdeauna deschisă şi activă în pat – cu partenerul potrivit –, dar asta fusese ca o luptă crâncenă, cu un singur ţel.

„Dă-mi tot ce ai, apoi mai dă-mi."

Ceea ce, concluzionă ea, explica senzaţia de şoc şi de satisfacţie plină de sine.

Îi plăcea să creadă că şi el simţea la fel, nu că intrase în comă. Nu era un atac de cord, cel puţin, fiindcă îi auzea inima bătându-i lângă a ei.

Când îşi ridică mâna pentru a-l mângâia pe păr, el mormăi.

Nu era în comă, deci, era...

– Eşti un leşinat, îi spuse, iar el ridică brusc capul.

– Poftim?

– Eşti un leşinat, de-asta... Expresia de insultă clară de pe chipul lui îi lumină mintea. O, Doamne, nu în sensul *ăla.* Râsul îi umflă pieptul şi se luptă să treacă de nicovala întinsă peste ea. Se sufocă de râs, îşi flutură mâinile prin aer, se chinui să articuleze cuvintele printre chicotele necontrolate. După. Leşini după.

– Sunt bărbat, după cum ar fi trebuit să-ţi dai seama până...

– Nici în sensul *ăla.* Râse din nou, fără să se poată abţine, rostogolindu-se, în sfârşit liberă, când el îşi schimbă poziţia. Inspiră adânc şi fu nevoită să se ridice, să se ţină de coaste. *După*-după. Te prăbuşeşti, pur şi simplu. Îşi lovi palmele una de cealaltă. Ca un bolovan. Dar a fost în regulă, fiindcă oricum am încetat să mai respir undeva între cel de-al treilea şi al patrulea orgasm.

– O, scuze! Îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Îţi numeri orgasmele?

– E un hobby.

Acum râse şi el.

– Mă bucur să contribui şi eu la colecţie.

Ea nu se înveli cu nimic, şi Malcolm admise că o crezuse genul care avea să se întindă după cearşaf imediat ce se răcorea puţin flacăra sexului. Dar ea stătea acolo, în goliciunea ei trandafirie, zâmbindu-i.

– Eşti plină de surprize, Picioare.

– Îmi place sexul.

– Serios? N-aş fi ghicit niciodată.

– Uit adesea că îmi place sexul, în timpul perioadelor îndelungate în care nu fac sex. A fost plăcut să-mi amintesc.

Se întinse, desenând cu un deget conturul cicatricilor ce-i brăzdau şoldul şi coapsa.

– Cred că aia a durut.

– Aia a fost de la accidentul cel mare. M-a cam zdrobit.

– Şi asta?

Îşi trecu degetele peste liniile mai subţiri din dreptul coastelor lui.

– Da. Acolo, umărul. Încă vreo câteva aici şi acolo.

– Asta?

El îşi coborî privirea spre cicatricea în formă de seceră, de pe coasta lui dreaptă.
– Aia e de la un alt număr. Un mic calcul greşit. Tu nu ai deloc.
– Cicatrici? Ba da.
– Păpuşă, ţi-am străbătut fiecare centimetru de piele.
– Aici.
Îşi trecu un deget peste un punct aflat la câţiva centimetri deasupra liniei părului, pe partea stângă a capului.
El se ridică în capul oaselor, punând şi el mâna.
– Nu simt nimic.
– Ei bine, e acolo. Şi i se părea, în mod ridicol, un motiv de mândrie în acel moment. Patru copci.
– Chiar atâtea?
– Nu te lăuda.
– Cum te-ai ales cu ea!
– Eram în Provence şi plouase toată ziua. Când a ieşit soarele, am fugit pe terasă. Aveam şapte ani. Am alunecat şi am dat cu capul în balustrada de fier.
– Rănită în Provence.
– A durut la fel de tare. Dar cu astea ce-i? Se încruntă în faţa grupului aproape uniform de cicatrici orizontale de pe omoplatul lui stâng şi simţi cum corpul i se încordează de data aceasta, când îl atinse.
– Nu-i mare scofală. M-am lovit de un dulap. Cu crestături de metal.
Ea nu-şi luă mâna.
– Unchiul tău.
– S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ai nişte apă la îndemână?
Ignorând întrebarea, ea se aplecă peste el şi-şi lipi buzele de cicatricile lui.
– Nu mi-a plăcut niciodată de el.
– Nici mie.
– Acum îmi place şi mai puţin. Îţi aduc apa.
Se ridică şi se duse la dulap. Când se întoarse cu două sticle mici de apă, el observă cu regret că se îmbrăcase cu un halat.
– Reci.
– Ai un frigider acolo?
– Unul mic, încastrat. E convenabil. Şi... spuse şi răsuci capacul de la sticla ei, eficient.
– Nu te pot contrazice. Îi observă privirea alunecând spre telefon şi nu-şi putu reţine zâmbetul. Liniştită. Nu are nici un rost să fii distrasă.
– Le promit mireselor mele disponibilitate non-stop. Şi chiar dacă n-aş face-o, adăugă, îndreptându-se spre telefon, unele dintre ele m-ar suna de câte ori le-apucă cea mai mică îndoială. O nuntă poate să capete o importanţă uriaşă, şi chiar se întâmplă aşa, când e nunta ta. Clara Elder, ambele apeluri, spuse după ce verifică ecranul. Îşi ascultă mesageria vocală.
Malcolm o auzi oftând şi o privi închizând ochii, când se aşeză pe pat.
– Veşti proaste?
– Miresele isterice şi înlăcrimate nu aduc niciodată veşti bune. În vreme ce asculta cel de-al doilea mesaj, deschise sertarul noptierei şi scoase un tub de pastile anti-aciditate, luând una.
– Care e problema?
– S-a certat cu sora ei, care îi e şi domnişoară de onoare, în legătură cu rochia pe care vrea s-o poarte aceasta. Domnişoara de onoare o detestă şi, după spusele Clarei, mirele i-a ţinut partea surorii ei, ceea ce a dat naştere unui alt conflict de proporţii, care s-a lăsat cu plecarea lui din apartament. Trebuie s-o sun înapoi. S-ar putea să dureze puţin.
– Bine. Ridică din umeri şi luă câteva guri de apă. O să văd cum o rezolvi şi pe-asta.
– Apreciez încrederea ta, răspunse ea, apoi apăsă butonul de reapelare.
– Vrei ceva mai tare decât apa?
Ea clătină din cap.
– Clara, sunt Parker. Îmi cer scuze că n-am ajuns la telefon mai repede.
Se cufundă în tăcere, timp în care Malcolm auzi vocea isterică a miresei, chiar dacă nu şi cuvintele. Vorbea pe un ton ţipător, plin de lacrimi furioase.
Aşadar, concluzionă el, strategia era s-o lase să se descarce, să-şi verse furia şi lacrimile în faţa unei persoane binevoitoare. Cât timp Clara se plânse, Parker se ridică să deschidă uşile de la terasă. Aerul răcoros intră în cameră, purtând puţin din parfumul nopţii. Malcolm aprecie felul în care făcea să-i fluture halatul lui Parker.
– Bineînţeles că eşti supărată. Parker aproape că gânguri cuvintele. „Aer răcoros, îşi spuse el din nou, peste un temperament fierbinte.“ Nimeni nu poate să înţeleagă cu adevărat stresul tuturor deciziilor şi detaliilor, în afară de tine. E normal că ai fost rănită, Clara. Oricine ar fi fost. Dar cred că... Ihmm. Ah!
Continuă să producă sunete liniştitoare şi agreabile, închizând între timp uşile de la terasă şi revenind în pat. De data aceasta, îşi sprijini capul pe genunchii ridicaţi.
– Înţeleg perfect şi ai dreptate, e nunta ta. E ziua ta. Eu sunt de părere că Nathan a vrut să ajute. Da, ştiu asta, dar hai să recunoaştem, Clara, bărbaţii, pur şi simplu, nu pricep, nu-i aşa?
Îşi întoarse faţa şi îi zâmbi lui Malcolm, dându-şi ochii peste cap. Şi, uneori, se bagă în ceva, iar apoi nu mai ştiu cum să iasă. Chiar cred că Nathan încerca să rezolve problema dintre tine şi Margot fiindcă nu suporta să te vadă supărată. Dar a procedat foarte neîndemânatic.
Ascultă din nou, iar Malcolm auzi tonul miresei scăzând cu vreo câteva măsuri.
– Nu-i vorba că detaliile nu sunt importante pentru el, Clara, e vorba că tu eşti mai importantă. Furie şi stres, Clara, din partea amândurora. Tu ştii că te adoră, iar el ştie, totodată, cât de mult însemnaţi tu şi Margot una pentru cealaltă. Nu. Îşi dădu iar ochii peste cap, spre tavan. Nu cred că te înşeli.
Rosti din buze: „Ba da“.
– Cred că toată lumea s-a lăsat copleşită de emoţii. Clara, ştiu cât de mult ai ajunge să regreţi dacă sora ta nu ţi-ar fi alături în cea mai importantă zi din viaţa ta. Da, rochia e importantă. E foarte importantă. Cred că te pot ajuta în privinţa asta. Ce-ar fi să ne întâlnim toate la magazin săptămâna viitoare? Tu, Margot şi cu mine. Sunt sigură că putem găsi ceva de care să fiţi încântate amândouă.
O mai ascultă preţ de un minut sau două, adăugând sunete liniştitoare şi dictând soluţia pe un ton blând.

– Exact. De ce nu-l suni pe Nathan acum? Da, ştiu, dar cât de fericiţi veţi fi amândoi dacă lăsaţi asta să vă macine? Rochia e importantă, dar nimic nu e mai important decât faptul că tu şi Nathan vă veţi începe viaţa împreună... Ştiu că aşa vei face. Râse. Bineînţeles. Ne vedem marţi, noi două şi Margot. Pentru asta sunt aici. Noapte bună.

– Bine lucrat.

Parker respiră adânc.

– Vrea ca sora ei să poarte o nuanţă celadon, pe care aceasta o detestă. Spune că o face să pară pământie şi, fiindcă am întâlnit-o pe Margot, sunt sigură că aşa e.

– Ce naiba e nuanţa celadon?

– E un fel de culoare ca ţelina. O soră bună n-ar trebui să vrea ca domnişoara ei de onoare să arate pământie, dar o bună domnişoară de onoare îşi calcă pe inimă şi poartă culoarea aleasă de mireasă. Astea sunt regulile de bază la o nuntă. Aşa că s-a iscat o ceartă mare care a continuat la telefon, prinzând-o în vârtej şi pe mama miresei, care a avut înţelepciunea să nu spună nimic. Apoi, bietul mire încearcă să dezamorseze conflictul spunându-i miresei furioase că nu-i mare lucru, să aleagă doar o altă rochie. „Nunta e doar pentru noi doi, iubito.“ La care mireasa explodează, şi aşa mai departe.

– Deci, totul are legătură cu ţelina.

Ea râse. Ţelina e elementul central al intrigii. Totul ţine de putere, control, emoţii, stres şi dinamica familială.

– Ai convins-o să accepte o altă rochie şi să-l sune pe tip, toate astea fără a-i spune că se purta stupid.

– Asta am făcut. Plus că ea nu se comporta neapărat stupid, dar era prea concentrată pe detalii mărunte, pe care ar trebui să le lase în seama mea.

– Iar aceste detalii mărunte sunt motivul pentru care păstrezi pastile de stomac în noptieră?

– Sunt utile atunci când sună noaptea mirese furioase, care plâng. Îşi împinse părul pe spate, peste umeri, studiindu-i chipul.

– Trebuie să mă trezesc devreme.

– Vrei să plec.

– Nu, nu vreau, dar dacă rămâi, să ştii că eu trebuie să mă trezesc devreme.

– Îmi convine fiindcă şi eu trebuie. Puse apa jos, apoi se întinse să-i tragă iar părul peste umeri. Ce-ar fi să ne mişcăm ceva mai încet în runda a doua?

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

– Ce-ar fi?

Auzi semnalul, deschizând un ochi în întuneric. O simţi pe Parker foindu-se lângă el când se întinse să închidă alarma.

– Ar fi trebuit să te întreb ce înseamnă „devreme“, mormăi.

– Azi am o zi plină şi vreau să merg la sală înainte de a o începe. Malcolm deschise amândoi ochii pentru a se uita la ceas. Cinci şi cincisprezece. Putea fi mai rău. Nu m-ar deranja să fac şi eu nişte exerciţii. Data viitoare o să-mi aduc echipament.

– Am eu echipament de rezervă, dacă vrei să mergi la sală.

– Mă îndoiesc că al tău ar încăpea pe mine.

Parker aprinse lumina la intensitate redusă şi, îmbrăcându-şi halatul, se duse la o uşă învecinată.

– Stai un minut.

După aproximativ un minut, când el se gândea să se mai culce pentru o jumătate de oră, ea intră având în braţe un tricou gri, pantaloni scurţi pentru sală şi şosete.

– Ale lui Del?

– Nu. Păstrez rezerve din diverse lucruri pentru oaspeţi.

– Păstrezi haine pentru oaspeţi?

– Da. Le lăsă să cadă pe pat. Şi, după cum vezi, e un obicei util. Dacă nu cumva doar te lăudai că vrei să mergi la sală.

– Lasă-mi cinci minute.

Ei îi luă doar ceva mai mult să se schimbe într-un maiou roşu sexy şi pantaloni ce îi ajungeau exact până deasupra genunchiului. Îşi prinse părul la spate, într-o coadă de cal, şi îşi agăţă telefonul la brâu.

– Câte zile pe săptămână investeşti în corpul ăla, Picioare?

– Şapte.

– Ei bine, din punctul meu de vedere, merită. O mângâie rapid pe fund, făcând-o să clipească. În amintirea unchiului Henry.

Râzând, Parker îl conduse la sala de gimnastică.

El se opri în pragul uşii. Văzuse sala din casa lor de pe plajă, din Hamptons, dar era doar un mărunţiş în comparaţie cu aceasta.

Două benzi de alergare, o bicicletă eliptică, o bicicletă înclinată, o multifuncţională Bowflex, gantere, bancă de forţă – plus un uriaş televizor cu ecran plat şi frigiderul cu vitrină de sticlă, în care se aflau sticle de apă şi suc. Prosoape, observă el, împăturite cu grijă, şerveţele cu alcool – o privelişte impresionantă.

– Convenabil, spuse, şi eficient.

– Ani la rândul am folosit-o mai ales Laurel şi cu mine, iar ocazional mai veneau şi Emma şi Mac. Dar, recent, a început să primească mult mai multe vizite. Cred că vom mai lua o eliptică şi o bicicletă, poate şi un aparat de vâslit. Deci. Luă un prosop de pe grămadă. Eu, de regulă, ascult ştirile de dimineaţă cât fac vreo câţiva kilometri, dar sunt şi câteva iPod-uri, dacă vrei muzică.

– Bineînţeles că sunt. Eu o să alerg cu muzică.

O lume diferită, îşi spuse, urcându-se pe o bandă de alergare. Întrecea al naibii de mult ceea ce îşi amenajase el acasă. Era şic, desigur, dar era şi eficient. El aprecia deosebit de mult eficienţa.

Plus că nu îi era greu să alerge, cu Parker plimbându-se în ritm alert lângă el.

Alergă aproape cinci kilometri înainte de a trece la gantere. Ea trecu la multifuncţionala Bowflex, lucrând împreună şi ţinându-şi de urât în linişte.

Malcolm se duse la frigider să ia apă, în vreme ce Parker îşi desfăcu o saltea şi începu ceva ce aducea a yoga, părând să treacă în zbor de la o poziţie dificilă la alta.

– Va trebui să-mi arăţi cum se face aia, într-o zi.

Ea se ridică dintr-o poziţie în care fusese efectiv pliată în două, trecând la o întindere lungă, fluidă.

– Am un DVD foarte bun cu instrucţiuni pentru începători.

– Bineînţeles că ai, dar cred că o să te las pe tine să mă instruieşti. Eşti al naibii de frumoasă, Parker. Mă duc să fac un duş, bine?

– Eu... Sigur. O să mai am nevoie de cincisprezece minute.

– Nu te grăbi.

Malcolm ieşi, cu gândul tot la ea, apoi îl observă pe Del, îmbrăcat în trening, îndreptându-se spre sală. Del se opri, înlemnind aproape comic.

„Începe“, îşi spuse Malcolm şi îşi continuă drumul.

– Bună.

– Bună? Del făcu ochi mari. Asta e tot ce ai de zis?

– Frumoasă sală. M-am culcat cu sora ta şi poţi să-mi tragi una, aşa cum ai făcut cu Jack, dar asta n-o să schimbe lucrurile. N-o să mă împiedice să mă culc din nou cu ea.

– Pe toţi dracii, Mal!

– Te-am avertizat din timp şi nu am forţat-o. Şi îţi pot spune că partea asta nu a fost uşoară. E cea mai uluitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, din orice punct de vedere la care mă pot gândi. Dacă asta te deranjează, Del, o să-mi pară rău, dar nici asta nu va schimba nimic.

– Şi ce naiba intenţionezi să faci?

– Iisuse! Malcolm îşi trecu o mână prin păr. Mă întrebi serios? Intenţionez să fiu cu ea oricât de des pot, în pat şi în afara lui. E frumoasă, inteligentă, amuzantă, chiar şi atunci când n-o face intenţionat. Şi, fir-aş al naibii, m-a prins în laţ!

Del îşi petrecu un minut plimbându-se din colţ în colţ.

– Dacă o dai în bară, dacă o faci să sufere, o să fac mai mult decât să-ţi trag una.

– Dacă o dau în bară, nu va mai trebui să-mi tragi una. S-ar ocupa Parker să mă facă una cu pământul.

Îl lăsă pe Del să mormăie în barbă şi se duse la duş.

Tocmai terminase cu îmbrăcatul, când intră Parker.

– E cazul să-mi cer scuze pentru fratele meu?

– Nu. Dacă eu aş fi avut o soră, probabil că aş fi lovit mai întâi şi aş fi pus întrebările după. E în regulă.

– Relaţia noastră e mai complicată decât cea dintre majoritatea fraţilor. Când au murit părinţii noştri, el... Del simte că trebuie să aibă grijă de mine, de noi toate, dar, în special, de mine.

– Înţeleg, Parker. Nu-l pot învinovăţi. Mai mult, asta face parte din personalitatea lui, şi mi-e prieten oricum ar fi. Ţi-a zis ceva nasol?

Ea zâmbi acum.

– În stilul lui specific, iar eu i-am răspuns la fel, în stilul meu. Suntem bine. E şi prietenul tău, Malcolm.

– Ai dreptate, aşa că mă gândesc să lămurim de pe acum o treabă, înainte să mergem mai departe, indiferent de direcţie. Nu-mi pasă de bani.

Privirea ei deveni rece. El îşi spuse că nimeni nu exprima mai bine dispreţul rece decât Parker Brown.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, nici Del.

– Gândul ăsta o să apară la un moment dat, aşa că hai să i-o luăm înainte. Ai un loc impresionant aici, şi nu mă refer doar la casă. Locul tău, Parker, aici. Trebuie să respect timpul, efortul şi inteligenţa prin care tu şi familia Brown v-aţi câştigat locul acesta, dar mă descurc pe cont propriu, şi aşa îmi place. Am grijă de mine şi de mama mea, fiindcă ăla e locul meu. Când te privesc, nu văd bani sau statut, sau cum s-o fi numind – genealogie aleasă. Te văd doar pe tine şi vreau ca tu să ştii asta.

Aşa cum făcuse cu o seară înainte, Parker se apropie de uşile de la terasă şi le deschise pentru a lăsa aerul înăuntru. Apoi se întoarse spre el.

– Crezi că mă distrez pe seama celor mai săraci decât mine?

El o privi o clipă. Nu era doar furioasă, ci şi puţin rănită. Aşa cum se întâmplase şi cu Del, îi părea rău, dar asta nu schimba nimic.

– Nu. Nu te-ai coborî la aşa ceva. Mi-e clar. Vreau să mă asigur că amândoi ştim ce şi cum.

– Se pare că ştim.

– Eşti puţin furioasă. Se apropie de ea. O să-ţi treacă. Vrei să mergem la un film diseară? Rulează o serie de filme ale lui Hitchcock. Cred că în seara asta e *Notorious.*

– Chiar nu ştiu dacă…

– Păi, o să te sun, să văd ce faci.

– Poţi să iei liniştit cafeaua şi micul dejun la bucătărie, îi spuse ea, perfect politicoasă.

– E tentant, dar trebuie s-o tai. O prinse, trăgând-o spre el, doar atât, şi-i aminti rapid ce se întâmplase între ei. Ne vedem mai târziu, îi spuse, îndreptându-se spre uşă.

Aruncă o privire peste umăr, văzând-o în mijlocul uşilor deschise, cu cerul şi copacii pe fundal.

– Las-o mai moale cu pastilele de stomac, Picioare.

capitolul 13

Nunta asta era personală. Sherry Maguire le era prietenă şi era sora lui Carter – ceea ce însemna că făcea parte din familie. Legătura era cu atât mai intimă şi mai intensă, cu cât relaţia dintre Carter şi Mac se înfiripase atunci când Carter îl înlocuise pe Nick la o şedinţă de planificare a nunţii, în luna ianuarie a anului precedent.

Această nuntă, decise Parker, nu numai că avea să decurgă fără cea mai mică problemă (cel puţin, fără vreuna care să se observe), dar avea să fie una de pomină. Vows urma să le asigure lui Sherry şi lui Nick cea mai frumoasă zi din viaţă şi amintiri pentru totdeauna.

Şi, într-un sens foarte real, Parker considera această nuntă un preludiu pentru cea a lui Mac, din decembrie.

O mare parte dintre invitaţi aveau să fie aceiaşi, îşi spuse, revăzând în întregime zonele unde urma să se desfăşoare evenimentul. Ţelul ei era să le asigure clienţilor, prietenilor, familiei perfecţiunea, stârnindu-le, în acelaşi timp, apetitul pentru nunta prietenei ei din copilărie, partenera ei de afaceri acum.

Nu era prima dată când una dintre ele, sau chiar toate, participau şi ca oaspeţi, şi ca organizatori, şi cunoşteau o grămadă de trucuri ca să o scoată la capăt.

Observă că Emma devenise foarte abilă în a se schimba rapid din costumul de afaceri purtat la evenimentul de după-amiază şi în a lucra alături de echipa ei pentru a îndepărta aranjamentele oficiale de trandafiri şi crini, suporturile pentru flori, albe cu auriu-închis, standurile şi vasele de marmură. Purta pantofi sport, jeanşi cu multe buzunare şi o bluză de trening.

Şi avea să se schimbe din nou, îşi spuse Parker, în aripa familiei, pentru eveniment.

Deja atmosfera pe care şi-o dorea Sherry începea să capete contur, cu feţele late şi vesele ale florilor roz de gerbera, cu discurile cât farfuria ale cârciumăreselor în culori vesele şi îndrăzneţe, cu rozul aproape transparent al trandafirilor. Florile se îngrămădeau în uriaşe coşuri albe, se revărsau şi cădeau în cascadă din boluri enorme, în aranjamente complexe şi amuzante.

Nimic prea formal sau studiat, nu pentru Sherry, remarcă Parker.

Dădu o mână de ajutor, transportând aranjamentele pentru apartamentul miresei, aşezându-le, conform instrucţiunilor, printre lumânările puse deja la locul lor. Coborî pe scara principală, încântată de împletiturile de dantelă dulce, cu un curcubeu luminos format din alţi trandafiri roz.

O reprezenta perfect pe Sherry, îşi spuse – dulce, amuzantă şi fericită.

De acolo, dădu o fugă afară, unde Jack şi Carter îl ajutau pe Tink să transforme pergola într-o galerie de flori vesele. Tresări neliniştită când îl văzu pe Carter pe scară. Nu avea reputaţia de a fi deosebit de îndemânatic.

– Va fi absolut superb. Carter, ai putea eventual să cobori să-mi dai o mână de ajutor?

– Aproape am terminat aici.

Parker îşi ţinu respiraţia, încercă să nu se gândească la braţe şi glezne fracturate când Carter se întinse să prindă un suport. Fu cât pe ce să rateze o treaptă la coborâre, dar reuşi să scape doar cu o lovitură la cot.

– Arată destul de bine, nu crezi? o întrebă pe Parker.

– Arată excelent şi o reprezintă perfect pe Sherry.

– Am emoţii. Îşi dădu jos ochelarii, pe care îi purtase pentru a lucra de aproape, şi îi îndesă într-un buzunar. Nu mă aşteptam să am. Repetiţia de-aseară a decurs atât de bine, a fost atât de relaxată şi de amuzantă. Îţi mulţumesc din nou, din suflet, că ai implicat-o şi pe Di. Chiar s-a simţit bine.

– Face parte din munca mea.

– Trebuie să mă ţin ocupat cu ceva. Îşi băga şi îşi scotea întruna mâinile din buzunar. Dacă nu, îmi amintesc că e nunta surioarei mele.

– Păi, îţi pot face o favoare. Eu sunt ocupată până peste cap, şi dacă ai putea să iei tu lista asta cu ceea ce trebuie pregătit, să te uiţi peste ea împreună cu şeful echipei de catering, m-ai elibera şi pe mine de grijă, şi pe tine de emoţii.

„Şi pe mine“, îşi spunea, fiindcă asta nu ar mai fi presupus cătăratul pe scări.

– Pot să fac asta. Ai văzut-o pe Mac?

– Dă o mână de ajutor la schimbarea decorului în solariu, dar, în curând, va trebui s-o iau de acolo.

Înainte de asta, participă şi ea la prinderea unor bucheţele de flori pe scaunele învelite în alb. Aveau noroc cu vremea, îşi spuse, astfel că Sherry putea să-şi ţină nunta în aer liber. După ce apunea soarele, se răcorea destul de mult, dar caloriferele de exterior aveau să le asigure suficient confort oaspeţilor dacă ieşeau pe terase.

Iar copacii, îşi spuse aruncând o ultimă privire, erau la fel de veseli şi de plini de culoare ca florile Emmei. Uitându-se la ceas, se grăbi să intre pentru a vedea cum stăteau lucrurile cu Laurel. Şi, se gândi, să ia rapid câteva înghiţituri de cafea.

Mireasa şi alaiul ei erau programate să sosească în cincisprezece minute.

– Spune-mi, te rog, că ai cafea proaspătă şi că eşti aproape... O, Malcolm!

– Bună, Picioare. Se întrerupse din înfulecatul fursecurilor minunate ale lui Laurel pentru a o măsura pe Parker din cap până în picioare. Ţi-ai schimbat lookul. Drăguţ.

Parker purta un şorţ alb până la gât peste rochia albastră pe care şi-o alesese pentru nuntă. Nu avea să-i rămână timp să se schimbe mai târziu. Renunţase la tocuri în favoarea unor cizme Ugg.

Nici pe departe cea mai bună prezentare a ei, îşi spuse, oricât ar fi fost de eficientă. El, pe de altă parte, purta un costum de culoare închisă, o cămaşă de un alb imaculat şi o cravată cu dungi discrete.

– Şi tu. Nu-l mai văzuse niciodată în costum, îşi dădu seama. Petrecuseră împreună aproape fiecare noapte din acea săptămână, se culcaseră împreună, dar ea nici măcar nu ştia sigur dacă avea costum.

– L-am pus la treabă. Laurel se urcase pe un scăunel cu trepte, pentru ultimele finisaje pe tortul de cinci etaje. Del m-a părăsit. Frumoasă prezentare, adăugă, adresându-i-se lui Malcolm. S-ar putea să te păstrez.

– Dar, oricum, nu îmi încredinţezi prăjiturile.

– Încet-încet.

– Laurel, spuse Parker, apropiindu-se puţin, tortul ăla e atât de reuşit!

Straturile pătrate se ridicau, aşezate ca nişte cutii de răchită şi înecate în culoare, cu o combinaţie de flori adevărate şi din glazură revărsându-se peste ele.

– E un mare succes, din toate punctele de vedere, dar cred că ceea ce-mi place cel mai mult e figurina din vârf – iar asta îţi revine ţie, maestre.

– Nu voia ceva formal sau obişnuit. Şi, într-adevăr, mireasa veselă şi mirele care dansau din tot sufletul în vârful tortului chiar o făceau să zâmbească. Artistul i-a surprins foarte bine.

– Aşa că vom începe să primim cereri pentru figurine personalizate, ca acestea, din clipa în care prezentăm pentru prima dată tortul.

– Adică în scurt timp. Trebuie să...

– Cafea.

Malcolm îi întinse o cană.

– Oh! Mulţumesc.

– E perspicace, comentă Laurel.

– Asta e porecla mea. Mai ai altceva?

– De fapt, ne încadrăm perfect... La naiba! Parker îşi lovi casca. Tocmai a sosit. A ajuns mai devreme. Femeia asta întârzie la orice, dar azi a ajuns mai devreme. În timp ce vorbea, Parker îşi dădu jos şorţul, îţi descălţă cizmele Ugg, trecând la pantofii cu toc pe care îi lăsase lângă cei ai lui Laurel. Îşi scoase luciul de buze din buzunar, aplicându-l în fugă.

– Cum reuşeşte asta? întrebă Malcolm.

– Atenţie distributivă, asta e porecla lui Parker. Laurel coborî de pe scăunel. Voi doi vă potriviţi destul de bine.

– Crezi?

– E fericită şi derutată. Sunt multe lucruri care o fac fericită pe Parker. Tabelele de calcule, de exemplu, dar asta din motive necunoscute. Însă prea puţine lucruri o derutează.

Laurel se întrerupse pentru a lua un gât zdravăn dintr-o sticlă de apă.

– Fiindu-i prietenă dintotdeauna, da, chiar cred că voi doi vă potriviţi destul de bine. Sunt sigură că ai auzit deja asta de la Del, dar dacă îi faci rău, ai să plăteşti. Suntem ca nişte cyborgi în privinţa asta.

– Rezistenţa e inutilă?

– Chiar îmi place de tine, Mal. Îi aruncă un zâmbet scurt, luminos. Aşa că sper că nu va trebui să te rănesc.

Şi el spera la fel.

Cum Parker era ocupată să ajute mireasa, Malcolm putu să se plimbe în voie. Participase deja la câteva evenimente şi îi trecu prin gând că cele patru femei şi armata lor de asistenţi reuşeau cumva să facă din fiecare moment ceva unic. Chiar dacă programul lui Parker era rigid, sub acest program, deasupra lui şi în jurul lui, toate celelalte elemente erau personalizate. Şi, din câte observase, reflectau şi timpul, şi efortul investite pentru a le face astfel.

Îi găsi pe Del, Jack şi Carter la barul din solariu.

– Exact ceea ce căutam. Del se întinse şi puse o bere pe bar. Îl împiedicăm pe Carter să-şi piardă minţile.

– A, da? Ce bei acolo, profesore?

– E ceai. Un ceai gustos din plante.

– Doamne fereşte, sora ta e cea care se căsătoreşte, iar tu bei ceai de fetiţe?

– Exact. Trebuie să port smoching şi trebuie să conduc câţiva oameni, inclusiv pe mama mea, pe culoarul ce duce la altar. Trebuie să ţin un toast. Am de gând să fiu treaz.

– A intrat în panică, comentă Jack.

– Se vede. Dacă te înspăimântă gândul că sora ta se căsătoreşte cu acte-n regulă, cum o să te descurci când ai s-o faci chiar tu?

– Încă nu mă gândesc la asta. Intenţionez să trec cu bine de ziua de azi. Mi-ar fi mai bine dacă aş putea fi acolo, sus, s-o ajut pe Mac, dar Sherry nu mă lasă. Am nevoie doar să... Se întrerupse şi scoase pagerul din buzunar. Ei bine, e rândul meu. Adică, ăsta era Nick. Au ajuns. Trebuie să mă duc şi să stau acolo.

Îşi dădu pe gât ceaiul ca pe un medicament.

– Voi fi bine, spuse hotărât, apoi se îndepărtă.

– O să-l îmbătăm mai târziu, zise Del.

– De-abia aştept.

Mal ridică berea, şi cei trei bărbaţi ciocniră sticlele.

Era perfect, îşi spuse Parker. Râsul lui Sherry răsuna în întregul apartament al miresei, în vreme ce ea şi femeile din alaiul ei se îmbrăcau. Bucuria se dovedi absolut molipsitoare şi îi asigură lui Mac nenumărate cadre cu feţe fericite, cu feţe schimonosite de râs, cu îmbrăţişări şi cu mireasa ţopăind exuberant în faţa oglinzii.

Se lăsă şi cu lacrimi, puţin, când Pam Maguire o ajută pe fiica ei să-şi aranjeze coroniţa şi când Michael intră să-şi vadă pentru prima dată fiica.

– Sherry. Se întrerupse ca să-şi dreagă vocea. Eşti ca un vis.

– Tati. Ţinând încă mâna mamei sale, se întinse după cea a tatălui, strângându-i laolaltă. Se întoarse din nou spre oglindă, ţinându-şi după talie amândoi părinţii, radioasă precum soarele. la uitaţi-vă la noi.

„Da, mă uit la voi“, îşi spuse Parker, în vreme ce Mac surprindea momentul. Erau frumoşi şi fericiţi, şi erau împreună. Scena o făcea să sufere puţin de dor, după ceea ce nu avea să mai existe pentru ea niciodată. Momentul acela nu avea să existe niciodată în viaţa ei.

Respiră adânc, alungându-şi tristeţea.

– E timpul.

Mireasa veni până la altar toată numai un zâmbet, în urma domnişoarelor drăguţe din alaiul ei. Când ajunse la mire, care făcu ochii mari de satisfacţie văzând-o, înainte ca faţa să i se lăţească într-un rânjet, îi întinse mâna şi râse. lar Parker îşi spuse: „Da, e absolut tot ceea ce trebuie“.

„Cea mai reuşită petrecere organizată vreodată, declară Mac. După cum ni s-a cerut. Cum vom reuşi să depăşim aşa ceva?“ Îşi lăsă capul pe umărul lui Carter.

Nu reuşiseră să-l îmbete – se ferise şi rezistase, iar acum era întins neglijent pe canapeaua din salonul familiei, ţinând în mână un pahar cu două degete de whisky.

– A fost strălucitoare, răspunse el.

– Da, chiar a fost.

– Al naibii de bun tortul! Malcolm înfulecă o bucată. E partea mea favorită din poveştile astea.

– Un bărbat cu gusturi, spuse Laurel şi căscă. Mâine avem ganaş de ciocolată.

– O să-mi placă?

– Dacă nu cumva îţi pierzi minţile peste noapte. Du-mă sus, Del! Sunt absolut sfârşită.

– Bravo echipei noastre! Emma, cu ochii închişi, se cuibări lângă Jack. N-aş putea să dorm aici? Jack se ridică şi o ridică şi pe ea. Ea zâmbi adormită, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

– Ador când faci asta.

– Ţi-ai câştigat dreptul să fii purtată pe sus. Noapte bună tuturor.

– Eu, pe de altă parte, sunt plină de energie. O să mă uit la câteva dintre fotografii înainte de a mă culca. Mac îi dădu un cot lui Carter. Hai, frumuşelule, să mergem să-mi ridici în slăvi geniul.

Acesta reuşi să se ridice.

– Parker, îţi mulţumesc că i-ai oferit surorii mele o zi pe care nu o vom uita nici unul dintre noi.

– O, Carter! Emoţionată, se ridică şi se apropie de el, sărutându-l pe obraz. Îţi promit exact acelaşi lucru pentru tine şi Mac.

Îi urmări plecând.

– Văd cum ţi se învârt rotiţele, comentă Malcolm.

– Mi-au venit, într-adevăr, câteva idei astăzi. O să vedem dacă le pot realiza.

– Dacă cineva poate. Se opri. Vrei să rămân?

– Mi-ar plăcea.

Îi întinse o mână.

Într-o după-amiază răcoroasă de octombrie, cu cerul presărat de nori şi de grămezi de frunze colorate plimbate de vânt peste gazon, Parker convocă o şedinţă în miezul zilei.

Pentru a înviora atmosfera, aprinse un foc, fiindcă focurile, pocnind şi fâlfâind, fuseseră dintotdeauna prezente în bibliotecă, în zilele reci de toamnă. Când se aprinseră flăcările, Parker se apropie de una dintre ferestre pentru a privi întinderea de pământ, copacii tremurători, apa cenuşie ce dansa la suprafaţa iazului.

Nu i se întâmpla prea des să se întrebe încotro se îndrepta viaţa ei. De cele mai multe ori, se concentra pe detaliile, planurile, evenimentele neprevăzute, nevoile, dorinţele, fanteziile altora. Poate că de vină erau contrastele acelei zile, cerul acela moale şi întunecat, pe fundalul copacilor încă strălucitori. Frunzele ce cădeau ca într-un dans şi se învârteau în aer, în vreme ce crizantemele şi ochiul-boului se încăpăţânau să înflorească.

Totul părea să se fi oprit în aşteptarea unei schimbări, dar era oare şi ea pregătită? Schimbarea însemna, în egală măsură, pierdere şi câştig, însemna să renunţi la ceva pentru a încerca să obţii altceva, nou sau diferit. Şi, recunoscu Parker, ea ţinea la rutină, tradiţie, chiar repetiţie.

Rutina însemna siguranţă, stabilitate. În vreme ce necunoscutul creştea adesea pe un teren instabil.

Iar asta, îşi dădu seama, era o direcţie de gândire la fel de mohorâtă precum cerul. Lumea se deschidea, îşi aminti, nu se închidea. Nu fusese niciodată laşă, nu-i fusese niciodată teamă să facă primii paşi pe un teren încă nesigur.

Viaţa se schimba, şi aşa era firesc. Cele mai bune prietene ale ei se căsătoreau şi începeau noi etape din vieţile lor. Într-o zi, îşi imagină, aveau să vină şi copiii, rostogolindu-se ca frunzele colorate pe pajişte. Aşa trebuia să fie.

Acesta era rostul unui cămin. Afacerea lor se extindea, iar dacă, după şedinţă, ajungeau la un acord, avea să se extindă şi mai mult, în domenii noi, neexplorate.

Şi mai era şi Malcolm – iar asta, trebuia să recunoască, se afla în centrul acelui sentiment de nelinişte, de tulburare. Doar Dumnezeu ştia, dar Malcolm chiar era o schimbare! Nu reuşea să se hotărască dacă doar se strecurase abil, pe nesimţite, în viaţa ei, sau deschisese în forţă toate uşile pe care ea credea că le zăvorâse cu atenţie.

De cele mai multe ori, i se părea că fusese o combinaţie din amândouă.

Oricum ar fi reuşit să intre, tot nu-şi putea da seama la ce să se aştepte din partea lui. Era un amant atent, dar şi extrem de solicitant; un companion amuzant, dar şi unul care o asalta cu întrebări ce o obligau să gândească şi convenţional, şi neconvenţional. Era un om care îşi asuma riscuri, un fiu devotat, un băiat rău, un om de afaceri viclean.

Avea toate aceste feţe, iar ea simţea că încă se afla la suprafaţa lucrurilor.

Aprecia curiozitatea lui înnăscută şi talentul cu care reuşea să dea la iveală informaţii, istorii, legături. Sfârşea, ajunsese să realizeze, prin a afla foarte multe despre alţi oameni.

Şi era frustrant de zgârcit cu informaţiile personale.

Cele mai multe lucruri pe care le ştia despre trecutul lui proveneau din alte surse. Reuşea cumva să se învârtă pe lângă subiect ori de câte ori îi punea vreo întrebare despre copilăria lui, despre primii ani petrecuţi în California, chiar şi despre recuperarea după accidentul care îl făcuse să se întoarcă acasă.

Dacă relaţia lor ar fi rămas una superficială, acea reticenţă nu ar fi contat. Dar nu rămăsese, credea Parker, aşa că era importantă. Conta, fiindcă trecuse de faza de interes, se abandonase atracţiei, explodase în dorinţă, se împiedicase în afecţiune, iar acum derapa necontrolat spre iubire.

Şi nu era tocmai fericită în privinţa asta.

Ploaia începu să cadă în stropi mărunţi, rari, când Laurel intră cu o tavă mare.

– Dacă tot ţinem şedinţă la ora asta, am putea să şi mâncăm. Îi aruncă o privire lui Parker, punând tava jos. Da', ştiu că ai un aer gânditor şi tulburat.

– Poate că mi-e doar foame.

– Asta putem rezolva. Avem nişte sendvişuri foarte drăguţe şi feminine, fructe de sezon, bastonaşe de ţelină şi morcov, chipsuri şi fursecuri cu migdale.

– Ar trebui să ne-ajungă.

– E plăcut. Laurel ronţăi dintr-un chips. Un foc, într-o după-amiază ploioasă. E plăcut şi să-mi mai odihnesc puţin picioarele. Îşi turnă ceai, apoi se aşeză. Ce se mai aude?

– Mai multe lucruri.

– Mai multe lucruri în sensul de „uite ce se mai aude" sau mai multe lucruri în sensul de „uite cum stă treaba, hai s-o discutăm pe bucăţi"?

– Cred că cea de-a doua variantă.

– Atunci, am nevoie de un sendviş.

Mac şi Emma intrară împreună, în vreme ce Laurel îşi umplea o farfurie.

– Deci să optăm pentru alea, în combinaţie cu mini-calele mango, pentru buchetele de la butonieră, spuse Mac, continuând evident o conversaţie. Iar tu le-ai presăra peste tot în buchete şi aranjamente. Amestecate toate, dar apărând ici-colo.

– Exact.

– Cred că ideea asta îmi place cel mai mult. Mă consult cu florăreasa de la nunta mea, le spuse lui Parker şi lui Laurel. Cred că e genială.

– Aşa şi e. O, ce sendvişuri drăguţe!

– Şi eu sunt genială, îi aminti Laurel. Dacă mai ai chef să vorbim despre flori, Em, mă gândeam să optăm pentru culori reci. Ca de şerbet.

– Să nu mă pui să port culoarea zmeurei.

Mac trase de părul ei roşu intens.

– Aş putea, aş putea să te oblig, dar în afară de genială, sunt şi bună la suflet. Mă gândeam la nuanţa lămâii. Toate trei aţi arăta foarte bine într-un galben-lămâie foarte deschis. Eventual din şifon. E puţin cam clişeu, poate. Şifon în culoarea lămâii, nuntă de vară, dar...

– E bine. Şi chiar pot lucra cu o nuanţă deschisă de culoarea lămâii, speculă Emma. Aş folosi pete de culoare într-un albastru îndrăzneţ, linii trasate cu un verde mentolat. Păstrând totul în nuanţe lejere, dar saturate, cu pete neaşteptate de culori mai intense.

– Săptămâna viitoare vreau să îţi fac fotografiile de logodnă, îi spuse Mac lui Laurel.

– Încă nu am hotărât ce anume vrem la capitolul ăsta.

– Am decis eu. Mac muşcă dintr-un bastonaş de morcov. În bucătărie.

Laurel se bosumflă instant.

– Că tot ziceai de clişee.

Mac se mulţumi să-şi îndrepte morcovul spre ea.

– Blatul de bucătărie plin ochi cu dulciuri delicioase, prăjituri, fursecuri, cu tine şi Del în faţa lui. Pe el îl vreau aşezat pe un scăunel, iar tu, purtând un şorţ şi şapcă de brutar.

Laurel nu făcu decât să se îmbufneze şi mai tare.

– Zău că o s-arăt strălucitoare!

– Îţi spun eu cum o să arăţi după ce termin cu tine, Toma Necredinciosul ce eşti: sexy, adorabilă, obraznică şi unică.

– A avut dreptate când a ales să facă fotografiile cu mine şi cu Jack în grădină, remarcă Emma. Am ieşit superb şi foarte atrăgători.

– Şi aia a fost o idee genială, dar m-a ajutat faptul că amândoi sunteţi superbi şi foarte atrăgători în realitate. Deci. Mac se lăsă într-un scaun. Despre ce e vorba? Ridică din sprâncene când îi aruncă o privire lui Parker şi o observă rânjind. Şi asta pentru ce e?

– E distractiv, pur şi simplu distractiv, să vă ascult pe toate discutând despre planuri de nuntă. Pentru propriile voastre nunţi. Mac, le-am cerut Monicăi şi lui Susan, de la magazinul pentru mirese, să mă înlocuiască – să joace rolul meu, să zicem – la nunta ta. Sunt deştepte, capabile, au experienţă. Şi dacă apare ceva ce trebuie rezolvat în timpul ceremoniei, nu voi fi nevoită să mă scuz şi să dispar.

– Te-ai gândit foarte bine.

– Ceea ce înseamnă că suntem geniale toate patru. Tot ele o să ne ajute şi cu oaspeţii, cât timp vom fi sus, în apartamentul miresei. Emma, ştiu că tu ai o echipă, dar...

– Sunt perfect de-acord cu tine, o întrerupse Emma. Nu voi fi la fel de disponibilă să fac aranjamentele şi nu vom putea apela la ajutorul voluntar al lui Carter, sau Del, sau Jack. Am două florărese cu care urmează să colaborez la câteva dintre evenimentele viitoare. Şi, dacă sunt atât de bune pe cât cred, vor lucra cu echipa mea obişnuită pentru nunta lui Mac. O să avem nevoie de mâini în plus, cu experienţă, pentru nunta tinerei Seaman din aprilie – şi pentru a mea şi a lui Laurel.

– Bun. Şi Laurel?

– Şi eu sunt de-acord. L-am întrebat pe Charles, patiserul-şef de la Willows, dacă îşi poate face timp să lucreze cu mine la nunta lui Mac. Ţi-am spus cât e de bun. E încântat. Va trebui să negociez, ca să-l lase să-şi ia liber, dar ştiu cum să-l iau pe Julio, adăugă, referindu-se la temperamentalul bucătar-şef al restaurantului.

– Cred că am rezolvat cu asta, îi spuse Parker. Va trebui să organizăm şi câteva şedinţe strategice, iar ajutoarele aduse în plus vor avea nevoie de un tur al spaţiilor unde se vor desfăşura evenimentele şi să li se explice cum lucrăm noi. Mac, am început să fac programul pentru nunta ta.

– Programul meu, spuse Mac şi rânji. Parker mi-a făcut un program.

– E diferit de cel obişnuit, fiindcă te implică pe tine şi pe noi. Vom rezolva eventualele constrângeri legate de timp în cursul repetiţiei, un alt subiect pe care voiam să-l discut cu voi. Cina de repetiţie...

– Probabil vom rezerva restaurantul Willows, dar...

Parker întâlni privirea lui Mac, o citi şi zâmbi.

– Speram că o să zici asta.

– O, da! Înţelegându-i privirea, Emma îşi lovi palmele bucuroasă. O s-o organizăm aici. E perfect.

– E perfect, consimţi Laurel. Chiar şi cu munca suplimentară şi curăţenia, e numai bine.

– Am stabilit?

Mac se întinse peste masă şi îi strânse mâna lui Parker.

– Am stabilit.

– O nouă ramură de activitate. Ar fi o ramură ciudat de nouă. M-a sunat Katrina Stevens. Să vă aduc aminte. A fost una dintre primele noastre mirese. O blondă înaltă, subţire ca un băţ, care râdea mult. Cred că una dintre domnişoarele ei de onoare a fost prima care a făcut sex cu unul dintre cavalerii de onoare, în apartamentul miresei.

– O, da! Mac ridică o mână. Avea cel puţin un metru optzeci şi purta tocuri cui care-i mai adăugau încă zece centimetri. Mirele avea cam doi metri. Arătau ca nişte zei nordici.

– Tort Silver Palace, cu şase niveluri, îşi aminti Laurel.

– Trandafiri albi, cale violet, confirmă Emma.

– Ea şi Mica divorţează.

– Nu poţi să câştigi de fiecare dată. E păcat, oricum, adăugă Laurel. Formau un cuplu impresionant.

– Se pare că, cel puţin din câte spune Katrina, nu l-a deranjat să impresioneze şi alte femei, iar când l-a prins făcând asta cu una dintre clientele lui, l-a dat afară. Au existat câteva împăcări şi despărţiri, separare, reconciliere, separare, iar acum a terminat-o cu el. Divorţul se va finaliza la sfârşitul lunii februarie. Vrea să organizeze o petrecere de divorţ. Aici.

– O petrecere de divorţ? Emma îşi strânse buzele într-o expresie bosumflată. Nu mi se pare prea frumos.

– Nu cred că nutreşte sentimente deosebit de frumoase faţă de Mica, dar mi-a dat impresia că se simţea plină de energie şi fericită. Şi-a băgat în cap ideea că vrea să sărbătorească ceea ce ea numeşte un nou început în viaţă, şi vrea s-o facă aici – în stil mare.

Parker ridică sticla de apă de care rareori se despărţea.

– Nu se potriveşte cu ceea ce facem noi, după cum i-am explicat, dar ţine cu dinţii de ideea ei. E hotărâtă s-o facă, dispusă să rezerve o zi întreagă într-una dintre lunile noastre cel mai puţin aglomerate, fără a lua în calcul nebunia de Ziua Îndrăgostiţilor. Simţeam că trebuie să discut ideea şi cu voi.

– Şi cum anume descriem un astfel de eveniment pe site-ul nostru web? bombăni Mac.

– Cred că, după un divorţ, ar trebui să fii tristă sau furioasă. Emma se încruntă spre ceaşca de ceai. Aş înţelege să ieşi şi să te îmbeţi cu vreo

câteva prietene, dar ăsta mi se pare un gest răutăcios.

– Să îţi înşeli soţia e unul şi mai şi, remarcă Laurel.

– Fără îndoială, dar e... Emma mimă din umeri senzaţia de disconfort. Şi chiar aici, unde s-au căsătorit.

– Probabil e josnic din partea mea, dar mie îmi place cum gândeşte. Laurel ridică din umeri şi muşcă dintr-un baton de morcov. E ca şi cum ar încheia un ciclu şi, în loc să blesteme şi să plângă – şi poate că probabil a făcut deja şi una, şi alta –, ea marchează momentul cu mâncare, băutură, flori, muzică, prieteni. Nu mi-ar plăcea să avem de organizat aşa ceva cu regularitate, dar îmi imaginez c-am putea s-o facem pentru o clientă veche.

– Poate ar trebui să pregătim o ofertă specială. Mac şterpeli un sendviş. „V-am organizat nunta, vă organizăm şi divorţul. Sărbătoriţi cu o reducere de zece la sută."

– Au copii? întrebă Emma.

– Nu.

Dădu din cap spre Parker.

– Păi, e şi asta ceva, cred. Nu ne-ai spus ce crezi tu despre asta.

– Am avut toate reacţiile pe care le-aţi avut voi trei, în grade diferite. Îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Instinctul meu iniţial a fost să refuz. Apoi, cu cât vorbea mai mult, cu atât am început s-o înţeleg mai bine şi să înţeleg de ce voia asta. După aceea, am însumat toate acele instincte şi reacţii şi am analizat totul din perspectivă practică. E o afacere şi, de fapt, nu ne priveşte pe noi dacă un client vrea să ne angajeze ca să sărbătorească sfârşitul unei căsnicii eşuate.

– Deci tu votezi în favoarea propunerii? întrebă Mac.

– Votez favorabil fiindcă mi-a spus că îşi doreşte să organizeze petrecerea asta, acest nou început, tocmai aici, fiindcă i-ar aminti că celălalt început debutase atât de frumos şi fusese plin de dragoste şi de speranţă. I-ar aminti că nu făcuse o greşeală. Lucrurile s-au schimbat, şi acum o va lua de la capăt şi, pe toţi sfinţii, avea să îşi păstreze neştirbită credinţa în dragoste şi în speranţă. M-a convins.

– Trebuie să-i admiri – cum se numeşte? – îndrăzneala, comentă Mac.

– Eu votez cu Parker şi votez în continuare ca, dacă mai apare ceva de genul ăsta, pe viitor, să analizăm fiecare situaţie după caz. Laurel aruncă o privire în jurul mesei. E o afacere, dar dacă respectivul client e interesat doar să-i plătească poliţele unui fost, chiar dacă şi-a meritat-o, nu cred că ăsta e locul potrivit.

– De acord, spuse Parker imediat. Dacă aş fi avut impresia asta, aş fi refuzat-o.

– O.K. Mac dădu din cap. Analizăm fiecare situaţie în parte.

– Vă susţin şi eu, decise Emma, fiindcă se pare că doar închide o uşă şi vrea să vadă ce se află în spatele altora. Dar, oricum, mă întristează.

– În afară de asta, am o altă chestiune nouă, care sper să vă înveselească. Am terminat de revizuit în detaliu cartea la care lucram.

– Serios? Emma căscă gura a mirare. Nu ştiu dacă să fiu veselă sau doar speriată.

– Am să vă trimit fişierul pe e-mail, la toate. Vreau să-l editaţi, ajustaţi, să faceţi sugestii, să criticaţi, să vă plângeţi, să râdeţi, iar în acele părţi din carte ce ţin de domeniul fiecăreia, faceţi toate astea de două ori mai mult. La fel ca evenimentul ăsta, şi acest proiect trebuie să fie unul cu care suntem toate de acord, de care să fim toate mulţumite. Trebuie să ni-l dorim toate.

– Recunosc că ni-l dorim toate. Din nou, Laurel făcu din priviri un tur al mesei, aşteptând confirmarea. Dar e un teren atât de nou. Uneori te scufunzi pe un teren nou.

– Şi eu m-am gândit mult la terenuri neexplorate. Parker se încruntă spre sticla de apă. Noi paşi, noi riscuri. Îmi place să cred că suntem suficient de puternice şi suficient de deştepte cât să riscăm să facem acei paşi pe un teren necunoscut.

– Păi, dacă pui problema aşa, spuse Laurel expirând cu putere, ce altceva avem de pierdut în afară de orgoliu, dacă dăm greş la capitolul ăsta?

– Eu sunt optimistă şi ştiu sigur că nu o să dăm greş, decise Emma. Abia aştept să văd ce ai adunat, Parker.

– Eu cred că are cu adevărat potenţial. Mac, am inserat câteva dintre fotografiile tale pe care le aveam în arhivă, ce ilustrează setul tău de competenţe, şi, separat, realizările Emmei şi ale lui Laurel. Se conturează o idee despre ceea ce facem.

– Eu mă plasez între orgoliul rănit al lui Laurel şi optimismul Emmei. Din acest punct de vedere, chiar vreau să văd manuscrisul.

– Bun. După ce o revizuieşte toată lumea, după ce terminaţi, o rediscutăm. Apoi, dacă va fi cazul, o vom trimite agentului. Cu condiţia, din nou, ca toate să fim de acord cu ea.

Respiră uşurată.

– Asta e tot.

– Aş vrea să-i cer lui Carter să se uite peste ea. E profesor de engleză, adăugă Mac. Romancier aspirant.

– Desigur. Poate şi s-o redacteze, s-o corecteze şi aşa mai departe. Asta e tot. Mai are cineva ceva de discutat, dacă tot suntem toate aici?

Emma ridică o mână.

– Eu. Vreau să ştiu ce se întâmplă între tine şi Malcolm. Ce se întâmplă *cu adevărat*, cu detalii.

– O susţin, spuse Laurel.

– Şi, din nou, avem unanimitate. Mac se aplecă peste masă. Haide, Parks, toarnă tot!

capitolul 14

Parker cercetă cele trei chipuri din jurul ei. „Prietene, îşi spuse. Nu poţi trăi fără ele. Nu poţi să le spui să-şi vadă de-ale lor.“

Cel puţin, nu acestor prietene.

– Cum adică „ce se întâmplă“? Ştiţi ce se întâmplă. Eu şi Malcolm ieşim împreună, iar când programele şi dispoziţia ne permit, ne culcăm împreună. Vreţi să vă dau detalii despre aventurile noastre sexuale?

– Aş vrea, dar păstrează asta pentru noaptea fetelor, o sfătui Laurel. Una care să includă vin din belşug şi pizza pregătită de doamna Grady.

– Întrebarea A. Mac ridică un deget. E sex reciproc avantajos, o aventură sau o relaţie?

Ştiind că trăgea de timp, Parker se ridică să-şi mai toarne o ceaşcă de ceai.

– De ce n-ar putea fi toate trei?

– O.K., sexul reciproc avantajos e pentru distracţie şi satisfacţie. O aventură e ceva mai profund, care poate sau nu să ducă la altceva. Dar, de regulă, durează până se epuizează dorinţa, după care mergi mai departe. Emma făcu o pauză şi aruncă o privire în jurul mesei, pentru a obţine consimţământul general. Iar o relaţie e ceva în care investeşti efort, care presupune să realizezi şi să întreţii o legătură. Într-o relaţie poţi avea elemente din primele două, dar e mai mult o însumare a acelor părţi.

– Ar trebui să fie gazda unui talk-show. Laurel îşi ridică ceaşca în semn de toast. Deci, conform expertului nostru de casă, voi doar vă distraţi sau te gândeşti că s-ar putea să fie mai mult?

Parker decise că voia un fursec cu migdale.

– Problema cu voi trei e că aveţi toate câte o relaţie şi, mai mult, sunteţi îndrăgostite până peste cap şi pe punctul de a vă căsători. Aşa că mă priviţi prin prisma acelor sentimente.

– Ceea ce nu doar evită întrebarea, ci o şi răstoarnă, astfel încât să-şi piardă validitatea. Dar nu e aşa, insistă Mac. Noi ne împărtăşim sentimentele. Aşa ne stă în fire. Dacă nu ne spui ce simţi înseamnă că încă mai meditezi asupra subiectului şi, poate, eşti puţin îngrijorată. Pur şi simplu, nu eşti pregătită încă. E în regulă. O să aşteptăm până vei fi.

– Asta e o lovitură directă sub centură. Iritată, Parker muşcă din fursecul frumos decorat.

– Vom aştepta fiindcă suntem prietene bune, adevărate şi loiale.

Mac îşi luă şi ea o prăjitură.

– A ţinut.

– Ticăloaso!

– A ţinut. Laurel zâmbi. Şi doar Emma se simte puţin vinovată. O să-i treacă.

– E doar un strop mărunt de vinovăţie, dar nu cred că ar trebui să-i forţăm mâna lui Parker, dacă nu e pregătită să vorbească cu noi.

– Şi tu?

Emma îşi coborî ochii sub privirea ucigaşă a lui Parker.

– Au o influenţă proastă asupra mea.

– Bine. Răspunsul simplu e că nu ştiu ce anume e, cu exactitate. Presupun că încă încerc să-mi dau seama. Nu au trecut decât câteva săptămâni. Îmi place. Îmi face plăcere compania lui. E interesant şi inteligent, fără vreunul dintre acele aspecte pompoase sau excesiv de îngrijite, sau pline de sine, care, ei bine, fie mă irită, fie mă plictisesc. El înţelege de ce e nevoie ca să gestionezi o firmă şi respectă ceea ce fac şi cum fac. Eu respect ceea ce face el, chiar dacă nu prea cunosc multe detalii despre munca lui. Aproape că trebuie să-l forţezi cu o rangă să se deschidă şi să-l convingi să vorbească despre el însuşi.

– Tu ai o întreagă trusă de scule cu răngi de diverse forme, mărimi şi culori, remarcă Mac, şi ştii să le foloseşti atât de bine, încât oamenii îţi spun totul.

– Se pare că Malcolm nu face parte din această categorie. Mă refer la detaliile de profunzime – ceea ce e frustrant, fiindcă aş vrea să-i spun că doresc să aflu mai multe despre el, chiar dacă lucrurile acelea s-au întâmplat cu mult timp în urmă şi nu e mare lucru, aşa cum obişnuieşte el să spună. În schimb, dau înapoi, crezând că, probabil, *e* mare scofală, şi acesta e motivul pentru care refuză să-mi spună mai multe. Când deschid subiectul, el schimbă cursul conversaţiei, capitol la care excelează, sau mă face să râd, sau facem sex şi eu sfârşesc prin a nu ştii mult mai mult decât ştiam la început. În plus, e îngâmfat. Înghiţi o bucată de fursec cu migdale, agitând prin aer bucata rămasă. Are genul de atitudine care nu ar trebui să fie atrăgătoare, care pe mine nu ar trebui să mă atragă deloc, dar, în acelaşi timp, poate fi încântător şi... pur şi simplu relaxant. Şi te priveşte – mă priveşte – îi priveşte pe oameni, nu ştiu. Mulţi bărbaţi nu te privesc cu adevărat, dar el o face, aşa că nu ascultă doar ceea ce spui, ci te ascultă pe tine cu totul, ceea ce e de mare impact.

Mai luă o prăjitură:

– De unde era să ştiu eu cât de tare avea să mă prindă această combinaţie de putere şi de detaşare? Sincer, nu putea nimeni să aibă pretenţia să ştiu.

– Hmm, spuse Laurel, aruncându-le o privire celor două prietene ale ei şi ridicând din sprâncene.

– Exact. Parker muşcă din prăjitură. Tot aşa, mă întrerupe de nenumărate ori când încerc să-i explic ceva sau să-mi argumentez un anumit punct de vedere, ceea ce mă împiedică să-mi păstrez concentrarea. Nu ştiu exact cum să definesc asta, dar e alunecos. E alunecos, repetă, şi întinse mâna după o altă prăjitură. Ce e? întrebă, când prietenele ei o fixară cu privirea.

– Ai mâncat cinci fursecuri cu migdale, îi spuse Mac. Te pregăteşti de-al şaselea.

– Ba nu. Parker fu şocată când coborî privirea în farfurie. Cinci? Păi... sunt mici.

– O.K. Stai departe de dulciuri. Blând, Laurel luă prăjitura din mâna lui Parker şi o aşeză pe farfurie, împingând farfuria la o distanţă la care să nu poată fi ajunsă. Problema e că ai ţinut totul în tine şi, după ce ai scos dopul, ai hrănit instinctiv cu zahăr ceea ce ieşea din gura ta.

– Aşa se pare.

– Eşti îndrăgostită de el, afirmă Emma.

– Poftim? Nu. Parker clătină din cap şi o spuse pe un ton de refuz. Nu. Cu mai multă fermitate. Apoi închise ochii. Doamne! Cred că sunt, dar, dacă sunt, unde e senzaţia de plutire, plăcerea, strălucirea? De ce mă simt doar uşor îngreţoşată?

– Asta e probabil de la fursecuri. Mac îi aruncă o privire lui Laurel. Fără supărare.

– Nu m-am supărat. Trebuie savurate, nu înghiţite una după alta, ca porumbul dulce.

– Nu e de la fursecuri. Parker îşi apăsă o mână pe stomac. Sau poate doar puţin. Nu prea ştiu cum stau cu el, nu prea am habar.

– Ceea ce e mai greu pentru tine decât pentru majoritatea, comentă Laurel. Dragostea poate să te zgâlţâie.

– Mi-am imaginat dintotdeauna că va fi un fel de senzaţie de plutire, că totul va deveni mai frumos şi mai mult... Şi mai mult.

– Aşa e, insistă Emma. Poate fi. Va fi.

– Dar, mai întâi, te zgâlţâie. Mac zâmbi, ridicând din umeri. Cel puţin din experienţa mea.

– Nu-mi place. Mie îmi place ca eu să fiu cea care zgâlţâie.

– Poate că faci asta şi nu ştii, sugeră Emma. Poate că şi el simte acelaşi lucru ca tine, dacă i-ai spune.

– În nici un caz, absolut nici un caz. Parker îşi trecu o mână prin păr, ca pentru a alunga chiar şi ideea de pe faţa planetei. Lucrurile merg bine, sunt numai bine. În plus, să vină să-mi spună el ceva ar fi o noutate. Mă simt mai bine, insistă Parker. Ar fi trebuit să-mi descarc sufletul sau să scuip tot, sau ce-oi fi făcut, mai demult. Amândoi ne simţim bine împreună, iar eu am început să despic firul în patru. E ceea ce e şi cu asta, basta. Îmi soseşte o clientă.

Când Mac deschise gura să vorbească, Emma îi strânse genunchiul pe sub masă.

– Şi mie. Hei, azi e seara de poker! Ce-ar fi să ne organizăm varianta proprie. Vin, pizza, film?

– Mă bag, spuse Laurel.

– Sună bine. Ce-ar fi să...

Mac se întrerupse când sună telefonul lui Parker.

– Cineva să se consulte şi cu doamna Grady. Dacă ea e de-acord, susţin iniţiativa. Trebuie să răspund.

Ridicându-se, Parker apăsă tasta telefonului şi ieşi din cameră.

– Bună, Roni, ce pot face pentru tine?

Trebuia să fie recunoscătoare că telefonul, întâlnirea cu o clientă, alte două telefoane şi o consultaţie de urgenţă cu firma de catering privind schimbări de ultima clipă în meniu îi solicitară timpul şi atenţia. Nu putea să analizeze în exces şi să se gândească obsedant la Malcolm sau la propriile sentimente, când era concentrată pe detaliile, minicrizele şi solicitările generate de clienţii ei.

În orice caz, îşi spuse, când coborî în sfârşit, probabil că nu era îndrăgostită de Malcolm. Mai degrabă era un fel de pasiune adolescentină, devenită neclară din cauza unei atracţii sexuale incontestabile.

Pasiunile adolescentine erau inofensive şi distractive, şi le puteai privi, ulterior, cu drag, chiar cu amuzament, după ce ţi se limpezeau gândurile.

Da, prefera de departe teoria pasiunii adolescentine.

Mai uşoară, mai sigură pe ea, intră val-vârtej în bucătărie, pentru a discuta cu doamna Grady evenimentul propus pentru seara fetelor:

– Doamnă G., aţi...

Se întrerupse când îl văzu pe Malcolm în colţul destinat micului dejun.

Suprafaţa mesei era protejată cu o cârpă veche, iar pe ea erau împrăştiate diverse scule, diverse părţi imposibil de identificat din ceea ce presupunea că era aspiratorul care zăcea pe podea, cu maţele scoase afară.

– E la telefon, şi arătă cu degetul mare în direcţia apartamentului doamnei Grady.

– Nu ştiam că eşti aici. „Iar ăsta era un alt aspect, nu-i aşa?“ îşi spuse. De foarte multe ori, nu-i dădea timp să se organizeze, să se pregătească, să conceapă o strategie. Ce faci?

– Am avut de lucru la un Porsche, în zonă, aşa că am trecut pe-aici. Doamna Grady tocmai voia să arunce aspiratorul în cimitirul pentru aparatură casnică. Îşi scutură părul din ochi, desfăcând un şurub sau un bulon, ceva ce făcea legătura între două elemente.

– Pot să-l repar.

Parker se apropie puţin.

– Poţi?

– Probabil. Merită să încerc. Îşi înclină capul zâmbind. Nu e la fel de complicat ca un Porsche.

– Presupun că nu, dar de unde ştii unde vine fiecare piesă, când – dacă – îl reasamblezi?

– Ştiu, fiindcă eu l-am desfăcut în bucăţi.

Ea şi-ar fi făcut o listă, se gândi Parker. Ar fi desenat o diagramă. Îl urmări făcându-şi de lucru cu ceva ce aducea cu un motor sau cu o piesă dintr-un motor.

– Ce problemă are?

– Doamna Grady zice că a început să bată.

– Să bată?

– Şi să zdrăngăne puţin. Vrei o lecţie despre cum se repară obiectele de uz casnic, Picioare? Aş putea să-ţi fac o introducere şi să-ţi cumpăr nişte scule drăguţe, frumoase.

Ea îi aruncă intenţionat o privire de sus.

– Am scule, mulţumesc frumos.

– Sunt roz?

Îl lovi uşor pe cap, făcându-l să rânjească.

– Alea *sunt* sculele mele.

– A, da? Sunt bune. Ai terminat pe ziua de azi?

– Sper că da. „Uită-te la mâinile lui“, îşi spuse. Era normal că făcuse o pasiune adolescentină. Erau atât de competente, atât de sigure. Exact aşa cum erau şi când punea mâna pe ea. Se dădu un pas înapoi şi decise că putea să înceapă prin a bea un pahar de vin chiar atunci.

– Credeam că azi e seara de poker.

– E. Mă duc la Del mai târziu.

Nu se bărbierise, remarcă ea, iar jeanşii îi erau rupţi şi pătaţi cu grăsime. Presupuse că ţinuta obligatorie pentru poker era foarte, foarte lejeră.

– Vrei ceva de băut?

– Nu, sunt bine.

Lucră în relativă linişte, în vreme ce ea îşi turnă nişte vin. Doar o înjurătură mormăită, o tresărire de satisfacţie din când în când. Bătea din picior ca şi cum ar fi ascultat o melodie, iar părul îi cădea într-o masă dezordonată şi întunecată, prin care ardea de nerăbdare să-şi treacă degetele.

Poate că era puţin îndrăgostită de el, dar asta era la fel de inofensiv ca o pasiune adolescentină. Sau nu? Doar nu îşi planifica restul vieţii în jurul lui sau cu el.

Doamne, de ce nu putea, pur şi simplu, să se relaxeze şi să nu complice lucrurile?

– Cum te descurci, Malcolm?

Doamna Grady reveni în bucătărie şi îi făcu cu ochiul lui Parker.

– Cred că am rezolvat.

– Ei bine, după ce termini de pus la loc treaba aia, spală-te pe mâini. Îţi ofer nişte fursecuri cu lapte.

El îi întoarse privirea şi rânji.

– O.K.

– E plăcut să ai un bărbat meşter prin casă. Suntem o casă doar de femei, de destul de multă vreme. Nu că n-am reuşi să ne descurcăm, cu

greu, dar data viitoare când îmi face probleme una dintre maşinile de spălat, voi şti pe cine să sun.

– *Una* dintre maşinile de spălat?

– Avem o debara cu câte un set, la fiecare etaj.

– Convenabil. Ridică o sprânceană spre Brown. Şi eficient.

– Aşa e. Ies cu o parte dintre fete în seara asta. O să mă ocup de pizza voastră înainte să plec, îi spuse lui Parker.

– Putem să încropim noi ceva, începu Parker. Ieşiţi să vă distraţi.

– Aşa intenţionez, dar pot să fac şi una, şi alta. Mă întâlnesc cu mama ta diseară, Mal.

– Ah, da? Merge şi ea?

– Ceva de mâncare şi bârfe din belşug. Apoi, cine ştie în ce belele o să ne băgăm.

– Vă scot eu pe cauţiune.

Doamna Grady râse încântată.

– Am să-ţi amintesc că ai zis asta. Cu buzele strânse, se apropie de masă. Ia uite ce-ai mai lustruit măruntaiele alea!

– Avea nevoie de ceva reglaje, puţină curăţare şi indispensabilul WD-40. Câte astfel de aspiratoare aveţi?

– Doar unul ca ăsta. E vechi, dar îmi prinde bine în camerele mele. În rest, Parker a adus o flotă de aspiratoare noi, şmechere, ca să nu fiu nevoită să car unul în sus şi în jos pe scări, dacă vreau să aspir la etaj în zilele când nu vin echipele de curăţenie. Oh, am dat peste Margie Winston. Mi-a spus că ai readus la viaţă rabla aia pe care o conduce.

– Bătrâna doamnă are o sută patruzeci de mii de kilometri la bord. Maşina Pontiac, nu doamna Winston.

Parker îi ascultă vorbind, făcând conversaţie uşoară, în vreme ce Malcolm reasambla aspiratorul. Acesta era un alt punct în favoarea lui, îşi spuse, conversaţia uşoară, felul în care îşi cunoştea şi, evident, interacţiona cu clienţii.

Şi felul în care, după ce băgă aspiratorul în priză şi îi testă puterea, rânji.

– Trage.

– Ei, ca să vezi! Şi nu dă impresia că macină metal, în timp ce-o face.

– Ar trebui să vă mai ţină vreo câţiva kilometri.

– Mulţumesc, Malcolm. Ţi-ai câştigat fursecurile şi laptele. Stai doar să pun ăsta la loc.

– Mă ocup eu. Se ghemui să înfăşoare cablul. Unde doriţi să-l pun?

– În debaraua de acolo, primul dulap pe stânga.

Doamna Grady clătină din cap când Malcolm duse aspiratorul.

– Dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin, nu aş lăsa să-mi scape unul ca el. La naiba, m-aş mulţumi şi cu douăzeci şi mi-aş încerca mâna într-o relaţie cu un tip mult mai tânăr.

Parker aproape se înecă cu vin.

– N-am auzit nimic.

– Pot s-o spun mai tare.

Clătinând din cap, Parker respiră adânc.

– Sunteţi înnebunită după el.

– E ceva în neregulă cu tine, dacă tu nu eşti.

– Nu e nimic în neregulă cu mine.

– Mă bucur să aud asta, spuse doamna Grady, începând să pună sculele la loc în trusa argintie, fin lucrată.

– Mă ocup eu de alea. I-aţi promis iubitului dumneavoastră fursecuri şi lapte.

– O să-i dau şi o să-ţi mai completez vinul în pahar. Tu ţine-i companie o vreme.

Pregăti o farfurie plină ochi cu fursecuri, un pahar înalt cu lapte rece, când Malcolm se întoarse să se spele pe mâini. Bea-ţi laptele, am să-i spun mamei tale că ai fost băiat cuminte.

– N-o să vă creadă.

După ce Parker puse trusa de scule la locul ei, îl găsi pe Malcolm singur în bucătărie.

– A spus că are câte ceva de făcut, iar tu trebuie să-mi ţii companie. Deci, ce face Cvartetul, după pizza, când băieţii sunt plecaţi?

Ea se aşeză de cealaltă parte a mesei şi luă o înghiţitură de vin.

– Oh, organizăm bătăi cu perne cu încetinitorul, purtând doar lenjerie.

– O altă fantezie împlinită. Vrei un fursec?

– Sigur nu, spuse, gândindu-se la fursecurile cu migdale.

– Nici nu ştii ce pierzi. Am mai trecut prin asta.

Ea zâmbi.

– Da, dar de data asta nu sunt supărată pe tine. Încă. Te simţi norocos? Poker, spuse pe un ton de falsă mustrare, dar pe chip îi apăru brusc un rânjet.

– Dacă te simţi norocos, poţi să devii neatent. E mai bine să fii norocos.

– Bine. Să bem pentru a fi norocos.

Îşi ciocni paharul de al lui.

– În vreme ce tu mănânci pizza de casă şi te baţi cu pernele purtând doar lenjerie. Ce trebuie să facă un tip, ca să fie invitat la un astfel de eveniment?

– Să nu fie un tip ar fi prima condiţie. Deşi, putem rezolva cu pizza de casă, la un moment dat.

– M-aş putea mulţumi. Ascultă, dacă tot veni vorba de invitaţii, mama mea vrea să vii la cină duminică.

Ea ridicase paharul spre gură şi se oprise la jumătatea drumului, iar acum îl lăsă jos din nou.

– Cină acasă la mama ta, duminică? Duminica asta? Era ciudat să se simtă gâtuită de panică, oricât de puţin intens ar fi fost sentimentul. Oh, dar avem un eveniment, şi...

– O să se organizeze după eveniment. I-am spus că ai o obligaţie de afaceri, dar ea ştie că e o treabă de zi. Se foi puţin şi studie fursecul. Cred că ea şi doamna Grady au început să vorbească mult una cu alta sau să petreacă timp împreună.

– Hmm, spuse Parker, urmărindu-l.

– În fine, maică-mea s-a fixat pe asta. Cred că i-a intrat în cap că... Mi-am petrecut mult timp pe aici, şterpelind mâncare, şi se gândeşte că ar trebui, ştii tu, să facă ceva în schimb.

– Îhm. „Nu asta aveai de gând să spui“, reflectă ea. Iar dacă se simţise puţin gâtuită, îşi dădea seama că Malcolm se simţea de-a dreptul sufocat.

Nu doar panicat, decise. Considerabil îngrijorat. Fusese manipulat să aducă o femeie acasă la mama lui, pentru cină. Şi intuiţia îi spunea că încă nu prea reuşise să-şi dea seama cum funcţiona asta.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vin la cină duminică. Privirea lui zbură înapoi spre ea – prudentă.

– Ţi-ar plăcea?

– Sigur. Cred că vom termina cu toate pe-aici până la cinci jumătate. Dacă nu apare nimic care să mă reţină, aş putea ajunge acolo pe la şase. O să urc în maşină şi o să vin, după ce termin aici, şi o să sun dacă urmează să ajung mai târziu de şase. E bine aşa?

– Da. Sigur. Ar fi în regulă.

Cu cât îl simţea mai tulburat, cu atât îi creştea ei entuziasmul. Era meschin din partea ei, recunoscu, dar la naiba!

– Întreab-o dacă pot să aduc ceva la desert, sau poate o sticlă de vin. Sau, lasă, o s-o sun eu.

– Ai s-o suni pe mama mea!?

Ea zâmbi, cu ochii mari şi calmi.

– Te deranjează?

– Nu. E în regulă. Rezolvaţi voi. Făcu un gest de renunţare. Mă scuteşte de rolul de intermediar.

– O să iau legătura cu ea. Ridică din nou paharul de vin, relaxată acum. Are pe cineva?

– Poftim? O expresie de şoc pur, nediluat, i se întipări pe chip. Mama mea? Nu. Iisuse!

Parker nu reuşi să-şi înăbuşe râsul, dar îl îndulci întinzându-se şi punând o mână peste a lui.

– E o femeie plină de viaţă şi interesantă.

– Nu deschide subiectul. Serios.

– Am făcut-o doar fiindcă mă întrebam dacă e posibil să fie cu un prieten acolo sau vom fi doar noi trei.

– Noi. Trei. Atât.

– Va fi plăcut.

– O.K., O.K., trebuie să plec.

– Distracţie plăcută diseară.

Se ridică odată cu el.

– Da, şi ţie.

– Şi mult noroc. Veni spre el. Poate te ajută asta.

Continuă să se apropie, încet cu bună ştiinţă până când corpul ei se lipi de al lui, până când braţele i se împletiră ca două frânghii în jurul gâtului lui. Până când buzele i le mângâiară pe ale lui, se retraseră, mângâiară, apoi se cufundară moi într-ale lui.

Lăsă să-i scape un oftat de plăcere – evadare, seducţie, abandonare, o sugestie a promisiunilor viitoare – şi îşi simţi corpul tânjind după acea promisiune, când el îi prinse strâns în pumn cămaşa, în partea de jos a spatelui ei.

El uită, aproape că uită unde se afla. Uită, aproape că uită orice, în afară de Parker. Mirosul ei, acea subtilă notă de parfum, de neuitat, care reunea feminitate, secrete şi brize răcoroase. Îl stârni, i se încâlci în simţuri cu lovitura fierbinte, catifelată a sărutului, îl copleşi cu un val cutremurător de dorinţă pentru contururile ferme, flexibile ale corpului ei.

Apoi, ea oftă din nou, îşi trecu degetele prin părul lui şi începu să se îndepărteze.

– Nu.

O trase înapoi spre el şi se aruncară amândoi într-o prăpastie periculoasă.

– Malcolm. Dezlănţuise animalul din el, iar acum, oricât de mult şi-ar fi dorit să-l dezlănţuie şi mai tare, ştia că trebuiau să se liniştească amândoi. Nu putem.

– Punem pariu? O trase după el prin bucătărie, cu paşi atât de mari şi de grăbiţi, încât ea se-mpiedică încercând să ţină pasul.

– Stai. Unde mergi?

Respiraţia i se opri la jumătatea drumului între plămâni şi gât când el o târî în debara, împingând-o cu spatele spre uşă. Încuie pe dinăuntru.

– N-o să...

El îi înăbuşi protestul cu un sărut lacom, în vreme ce mâinile lui începură să-şi ia din ce în ce mai mult.

Se forţă să-i deschidă nasturii de la cămaşă, în loc s-o sfâşie pur şi simplu de pe ea, apoi îi trase jos cupele sutienului pentru a-şi trece palmele aspre peste sfârcurile ei.

Ea gemu. Tremură.

– Doamne, Malcolm! Stai!

– Nu. Îi smuci fusta în sus, apoi îşi strecură palma aspră printre picioarele ei. Am să te iau chiar aici, chiar aici. Am să te privesc cum te mistui mai întâi. Îşi trecu un deget pe sub dantelă, intrând în ea. Apoi am să te fac să te mistui din nou şi din nou, luându-te chiar aici, sprijinită de uşă, până termin cu tine.

Ea fu nevoită să se agaţe de umerii lui ca să nu cadă, fiindcă genunchii îi tremurară când se lovi de el. Când o asaltă fierbinţeala violentă, intensă. Ochii lui, de un verde sălbatic, se pironiră în privirea ei, iar ea văzu în ei o strălucire de triumf, nici mai mult nici mai puţin decât triumf, când trupurile lor explodară.

Auzi pârâitul dantelei când se rupse şi nu putu decât să geamă din nou.

– Spune-mi că mă vrei. Avea nevoie să audă asta. Să-i audă vocea, gâtuită de pasiune, spunându-i că era la fel de înnebunită ca el. Spune-mi că vrei asta. Că vrei să te iau aşa.

– Da. Doamne! Da.

El îi prinse coapsa, ridicându-i piciorul pentru a-l încolăci în jurul taliei lui. Deschizându-se, oferindu-i-se. Gura lui îi înăbuşi strigătul de eliberare când o penetră. În forţă şi adânc.

Îl lăsă s-o devasteze – nici un alt cuvânt nu se apropia de sensul necesar – şi savură senzaţia, goni alături de el, cu fiecare tresărire nebună, până la prăbuşirea finală, care le tăie respiraţia.

Chiar şi atunci se înfioră. Chiar şi atunci când capul îi căzu pe umărul lui, când mâna lui îi mângâie părul, tot nu reuşi să-şi recapete suflul. Când el îi întoarse faţa în sus, prinzând-o între palmele lui în vreme ce buzele i se plimbau, uşor, uşor, peste obrajii şi tâmplele ei, ea se întrebă: „Cine eşti tu? Cine eşti tu de poţi să-mi faci asta, să-mi răpeşti trupul, să-mi răpeşti inima?“

Apoi deschise ochii uluiţi, îşi fixă privirea într-a lui şi înţelese. Nu totul, poate nu îndeajuns, dar înţelese că iubea.

Când îi zâmbi, el îi întoarse zâmbetul.

– Tu ai început.

Ar fi râs dacă ar mai fi avut suflu.

– Să-mi fie învăţătură de minte.

Îşi lăsă fruntea să se sprijine de a ei şi începu să-i încheie nasturii de la cămaşă.
– Te-ai şifonat puţin.
Îi netezi fusta, părul, îi înclină capul.
– Nu e bine. Arăţi ca o femeie care tocmai a făcut sex în debara.
– Cred c-am meritat-o.
– De acord. Se aplecă. Iar eu mi-am câştigat ăştia. Îi păstrez.
Parker căscă gura a mirare când el îşi îndesă slipul ei sfâşiat în buzunar.
– Ca pe-un trofeu?
– Pradă de război.
Ea izbucni în râs, apoi clătină din cap.
– Presupun că nu ai un pieptăn?
– De ce să am un pieptăn?
Ea oftă, încercând să-şi mai netezească şi să-şi perie părul cu mâinile.
– Va trebui să mă mulţumesc cu asta. Îşi duse un deget la buze, ceea ce îl făcu să rânjească imediat, plin de sine. Vorbesc serios, şuieră ea.
Mişcându-se cât mai încet posibil, descuie uşa şi o crăpă uşor. Ascultă. Ieşi direct, prin bucătărie, pe uşă.
– Iar eu o să...
El o prinse, făcând-o să-i tresară inima în piept când o sărută.
– Opreşte-te! Malcolm!
– Voiam doar să te ciufulesc din nou.
O luă de mână, trăgând-o afară.
Uşurată când văzu că bucătăria era goală, ea îl înghionti, îl împinse şi îl scoase pe uşă.
– Mă simt atât de folosit, spuse el, făcând-o să râdă chiar în clipa în care îl împingea pentru ultima oară.
– Du-te şi joacă poker. Baftă!
– Am chiar aici amuleta care o să-mi aducă noroc. Mângâie buzunarul în care se afla slipul ei.
Când ea căscă din nou gura a mirare, râsul lui umplu aerul umed de toamnă.
– Ne vedem, Picioare.
Ea porni în goană spre camera ei şi nu se putu abţine să nu se întoarcă la fereastră pentru a privi afară. Îl văzu cotind, îndreptându-se spre aripa lui Mac ca să discute cu un bărbat – un băiat? – care tocmai ieşise.
Vorbiră câteva clipe şi se salutară din pumni. Apoi, băiatul urcă într-o maşină mică, porni motorul şi se îndepărtă, în vreme ce Malcolm se îndreptă spre camioneta lui.
Sări ca arsă când auzi paşii în spatele ei şi, întorcându-se, o văzu pe doamna Grady.
– Oh!
Simţind cu groază căldura ce i se ridica în obraji, Parker îşi drese vocea.
– Hmm, fu tot ceea ce avu de spus doamna Grady, cu siguranţă i-ai ţinut de urât.
– Ha. Păi... Hâm, ştiţi cine era băiatul ăla care a venit la Mac? Malcolm părea să-l cunoască.
– Păi, ar fi şi cazul, fiindcă băiatul lucrează pentru Malcolm. Nu ştie să citească, adăugă, sau doar atât cât să se descurce la limită. Mal i-a cerut lui Carter să-l mediteze pe băiat.
– Înţeleg. Rămase acolo, privind afară prin ploaia măruntă. Tocmai când credea că începuse să-l pătrundă pe omul ăsta, mai descoperea un alt unghi, un alt aspect.

capitolul 15

– În debara.

Îmbrăcată în pijama, lăfăindu-se pe canapeaua din camera familiei, Mac îşi fixă privirea în tavan. Parker Brown, membră a familiei Brown din Connecticut, făcând nebunii în debara.

– Eram ca animalele.

– Acum se laudă, comentă Laurel, muşcând dintr-o felie de pizza.

– Şi îmi place.

– Dă-mi voie să te felicit, dar sincer, pe mine mă dă gata faptul că te duce acasă la mama lui, să luaţi cina. Emma mai turnă vin în pahare, umplându-le. Şi faptul că e atât de evident panicat de povestea asta.

– Ar trebui să fie interesant.

– Ce vreau eu să ştiu e dacă poate repara obiecte electrocasnice mici. Unul dintre mixerele mele cu bol face figuri.

Parker îi aruncă o privire lui Laurel.

– Întreabă-l. Se pare că îi place să repare lucruri. Ceea ce îmi aminteşte că i-a cerut lui Carter să-l mediteze pe băiatul ăla. Când a început povestea asta?

– Luna trecută, spuse Mac. Carter zice că Glen chiar merge bine. L-a pus să citească *Carrie.*

Emma înghiţi în sec.

– Te referi la *Carrie* cea cu sângele de porc la balul de absolvire?

– Carter a descoperit că lui Glen îi plac filmele de groază şi a văzut filmul de câteva ori, prin urmare s-a gândit că s-ar putea să-i placă să citească şi cartea. Şi funcţionează.

– Inteligent din partea lui, comentă Parker. O modalitate foarte bună de a arăta cuiva cum să citească de plăcere şi că nu e doar o muncă sau o sarcină neplăcută, ci e şi plăcut.

– Da. Carter... e pur şi simplu bun, ştiţi? Chipul lui Mac se lumină cu un zâmbet. Atât de răbdător şi plin de înţelegere, şi are o bunătate înnăscută, fără a fi rigid din pricina asta. Cred că unii oameni, ca el, au norocul de a ajunge să facă ceea ce le-a fost sortit de la naştere. Iar noi, restul, avem de câştigat din asta.

– Şi noi la fel. Chiar cred că ne-am născut cu vocaţia a ceea ce facem acum, adăugă Emma. De asta e mai mult decât o afacere – aşa cum profesoratul e mai mult decât un loc de muncă pentru Carter. Facem mulţi oameni fericiţi, dar unul dintre motive – dincolo de „pur şi simplu, suntem atât de bune“ – e faptul că facem ceea ce ne face pe *noi* fericite.

– Să bem pentru noi!

Laurel ridică paharul.

– Fericite, atrăgătoare, satisfăcute sexual şi chiar foarte tari.

– O să beau cât se poate de mult pentru asta, spuse Mac.

Parker se alătură toastului şi începu să bea, dar îi sună telefonul.

– Oh, asta e, o să ies doar puţin, ca să fiu fericită. Mă întorc imediat.

– O.K., spuse Mac în clipa în care Parker ieşi din cameră. Ce părere avem?

– Eu cred că atracţia dintre ei e ieşită din comun, răspunse Laurel, şi că amândoi s-au ataşat emoţional puternic unul de celălalt. Un bărbat cu atitudinea şi forţa lui Mal nu se pierde cu firea când vine vorba de o cină acasă la mama lui, dacă nu e cineva important.

– Fiindcă atunci când mama e importantă – iar pentru Mal e –, ăsta e un pas important. Marchează trecerea la un alt nivel. Mac dădu din cap. Dacă n-ar fi vrut să treacă la un alt nivel, ar fi găsit o cale de-a o face pe mama lui să dea înapoi.

– E înduioşător că se agită atât, adăugă Emma, fiindcă da, e important. Ambele femei sunt importante. Ştiţi, eu cred că el înfruntă totul cu capul sus, fără ocolişuri. Felul în care i-a spus lui Del chiar de la început că e interesat de Parker. Felul în care a ridicat problema cu statutul şi averea lui Parker, după ce s-au culcat prima dată. Strategia lui e să privească problema în faţă şi să o rezolve. Cam aşa funcţionează în principiu. Aşadar, mă îndoiesc că îi stârnesc prea multe lucruri neliniştea.

– Ce văd eu? Mac se întrebă dacă să mai înceapă o felie de pizza. Văd două personalităţi puternice, încrezătoare, puse pe fapte mari, care nu doar încearcă să înţeleagă punctele vulnerabile apărute atunci când te îndrăgosteşti, ci şi riscurile şi eventualele deznodăminte. În principiu? Cred că se potrivesc perfect.

– Da! Şi eu. Emma aruncă o privire spre uşă. Dar nu e momentul să-i spunem asta. Încă n-a ajuns acolo.

– Nici el, comentă Laurel. Mă întreb care dintre ei va ajunge primul acolo.

Mal strânse de pe masă câştigul. Ultima carte întoarsă îi făcuse cadou o mână foarte reuşită de full – dame cu opturi – care zdrobise suita condusă de as a lui Jack.

– Ai un noroc dat naibii în seara asta, Kavanaugh.

Mal îşi aranjă în teancuri jetoanele şi-şi aminti pentru o clipă de Parker, de debara şi de dantela albă zdrenţuită din buzunarul de la spate al jeanşilor lui.

„Amice, îşi spuse, dacă ai ştii“.

– L-am adus cu mine, zise el, şi zâmbi, luând o gură de bere.

– Ce-ar fi să împarţi şi mai departe nişte bere. Rod, unul dintre participanţii constanţi la seara de poker, aruncă pe masă următoarea miză. Am primit numai cărţi naşpa toată noaptea.

– Nu-ţi face griji. În tura asta, te curăţ de tot. Apoi, poţi doar să ne urmăreşti.

– Eşti un ticălos fără suflet, Brown.

– În poker nu ai nevoie de inimă.

Mal aruncă pe masă şi miza lui. Treaba cu Del, îşi spuse, era că omul ăsta părea necruţător la masa de poker. Probabil, în mare măsură, şi la tribunal, deşi Mal nu-l văzuse niciodată muncind. Dar în adâncul sufletului? Acolo torcea un cu totul alt motor.

Seara de poker era o tradiţie ce dura încă de pe vremea când Del şi Jack fuseseră colegi la Yale, iar Del era cel care asigurase continuarea tradiţiei. Majoritatea celor care veneau jucaseră împreună ani de zile. El şi Carter erau cei mai recenţi membri. Carter îşi făcuse intrarea, în principal, prin intermediul lui Mac, deşi el şi Del se cunoşteau mai de mult.

Cât despre intrarea lui? Nu era foarte sigur, ştia doar că el şi Del se potriviseră pur şi simplu.

Deci motorul din sufletul acestui om – altul decât cel folosit la poker şi la tribunal – era unul tradiţionalist, generos, loial, hotărât să-i apere cu

orice preţ pe cei la care ţinea.

La Parker ţinea. Nu era sigur cum ar fi reacţionat Del sau Parker dacă ar fi aflat că ajunsese să ţină la ea mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar putea sau ar fi dispus s-o facă. Cum ar fi putut să încerce să le ghicească reacţia, dacă nici el nu ştia ce naiba să creadă despre asta?

Studie flopul, propriile cărţi, calculă posibilităţile şi păstră miza, în murmurul conversaţiei din jurul lui. Discuţii fără valoare, câte ceva despre afaceri, glume proaste.

Când Carter întoarse următoarea carte, Mal recalculă şi văzu că posibilităţile erau reduse. Apoi Del ridică miza, iar Mal se retrase.

Din punctul lui de vedere, pokerul şi viaţa aveau multe în comun. Jucai cu acele cărţi care îţi picau în mână, îţi calculai şansele şi acceptai sau nu pariul. Iar dacă ceea ce primeai erau cărţi de rahat, jucai la cacealma, dacă miza merita şi dacă te ţinea curajul.

Dacă nu? Aşteptai mâna următoare.

Considera că felul în care jucase acest joc se dovedise destul de bun pentru el, în viaţă. Acum trebuia să-şi studieze atent cărţile, să-şi dea seama ce şanse avea cu Parker. Merita să-şi asume riscul.

Frank, un alt obişnuit al serii de poker, îşi împinse cărţile.

– Deci, Del, când va fi gata noul tău palat dedicat bărbaţilor?

– Vorbeşte cu arhitectul.

Jack îl văzu pe Del ridicând din nou miza.

– Ne ocupăm de autorizaţii în prezent. Dacă totul decurge fără probleme, ar trebui să ne putem muta banii în noua locaţie până în martie, aprilie cel târziu. Jack aruncă o privire prin sala de jocuri a lui Del. O să-mi lipsească locul ăsta.

– O să fie ciudat, adăugă Rod. Seara de poker cu femei, chiar... Arătă cu degetul mare spre tavan.

– Nu doar femei, remarcă Frank. Neveste, după ce tu şi ăştia trei vă puneţi pirostriile. Iisuse, până anul viitor pe vremea asta toţi ne vom fi pus pirostriile. Mai puţin tu, îi spuse lui Mal.

– Cineva trebuie să rămână pe metereze.

– Şi tu te cam plimbi pe buza prăpastiei, mârâi Rod printre dinţi, în timp ce ţinea în gură un trabuc. Te vezi cu Parker. Ultima fortăreaţă necucerită din cvartetul lui Del.

Mal îi aruncă o scurtă privire lui Del, dar chipul impasibil al acestuia nu tresări, iar privirea cu care îi răspunse era indiferentă.

– Îmi ţin bine echilibrul.

Frank râse dispreţuitor.

– Continuă să crezi asta, amice, până ai să te trezeşti căzând în prăpastie şi incapabil să mai rezişti pe metereze.

– E bine că a fost cascador în trecut, adăugă Jack. Ar trebui să ştie cum să cadă.

Mal mai luă o înghiţitură de bere. Da, ştia cum să cadă. Dar ştia şi ce se putea întâmpla dacă aterizarea nu decurgea conform planurilor.

Mama lui păstra mereu casa curată, îşi spuse Mal. Asta ţinea de mândrie, de tradiţie şi de dispoziţia ei de bază. Dar, pentru cina de duminică – anume această cină de duminică –, se lansase într-o campanie de curăţenie echivalentă cu excesele unui beţiv cu o sticlă de Wild Turkey.

Era o casă plăcută. Fusese atent când începuse să caute o locuinţă care să i se potrivească mamei lui, una în care ar fi avut încredere s-o instaleze. Îşi dorise un cartier bun, genul în care oamenii chiar vorbeau unii cu alţii, aveau puţin grijă unii de alţii. Nu-şi dorise ceva atât de mare, încât Kay să fie copleşită sau să se piardă prin ea, dar nici mică, încât să se simtă sufocată.

Găsise ceea ce căuta în această casă rurală modificată, cu faţada tradiţională din cărămidă, cu o fâşie de gazon pe care puteau uşor să o întreţină ei doi. Garajul lipit de casă, cu un apartament la etaj, fusese bonusul cel mare.

Se iubeau, chiar se plăceau destul de mult, dar nici unul dintre ei nu şi-ar fi dorit să locuiască efectiv împreună. Astfel, fiecare beneficia de spaţiul său, de intimitate şi de o rutină proprie, dar era suficient de aproape cât să n-o scape din priviri. Şi, după cum ştia foarte bine, şi reciproca era valabilă.

Putea, şi uneori chiar o făcea, să scotocească prin bucătăria ei, dacă aşa avea chef, să-şi toarne o ceaşcă din cafeaua ei dimineaţă – sau nu. Iar ea putea să apeleze la el pentru vreo reparaţie în casă sau ca să-i ducă gunoiul. Sistemul le convenea, cu excepţia momentelor când îi scotea din minţi.

– Mamă, e doar o cină. Doar mâncare.

– Nu-mi spune mie ce e. Kay flutură un deget spre el, amestecând – din nou – în sosul pentru lasagna care, după cum ştia, era specialitatea ei. Când s-a întâmplat ultima dată să aduci o femeie acasă la cină?

– Cam niciodată, cu aproximaţie.

– Exact.

Renunţă să-l mai ameninţe cu degetul.

– Oricum, nu o aduc eu. Ideea îi produse un fior în omoplaţi. Se aduce singură.

– Să-ţi fie ruşine pentru asta.

– Dar ea...

– Eh!

Era un alt lucru specific ei, sunetul care însemna: „Nici măcar nu încerca să mă contrazici“.

Malcolm inspiră şi îşi schimbă strategia.

– Miroase bine.

– La gust e şi mai bună.

Luă o lingură, o cufundă în sos şi i-o întinse.

– Da, aşa e, confirmă el după ce gustă.

– Ar fi bine. E important pentru mine. Fata asta e rafinată.

– La fel şi tu, mamă.

– Pe cuvânt că ai dreptate, dar ştii la ce mă refer. Rafinamentul a fost cel care a determinat-o să mă sune ca să-mi mulţumească pentru invitaţie. Intenţionez să-i ofer o masă gustoasă. Îi făcu cu ochiul. Cu puţin rafinament. Am pregătit nişte aperitive fine.

– Crenvurşti în foitaj? Când ea râse, dându-şi capul pe spate, aşa cum obişnuia, el o înghionti. Îmi plac crenvurştii în foitaj.

– Nu primeşti aşa ceva diseară. Eşti sigur că ăla e un vin bun?

Arătă spre cele două sticle de pe masă, din care una era deschisă să se aerisească.

– Sunt sigur.

– Tu te pricepi mai bine decât mine, cu beţiile tale de Hollywood.

– Da, dar pe vremea aia beam vinul doar din buricele femeilor.
– Cu siguranţă nu te poţi îmbăta bine aşa, spuse, iar de data asta râse şi el.
Kay se îndepărtă de aragaz şi mai examină o dată bucătăria.
Avea un bol simpatic de fructe pe măsuţa pliantă de sub fereastră, unde-i plăcea să se aşeze dimineţile, la cafea. Micuţa şi drăgălaşa plantă de trifoi mărunt pe care i-o dăruise Mal îşi înălţa în aer florile albe, de sus, de pe grinda de deasupra chiuvetei.
Colecţia ei de solniţe umplea raftul de pe perete, montat deasupra unei băncuţe pe care i-o confecţionase el în atelierul de tâmplărie al liceului.
Era curat lună şi fiecare suprafaţă strălucea.
Dădu din cap satisfăcută, apoi îşi desfăcu braţele.
– Cum arăt?
– La fel de bine ca lasagna ta.
– Roşie şi picantă?
El o trase de una dintre buclele de un roşcat intens:
– Exact.
– Am să pregătesc lasagna şi o s-o pun la cuptor. Vreau să mergi să aprinzi lumânările pe care le-am aranjat prin zonă. Să nu strici nimic.
– Ce-aş putea să stric?
Ea îi aruncă o privire fixă cu ochii ei verzi.
– Nimic, dacă ştii ce e bine pentru tine.
Resemnat, luă bricheta, făcu o tură – sufrageria, camera de zi, chiar şi baia de serviciu. Aşezase grupuri de lumânări absolut peste tot. Probabil le aranjase după cum văzuse în vreo revistă sau la emisiunea HGTV, de care era dependentă.
În baia de serviciu aşezase prosopele şi mici săpunuri sofisticate, iar el ştia din experienţă că i-ar fi jupuit pielea dacă le-ar fi folosit.
Îşi băgă capul în micul ei birou, în dormitorul ei, în baia principală, în cea mai mare parte doar pentru a nu-i apărea în cale, ca ea să-l poată cicăli din nou.
Îşi construise un cămin aici, reflectă el. Unul bun, confortabil. Şi, realist vorbind, era primul cămin pe care îl avuseseră vreodată. Toate celelalte fuseseră locuinţe sau chirii. Provizorii.
Aşa că, dacă voia să zugrăvească pereţii – aşa cum o făcuse, cu câte o culoare diferită în fiecare cameră –, dacă voia să se joace cu lumânările şi să pregătească săpunuri sofisticate rezervate exclusiv oaspeţilor, avea tot dreptul.
Când consideră că întârziase suficient, dădu să se întoarcă. Bătaia din uşă îl opri.
– Să-i iei haina, îi strigă mama sa, şi s-o pui în dulap.
– Da' ce, sunt cretin? bombăni el.
Deschise uşa şi o văzu pe Parker, purtând un trenci descheiat peste o rochie verde-închis, ţinând un buchet de irişi albaştri şi albi.
– Bună. Presupun că n-ai avut probleme să găseşti casa.
– Chiar deloc.
– Să-ţi iau haina.
– Ce casă frumoasă! Cercetă sufrageria din priviri, în vreme ce el îi lua trenciul. Seamănă cu mama ta.
– Cum aşa?
– E plină de culoare.
– Aici, ai dreptate. Vino în spate. E în bucătărie. Cum a decurs evenimentul?
– A fost... O, uită-te la asta. Cu o plăcere vizibilă, se opri să studieze un perete plin de cărţi poştale înrămate. Sunt minunate.
– Le aduna de pe traseu – diverse locuri unde era încartiruit tatăl meu şi unde se întâlnea cu el pentru concedii.
– E o modalitate minunată de a-ţi aminti. Probabil ai fost şi tu în unele dintre locurile astea. Îţi aminteşti?
– Nu în mod deosebit. O luă de mâna liberă şi o conduse în spate, la bucătărie.
Intrară exact în clipa în care Kay închidea uşa de la cuptor.
– Kay, mă bucur atât de mult să te văd. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.
– Cu plăcere. Irişi. Chipul i se luminează de plăcere. Sunt florile mele preferate.
– Am auzit asta de la cineva. E opera Emmei.
– Da' ştiu că se pricepe. Mirosindu-le, Kay aşeză buchetul pe masă. Le las aici deocamdată, dar, la noapte, voi fi egoistă şi am să le pun în dormitor. Mal, adu-i fetei nişte vin. A muncit toată ziua.
– Mi-ar plăcea. Ai o casă atât de drăguţă. Dă impresia de fericire.
„Nici că se putea mai bine", îşi spuse Malcolm, turnând vinul.
– Poftim, mamă.
Kay gustă şi îşi ţuguie buzele.
– Nu-i rău. Voi doi mergeţi în sufragerie şi staţi jos. O să vă aduc nişte aperitive.
– Pot să ajut? Nu prea ştiu să gătesc, dar sunt o foarte bună asistentă.
– Nu mai e mare lucru de făcut acum. O să stăm la masă o vreme. Cred că ai putea să iei tava cu tine, Mal, şi vin şi eu imediat. Deschise frigiderul, de unde scoase cel mai bun platou al ei şi aperitivele reci.
– O, îmi plac foarte mult astea.
Cu vinul în mână, Parker se apropie de colecţia de solniţe.
Vorbea serios, remarcă Malcom, considerabil surprins. Învăţase foarte bine să facă distincţia între tonul ei politicos şi plăcerea sinceră.
Erau unele sofisticate, unele amuzante şi unele pe care le-ar fi descris, în termeni foarte politicoşi, ca fiind picante.
– Am început să le colecţionez imediat după ce m-am căsătorit. Era ceva mărunt ce puteam lua cu mine de câte ori ne mutam. Apoi, m-am lăsat puţin dusă de val.
– Sunt minunate. Încântătoare şi amuzante. Batman şi Robin?
Kay se apropie şi ea.
– Alea mi le-a dat Mal de Ziua Mamei, pe când avea vreo doisprezece ani. Mi-a dat şi câinii ăştia în călduri – nu credea că o să le expun. Avea şaisprezece ani pe-atunci, cred, şi încerca să mă scoată din sărite. L-am scos eu. Aruncă o privire peste umăr şi rânji spre el, amintindu-şi. S-a simţit al naibii de jenat când le-am pus pe raft.
Mal se foi.
– Ce vrei să fac cu tava asta?
Parker îi aruncă o privire şi zâmbi.

– Oh, mulţumesc. Alese o chiflă drăguţă cu brânză brie şi o zmeură. Şi astea? continuă Parker, construindu-şi o legătură cu mama lui prin discuţia despre solniţe, în vreme ce el ţinea o tavă cu sendvişuri.

Nu era sigur, pe măsură ce timpul trecea, dacă să fie mulţumit, uşurat sau îngrijorat în privinţa faptului că mama lui se înţelegea atât de bine cu Parker.

Ştia foarte bine că Parker era capabilă, şi chiar făcea acest lucru, să îşi ajusteze comportamentul şi conversaţia la orice fel de situaţie socială. Dar aici era ceva mai mult la mijloc. Îşi dădea seama, exact aşa cum îşi dăduse seama atunci când împărţiseră acea primă pizza, că era relaxată şi se simţea bine.

Discutară despre locuri unde fuseseră amândoi, locuri în care călătoriseră părinţii lui înainte să se nască el, când era prea mic să-şi amintească, altele pe care şi le amintea doar vag.

Discutară despre afacerea ei, iar mama lui izbucni în râs în nenumărate rânduri când Parker povesti diverse întâmplări ciudate sau amuzante legate de evenimente.

– Nu aş avea niciodată răbdare pentru aşa ceva. Toţi oamenii ăia care te sună zi şi noapte, văicărindu-se, criticând, cerând. La naiba, mie îmi vine să-l pocnesc pe câte unul dintre clienţii lui Mal cel puţin de două ori pe zi.

– Parker nu-i pocneşte, interveni Malcolm, îi zdrobeşte ca pe gândaci.

– Doar când e absolut necesar.

– Ce ai de gând să faci cu Linda Elliot sau care o fi acum numele ei de familie? Când Parker ezită, Kay ridică din umeri. Nu mă priveşte.

– Nu, nu e vorba de asta. Nu sunt sigură, de fapt. Va fi dificil. Am zdrobit-o ca pe-un gândac, ceea ce mi-a oferit o satisfacţie imensă, dar e mama lui Mac.

– E o stricată care se crede mai bună decât toţi ceilalţi.

– Doamne, mamă!

– Nu, ai perfectă dreptate, îi spuse Parker lui Kay. E o stricată care nu doar că se crede mai bună decât toţi ceilalţi, dar suferă şi de mania persecuţiei. Am dispreţuit-o toată viaţa, aşa că nu poţi spune nimic despre ea care să mă deranjeze. Parker mai luă o înghiţitură de lasagna şi ridică din sprâncene spre Malcolm. Ce-i? N-am voie să dispreţuiesc pe nimeni?

– Pur şi simplu nu mi se pare stilul tău.

– S-a folosit şi a abuzat-o emoţional pe una dintre cele mai dragi prietene ale mele, de când mă ştiu. A meritat mult mai mult decât ceea ce am putut, în sfârşit, să-i fac. Dar... Parker îşi îndreptă spatele şi bău puţin vin. Va veni la nuntă. Va dori să se laude cu noul ei soţ, să facă paradă. În prezent, are interdicţie de a păşi pe domeniu, dar va trebui să anulez directiva pentru ocazia asta.

– Ce-ai făcut, ai alungat-o?

Parker îi zâmbi lui Malcolm.

– Da. Foarte satisfăcător. Şi, crede-mă, va fi ţinută în frâu la nuntă. Încă nu sunt sigură, dar mai degrabă o încui în subsol decât s-o las să strice chiar şi o singură clipă din ziua lui Mac şi lui Carter.

Kay strânse din buze şi dădu din cap.

– Sunt sigură că eşti în stare. Dacă ai nevoie de ajutor, anunţă-mă. Dintotdeauna am avut o părere foarte proastă despre ea.

– Nu ştiam că tu şi Linda vă cunoaşteţi.

– O, ea nu m-ar recunoaşte nici într-o mie de ani, dar drumurile noastre s-au încrucişat de câteva ori. Obişnuia să ia cina la restaurant, pe vremea când lucram acolo. Şi mergea la numeroase petreceri la care eu eram angajată să ajut.

Kay făcu un gest din umeri, precum cel folosit frecvent de Malcolm, care însemna: „Nu-i mare scofală“.

– E tipul care priveşte direct prin tine, când pocneşte din degete pentru a mai cere o băutură sau o servire mai rapidă, şi nu are greţuri să se plângă de servicii când tu eşti chiar lângă ea.

Parker zâmbi, dar cu o licărire aspră în priviri.

– Kay, ai vrea să vii la nunta lui Mac?

Kay clipi.

– Păi, de-abia dacă o cunosc pe fată, sau pe Carter.

– Mi-ar plăcea foarte mult dacă ai veni, dacă ai fi oaspetele meu la nunta prietenei mele.

– Ca să te ajut să îngropi cadavrul?

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta. Dar dacă da...

– O s-aduc lopata.

Kay îşi ciocni entuziastă paharul de cel al lui Parker.

– Voi două sunteţi cam înspăimântătoare, remarcă Malcolm.

La sfârşitul serii, după ce masa fusese strânsă, după desert şi cafea, Kay îi trimise acasă pe Malcolm şi pe Parker.

– O să mă ocup eu de vase când o să am chef.

– Totul a fost minunat. Cu adevărat minunat. Mulţumesc.

Kay îi aruncă lui Malcolm un zâmbet satisfăcut peste umărul lui Parker, când aceasta o sărută pe obraz.

– Fă în aşa fel încât să te mai aducă. Du-o sus şi arată-i apartamentul tău, Mal.

– Sigur. Noapte bună, mamă. Mulţumesc pentru cină.

O conduse pe Parker până la scările ce duceau spre apartamentul lui.

– Ai făcut-o să se simtă foarte bine.

– A fost reciproc.

– Îi place de tine, deşi e prudentă când alege pe cine primeşte în viaţa ei.

– Atunci, sunt flatată.

Se opri în faţa uşii lui.

– De ce ai invitat-o la nuntă?

– Cred c-o să se simtă bine. E vreo problemă?

– Nu, chiar se va simţi bine. Dar se mai petrecea ceva aici. O lovi cu degetul pe tâmplă. Mai era ceva când ai invitat-o.

– În regulă, da. Linda răneşte oamenii. Asta face ea, indiferent dacă intenţionat sau din neglijenţă. Mama ta îmi face impresia cuiva care nu se lasă rănit prea uşor, dar Linda a reuşit oricum s-o facă. Aşa că ar trebui să vină la nunta lui Mac ca invitat aşteptat cu drag, în vreme ce Linda va fi acolo doar din obligaţie, căci nu va mai fi niciodată bine-venită în casa mea.

– În felul acesta, reuşeşti să fii calculată şi bună la suflet, în acelaşi timp.

– Sunt specialistă în a face mai multe lucruri deodată.

– Fără îndoială. Îşi plimbă uşor mâna peste braţul ei. Eşti atentă pe cine primeşti în viaţa ta.
– Da.
O mai studie preţ de-o clipă.
– Nu aduc femei aici. E... ciudat, adăugă, arătând spre casă.
– Cred c-ar putea fi.
El descuie uşa.
– Intră.
Nu era plină de culoare, ca locuinţa mamei sale, dimpotrivă, era aproape spartan decorată. Şi cu un simţ al eficienţei ce atinse coarda sensibilă a lui Parker.
– Ştii că e o treabă deşteaptă? Îmi imaginam câteva camere mici, în schimb, e un fel de cameră foarte mare, cu o bucătărie pitită într-un colţ şi cu spaţiul de locuit definit prin mobilier.
Clătină din cap în faţa uriaşului televizor cu ecran plat ce domina peretele.
– Ce au bărbaţii cu mărimea televizoarelor lor?
– Ce au femeile cu pantofii.
– *Touché!*
Parker înaintă câţiva paşi, văzu prin uşa pivotantă şi glisantă dormitorul mic, amenajat şi el eficient şi minimalist, după care se întoarse.
– Îmi plac schiţele în creion. Grupul de desene în rame negre de pe perete surprindea scene de stradă minunat de detaliate.
– Da, sunt O.K.
Se apropie şi mai mult şi aruncă o privire la semnătura din colţul de jos.
– Kavanaugh.
– Tatăl meu le-a făcut.
– Sunt minunate, Malcolm. E o amintire frumoasă legată de el. Tu ştii să desenezi?
– Nu.
– Nici eu.
Se întoarse şi îi zâmbi.
– Stai! Am în portbagaj o geantă cu obiecte necesare, în caz că rămân peste noapte. Îşi deschise poşeta şi scoase cheile. Eşti drăguţ?
El luă cheile, zornăindu-le în vreme ce o studie.
– Unde ţi-e telefonul?
– În poşetă. L-am închis înainte de cină.
Se aplecă s-o sărute.
– Răspunde la telefoane, apoi închide-l din nou. Îţi aduc geanta.
Parker îşi scoase telefonul când el ieşi, dar îşi mai rezervă o clipă pentru a-i examina locuinţa.
Ordonată, eficientă, îşi spuse din nou, şi foarte sobră. Locul unui om obişnuit să meargă mai departe, şi s-o facă fără tam-tam.
Rădăcini puţin adânci, reflectă ea, spre deosebire de ale ei, care erau foarte, foarte adânci.
Nu era sigură, deloc sigură, ce anume însemna asta.
Îndepărtând acel gând, îşi îndreptă atenţia asupra telefonului şi începu să-şi croiască drum printre mesaje-text şi înregistrări ale mesageriei vocale.

capitolul 16

Malcolm ajunse la locul accidentului la mult timp după poliţişti, pompieri şi ambulanţe. Ca o concesie făcută ploii uşoare, reci, îşi trase gluga bluzei de trening, îndreptându-se spre banda galbenă şi luminile semnalizatoare de pe şosea.

Cadavrele fuseseră luate – nu se îndoia că existaseră cadavre, după ce văzu masa zdrobită şi contorsionată ce fusese cândva un BMW.

Cea de-a doua maşină fusese lovită rău, dar, probabil, putea fi salvată.

Cu puţin noroc, oricine s-ar fi aflat în acel Lexus plecase probabil pe picioare, eventual şchiopătând, sau fusese dus pe targă, încă în viaţă.

Sarcina lui era să remorcheze ce mai rămăsese.

Pe drumul lucios din cauza burniţei neîncetate, luminile maşinilor de poliţie străluceau prin ceaţa ce-şi schimba în permanenţă forma, luminând bucăţi sclipitoare de sticlă incasabilă, urme de frânare, crom îndoit şi înnegrit, sânge şi, mai oribil, un singur pantof, ce nu fusese încă luat de pe acostament. Îi schiţă în minte o imagine, una de teamă, de durere şi de pierdere copleşitoare.

Echipa de reconstituire a accidentului se apucase deja de treabă, dar îşi dădea seama şi singur.

Drumul umed, un val subţire de ceaţă, BMW-ul venind cu viteză prea mare, alunecând într-o parte, după care derapează, scapă de sub control, trece de axul drumului şi se loveşte de Lexus. E aruncat în aer, se răsuceşte, se loveşte de pământ, se răstoarnă de două, poate de trei ori.

Da, date fiind greutatea, viteza, unghiurile, probabil de trei ori.

Cineva zboară prin parbriz, probabil un pasager de pe bancheta din spate a M6-ului făcut zob, care nu purta centura de siguranţă. Dacă existase un pasager şi pe scaunul din faţă, fusese zdrobit. Nici şoferul nu avusese mai mult noroc.

Observă că echipajul de pompieri tăiase caroseria BMW-ului folosindu-se de unealta pneumatică pe post de deschizător de conserve, dar şansele să fi scos pe cineva în viaţă după acea coliziune violentă erau aproape nule.

Văzuse fotografii cu maşina la volanul căreia se aflase după accidentul suferit cu ea, iar acum imaginea îi reveni în minte pentru o clipă. Nu arătase mult mai bine decât M6. Pe de altă parte, maşinile pentru cascadorii erau concepute să suporte coliziuni şi să protejeze şoferul, când se întâmpla asta, dacă nu cumva unul dintre superiori hotăra să mai închidă ochii la câte ceva, să mai economisească vreo câţiva dolari.

Spera că pasagerii îşi pierduseră cunoştinţa sau muriseră înainte ca maşina să se izbească de pământ şi să se răstoarne.

El n-o făcuse. Şi simţise tot, durerea copleşitoare, sfâşierea şi ruperea brutală. Simţise totul înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Dacă îşi dădea voie, putea să o mai simtă şi acum, aşa că ceea ce trebuia să facă era să se reţină.

Stătu acolo, cu mâinile în buzunar, aşteptând ca poliţiştii să-i dea voie să remorcheze epavele.

În vreme ce Malcolm stătea pe marginea drumului, cu mintea năpădită de sânge şi de durere, Parker zâmbea în faţa unei camere pline cu femei, care povesteau şi râdeau, pregătindu-se să pună punct petrecerii cu daruri dedicată miresei, a cărei protagonistă era Mac.

– Ne-am descurcat bine.

Emma îşi petrecu un braţ pe după talia lui Parker.

– Ne-am descurcat foarte bine. Pare atât de fericită.

– N-am vrut s-o spun mai devreme ca să nu cobesc, dar mi-am făcut griji până în ultima clipă că Linda va afla despre petrecere şi va apărea neinvitată.

– N-ai fost singura. Avantajul în faptul că ea locuieşte la New York acum e că nu află totul, iar soţul cel nou şi bogat o ţine ocupată.

– Numai de-ar dura, se rugă Emma cu voce tare. Întreaga seară a fost excelentă – şi scutită de prezenţa Lindei. Toată lumea s-a simţit atât de bine.

– Ştiu. Uită-te la Sherry. Are încă strălucirea unei proaspete mirese, iar felul în care vorbeşte cu sora ta...

– Sarcina o prinde foarte bine pe Cecilia, nu-i aşa?

– Aşa e, şi după cum îşi ţin capetele lipite, cred că Sherry se întreabă deja cum i-ar sta ei. Cred că ar trebui s-o înlocuiesc pe Laurel la făcut fotografii. Ea...

– Nu.

– Nu văd de ce ar trebui ea...

– Parker, am discutat despre asta. Emma se întoarse. Laurel a fost aleasă prin vot, fiindcă eu mă las uşor distrasă şi sfârşesc prin a povesti cu toată lumea, iar tu... Ei bine, ţie îţi ia al naibii de mult până reuşeşti să obţii imaginea perfectă şi sfârşeşti prin a nu face aproape deloc fotografii.

– Dar acele aproape-deloc fotografii sunt foarte bune.

– Excepţionale, dar ne vom mulţumi cu mai multe şi mai puţin excepţionale.

Parker oftă învinsă. Îi *plăcea* foarte tare să facă fotografii.

– Bine. Cred că ar trebui să revenim printre invitaţi. Oamenii vor începe să plece în scurt timp. Îşi strecură telefonul din buzunar, când îl simţi vibrând. E un mesaj de la Del.

– Probabil vrea să ştie dacă el, Jack şi Carter se pot întoarce acasă.

– Nu. Zice că a fost un accident grav pe autostrada de nord, la sud de parcare. Traficul e deviat şi se înaintează greoi. Trebuie să-i anunţăm pe toţi cei care intenţionau să urmeze traseul ăla, iar ei se vor întoarce peste câteva ore.

– Sper că nu a fost nimeni rănit, răspunse Emma, apoi zâmbi când mama ei îi făcu semn din celălalt capăt al camerei. O să transmit mai departe.

Ca orice petrecere bună, se întinse dincolo de ora stabilită, incluse numeroşi rătăciţi şi le lăsă pe gazde incapabile să mai stea pe picioare, epuizate, dar fericite.

– Acum, vreau şampanie. Parker luă o sticlă şi turnă. Staţi jos, doamnă Grady.

– Cred că aşa voi face. Doamna Grady se aşeză, îşi dădu jos pantofii de petrecere şi îşi întinse picioarele. Umple-l.

Ascultătoare, Parker umplu paharele până la buză, în vreme ce Laurel tăia felii din rămăşiţele tortului cu trei etaje din cremă de unt, pe care îl acoperise cu petale de ciocolată tăiate la întâmplare.

– Sfinte Sisoe! Uitaţi-vă la cadourile astea fabuloase! Mac îndreptă o privire radioasă şi înceţoşată spre masa pentru daruri, unde Parker aranjase cu grijă cadourile, pe măsură ce Mac le deschisese. E ca şi cum aş fi câştigat un mic magazin universal, plin de gust. Am mulţumit la toată lumea?

– De nenumărate ori. Cam câtă şampanie ai băut deja, drăguţă? o întrebă Laurel.

– O grămadă, fiindcă am voie să mă pilesc puţin la propria petrecere cu daruri de dinainte de nuntă. Am organizat petrecerea de dinainte de nuntă! Luă tortul de la Laurel şi smulse una dintre petalele de ciocolată. O, mmm*!* V-am spus că îmi place la nebunie tortul meu?

– Da, scumpo. Laurel se întinse spre ea, sărutând-o pe Mac pe creştetul capului.

– Şi că mi-a plăcut la nebunie absolut totul? Sunt atât de fericită că am făcut petrecerea aici, în camerele familiei. M-am simţit acasă, ştiţi? Şi totul a arătat atât de bine. Em, florile! Sunt absolut uluită. Ai avut perfectă dreptate să optezi pentru o mulţime de mici aranjamente şi să foloseşti florile alea portocalii – cum se numesc?

– Cale şi câteva cârciumărese.

– Da, alea, cu chestiile alea violete care să scoată în evidenţă ciocolata lui Laurel, şi panglicile verzi lucioase, şi toate celelalte.

– Ai încredere în florăreasa ta. A fost foarte drăguţ din partea ta să le oferi flori mamei şi surorilor lui Carter, la plecare.

– Ei vor fi familia mea acum. Îndreptă din nou un zâmbet radios spre toată lumea. Am o familie minunată. Voi, fetelor, sunteţi cele mai bune din lume şi sunt atât de norocoasă să vă am. Pe toate, atât de norocoasă. Şi mă bucur al naibii că n-a venit maică-mea. Ups! Poate că am băut prea multă şampanie.

– Ai dreptul. Emma se mută şi se aşeză lângă Mac, mângâind-o pe braţ. E un moment fericit şi a fost o petrecere cu adevărat reuşită. Ăsta e singurul lucru la care trebuie să te gândeşti.

– Ai dreptate. Vreau doar să mă descarc de toate chestiile lacrimogene şi de toate chestiile naşpa, înainte de nuntă. Nu vreau să devin plângăcioasă şi agitată în ziua respectivă. Deci, doamnă Grady, dumneavoastră sunteţi singura mamă de care am nevoie şi aţi fost dintotdeauna lângă mine.

– Şi eu am băut o porţie zdravănă din spumantul ăsta. Nu mă face să lăcrimez. Apoi oftă. Ei bine, eşti o roşcată slăbănoagă bună de gură. Şi te-am iubit din prima zi în care ai apărut pe uşă, mergând de-a buşilea.

– Oh! Ridicându-se, Mac ţâşni în cealaltă parte, strângând-o pe doamna Grady într-o îmbrăţişare mai să-i sfărâme coastele. O.K., Laurel.

– Au!

Mac râse de reacţia lui Laurel.

– Eşti o tipă dură, când e nevoie, şi o prietenă adevărată la bine şi la greu. Când fac prostii îmi spui, dar nu-mi porţi niciodată pică.

– M-ai descris destul de bine.

Laurel râse sub îmbrăţişarea lui Mac.

– Emma. Întotdeauna o mână spre care să mă întind, un umăr pe care să mă sprijin. Reuşeşti să vezi curcubeul dincolo de orice furtună, iar asta m-a ajutat să depăşesc numeroase furtuni.

– Te aşteaptă multe alte curcubeie, scumpo.

Emma o îmbrăţişă strâns pe Mac.

– Şi Parker. Mac îşi trecu palmele peste obrajii umezi. Nu m-ai dezamăgit nici măcar o dată în viaţă. Nu ne-ai dezamăgit pe nici una dintre noi. Tu eşti cea care ne-a oferit o familie, ne-a oferit o casă, cea care ne-a deschis ochii spre ceea ce putem face, spre cine putem fi.

– Mac! Parker se ridică în picioare şi îşi puse mâinile pe obrajii înlăcrimaţi ai lui Mac. Ne-am oferit una celeilalte o familie şi o casă.

– Aşa e, dar a început cu tine. Oftând, Mac îşi petrecu braţele în jurul lui Parker, culcându-şi capul pe umărul ei. Ştiu că sunt ameţită, dar aş vrea ca toată lumea să se poată simţi atât de fericită şi de iubită, atât de *bine* cum mă simt eu în clipa asta.

– După asta, cred că cel puţin noi aşa ne simţim. Deci e un început.

Se făcu aproape miezul nopţii până când toată lumea ajunse în pat, iar resturile petrecerii fură îndepărtate. Încă plină de energie datorită succesului, înduioşată de discursul dulce, semibeat, al lui Mac, Parker rătăci prin casă, făcând o ultimă verificare.

Acasă, îşi spuse. Era căminul lor, aşa cum spusese Mac. Nu doar ceea ce fusese transmis din generaţie în generaţie – deşi asta alcătuia baza –, ci ceea ce făcuseră ei din casă. Exact aşa cum şi părinţii ei o transformaseră într-un cămin propriu, adăugându-i nuanţe, trăindu-şi vieţile.

Oamenii aveau să-l numească întotdeauna domeniul Brown, reflectă ea, dar cei care locuiau aici ştiau că era mult mai mult de-atât.

Poate că, într-o zi, avea să poată împărţi acest cămin şi să-l construiască alături de bărbatul pe care îl iubea.

Asta, ştia ea, rămânea structura de rezistenţă a tuturor viselor, ţelurilor şi ambiţiilor ei. Să iubească, să fie iubită, să împartă ceea ce avea, să construiască, pe baza acelui parteneriat, ceva puternic şi durabil.

Putea să cunoască succesul şi fără acest lucru. Putea cunoaşte mulţumirea. Dar se înţelegea prea bine ca să ştie că nu avea să se simtă niciodată împlinită, niciodată pe deplin fericită, fără acel parteneriat plin de iubire.

Credea, fără urmă de îndoială, în puterea şi forţa iubirii, a promisiunilor făcute, a angajamentelor păstrate. Nunţile erau o cale de a sărbători acel lucru, un fel de spectacol încărcat de simboluri şi tradiţii. Dar, în centrul nunţii, se aflau jurămintele, promisiunile, legătura emoţională dintre două persoane care credeau că va dura o viaţă întreagă, şi acestea erau importante.

Ajunsese să înţeleagă, şi în mare parte reuşise să accepte, că Malcolm era partenerul pe care şi-l dorea pentru acele promisiuni, pentru acea viaţă întreagă.

Cu toate acestea, reflectă ea, parteneriatul presupunea o împărtăşire a experienţelor, o profunzime a încrederii, o *cunoaştere.* Mai erau încă în el atâtea locuri şi părţi pe care le ţinea ascunse, sau chiar le închidea în faţa ei.

Cum ar fi putut să reziste acea structură fundamentală, pentru oricare dintre ei, dacă unele părţi din el rămâneau încuiate?

Neliniştită, îşi aranjă o pernă pe canapea. Poate că cerea, poate că se aştepta la prea mult, prea repede, dar Malcolm nu era singurul care voia să ştie cum funcţionau lucrurile şi de ce.

Surprinse lumina farurilor pe sticla ferestrei şi se încruntă. Apropiindu-se, recunoscu maşina lui Malcolm şi, încântată – de parcă l-ar fi conjurat să apară –, se duse să deschidă uşa din faţă.

– E târziu, spuse el, păşind pe portic şi trecându-şi degetele prin părul umezit de ploaie.

– E în regulă. Intră. E frig şi umed afară.

– Am văzut nişte lumini aprinse, aşa că m-am gândit că s-ar putea să fii trează.

– Te-ai gândit bine. „Ceva s-a întâmplat“, îşi dădu ea seama, studiindu-i chipul şi detectând tensiunea din el. Tocmai am terminat de strâns.

– Aşa. Aşa. Cum a decurs? Treaba aia?

– A fost grozav. El nu făcu nici un gest s-o atingă, s-o sărute. Ea se întinse, îl sărută, în semn de salut, dar şi pentru a-l consola. De la început până la sfârşit.

– Bun.

Se plimbă prin hol, vizibil agitat. „Spune-mi ce s-a întâmplat“, îşi spuse. Aproape că putea vedea bariera dintre ei şi detesta s-o forţeze.

– Malcolm...

– Ai o bere?

– Sigur. „Lasă-i puţin timp“, îşi spuse, conducându-l spre bucătărie. Cred că ai avut o noapte lungă. Ai reuşit să termini de făcut tot ceea ce voiai?

– Nu. Am avansat puţin, dar a intervenit altceva.

Ea scoase o bere şi dădu să ia un pahar.

– E bine din sticlă.

Îi dădu jos capacul, dar nu bău.

Cum de nu ştia cum să se poarte în situaţia asta – cu el –, se întrebă, când ea ştia întotdeauna?

– Vrei să mănânci ceva? Avem mâncare rămasă de la petrecere sau ce-a gătit doamna Grady...

– Nu. Sunt în regulă.

„Ba nu“, îşi spuse, urmărindu-l rătăcind prin bucătărie, nu era.

„De-ajuns“, hotărî. Era pur şi simplu de-ajuns.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Am avut de făcut unele lucruri. După ce le-am făcut, n-am avut chef să merg acasă, aşa că am riscat să văd dacă mai eşti trează. Erai. Ridică berea acum, dar, după o singură înghiţitură, o puse jos. Dacă tot eşti, poate reuşesc să te conving să ne băgăm în pat.

Frustrarea şi dezamăgirea se amestecară neplăcut cu resentimentul.

– Dacă aş crede că ai trecut pe-aici pentru bere şi sex, m-aş putea lăsa convinsă. Dar fiindcă nu cred, nu, nu poţi să mă bagi în pat.

– Merita să încerc. Mă duc.

Acum, la toate aceste sentimente, se adăugă şi furia. Ochii îi fulgerară când Malcolm dădu să iasă.

– Crezi că poţi să vii aici, să baţi la uşă, apoi să te întorci şi să pleci, dacă nu obţii ceea ce vrei în condiţiile stabilite de tine?

Chipul lui rămase calm – neutru, îşi spuse –, iar ea îşi imagină că afişa aceeaşi expresie şi când juca poker.

– Nu-mi amintesc să fi stabilit nici un fel de condiţii. Am o dispoziţie aiurea, aşa că mă duc acasă. Apucăm amândoi să dormim câteva ore.

– O, da, asta chiar va fi posibil acum, că m-ai enervat şi m-ai supărat.

El se opri şi îşi trecu o mână prin păr.

– Îmi pare rău. Nu asta intenţionam. Ar fi trebuit să merg acasă de la bun început.

– Poate că aşa ar fi trebuit să faci, din moment ce tu pari să trăieşti cu impresia că relaţia noastră nu trebuie să presupună nici un fel de confidenţe din partea ta sau expresii ale unor sentimente adevărate.

Tonul neutru se schimbă, cu viteza luminii, într-unul de enervare.

– Astea-s rahaturi.

– Nu-mi spune mie ce sunt rahaturile, când am unul chiar în faţa ochilor. Ştii unde e ieşirea, adăugă, dând să treacă pe lângă el.

Când o apucă de braţ, răceala ei de gheaţă îi arse degetele.

– Ascultă, e o noapte nasoală, atâta tot. O noapte nasoală, o dispoziţie de rahat. Nu ar fi trebuit să le aduc aici.

– Ai perfectă dreptate. Îi împinse mâna la o parte. Ia-le acasă cu tine.

Trecu ţeapănă pe lângă el şi vărsă berea în chiuvetă.

Când aruncă o privire în urmă, era singură. Simţi împunsătura chiar sub inimă.

– Ei bine, bombăni şi clăti cu atenţie sticla. Bun atunci. În regulă. Asta n-o să mă ajute.

Îşi închipui că lovea sticla de perete, auzind-o cum se sparge. Dar, recunoscu, nici asta nu ar fi ajutat-o, aşa că o duse la coşul pentru reciclat.

Stingând luminile şi verificând zăvoarele, se întoarse în casă şi urcă la etaj, în aripa ei.

În dormitor, se dezbrăcă, îşi puse pantofii deoparte, aşeză hainele în coşurile potrivite, înainte de a se strecura în cea mai veche pijama a ei, care o făcea să se simtă cel mai bine.

Îşi îndeplini rutina de dinainte de culcare, pas cu pas.

Apoi rămase întinsă, nefericită şi trează toată noaptea.

– Nu ne-am certat. Parker ajunsese la cel de-al treilea kilometru pe banda de alergare. Ceea ce avem e un impas.

– Mie îmi aduce a ceartă, spuse Laurel.

– O ceartă e atunci când discuţi în contradictoriu sau strigi, sau spui lucruri nelalocul lor. Asta nu a fost o ceartă.

– El a plecat. Tu eşti supărată. Şi astea sunt elemente dintr-o ceartă.

– Bine, fie cum doreşti, izbucni Parker. Ne-am certat până am ajuns la un impas.

– A fost o prostie din partea lui.

– În sfârşit, suntem perfect de-acord.

– A fost o prostie din partea lui, continuă Laurel, să vină aici în miez de noapte, când îl tulbura ceva, dacă nu intenţiona să-ţi spună *ce anume* îl tulbura. Şi a fost o prostie şi mai mare să plece, când i-ai spus să plece, fiindcă oricine te cunoaşte înţelege că tu te aşteptai să se certe cu tine până îi înfrângeai rezistenţa şi îţi spunea ce anume îl chinuie.

Dând din cap, Parker luă sticla de apă şi pufăi.

– Pe de altă parte, nu te cunoaşte de atâta timp cum te cunosc eu, deci e posibil ca atunci când i-ai spus să plece acasă, el să fi interpretat asta la propriu.

Un nod umed de lacrimi i se ridică în mijlocul pieptului. Parker se forţă să treacă de ele, aşa cum se forţă şi să mai termine un kilometru.

– Nu pot să fiu cu cineva care nu vrea să vorbească cu mine, care nu poate forma o legătură intimă cu mine altfel decât la nivel fizic.

– Nu, nu poţi. Dar intimitatea, cea autentică, e mai dificilă pentru unii decât pentru alţii. Nu îi iau apărarea, adăugă Laurel. Fac o evaluare şi o extrapolare. Preiau rolul tău, fiindcă tu eşti prea supărată să o faci.

– Atunci, probabil că sunt enervantă. Îmi pare rău, spuse imediat, şi coborî de pe aparat. Îmi pare rău, nu am dormit deloc şi sunt într-o dispoziţie răutăcioasă.

– E în regulă. Uneori eşti enervantă.

Cu o jumătate de hohot plin de tristeţe, Parker luă un prosop.

– Da, sunt. În momentul de faţă, mă enervez chiar şi pe mine. Îngropându-şi faţa în prosop, se frecă energic. Apoi continuă să-l ţină acolo, când Laurel veni s-o îmbrăţişeze.

– Nu vreau să plâng, fiindcă e stupid să plâng pentru asta. Prefer să fiu enervantă decât stupidă.

– Nu eşti nici una, nici alta, şi ştii că ţi-aş spune, dacă ai fi.

– Mă pot baza pe tine, spuse Parker şi, inspirând adânc ca să se liniştească, lăsă jos prosopul.

– Eşti furioasă, frustrată, tristă şi foarte obosită. Aşa că ia-ţi câteva ore, odihneşte-te. Mă pot ocupa eu de orice apare. Dacă nu pot, o să apelez la Emma şi la Mac.

– Poate o să-mi iau o oră. Să ies, să fac o plimbare, să-mi limpezesc gândurile.

– Orice te-ar ajuta. Dă-mi telefonul.

– Da, dar....

– Vorbesc serios, Parker, dă-mi telefonul. Strângând din ochi, Laurel întinse un deget şi îl strânse cârlig. Altfel, voi fi nevoită să presupun că Malcolm nu e singurul cu probleme de încredere.

– Nu-i drept, bombăni Parker, dar îşi desprinse telefonul de la talie.

Nu se mai obosi să se schimbe, îşi puse doar o bluză cu glugă şi îi închise fermoarul. Aerul crud şi răcoros, atât de proaspăt după ploaia din seara precedentă, era plăcut. Copacii dezgoliţi îşi înălţau braţele negre spre un cer atât de albastru şi de luminos, încât regretă că nu-şi luase ochelarii de soare. Iarba, întărită de bruma nopţii, îi scârţâia sub picioare.

Toamna, îşi spuse, cu toate culorile, cu strălucirea şi cu aerul cu note de fum, aproape că se sfârşise, iar iarna se apropia tiptil să-i ia locul.

Mai era doar o lună până la nunta lui Mac. Mai erau încă atât de multe de făcut, atât de multe detalii, atât de multe de realizat. Era, probabil, foarte bine că ea şi Malcolm făcuseră acest pas, îndepărtându-se unul de celălalt. Trebuia să se concentreze pe cele mai importante nunţi pe care le organizase vreodată Vows.

Doar Dumnezeu ştia că mai erau destule aspecte de rezolvat, legate de toate celelalte evenimente, iar asta fără a lua în calcul nunta extravagantă a tinerei Seaman, care le solicita constant atenţia.

Încă mai erau nenumărate aranjamente şi planuri de finalizat pentru nunta Emmei şi pentru cea a lui Laurel.

Mai era şi proiectul cu cartea. Cu modificările şi completările pe care le făcuseră partenerele ei, era definitivată şi gata să fie trimisă agentului.

De fapt, adevărul era că nu avea timp pentru o relaţie.

La un moment dat, mai încolo, poate. Dar nu acum. Şi, fără îndoială, avea să-şi dorească şi să ceară un parteneriat deplin, o adevărată comunicare între cele două minţi, încredere absolută.

Aşa cum avuseseră părinţii ei.

Nu putea – nu avea să-şi permită – să se îndrăgostească de un bărbat care să nu-şi dorească acelaşi lucru. Oricât de tare ar fi suferit acum înţelegând acest lucru, acceptându-l, avea să sufere şi mai mult mai târziu, dacă îl nega.

– Bună, Parker.

Tresări, întreruptă în reflecţiile ei, şi ridică privirea spre Carter când acesta coti spre ea, cu o geantă-diplomat în mână.

– Carter, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Pleci la serviciu?

– Da. E totul în regulă?

– Sigur. Atâta că... Ar fi bine să intru, să mă apuc de treabă.

Carter o luă de mână.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Serios. Nu am prea dormit azi-noapte, aşa că... Făcea exact ceea ce făcuse Malcolm. Se închidea în muţenie, în ea.

– Cred că eu şi Malcolm am terminat-o azi-noapte.

– Mi-ar părea rău să fie aşa. Poţi să-mi spui de ce?

– Cred că nu avem destule în comun sau nu avem aceeaşi perspectivă asupra lucrurilor. Sau nu vrem aceleaşi lucruri.

Nodul acela de lacrimi încercă să se facă simţit din nou.

– Carter, nu prea sunt sigură. Nu-l înţeleg.

– Vrei să-l înţelegi?

– Întotdeauna vreau să înţeleg, şi cred că de-asta nu va funcţiona relaţia noastră.

El îşi lăsă geanta acolo unde se aflau, apoi îşi petrecu un braţ pe după umărul ei şi porni la plimbare.

– Trebuie să mergi la muncă.

– Am ceva timp. Când eu şi Mac aveam probleme, când simţeam că n-o înţeleg, tu m-ai ajutat. Mi-ai explicat câte ceva despre ea, lucruri de care aveam nevoie. Poate reuşesc să fac acelaşi lucru pentru tine.

– Nu-şi deschide sufletul în faţa mea, Carter. Sunt atâtea uşi încuiate. De câte ori îl întreb despre lucrurile dificile – iar lucrurile dificile contribuie la formarea celor care suntem în prezent –, îmi spune că nu e mare scofală, că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, sau doar schimbă subiectul.

– Nu vorbeşte prea mult despre el. Cred că ai dreptate în privinţa uşilor încuiate. Şi cred că există unii oameni care le încuie, ca să poată deschide alte uşi. Ei cred că nu vor putea intra pe aceste uşi, dacă nu lasă în urmă definitiv ceea ce s-a întâmplat în trecut.

– Înţeleg asta, chiar înţeleg. Până la un punct. Dar cum poţi să fii cu cineva, să speri că ai putea rămâne cu acel cineva, dacă el nu e dispus să-ţi arate ce a închis în spatele acelor uşi, dacă nu-şi împărtăşeşte problemele şi momentele dificile? Dacă nu te lasă să-l ajuţi.

– Din puţinul pe care mi l-a spus, şi mai mult din ceea ce mi-a povestit mama lui, a încasat nişte chestii destul de nasoale în copilărie. Din punct de vedere emoţional, atunci când şi-a pierdut tatăl, din punct de vedere fizic, din partea unchiului şi a mătuşii sale. Nu poţi să fii profesor fără a avea de-a face cu unii copii care au trecut prin aşa ceva sau care încă mai trec. De multe ori, încrederea se construieşte în timp, şi e mult de muncă.

– Deci ar trebui să-i las mai mult timp, să am răbdare şi să muncesc mai din greu.

– O parte din toate astea depind de tine. O mângâie pe braţ din mers. În ceea ce-l priveşte, trebuie să-ţi spun că e nebun după tine şi încă nu prea şi-a dat seama cum să facă faţă situaţiei. Tu vrei, ai nevoie şi meriţi să vezi tabloul complet, iar el crede că ar trebui să îl priveşti aşa cum e acum, că asta ar trebui să-ţi ajungă.

– E o analiză pertinentă. Oftă şi, recunoscătoare, se sprijini puţin pe el. Nu ştiu dacă mă face să vreau să merg mai departe sau să mă retrag, dar e o analiză pertinentă.

– Pun pariu că nici el n-a dormit prea mult azi-noapte.

– Sper că nu. O ajuta să zâmbească şi, întorcându-se spre el, îl îmbrăţişă. Mulţumesc, Carter. Indiferent de ce urmează, m-ai ajutat.

Se îndepărtă.

– Du-te la şcoală.

– Poate ţi-ar prinde bine un pui de somn.

– Carter, tu cu cine vorbeşti?

– Trebuia să încerc. O sărută pe obraz şi porni din nou spre maşina lui. Aproape că se împiedică de propriul diplomat înainte să-şi amintească de el.

– Mac, murmură Parker întorcându-se să intre în casă. Eşti atât de norocoasă.

Se opri o clipă, doar ca să examineze casa, cu albastrul palid profilându-se pe fundalul cerului luminos. Toate acele contururi minunate, îşi spuse, tuşele plăcute desenate de decoraţiuni, strălucirea ferestrelor. Ca într-o nuntă, decise ea, acestea erau detalii. În esenţă, era mai mult decât o casă, mai mult chiar decât un cămin, acesta fiind şi motivul pentru care era vitală pentru ea. Era un simbol; era o afirmaţie. Se ridica neschimbată, străbătând generaţiile, o mărturie a numelui ei, a familiei sale. Faptul că rezistase arăta că ea avea abilitatea înnăscută de a construi

ceva menit să dureze.

Cum ar fi putut să construiască alături de Malcolm, dacă nu îi înţelegea fundaţia?

Intră prin bucătărie. Cafea, îşi spuse, şi un mic dejun decent, care să-i ofere o doză de energie. Poate că răspunsurile aveau să apară, într-un fel sau altul, după ce reuşea să reintre în rutină.

Dar, când intră în bucătărie, doamna Grady era aşezată lângă blatul de lucru, cu ochii plânşi.

– Ce e, ce s-a întâmplat?

Uitând de propriile probleme, Parker înconjură în grabă blatul.

– A avut loc un accident oribil azi-noapte. Un accident de maşină.

– Ştiu. Del zicea ceva despre asta. O, Doamne! A murit cineva? Cineva pe care îl cunoşteaţi?

– Mai rău chiar. Erau trei fete – adolescente. Fuseseră patru, dar tocmai o lăsaseră pe una dintre ele acasă. Au murit toate, toate trei.

– O, nu. O, Doamne!

– O cunosc pe mama uneia dintre ele, de la clubul de lectură din care fac parte.

– Doamnă G., doamnă Grady! Parker îşi petrecu braţele în jurul ei, legănând-o. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

– În cealaltă maşină erau doi oameni. Unul e stabil acum, se spune, celălalt e încă în stare critică.

– O să vă fac nişte ceai. Îi dădu părul la o parte de pe faţă. Întindeţi-vă puţin şi o să vi-l aduc. O să stau cu dumneavoastră.

– Nu, sunt bine. Noi ştim, tu şi cu mine, cum moartea – neaşteptată şi crudă, ca în cazul acesta – te devastează.

– Da.

Parker îi strânse mâna, apoi se îndepărtă să facă ceaiul.

– Dana, femeia pe care o cunosc de la clubul de lectură, nu mi-a plăcut niciodată. Doamna Grady scoase un şerveţel din buzunarul şorţului de bucătărie şi îşi tamponă ochii şi obrajii. Genul de persoană dezagreabilă, care le ştie pe toate. Acum mă gândesc că şi-a pierdut un copil, şi nimic din toate astea nu mai contează. Cineva a făcut fotografii cu epava oribilă a maşinii, şi au apărut la ştirile locale. Sper să nu le vadă, sper să nu fie niciodată nevoită să le vadă, sper că au tractat-o şi au încuiat-o undeva, înainte s-o fi văzut ea.

– Vreau să... „Au tractat-o“, îşi spuse Parker.

Malcolm.

Strânse puternic ochii şi inspiră. Trebuia să înceapă cu începutul.

– Vreau să vă beţi ceaiul până vă pregătesc ceva la micul dejun.

– Fată dragă! Doamna Grady îşi suflă nasul, aproape că reuşi să zâmbească. Draga de tine, nu ştii să găteşti nimica!

– Pot să fac o omletă şi să prăjesc pâine. Aşează ceaiul în faţa doamnei Grady. Şi, dacă nu aveţi încredere în mine, am s-o rog pe Laurel să le facă, dar veţi lua un mic dejun şi puţin ceai. După care o vom lua pe Hilly Babcock, fiindcă veţi avea nevoie de prietena dumneavoastră cea mai bună.

– Faci pe şefa.

– Aşa e.

O prinse pe Parker de mână, şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Am stat aici deplângând soarta acelor copii morţi şi a familiilor lor, suferind chiar şi pentru copila pe care soarta a cruţat-o, iar o parte din mine îi mulţumea lui Dumnezeu, nu putea să nu-i mulţumească lui Dumnezeu pentru că eu încă îi mai am pe-ai mei.

– Aveţi dreptul să fiţi recunoscătoare pentru asta. Toţi avem. Asta nu ştirbeşte cu nimic din durerea şi compasiunea faţă de pierderea suferită.

Îşi petrecu din nou braţele în jurul doamnei Grady fiindcă îşi amintea, îşi amintea prea bine, momentul când îşi pierduse părinţii. Felul în care lumea, pur şi simplu, se prăbuşise, şi aerul devenise irespirabil. Când nu mai exista nimic în afară de durerea oribilă, sfâşietoare.

– Beţi-vă ceaiul. Parker o mai strânse o dată de mână, tare. Le chem pe Laurel, pe Emma şi pe Mac şi ne vom face timp să fim recunoscătoare şi să ne pară rău.

O sărută pe obraz pe doamna Grady.

– Dar fac eu micul dejun.

Ele patru făcură cu rândul să o urmărească pe doamna Grady, încercând să fie cât mai discrete. Cum toate aveau de jonglat cu întâlniri şi o repetiţie în seara aceea, plus un weekend cu evenimente înşirate unul după altul. Parker abia dacă avu timp să se gândească.

Dar îşi impuse să caute ştirea pe internet.

„Asta era“, îşi spuse, gâtuită în faţa fotografiei, „asta era ceea ce văzuse Malcolm cu o seară înainte. Cât de oribil trebuie să fi fost să vezi aşa ceva în realitate?“

Asta determinase acea expresie din ochii lui, acel ton din vocea lui.

Venise la ea, îşi spuse. Închis în sine, da, dar venise la ea.

Deci avea să meargă la el cât de repede putea.

capitolul 17

Malcolm goli conductele de frână mai lungi ale maşinii de teren pe care clientul ceruse s-o înalţe. Presupunea că puştiul îşi dorea modificarea mai mult de dragul aspectului şi ca să atragă invidia colegilor, decât pentru curse serioase off-road.

Oricare ar fi fost motivul, Malcolm îşi spuse că plătea la fel.

Lucrând metodic, cu muzica favorită răsunându-i din iPodul aşezat în suportul lui, pe o masă de lucru, înlocui amortizoarele din faţă şi arcurile elicoidale cu echivalentele lor mai înalte. Ceea ce voia clientul presupunea şi modificarea braţelor oscilante şi a barelor Panhard, şi prelungirea conductelor de frână.

Puştiul avea să sfârşească prin a avea modificări legale – la limită.

Nu era o treabă urgentă, nimic care să-i impună să lucreze după ora închiderii. Dar nu era urgent nici schimbul de ulei pe care intenţiona să-l facă după aceea, în loc să-i încredinţeze această sarcină simplă lui Glen.

Avea mult de lucru, recunoscu, în vreme ce trupa Killers răcnea din iPod. Ei bine, voia să se menţină ocupat.

Timpul pe care îl petrecuse ridicând maşina puştiului, făcând un schimb de ulei, apoi o reparaţie la frâne era timp pe care nu putea să şi-l petreacă gândindu-se.

În cea mai mare parte.

Simplul fapt de a se gândi la ce era dat peste cap în lume şi în viaţa lui, în acel moment, nu avea să rezolve problemele. Lumea avea să meargă în continuare anapoda, indiferent cât de mult şi de intens s-ar fi gândit la asta.

Cât despre viaţa lui? Poate că se impunea o pauză şi puţin spaţiu. Povestea cu Parker devenise destul de intensă şi, poate, o idee prea sufocantă – iar asta era din cauza lui, fără îndoială.

Insistase, o vânase, pusese la cale întregul curs. Cumva, el – ea – ei, nu era absolut sigur, navigaseră pe acel curs mult mai rapid şi avansând mult mai mult decât se aşteptase.

Ajunseseră să-şi petreacă împreună aproape fiecare clipă liberă, şi numeroase momente care nu erau tocmai libere. Apoi, *boom*, se trezea că se gândeşte deja la următoarea săptămână cu ea şi la următoarele luni – şi, O.K., chiar şi mai departe de-atât. Pur şi simplu, nu era ceea ce se aşteptase el.

În plus, înainte să-şi dea seama ce se petrece, o dusese să ia cina acasă la mama lui, îi ceruse să-şi petreacă noaptea în patul lui.

Aceste evenimente erau, ambele, fără precedent în viaţa lui. Nu că ar fi avut reguli bătute în cuie în privinţa asta. Mai degrabă era vorba despre o evitare prudentă, menită să menţină lucrurile la un nivel confortabil.

Pe de altă parte, Parker nu era confortabilă, îşi spuse în timp ce instala un scut de protecţie la baia de ulei. Ştiuse asta de la bun început.

Era complicată, şi nici pe departe atât de previzibilă pe cât părea din exterior. Îşi dorise să afle cum funcţionează, nu putea nega asta, şi cu cât examinase mai mult piesele, cu atât se lăsase captivat mai tare.

Cunoştea acele piese acum şi modul în care funcţionau. Era o femeie care acorda atenţie detaliilor, oarecum – la naiba, extrem de – analitică şi concentrată pe obiective. La asta se adăuga un talent şi o nevoie de a aranja acele detalii într-un pachet perfect şi de a le lega cu fundiţă.

Dacă personalitatea ei s-ar fi rezumat doar la atât, adăugându-se doar banii şi genealogia, probabil că n-ar fi fost decât o nesuferită frumoasă. Dar, în adâncul sufletului, purta o nevoie profundă de familie, de stabilitate, de cămin – şi doar Dumnezeu ştia că înţelegea asta – şi de recunoştinţă pentru ceea ce îi fusese oferit. Era de o loialitate neclintită, generoasă şi, fiindcă fusese programată să fie productivă şi utilă, avea o etică a muncii absolut teribilă.

Era complicată şi reală şi, la fel ca imaginea pe care o păstrase despre mama ei stând pe marginea drumului într-o încântătoare rochie de primăvară, credea că ea definea frumuseţea. Pe dinăuntru şi pe dinafară.

Aşa că la fel sfârşise prin a-şi încălca acele aşa-zise reguli şi, cu cât afla mai multe despre ea, cu atât devenea mai captivat, cu atât descoperea că era exact ceea ce îşi dorea el.

Ştia să facă faţă dorinţelor. Îşi dorise multe lucruri. Pe unele le obţinuse, pe altele, nu. Şi considerase întotdeauna că lucrurile se echilibrau, în final. Dar îşi dăduse seama, cu o noapte în urmă, când apelase la ea fiindcă se simţise tensionat, neliniştit şi, pur şi simplu, al naibii de trist, că acea dorinţă se contopise cu nevoia.

Simţise nevoia să fie cu ea, doar *să fie* acolo, cu ea, în spaţiul acela ordonat pe care îl crea ea, unde, cumva, totul avea, pur şi simplu, logică.

Să aibă nevoie de ceva – de cineva – era echivalentul unei sărituri de pe o clădire, fără centură de siguranţă. Învăţase, şi nu fusese plăcut, că îi era mai bine dacă avea singur grijă de el, ocupându-se de el însuşi şi de ceea ce era al lui. Şi cu asta, basta.

Atâta că începuse să se gândească la ea ca fiind *a lui*. Îi împărtăşise deja câte ceva din lucrurile pe care nu le spusese niciodată nimănui altcuiva şi la care nu prea avea rost să se gândească, credea el.

Deci...

Era mai bine că o enervase, hotărî el. Mai bine că-l dăduse afară. Aveau să respire amândoi puţin, să se calmeze. Să reevalueze.

Verifică modificările, plimbându-se de la partea din faţă a maşinii la spatele ei.

Şi, suprapunându-se cu muzica celor de la Foo Fighters, auzi sunetul distinctiv al unor tocuri pe beton.

Îi fu suficient să-şi plece capul şi o văzu acolo, purtând unul dintre costumele ei sexy de afaceri, cu faţa aceea uluitoare descoperită, cu o poşetă cât un Buick pe umăr.

– Uşa nu era încuiată.

– Nu.

Îşi scoase cârpa din buzunarul de la spatele pantalonilor pentru a-şi şterge mâinile.

„N-ar trebui să fie aici“, îşi spuse Parker. Locul mirosea a ulei, a motoare şi a transpiraţie. La fel şi el, îşi imagina.

– Credeam că ai o treabă în seara asta.

– Am avut. S-a terminat. Îi aruncă privirea aceea rece. Dar noi nu am terminat, aşa că vrei, te rog, să dai muzica aia mai încet?

– Trebuie să montez roţile şi anvelopele pe chestia asta.

– Bine. Am să aştept.

Aşa avea să facă, concluzionă el. Se pricepea la asta.

Se gândi aşadar că băieţii de la Foo Fighters aveau să fie nevoiţi să înveţe să zboare fără el. Puse jos sculele, închise iPodul, apoi deschise lada frigorifică pe care o aşezase pe masă, lângă el. Scoase una dintre cele două beri pe care le avea pregătite.

– Vrei una?

– Nu.

El o deschise şi bău cu sete, privind-o.

– Te preocupă ceva, Picioare?

– Chiar mai multe lucruri, de fapt. Am aflat despre accident, de cele trei fete. De ce nu mi-ai spus nimic azi-noapte?

– Nu voiam să vorbesc despre asta. Imaginea – sticlă spartă, sânge, metalul înnegrit pe şoseaua lucind de la ploaie – îi reveni în minte. Nici acum nu vreau.

– Preferi să te laşi măcinat de gânduri negre.

– Nu mă macină.

– Cred, chiar cred, că asta e prima minciună pe care mi-ai spus-o.

Îl înfuria, iraţional, faptul că avea dreptate.

– Ştiu ce se întâmplă în mintea mea, Parker, iar dacă vorbesc despre asta, lucrurile nu se vor schimba. Fetele alea nu vor fi mai puţin moarte, nici cei doi, din cealaltă maşină, nu vor fi scutiţi de un întreg univers nenorocit de suferinţă. Viaţa merge mai departe, până când se încheie.

Fervoarea ce emana din el nu-i tulbură cu nimic calmul lui Parker.

– Dacă aş crede cu adevărat că eşti atât de fatalist şi de împietrit, mi-ar părea rău pentru tine, dar nu cred. Ai venit la mine azi-noapte fiindcă erai tulburat, dar nu ai putut sau nu ai vrut să-mi spui de ce. Poate că te-a ajutat să te enervezi pe mine, poate ai reuşit să înlocuieşti tulburarea cu furie, dar eu nu merit asta, Malcolm, şi nici tu.

Mai trece-o şi pe asta la capitolul „Are dreptate“. Scorul, Brown: 2 – Kavanaugh: 0; gândul acesta reuşi doar să-l irite.

– Nu ar fi trebuit să vin pe-acolo azi-noapte, când aveam o dispoziţie nasoală. Vrei scuze? Îmi pare rău.

– Nu mă cunoşti deloc, Malcolm?

– Doamne!

Rosti asta în barbă şi mai luă o gură din berea de care nu prea mai avea poftă.

– Şi nu adopta atitudinea asta *masculină,* de indiferenţă, cu mine.

– *Sunt* bărbat, îi aruncă el, fericit că îndepărtase cu forţa un strat din calmul acela, dorindu-şi să îndepărteze şi mai multe. Am o atitudine masculină.

– Atunci, poţi să-ţi bagi asta în atitudinea ta. Dacă sunt cu tine, atunci sunt cu tine şi când faci tumbe şi acrobaţii, şi sunt cu tine şi când ai o dispoziţie nasoală.

– A, da? Simţi că ceva îl sufocă, răsucindu-i-se în gât, în stomac. Aseară n-ai reuşit să demonstrezi asta.

– Nu mi-ai dat...

– De ce nu înţelegi odată că nu vreau să vorbesc despre asta? Şi cum naiba a ajuns această poveste să fie interpretată ca având legătură cu noi doi? Trei copii au murit şi, dacă au avut noroc, au murit repede, dar, oricum, nu suficient de repede. Cinci, zece secunde în care îţi dai seama ce urmează sunt o veşnicie. Asta şi faptul că nu vor mai ajunge niciodată să crească, nu vor mai avea o a doua şansă să spună: „Hai să procedez altfel, de data asta“ sunt un preţ al dracului de mare, plătit de o fată care abia avea permisul de un an şi de două dintre prietenele ei, doar pentru că au făcut o prostie.

Parker nu tresări când sticla pe care o ţinea se izbi de perete, dar lăsă să-i scape un sunet la graniţa dintre râs şi un oftat de simpatie.

– Aproape că am făcut acelaşi lucru azi-noapte, după ce ai plecat. Apoi, m-am întrebat la ce m-ar ajuta şi mi-am zis că aş avea doar de strâns după. Te-a ajutat? se întrebă.

– Doamne, mare figură eşti! Nu pentru toate problemele există un răspuns clar şi practic. Nu întotdeauna lucrurile decurg perfect rezonabil. Dacă ar fi aşa, nu am avea trei fete moarte doar fiindcă mergeau cu viteză prea mare şi scriau mesaje prietenilor.

Inima îi tresări de durere în faţa absurdităţii pierderii.

– Asta s-a întâmplat? De unde ştii?

– Cunosc anumiţi oameni. „La naiba“, îşi spuse, înfigându-şi mâna în păr, încercând să ţină în frâu furia care îl năucise. Ascultă, asta nu trebuie dat la iveală până nu se finalizează ancheta.

– N-am să spun nimic. Doamna Grady o cunoaşte pe mama fetei care era la volan şi a afectat-o destul de tare. Poate faptul că am ascultat-o, i-am făcut ceai şi am ţinut-o de mână nu a ajutat-o prea mult. Poate nu a fost un răspuns clar şi practic şi poate că nu a decurs perfect rezonabil, dar trebuia să fac ceva. Când cineva la care ţin suferă, e tulburat sau doar trist, trebuie să fac ceva.

– Indiferent dacă ei vor sau nu.

– Da, cred că da. În mintea mea, când oferi o mână de ajutor, când oamenii se ajută unii pe alţii, lucrul ăsta nu schimbă faptul că ceea ce li s-a întâmplat acelor fete e o tragedie, nici nu ştirbeşte din compasiunea nimănui pentru ele şi familiile lor, dar am înţeles. Nu vrei să te ascult. Nu vrei să te ţin de mână. Deci, dacă eu simt nevoia să fac acele lucruri e problema mea, nu a ta.

Inspiră adânc, iar el simţi cât era de nesigură pe ea. Asta, mai mult decât orice îi spusese sau făcuse până atunci, îl atinse.

– Tu spargi sticla de perete, apoi strângi cioburile şi le arunci. Ăsta e răspunsul tău practic, Malcolm.

– Uneori, o sticlă spartă e doar o sticlă spartă. Ascultă, trebuie să pun roţile înapoi pe jeepul ăsta.

Pe chipul ei nu se citi furie, deşi asta urmărise. Citi suferinţă. Era acea respiraţie unică, nesigură.

Parker dădu din cap o dată.

– Spor la treabă.

Pentru o clipă, exact când ea se întoarse să plece, Malcolm îşi dori să mai fi avut sticla de bere în mână. Doar ca s-o poată sparge din nou.

– Am crezut că sunt mort.

Ea se opri şi se întoarse. Aşteptă.

– Când a luat-o razna, când mi-am dat seama că avea să se termine prost, am crezut că o să mă pot salva, dar toată treaba era făcută varză. O problemă tehnică, o greşeală de calcul şi câteva reduceri de buget ce nu ne fuse- seră transmise şi nouă, celor direct vizaţi. Mai mulţi oameni din lanţul ierarhic au luat o decizie greşită, nici nu contează de ce anume. Motivul a fost cel pentru care am ajuns, într-un final, posesor al unui cec consistent şi generos.

– Motivul a fost cel din cauza căruia ai fost rănit.

– Pune-o pe seama unui şir de greşeli. El asta făcuse. Asta fusese nevoit să facă pentru a putea merge mai departe. În fine, am avut reacţia aceea iniţială – treaba a luat-o razna; apoi următoarea – mă descurc. Apoi... apoi următoarea a fost când mi-am dat seama că nu puteam să mă descurc şi am crezut că o să mor. Se scurg doar câteva secunde de la o reacţie la alta, dar totul încetineşte. Se aud zgomote – chestii ce plesnesc şi trosnesc –, iar în afara tunelului în care te afli totul e în ceaţă. Dar înăuntru, totul încetineşte, aşa că acele câteva secunde sunt nesfârşite. Şi e al naibii de înspăimântător. Iar asta e înainte de durere.

Fu nevoit să inspire adânc, să se calmeze puţin. Cât făcu asta, ea se duse la masa de lucru şi scoase sticla de apă pe care o aruncase lângă bere. O deschise şi, fixându-l cu privirea, i-o întinse.

„Iisuse, îşi spuse. Iisuse, *chiar* era o figură! O figură extraordinară.“

– O.K. Îşi drese vocea. După durere îţi dai seama că nu eşti mort. Îţi doreşti doar să fii. Pe dinăuntru urli, iar sunetul ăla e prea puţin uman. Nici

măcar nu poţi să urli cu voce tare când te îneci cu propriul sânge. Când nu poţi respira, fiindcă plămânii tăi au început să intre în stop. E mai mult decât poţi suporta, în acele secunde, prizonier al durerii, aşteptând să mori. Aşteptând să mori ca să se termine totul. La ce te ajută să ştii toate amănuntele astea? o întrebă.

– Face parte din tine. Nu suntem oameni fără conţinut, Malcolm. Ceea ce am făcut, experienţele cărora le-am supravieţuit, toate intră în alcătuirea noastră. Ceea ce li s-a întâmplat acelor fete, reacţia ta...

– Nu ştiu de ce m-a afectat atât de tare. Poate fiindcă fusese o zi lungă, poate fiindcă trecusem printr-o experienţă asemănătoare. Nu-mi amintesc detalii despre accidentul meu de fiecare dată când am de-a face cu o maşină făcută zob. În nici un caz.

– Cum e?

– S-a terminat, altfel nu aş sta aici, acum. Când m-am trezit în spital şi nu eram mort. E o realizare destul de mare să nu fii mort, şi voiam să rămân aşa.

Puse apa jos ca să aducă mătura şi făraşul şi începu să mătură cioburile de sticlă.

– Dacă trebuia să îndur o durere de zece ori mai aprigă decât în iad, foarte bine. Supravieţuisem accidentului. Aveam să supravieţuiesc şi durerii. Era nevoie să îmi prindă bucăţelele cu şuruburi? N-aveau decât, atâta vreme cât ieşeam din spital. Am început să-mi fac planuri după ce urma să ies din spital; era o cale de a depăşi episodul. Nu aveam să mai trăiesc de pe o zi pe alta.

– Ţi-ai acordat o a doua şansă.

El îi aruncă din nou o privire.

– Da, într-un fel. Sau poate m-am grăbit să ajung la şansele din viitor. Dar mi-am dat seama, când m-am trezit şi am văzut-o pe mama aşezată lângă mine, când i-am văzut faţa, mi-am dat seama că nu aveam să mă mai întorc acolo. N-am să spun că doar pe mine mă avea, fiindcă ea e mai mult de-atât. Dar puteam să renunţ la genul de viaţă care îmi punea în pericol familia. Mi s-a oferit şansa să fac ceva pentru ea şi să merg mai departe.

Oftă şi aruncă cioburile la gunoi, cu un zdrăngănit.

– Refuza să plece acasă. Chiar şi atunci când mi-am recăpătat puterile îndeajuns cât să strig la ea, s-o enervez, n-am putut s-o conving să plece.

– Asta îţi doreai? îl întrebă ea încet. Voiai să plece?

– Eu... Nu. Doamne, nu, dar nu voiam nici să treacă prin aşa ceva. Şi-a dat demisia, s-a angajat chelneriţă acolo. Eu i-am întors spatele când aveam optsprezece ani, practic asta am făcut. Sigur, îi trimiteam bani, dar pot număra pe degetele de la o singură mână de câte ori m-am întors să o văd. Iar ea refuza să mă lase singur. Mi s-a oferit şansa să schimb lucrurile şi am folosit-o. Asta e tot.

– Eşti foarte norocos s-o ai pe mama ta.

– Ştiu asta.

– Iar ea are noroc cu tine.

– Ne descurcăm bine.

– Malcolm, cum ai defini povestea noastră? Ceea ce se întâmplă între noi?

– Cum ai defini-o tu?

– Nu, nu, prea des scapi cu răspunsul ăsta. Eu am deschis subiectul. Răspunde-mi.

– Iisuse, Parker, uneori mi-e greu să te înţeleg. Mi-am cerut scuze pentru azi-noapte şi ţi-am oferit motive. Mai multe decât îmi place să discut.

– Să înţeleg că vrei să spui că nu poţi defini povestea asta a noastră?

– Nu mă interesează s-o definesc. Luă din nou apa şi o puse la loc jos. Dacă ar trebui s-o fac, aş zice că avem… o situaţie.

– O situaţie? Răsuflă cu un zâmbet. În regulă. Crezi că vreau să fiu într-o situaţie cu tine şi să nu ştiu cum ai făcut faţă unei traume, cum te-a afectat, cum ţi-a schimbat direcţia vieţii – sau cum ai schimbat-o tu, în urma acelei traume?

– E clar că nu.

– Pentru tine e important să ştii cum funcţionează lucrurile. Ei bine, eu nu pot să înţeleg cum funcţionezi tu sau cum am putea funcţiona împreună, dacă îmi lipsesc unele piese.

Spunând acestea, îi atinse o coardă sensibilă.

– Te înţeleg, dar nu-mi plăceau toate piesele, aşa că – după cum fac acum cu jeepul ăsta – le-am modificat. Nu funcţionez la fel cum o făceam înainte de accident. Nu cred că am fi în situaţia asta dacă aş fi funcţionat la fel.

– Asta nu vom şti niciodată, dar îmi placi aşa cum eşti, Malcolm, cu trecutul tău cu tot. Nu vreau să simt că mă bag cu bocancii în sufletul tău de fiecare dată când te întreb ceva despre trecutul tău.

– Nu vreau să te fac să te simţi aşa. Pur şi simplu, nu-mi place să scormonesc în trecut. A rămas în urmă.

– Pur şi simplu nu sunt de acord. Nu-ţi aminteşti prima oară când te-ai urcat pe o motocicletă, sau ai sărutat o fată, sau ai condus o maşină?

– Îmi amintesc prima dată când te-am sărutat pe tine, dar atunci, tu ai avut iniţiativa. Pe 4 Iulie.

„În regulă, îşi spuse, ajunge pentru astă-seară. Renunţă."

– Aia a fost ca să-l enervez pe Del.

– Tot eu am avut de câştigat. Aruncă o privire spre mâna lui. Nu sunt nicidecum în poziţia de a te atinge fără să-ţi stric ţinuta, şi-i păcat, pentru că ai un costum frumos.

– Atunci, stai cuminte şi ţine-ţi mâinile acasă. Se apropie de el, se întinse, lipindu-şi buzele de-ale lui.

– Sper să nu consideri asta ca pe un gest de împăcare.

– E tot ce pot să-ţi ofer, în condiţiile actuale.

– Eventual, ai putea sta pe-aici, o vreme. Bărbaţilor le place când femeile stau şi îi privesc meşterind la maşini.

– Facem asta ca să vă împăcăm.

El coborî jeepul câţiva centimetri.

– Când ai avut tu un prieten care să se bage sub maşini?

– N-am avut eu, dar a avut Mac, deci ştiu asta din sur- se sigure.

Relaxat, eliberat de senzaţia de sufocare ce îl apăsase în gât, în stomac, adoptă o atitudine mai lejeră şi îi zâmbi.

– E o afirmaţie sexistă. Am cunoscut o grămadă de femei pasionate de maşini.

– De la ele nu te-ai aştepta doar să stea pe-aici o vreme şi să privească.

– Bine. Poţi să ajungi la volan?

– Cred că da, dar...

– Fă-mi o favoare. Urcă la volan şi roteşte-l complet spre dreapta. Apoi complet spre stânga.

– De ce?

– Fiindcă atunci când înalţi aşa suspensiile înseamnă că ai făcut multe modificări, şi vreau să mă asigur că nu sunt interferenţe, înainte de a pune roţile la loc.

– Ce-ai fi făcut dacă nu treceam eu pe-aici?

– Aş fi rămas uşor iritat. Complet la dreapta, adăugă, apoi se întinse pe un cărucior şi se strecură sub jeep.

– Mă refeream la jeep, dar prefer, de fapt, răspunsul ăsta. Se întinse spre volan şi-l răsuci. Aşa?

– Da, arată foarte bine. Se vede foarte bine de-aici.

– Ar trebui să te uiţi la părţile de sub jeep, care-or fi ele, nu sub fusta mea.

– Pot să fac şi una, şi alta. Spre stânga, Picioare.

– Crezi că mamei tale i-ar plăcea să vină la cina de Ziua Recunoştinţei? El nu răspunse nimic preţ de-o clipă, iar ea îşi dădu ochii peste cap. Sau o cină de Ziua Recunoştinţei ar fi deplasată, în „situaţia“ noastră?

– Lasă-mi un minut.

Ieşi de sub maşină, luă o sculă şi intră din nou sub ea.

Parker auzi un zăngănit uşor.

– Răsuceşte-l din nou. Aşa.

Ieşi de sub maşină, se ridică, apoi se îndepărtă pentru a lua o anvelopă uriaşă. De ce-i spunea roată? Poate că roata era ceea ce ea considera partea interioară a suportului de anvelopă – şi o fixă pe ... oare aia să fie axa?

De ce naiba îi păsa?

– Nu am mai fost niciodată într-o situaţie ca cea de faţă.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi. Folosi un fel de unealtă pneumatică ce produse un şuierat zgomotos, un bubuit. Am mai fost în diverse situaţii, dar asta e diferită.

– Chiar înţeleg, Malcolm. E o situaţie diferită şi pentru mine. Şi înţeleg, sincer, dacă o sărbătoare tradiţională de familie este prea mult pentru tine.

– Presupun că putem afla. Ştiu că i-ar plăcea, dar o să-mi pună tot felul de întrebări, de genul dacă e ţinută obligatorie sau...

– Semiformală.

Îşi păstră chipul inexpresiv preţ de vreo cinci secunde, timp în care el făcu un efort vizibil să nu înjure.

– O, pentru Dumnezeu, Malcolm! Nu se putu abţine să nu râdă. Nu există ţinută obligatorie. Şi, mare parte din zi, aşa cum se întâmplă în majoritatea familiilor din America, cel puţin partea masculină a grupului va sta în faţa televizorului, uitându-se la fotbal.

– Pun pariu că siropul de afine nu va fi turnat din conservă, ca în majoritatea familiilor din America.

– Aici m-ai prins. O să vorbesc eu cu mama ta, ca să te scutesc de interogatoriu.

– Aşa crezi tu. Mulţumesc, dar oricum o să mă ia la întrebări şi o să-mi stea pe cap până accept să merg în costum.

– Arăţi bine în costum. De ce sunt atât de mari roţile alea?

– Fiindcă puştiul care e proprietarul jeepului e un mare lăudăros. Apăsă pe butonul dispozitivului de ridicare până când cauciucurile ajunseră pe jos. Trebuie să verific din nou direcţia, aşa, apoi fiecare parte, ridicată la maximum. Trebuie să asigur alinierea faţă-spate.

Studie jeepul, apoi femeia.

– Pot să fac asta dimineaţă. Ce-ar fi să mă spăl, să încui aici şi să te scot la cină?

– E cam târziu pentru cină.

Fiindcă nu purta ceas, făcu un semn spre încheietura ei şi îşi înclină capul spre ceasul ei.

– Da, cam e, numai că nu ai mâncat nimic.

– Uite cum facem. Ce-ar fi să te speli, să încui, apoi să vii acasă cu mine. Îţi fac o omletă. E specialitatea casei pe ziua de azi.

– E în regulă. Parker? Mă bucur că ai trecut pe aici.

Parker puse mâna pe telefon şi sări din pat în acelaşi timp. Privirea rapidă aruncată spre ceas îi arătă că de-abia trecuse de cinci, iar mireasa de vineri seara se trezise deja.

– Bună dimineaţa, Leah. Ce...

Se întrerupse, strecurându-se în sufrageria alăturată, în vreme ce mireasa îi descrise criza.

– O, îmi pare foarte rău. Nu, ascultă-mă, nu-ţi face griji pentru oră. Îţi stau la dispoziţie toată ziua. Nu vreau să-ţi faci griji pentru nimic legat de nuntă. Dacă vorbeşti cu Justin, spune-i că toate gândurile noastre bune sunt alături de mama lui. O să rezolvăm restul, Leah. Poţi să te bazezi pe mine. Să te întreb ceva: ar putea unul dintre ceilalţi uşieri să joace rolul de cavaler de onoare?

Parker ascultă, recunoscătoare că mireasa nu-şi pierduse cumpătul, în pofida faptului că, exact în ziua nunţii, cavalerul de onoare era pe drum spre Seattle.

– Asta e bine. Da, rămâi oricum cu un uşier în minus. Nu cumva tu sau Channing cunoaşteţi pe cineva care l-ar putea înlocui? Da, înţeleg că e o treabă de ultima clipă, şi că trebuie să i se potrivească vestele şi cămăşile pe care le-aţi ales.

Strângându-şi buzele, deschise uşa uşor şi îl privi atent pe Malcolm, care profitase de absenţa ei ca să se întindă în pat pe diagonală.

– S-ar putea să am pe cineva care s-ar potrivi. Înţeleg că nici tu, nici Channing nu îl cunoaşteţi, dar... Nu, nu-ţi bate capul cu asta. Să văd ce pot face şi te sun eu înapoi. Îţi promit, o să ne ocupăm de toate. Lasă-mi cam o oră.

Parker se strecură înapoi în dormitor şi încercă să aleagă o strategie.

Nu strica niciodată să pregăteşti puţin terenul.

Reveni uşurel în pat, lipindu-se de spatele lui. „Era o muncă grea“, îşi spuse, trecându-şi o mână peste laterala trunchiului lui, mângâindu-i umărul gol cu buzele. Dar cineva trebuia s-o facă.

Iar el era cald, tare. Când îşi coborî mâna peste şoldul lui, peste stomac şi mai jos, zâmbi şi îşi spuse „foarte tare“. Îşi lăsă degetele să danseze din nou în sus, pe coapsa lui. Apoi, se apucă serios de treabă. Folosindu-şi mâinile şi buzele reuşi să-l trezească şi îl întoarse pe spate, văzându-i ochii adormiţi strălucind în întuneric.

– Bună dimineaţa, murmură, presărând un şir de sărutări pe pieptul lui.

– Aşa s-ar părea.

Îl muşcă mărunt de gât, cu muşcături blânde, ce îl stârniră.

– Dacă tot eram trează şi tu la fel... Urcă spre ureche, în vreme ce mâinile lui îi străbăteau tot corpul. Sper că nu te deranjează dacă mă servesc singură.

– Fă ce ai de făcut.

Ea râse şi îl încălecă. Alunecă în faţă, oferindu-şi sânii către gura lui, şi se lăsă pradă plăcerii leneşe. Încă mai erau atât de multe lucruri pe care

nu le ştia cu adevărat despre el, atât de multe lucruri pe care, poate, nu avea să le înţeleagă niciodată pe deplin.

Dar aici, în întuneric, se cunoşteau.

Se ridică şi îl primi în ea.

Îl înconjură cu totul – trup, parfum, sunetul respiraţiei ei gâfâite, gustul ei încă stăruindu-i pe limbă. Ea se mişcă deasupra lui – o umbră palidă, o fantezie dulce, o femeie caldă. Înainte să se crape de ziuă, îl luă în stăpânire, îl conduse, îl posedă.

Când se arcui pe spate, abandonându-se acelei căderi nesocotite, îl trase cu ea.

Scoase un sunet ce lui îi evoca o pisică lingând ultima picătură de lapte, apoi se întinse peste el, cu totul.

– Ei, asta... Repetă sunetul. Asta e o modalitate perfectă de a începe ziua.

– Micul dejun al campionilor.

– Îhm. Când trebuie să mergi la muncă?

– Şapte, poate şapte şi jumătate. Cu genul ăsta de start în forţă s-ar putea să fac o jumătate de oră de sală. La naiba, cât e ceasul?

– Ai câteva ore. Te întorci mai târziu?

– Da, mă întorc. Îşi plimbă leneş degetele în sus şi-n jos pe şira spinării ei. Cred că scap până pe la patru, dacă o să ai nevoie de ceva ajutor diseară.

– Ar fi grozav. Parker zâmbi şi întoarse capul să-l sărute pe gât din lateral. Telefonul care ne-a oferit acest început minunat era de la mireasa din această seară şi se pare că există o complicaţie.

– O să fac tot posibilul să mă întorc. Mă gândesc că îi sunt dator…

„Era, îşi spuse Parker, aproape prea uşor."

– De fapt, tu eşti exact persoana potrivită ca să rezolvi acea complicaţie.

– Ce anume? Limuzina are nevoie de ceva îmbunătăţiri? Sau trebuie schimbată roata la vreo caleaşcă de Cenuşăreasă?

– Pe tine te-am suna în astfel de cazuri. Dar nu despre asta e vorba. Îl sărută pe obrazul aspru de la barba nerasă. Cel mai bun prieten al mirelui, şi cavalerul lui de onoare, a fost nevoit să zboare la Seattle azi-dimineaţă. Apoi îl sărută pe celălalt obraz. Mama lui e supusă unei intervenţii de urgenţă.

– Nasol. E grav?

– Peritonită. Îşi fac griji pentru septicemie şi alte complicaţii. Mai mult, se afla în Seattle pentru a avea grijă de mama *ei*, care tocmai a trecut printr-o intervenţie chirurgicală la şold, deci dificultatea e dublă pentru toată lumea. Leah şi Channing îşi fac griji pentru prietenul lor, pentru mama lui, şi au rămas fără cavaler de onoare. Vor apela la unul dintre uşieri pentru asta, promovându-l în rang, dar astfel rămân cu un uşier în minus.

– Mmmm-hmmm.

– Deci, vom avea nevoie de un înlocuitor care să aibă aproximativ aceeaşi constituţie ca Justin, cavalerul de onoare, ca să i se potrivească şi costumul.

– Corect.

– Tu ai cam un metru nouăzeci şi şase, aşa-i? Optzeci şi unu în talie? Aş zice că optzeci şi opt la mânecă.

– Aşa cred. Nu m-am.... Hei! Stai!

Când o împinse de umeri, ea rămase pe poziţie.

– Mi-ai face o mare favoare. O să-ţi placă Channing. E un drăguţ. El şi Leah au crescut, de fapt, împreună, cum s-ar spune. O vreme au format un cuplu, în liceu, apoi au pierdut legătura puţin în timpul facultăţii, până când...

– Cred că glumeşti. De data asta, o împinse cu ceva mai multă forţă şi o dădu jos de pe el. Doar nu te aştepţi să îmbrac costumul unui alt tip şi să...

– Chiar cred că ţi-ar veni bine. Del are nevoie de unul mai mare, iar Jack e de mărime medie. Şi nu poate să poarte propriile costume, fiindcă toţi uşierii sunt îmbrăcaţi la fel.

– În nici un caz nu am...

– Gândeşte-te că ai fi doar un înlocuitor. Atâta tot. Se rostogoli înapoi, întinzându-se peste pieptul lui. Ai mai participat la nunţi, nu?

– Da, dar...

– Nu ai altceva de făcut decât să conduci oaspeţii la locurile lor, să stai acolo cu restul uşierilor, apoi să conduci o foarte drăguţă doamnă din alaiul miresei, la încheierea slujbei. Ar fi o uşurare uriaşă pentru Leah şi Channing.

– Poate mi-ar păsa dacă i-aş cunoaşte pe Leah şi Channing.

– Mă cunoşti pe mine. M-ai ajuta foarte mult, Malcolm. Îi depuse un sărut pe linia bărbiei. Şi aş aprecia foarte mult asta.

– Am de lucru.

– Dar vei ajunge aici la timp, fără probleme. Sincer, da- că te întorci până la şase fără un sfert, reuşesc să mă descurc. Mă ocup eu de detalii. Tu nu trebuie decât să porţi costumul – oh, şi pantofii pe care i-ai purtat la nunta lui Sherry vor fi buni...

– Slavă Domnului!

– Sarcasm remarcat şi ignorat. Trebuie doar să-ţi faci apariţia, să arăţi bine şi să conduci câţiva oameni la locurile lor. Va fi o nuntă superbă. Tortul e excelent. Glazură de ciocolată cu fondant glazurat peste cremă de unt. Laurel îl va servi cu porţii abundente de sos de caramel.

– Crezi că pot fi mituit cu tort?

– E un tort excepţional. Acum, îl muşcă foarte uşor de linia obrazului. Şi pun pariu că pot confisca nişte provizii de sos caramel pentru... mai târziu.

– Acum mă mituieşti cu sex cu sos caramel?

– Exact.

– Eşti al naibii de diabolică, Picioare!

– Mulţumesc.

– Şi tratamentul de bună dimineaţa? Avea rolul să mă pregătească pentru toate astea.

– Evident.

– Bine gândit.

– Ai s-o faci?

– Aş vrea să cunosc bărbatul care rezistă ispitei, când e vorba de sos caramel.

– Mulţumesc. Îi plantă un sărut puternic, zgomotos pe gură. Serios îţi mulţumesc. Trebuie s-o sun pe Leah s-o anunţ. Sări din pat şi luă telefonul. Nu-ţi face griji pentru nimic. N-ai altceva de făcut decât să fii aici, şi o să te învăţ eu tot restul.

– Da, da.

Când Parker sună mireasa, Malcolm îşi trase o pernă peste faţă.

capitolul 18

Se gândi să inventeze o urgenţă, dar asta ar fi fost o laşitate din partea lui. Şi nu ar mai fi primit sos caramel.

În plus, trebuia să admită că Parker reuşise să-l manipuleze şi nu putea să nu-i admire strategia. Se gândise şi la modul în care reuşise s-o pună în aplicare în cea mai mare parte a zilei.

Termină de lucrat la jeep, refăcu un carburator, realiză câteva diagnostice pentru verificări de service de rutină şi preluă câteva apeluri de pe drum, pentru că, în tura de noapte, avea să intre Bill.

Aruncă o privire peste câteva hârtii – dintre care majoritatea intenţiona să i le paseze mamei sale – şi completă o listă cu piese de schimb, pe care voia ca ea să i le caute pentru restaurarea unui Mustang din '67.

Aruncă o privire la bilanţul contabil. Avea întotdeauna o mică tresărire ciudată când îşi dădea seama că afacerea mergea bine. Suficient de bine, cât să investească o parte din profit tot în firmă, să le acorde o mărire de salariu decentă mamei lui şi restului echipei şi, poate, să-şi ia un scurt concediu de iarnă, după sărbători.

O săptămână undeva, cu o plajă şi cu apă albastră. Ianuarie era o lună mai puţin aglomerată pentru Vows, spunea Parker. Probabil ar fi putut să găsească o cale de-a evada timp de o săptămână. Nimeni nu reuşea să găsească soluţii mai bine decât Parker.

Avea s-o înveţe să facă surf.

Poate ştia să facă surf. Trebuia s-o întrebe.

Şi îi trecu prin gând că plănuia un concediu în jurul lui Parker. Când se întâmplase asta?

Rămase aşezat pentru o clipă, ascultând sunetele din service şi lăsându-şi timp să se obişnuiască cu gândul. Când simţi că nu-i mai provoca fiori, lăsă să-i scape un *uah!*

Deci nu conta când sau cum se întâmplase, doar că se întâmplase. Şi accepta asta cu seninătate.

Chiar mai mult decât atât, recunoscu, fiindcă şi-o putea imagina alături de el pe plaja aceea cu apă albastră, bând un fel de rom local şi renunţând complet la muncă, timp de câteva zile.

Sau... poate o pauză acasă la ea, în Hamptons. Existau argumente şi în favoarea plajelor pe timp de iarnă – solitudine, sex lângă şemineu.

Deci, avea să-i sugereze ideea, să vadă ce ieşea.

Strânse dosarele, trecu prin hala de service şi intră în birou.

– Am nişte treburi, începu, şi luă la rând listele şi facturile, în vreme ce mama lui privea hârtiile prin ochelarii ei cu ramă verde.

– Pleci acum?

– Aveam de gând. Am ceva de făcut. Ce nu apuci tu să faci o să termin eu până luni.

– N-am zis că nu apuc să termin. Vino încoace.

Malcolm se întinse peste tejghea, iar ea îl prinse de cap.

– Hei!

– De ce nu mi-ai spus că suntem invitaţi la cina de Ziua Recunoştinţei pe domeniul Brown.

– De-abia am discutat. Îndurerat cum doar mama lui îl putea face să fie, îşi frecă partea laterală a capului. În plus, Parker a spus c-o să te sune, ceea ce presupun că a făcut. Care-i problema?

– Dacă mi-ai fi spus, nu aş fi fost luată prin surprindere, iar dacă nu ar fi sunat ea, aş fi cumpărat un nenorocit de curcan, întorcându-mă azi de la serviciu. Apoi, aş fi avut un curcan de care n-aş mai fi avut nevoie.

– Păi, a sunat, aşa că tu nu l-ai cumpărat, şi basta.

– Ai noroc că n-am apucat. Îi aruncă acel rânjet ce-l făcea să vrea să-şi strângă umerii. Ai să mergi în costum.

Ştia el.

– A spus că nu contează.

– Nu mă interesează ce-a spus. Eu îţi spun că vei merge îmbrăcat în costum. Ar trebui să-ţi cumperi un costum nou. Când ţi-ai cumpărat ultima dată un costum nou?

Aproape că-şi strânse umerii şi îi mulţumi lui Dumnezeu că toţi angajaţii lui erau la distanţă prea mare pentru a auzi.

– Nu ştiu. Iisuse!

– Nu adopta tonul ăsta cu mine. Îl împunse cu degetul de parcă ar fi avut un briceag automat. Să-ţi cumperi un costum nou. Şi o cravată. Şi o pereche decentă de pantofi.

– Doamne, Dumnezeule!

– Când te vezi cu cineva precum Parker Brown, ai nevoie de un costum şi pentru alte ocazii decât nunţi sau înmormântări. Şi eşti un om de afaceri de succes, să nu uiţi asta. Un om de afaceri de succes are mai mult de un singur costum în dulap. Şi nu ţi-ar strica să te tunzi.

– Mai e ceva? Poate ar trebui să învăţ franceza.

Ea flutură un deget, dar buzele îi tresăriră.

– Ai putea s-o dai pe franţuzeşte, dacă ai vrea. Eşti suficient de deştept. Partea asta ai moştenit-o de la familia mea. Constituţia o ai de la tatăl tău. De-asta arăţi atât de bine în costum. Vezi-ţi de treabă şi lasă-mă să mă apuc de lucrat tot ce mi-ai aruncat pe-aici.

– Dacă ştiam că o să fiu ciopârţit, aş fi găsit mai multe. Se îndreptă spre uşă, aruncă o privire în urmă şi simţi cum pe chip i se lăţeşte rânjetul pe care îl aveau în comun. Fiindcă trebuie să cheltuiesc atâţia bani pe haine, cred că nu pot să-ţi ofer mărirea de salariu la care mă gândeam. Păcat.

Privirea posomorâtă pe care i-o aruncă ea mai reduse din neplăcerea gândului de-a merge la cumpărături.

Până să ajungă la locuinţa lui Parker, aici demaraseră din plin pregătirile pentru eveniment. Emma şi echipa ei decoraseră deja intrarea cu o mulţime de suporturi mari de culoare galben pai, în care se aflau acri întregi de flori. Amestecase şi câţiva bostani, şi ceva ce aducea a tigve de dovleac.

Nu îşi imaginase că avea să vadă vreodată tigve de dovleac la o nuntă, dar, trebuia să recunoască, arătau bine.

Înăuntru, balustrada scărilor fusese drapată cu kilometri întregi din chestia aia albă, ca un voal, pe care o foloseau ele, alte flori, mici lumini. Şi mai multe flori erau aranjate în ghivece, coşuri şi vaze.

Era ca şi când s-ar fi plimbat, în vis, printr-un peisaj de toamnă. Ceea ce, presupuse, fusese şi intenţia lor.

Auzi că încă se lucra în salon şi în ceea ce ele numeau sala cea mare, dar rezistă tentaţiei de a băga capul înăuntru. Era posibil să fie recrutat.

Se gândi să se strecoare neobservat, apelând la doamna Grady pentru un sendviş, înainte de a se ocupa de orice ar fi avut de făcut la etaj, dar chiar în clipa în care coti în acea direcţie, Parker îşi făcu apariţia în capul scărilor.

Femeia asta, îşi spuse, avea un radar mai bun decât NASA.

– Exact la ţanc. Îi aruncă o privire ucigătoare, coborând scările. Alaiul mirelui tocmai începe să se pregătească. Nici nu-ţi pot spune ce mare uşurare eşti pentru ei şi pentru mine. Se prinse de el ca o pârghie de tractare şi porni să-l conducă sus.

– Totul decurge conform programului.

– Mi-am făcut griji pentru asta toată ziua.

Ea îl împunse blând cu cotul!

– Ştiu că îţi cer foarte mult, dar chiar eşti un erou. Mama lui Justin a ieşit foarte bine din operaţie, aşadar atmosfera de sărbătoare e neştirbită.

– Asta e bine, în legătură cu mama.

– Chiar e. O să ţi-i prezint pe Channing şi pe uşierii lui, să te ajute să te pregăteşti. Apoi, o să revin cam într-o oră, doar ca să-ţi explic repede ce şi cum, fiindcă n-ai participat la repetiţie.

Bătu vioi în uşa de la apartamentul mirelui.

– Sunt Parker, strigă ea. Pot intra?

Bărbatul care îi deschise uşa purta pantaloni de costum şi avea o bere în mână.

– N-aş zice că suntem decenţi, dar suntem acoperiţi.

– E suficient. Malcolm, el este Darrin, recent promovat la rangul de cavaler de onoare.

– I-am spus lui Channing că întotdeauna am fost cavalerul de onoare. Azi, tu vei fi locţiitorul. Mă bucur să te cunosc.

Îşi strânseră mâinile înainte ca Parker să-l împingă pe Malcolm înăuntru, unde sticlele de bere îşi iţeau gâturile îngheţate din frapiere, iar într-o alta se afla o sticlă de şampanie. Platourile conţineau sendvişuri şi gustări uşoare, iar bărbaţii se învârteau prin apartament pe jumătate îmbrăcaţi. Erau cinci. Şase, luându-l în calcul şi pe recent alesul cavaler de onoare.

Unul dintre ei – înalt, blond, antrenat la sală – se separă de grup.

– Malcolm? Eu sunt Channing şi voi fi mirele tău în această seară.

– Mult succes.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că faci asta. Probabil ţi se pare bizar, dar... eu te ştiu de undeva.

– Am fost undeva, dar tu nu-mi pari cunoscut.

– Aş putea să jur...

– Hei! Unul dintre bărbaţi se întrerupse în timp ce turna un pahar de şampanie. Eşti Kavanaugh, corect?

– Da. Malcolm miji ochii spre tipul cu şampania. Mercedes SL600. Schimbarea anvelopelor între ele şi spălare completă.

– Exact aşa a fost. Cea mai bună spălare de care m-am bucurat vreodată.

– Asta e. Channing bifă aerul cu degetul. Ştiam eu că te mai văzusem. Ai restaurat maşina T-Bird a tatălui meu. Am fost acolo când i-ai adus-o. Plângea de bucurie.

– Impresionantă maşină. Deci tu eşti Channing Colbert.

– Da. Am crezut că tatăl meu e nebun când a cumpărat maşina aia. Apoi am văzut-o după ce ai terminat tu cu ea şi m-am gândit: „de ce nu am şi eu una?“ Vrei nişte şampanie, o bere?

– Bere.

– Te las pe mâini bune. Parker îl bătu pe braţ. Costumul tău e acolo. Fotografa noastră va sosi în circa cincisprezece minute.

Nu era chiar atât de rău, decise Malcolm. Avea mâncare, avea bere, iar restul bărbaţilor erau într-o dispoziţie atât de bună, încât era greu să te simţi folosit.

Cel puţin aşa simţi, până intră Mac şi-şi îndreptă camera spre el.

– Hei, eu sunt doar înlocuitor.

– Iar ei vor dori să vadă asta în poze. Nu mă băga în seamă. Îi făcu cu mâna, mişcându-se prin cameră ca un şarpe roşcat – alunecoasă şi tăcută.

Se simţi profund uşurat când Mac îl luă pe Channing deoparte, pentru fotografiile oficiale.

Îşi luă pantalonii şi cămaşa de la costum, cât fu ea plecată. Parker nimerise din nou, la marele fix. Hainele i se potriveau, la fel şi vesta de un roşu-închis.

Jumătate dintre bărbaţi aveau întrebări legate de maşini, dar se obişnuise cu asta. Un mecanic era un doctor de maşini, şi toată lumea îşi dorea sfaturi medicale gratuite. Fiindcă sfaturile îi puteau atrage noi clienţi, nu-l deranja să le împartă.

Când se întoarse Parker, se chinuia cu cravata.

– Stai, lasă-mă pe mine să ţi-o aranjez.

– Când închiriez un costum, nu am altceva de făcut decât să prind nenorocita asta de cravată.

Ea îi zâmbi.

– Cred că jumătate din motivul pentru care bărbaţii poartă cravate e ca femeile să fie nevoite să se apropie, ca să le lege. Cum te descurci?

– E în regulă. Aruncă o privire peste umărul ei, spre ceilalţi uşieri. Sunt destul de relaxaţi cu toţii.

– Numele partenerei tale e Astoria.

Privirea îi reveni asupra ei.

– Serios?

Parker îşi înăbuşi un chicot.

– I se spune Asti. E frumoasă, o idee timidă – şi căsătorită, aşa că să nu-ţi vină idei.

– Şi eu, care mă gândeam la un sex rapid în garderobă.

– Toată lumea se gândeşte la asta. Lucrează în Chicago şi se ocupă de copii cu nevoi speciale. Ea şi Leah s-au cunoscut în facultate. Poftim. Se dădu înapoi şi îşi înclină capul într-o parte. Îţi îndeplineşti partea ta de înţelegere. Te simţi bine şi arăţi superb.

Mac intră din nou.

– Bun, băieţi, haideţi să ne mutăm pe terasă pentru fotografiile oficiale. E un risc. Nu ştiu dacă aparatul meu foto poate să facă faţă la atâţia bărbaţi frumoşi.

Parker îl ajută pe Malcolm să-şi îmbrace sacoul şi îi perie mânecile.

– Mă întorc să-ţi explic ce şi cum imediat ce termină Mac cu tine.

– Cu mine? Eu n-o să apar în fotografiile de grup. Eu nu fac parte din grup. Sunt înlocuitorul.

– Channing vrea neapărat să apari în ele. Îţi va lua doar câteva minute.

– Ascultă, Parker...

– O, îmi pare rău. Îşi lovi casca. Trebuie să fug.

„S-a scos“, îşi spuse Malcolm când ea se îndepărtă, dispărând ca untul într-o tigaie. Avea să-şi dorească *foarte mult* sos caramel.

Îşi îndeplini rolul, conducând oamenii spre scaune, în luminile strălucitoare ale sălii celei mari. Lumina lumânărilor şi cea a focului adăugau şi mai multă strălucire.

Laurel intră rapid, pentru a face o verificare la faţa locului şi îi făcu cu ochiul.

– Cum merge?

– Tortul e chiar atât de bun pe cât se-aude?

– Şi mai bun.

– Atunci merită efortul.

– Şi este sos caramel din belşug.

Îi surprinse rânjetul – părea să fie contagios – când se îndepărtă discret.

„Iisuse, oare femeile astea chiar îşi spuneau totul între ele?“

Bun, avea să se asigure că le dă subiecte de discuţie la micul dejun. Poate avea să şterpelească şi o sticlă de şampanie, care să meargă cu...

– Ei, ei, faci ture de noapte pe post de uşier, în ultima vreme?

Spatele îi înţepeni chiar înainte de a se întoarce spre unchiul lui.

„Nu îmbătrâneşti prea bine, nu-i aşa, Artie?“ îşi spuse Malcolm şi simţi o oarecare satisfacţie la gândul ăsta. Bărbatul încă nu-şi pierduse părul – care fusese dintotdeauna fala şi mândria lui –, dar se îngrăşase, se umflase la faţă şi la mijloc. Ochii lui, de un albastru-blând înşelător, păreau micşoraţi pe chipul acela lăţit.

Ea se descurcase mai bine, decise, aruncând o privire spre soţia unchiului lui. Îşi păstrase silueta, poate trecuse prin câteva mici operaţii estetice, dar expresia de dezgust de pe chipul ei nu reuşea decât s-o urâţească.

– Puteţi să vă găsiţi singuri locurile.

– Politicos ca întotdeauna, pufni Marge Frank. Acum se pare că Parker Brown a uitat care e locul ei. Cred că bunica ei se răsuceşte în mormânt.

– Staţi jos sau plecaţi.

– Se pare că buna ei creştere nu s-a lipit şi de tine, comentă Artie. N-ar trebui să dureze prea mult până când Parker te va vedea aşa cum eşti în realitate. Şi cum anume ai ajuns să cunoşti mirele şi mireasa? Le-ai schimbat câteva roţi?

„Dă-o dracului, îşi spuse. Doar dă-o dracului“.

– Exact.

– Poţi să-ţi speli jegul de sub unghii, Malcolm, dar tot un mecanic nespălat rămâi, iar oameni ca cei din familia Brown sfârşesc întotdeauna alături de unii de-ai lor. Vino, Marge.

Avea nevoie de cinci minute, îşi spuse Malcolm. Cinci minute să ia puţin aer, să se liniştească. Dar chiar când se îndepărtă, pornind spre hol, se întoarse Laurel.

– A mai rămas de aşezat doar o mână de oaspeţi. O să vrem ca tu şi restul băieţilor să vă ocupaţi poziţiile în două minute. Eşti... S-a întâmplat ceva?

– Nu.

– O.K. Dacă vrei, te rog să îi împingi şi pe ultimii rătăciţi la locurile lor, apoi să mergi... Parker ţi-a arătat cum se face, aşa-i?

– Da. Mă descurc.

– O să fiu acolo să-ţi şoptesc. Nu-ţi face griji. N-o să doară.

Nu simţea durere. Simţea o furie ce încerca violent să-i iasă din gâtlej. Nu-şi dorea să fie acolo, purtând costumul altcuiva, stând în faţa unei mulţimi de oameni într-o cameră plină cu flori şi lumânări, privind cum se căsătoresc doi oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea.

Şi simţind – fiindu-i imposibil să nu simtă – dispreţul deplin al unchiului său şerpuind prin încăpere, agăţându-se de gâtul lui şi împiedicând acea furie să iasă.

La un moment dat, reuşise să fugă de ea, călătorise aproape cinci mii de kilometri ca să scape de ea. Se întorsese bărbat, dar o parte din el era încă copil – detesta să ştie asta – şi ardea sub flacăra acelei furii aspre şi amare.

Şi se chinuia, se chinuia chiar şi acum, cu ecourile umilinţei.

Acceptă să apară în pozele de la ceremonie, în special ca să fugă de gânduri. Îl ascultă pe tatăl lui Channing descriind poetic maşina T-Bird şi se strădui cât de bine putu să participe la conversaţie.

Apoi se separă de restul şi căută un loc în grădină, pentru a sta în noaptea îngheţată, să respire.

Ea îl găsi acolo. I se tăiase respiraţia, nu purta sacou, ţinuta ei, de obicei impecabilă, era făcută zob.

– Malcolm.

– Ascultă, n-au nevoie de mine pentru treaba cu cina. Îmi iau o nenorocită de pauză.

– Malcolm. Se lăsă să cadă lângă el şi îl prinse de mână. N-am ştiut. N-am ştiut că erau invitaţi şi soţii Frank. Nu i-am observat decât când am făcut o tură printre oaspeţi, la cină. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

– Ar putea să-ţi pară rău dacă i-ai fi invitat tu. Din moment ce nu ai făcut-o, nu-i treaba ta.

– Eu te-am implicat în asta. Aş vrea să fi...

– Nu-i mare scofală.

– O s-o repar. O să inventez o scuză pentru Channing şi Leah ca să poţi...

– Şi să le dau satisfacţia de a mă alunga din nou? Pe toţi dracii, nu prea cred. Îmi iau doar o nenorocită de pauză, Parker. Lasă-mi puţin spaţiu.

Ea îi lăsă mâna şi se ridică.

– Nu toată lumea vrea ca tu să te ocupi de toate detaliile, să rezolvi absolut fiecare nenorocită de problemă.

– Ai dreptate.

– Şi nu mai fi atât de al naibii de împăciuitoare. Ştiu când sar calul, şi am sărit calul.

– Eşti supărat. Înţeleg...

– Nu vreau să înţelegi. *Nu* înţelegi. Cum ai putea? Asta nu are nicio legătură cu tine. Ţi s-a întâmplat vreodată să fi bătută şi îmbrâncită când nu puteai riposta?

– Nu.

– Să ţi se spună, din nou şi din nou, până când începeai să crezi asta, că eşti inutilă, că eşti proastă, că eşti un gunoi? Că dacă nu te încadrai în aşteptări, aveai să fii scoasă în stradă?

– Nu; dar asta nu însemna că nu putea suferi, că nu putea să ardă de furie pentru copilul care trecuse prin aşa ceva.

– Deci nu înţelegi. La naiba, nici eu nu înţeleg de ce modul în care am ales să fac faţă situaţiei a fost să încerc din tot sufletul să înrăutăţesc lucrurile, să provoc necazuri şi să o învinovăţesc pe mama mea, care nu ştia ce se întâmpla, fiindcă îmi era prea teamă şi eram prea orgolios ca să-i spun.

Ea nu spuse nimic. Înţelegea acum, sau spera că înţelege, că dacă ar fi încercat să insiste, el s-ar fi închis, pur şi simplu, în el. Aşa că nu spuse nimic. Doar ascultă.

– I-am făcut viaţa amară cât de tare am putut, cât de mult am putut. Iar dacă n-o chinuiam eu, o chinuia el sau nenorocita aia de nevastă a lui. Ea a acceptat totul fiindcă încerca să îmi asigure un acoperiş deasupra capului, să-mi ofere o familie, fiindcă încerca să depăşească durerea de a-l fi pierdut pe tatăl meu. Iar eu o învinovăţeam şi pentru asta. Hai să aruncăm totul pe umerii ei. De ce să aibă şi ea o viaţă? Artie o exploatează ca pe-un sclav, fiindcă îşi permite. Propriul ei frate, la naiba. Iar noi trebuia să-i fim recunoscători. Aşa au trecut peste doi ani, doi ani de nefericire. Eu doar aşteptam şi aşteptam, până voi fi destul de mare, destul de puternic, să-i rup oasele şi să plec naibii. Apoi a făcut-o ea pentru mine. După toate astea, a făcut-o ea pentru mine. Într-o seară, a venit acasă mai devreme de la serviciu. Bolnavă. Artie o obligase să facă ture duble şi o epuizase pur şi simplu. El mă lipise de un perete, cu mâna în jurul gâtului meu, şi mă pălmuia. Îi plăcea să mă pălmuiască, fiindcă era mai umilitor decât un pumn şi nu lăsa urme.

Cineva ieşise pe una dintre terase, iar aerul îngheţat se umplu de trilul unor chicote de femei.

Malcolm îşi îndreptă privirea spre casă, spre lumini, spre râsete, dar Parker se îndoia că vedea strălucirea sau auzea bucuria.

– Am văzut-o intrând. Era palidă ca o fantomă. Până ne-a văzut, iar atunci, fiecare celulă din corpul ei a luat foc. Nu mai văzusem pe nimeni să se mişte atât de repede. Nu ştiu dacă am mai văzut vreodată pe cineva să se mişte atât de repede. L-a smuls de pe mine. Era slabă ca un schelet. El avea, probabil, cu vreo douăzeci şi şapte de kilograme mai mult decât ea, dar l-a smuls de pe picioare şi a zburat cale de jumătate de cameră. L-a provocat să se ridice, l-a provocat să încerce să pună mâna pe mine din nou şi să vadă cât de repede avea să i le smulgă şi să-l oblige să şi le mănânce.

Se opri şi clătină din cap.

– Uite, ăsta e trecutul meu, şi să nu-mi spui că înţelegi.

– N-am de gând să mă cert cu tine acum, dar trebuie să-ţi spun, dacă tu crezi că aş considera cât de puţin că un băiat şi mama lui năpăstuită erau de vină pentru situaţia în care erai prins, atunci, probabil, ai o părere foarte proastă despre mine.

Tonul lui deveni la fel de îngheţat ca aerul.

– Ţi-am spus, Parker, nu are legătură cu tine.

– Bineînţeles că are legătură cu mine, prostule! Prostule, eu te iubesc!

Văzu pentru o clipă uluirea deplină de pe chipul lui, înainte de a se îndepărta în grabă.

Îl văzu din nou, pentru scurt timp, în cursul recepţiei, discutând cu cei doi proaspăt căsătoriţi, şi din nou, puţin mai târziu, aşezat la bar cu tatăl mirelui, prins într-o conversaţie intensă.

Îi supraveghe din priviri pe soţii Frank, pregătită să intervină, dacă se îndreptau spre Malcolm. Poate el credea că nu era treaba ei, poate credea că ea nu înţelegea, poate că pur şi simplu se purta ca un *prost,* dar nu avea să permită nimănui să provoace probleme la una dintre nunţile ei.

Fu aproape dezamăgită când acest lucru nu se întâmplă.

– V-aţi certat, tu şi Malcolm? Mac se strecură lângă ea, când mulţimea începu să se împuţineze.

– De ce?

Mac îşi lovi camera.

– Mă pricep la feţele oamenilor. Şi te cunosc.

– N-aş zice că ne-am certat. Aş zice că, aparent, avem definiţii diferite pentru o relaţie, deoarece el nu recunoaşte că avem o relaţie. El spune că „suntem într-o situaţie".

– Bărbaţii pot fi nişte idioţi.

– Chiar pot.

– Femeile ar trebui să se mute toate în Amazonia sau cel puţin să meargă în concediu acolo de patru ori pe an.

– Amazonia?

– E lumea fetelor din mintea mea, acolo unde mă refugiez când mă supăr pe Carter sau doar pe bărbaţi, în general. Există câte cinci magazine de pantofi pe cap de locuitor, nimic nu are calorii, iar toate cărţile şi filmele se încheie cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi".

– Îmi place Amazonia. Când plecăm?

Mac îşi petrecu un braţ după umerii lui Parker.

– Amazonia, prietenă dragă, e întotdeauna aici, în mintea fiecărei femei. Închide doar ochii şi rosteşte în gând: „Manolo Blahnik". Şi ai s-ajungi. Trebuie să merg să mai fac vreo câteva fotografii, apoi mă întorc la tine.

Amuzată, Parker se abandonă fanteziei unei lumi a femeilor, calmă şi liniştitoare, populată din belşug de pantofi, dar fu nevoită să admită că nu i-ar fi plăcut să trăiască acolo. O scurtă vacanţă ocazională? Asta era tentant.

Îi urmări pe mire şi pe mireasă revenind în ring pentru ultimul dans al serii. „Atât de îndrăgostiţi", îşi spuse. „Atât de pe aceeaşi lungime de undă. Atât de pregătiţi să-şi înceapă viaţa împreună, ca parteneri, iubiţi, tovarăşi şi colegi."

În drumul lor spre fericire până la adânci bătrâneţi.

Iar asta, recunoscu ea, era ceea ce-şi dorise dintotdeauna.

Să lase ceva în urma ei, da, să-şi facă bine munca, să fie o prietenă bună, o soră bună, să construiască ceva şi să împartă ceva. Şi, alături de toate acestea, să iubească şi să fie iubită, să promită şi să accepte promisiuni. Să găsească pe cineva şi să păşească de mână pe propriul lor drum spre fericire până la adânci bătrâneţi.

Nu putea încerca să se mulţumească cu mai puţin.

Nu-l mai văzu pe Malcolm decât după ce ieşi afară să-i conducă pe tinerii căsătoriţi, la plecare.

Se schimbase în hainele lui, remarcă ea, şi părea considerabil mai calm şi mai în apele lui.

– Ai un minut? o întrebă.

– Da, am chiar mai multe acum.

– M-am descărcat pe tine pentru o reacţie urâtă, ceva ce începe să devină un obicei. Nu-mi place obiceiul ăsta.

– În regulă.

– Credeam că am depăşit faza când aveam o astfel de reacţie faţă de Artie, dar se pare că nu. Îşi îndesă mâinile în buzunar. Nu-mi place să retrăiesc momentele alea, aşa că nu vorbesc despre ele. Nu are rost. Înţeleg că încercai să mă ajuţi.

– Dar tu nu vrei ajutorul meu.

– Nu vreau să am nevoie de nici un ajutor, mai ales când e vorba despre povestea asta. Dar asta nu e o scuză ca să izbucnesc în faţa ta în felul acela.

– Nu îţi cere scuze, Malcolm. Nu am nevoie de scuze atunci când cunosc motivul.

– Cred că încă mai lucrez asupra motivului. Aşa că... o să plec. O să ne las amândurora puţin răgaz să ne liniştim.

– Cât timp te linişteşti, întreabă-te asta: întreabă-te dacă tu chiar crezi că aş avea o părere proastă despre un băiat care suferea după tatăl său,

fiindcă a ripostat şi a încercat să scape de un monstru abuziv, care deţinea în întregime controlul. Sau că mi-aş schimba cu ceva părerea, în rău, despre bărbatul care a devenit, din cauza acelui episod. Când ştii sigur răspunsul, anunţă-mă.

Deschise uşa.

– Noapte bună, Malcolm.

– Parker? Oricare ar fi răspunsul, eu te doresc oricum.

– Ştii unde să mă găseşti, spuse Parker, şi închise uşa în urma ei.

capitolul 19

Îi plăcea să creadă că se liniştise. Nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată un astfel de pas greşit cu o femeie – cu atât mai puţin două la rând.

Pe de altă parte, Parker reprezenta o premieră pentru el din aproape toate punctele de vedere.

Înţelegea că, după ce-o dăduse în bară de câteva ori urât de tot, era nevoie să bage mâna în portofel pentru un semn, un simbol – în general, ceva ce mirosea frumos sau strălucea. Chiar şi fata care avea de toate, sau putea să-şi ia, cu uşurinţă, ea însăşi orice, aprecia un cadou simplu, care spunea „Am fost un idiot".

Se gândi la flori, dar casa ei era deja plină ochi de ele. Oricum, florile se situau probabil pe treapta de jos a mesajului „Am fost un idiot".

Examină posibilitatea de a-i lua o bijuterie, dar i se păru exagerată.

Apoi se gândi la slăbiciunea ei.

La naiba, fiindcă oricum mama lui avea să-l bată la cap până-şi lua un costum nou, trebuia să meargă la cumpărături.

Detesta cumpărăturile, deci acea parte a gestului era, pentru el, ca un fel de pedeapsă. Mai grav, trebuia să arunce bani pe haine care-l făceau să se simtă ca şi cum s-ar fi împachetat într-un soi de ambalaj decorativ. Toată povestea dura prea mult, includea prea multe decizii enervante sau derutante şi era periculos de aproape de a-i provoca o durere de cap în spatele ochilor.

Dar, după ce termină, avea costumul şi o cutie ambalată drăguţ, drept cadou – şi-şi promise ca absolut niciodată, nici în această viaţă, nici în următoarele, să nu se mai supună unei asemenea experienţe.

Îi trimise de două ori mesaje pe telefon, deşi nu trimitea niciodată mesaje. Detesta s-o facă. Degetele lui erau mult prea mari pentru taste şi îl făceau să se simtă neîndemânatic şi stupid. Însă se gândea că strategia lui de a nu-i apărea în cale timp de câteva zile trebuia să includă o formă simplă de contact.

Până luni, estimă că stătuse suficient timp departe de ea şi o sună. Îi răspunse mesageria vocală, o altă tehnologie pe care o detesta, chiar şi atunci când includea vocea ei calmă.

– Bună, Picioare. Voiam doar să văd dacă ai chef de o plimbare cu maşina, în seara asta. Am putea mânca o pizza. Mi-e dor de chipul tău, adăugă înainte să apuce să se gândească. Aşa că anunţă-mă.

Se întinse din nou pe căruciorul pentru maşină, strecurându-se sub rabla pe care o tot peticea pentru un client, şi începu să lucreze pentru a da jos toba de eşapament inutilă.

Aproape terminase de instalat toba nouă, când telefonul lui emise un semnal. Îşi lovi dosul palmei, înjurând când văzu sângele adunându-se pe zgârietură, apoi se chinui să-şi scoată telefonul din buzunar.

Înjură din nou când îşi dădu seama că era un mesaj.

E interesant, dar nu pot să scap în seara asta. Avem foarte multă treabă până la Ziua Recunoştinţei. Ar fi frumos să te văd şi pe tine, şi pe mama ta atunci. PB.

– PB? Ce fel de rahat e ăsta?

– Te-ai descotorosit de el cu un mesaj? Ce răutate! Laurel se lăsă pe spate. Bravo.

– Nu m-am descotorosit de el. Aveam programată o consultaţie completă. Care, îşi spuse, se încheiase acum şi decursese foarte bine. Aşa că putea să se relaxeze şi să bea un pahar de vin cu prietenele ei.

– Din câte ne-ai spus, el doar încerca să facă faţă unei situaţii dificile. Ochii mari şi căprui ai Emmei se luminară de compasiune. Unii oameni au nevoie să se închidă în ei când procesează o situaţie.

– Da, aşa e. De asta îi ofer timpul şi spaţiul pe care mi le-a cerut atât de clar, ca să facă asta.

– Şi doar fiindcă a terminat nu înseamnă că a terminat. În plus, sublinie Mac, tu eşti iritată.

– Nu prea. Sau doar puţin, se corectă Parker. Aş prefera ca el – sau oricine – să-şi descarce sufletul şi să spumege, chiar dacă mă loveşte şi pe mine vreun proiectil, în loc să se închidă şi să refuze comunicarea. Dar el nu vrea să accepte o atitudine de susţinere autentică, de înţelegere sinceră, iar asta mă irită. Puţin.

– O.K., uite ce am eu de spus. Mac inspiră adânc. Mama mea rareori a ridicat mâna asupra mea, aşa că nu pot s-o acuz de genul acela de abuz, dar s-a folosit de mine, m-a umilit şi m-a lovit emoţional. Mac îi aruncă Emmei un zâmbet recunoscător, când aceasta o mângâie pe picior, plină de compasiune. Vă aveam pe voi trei cu care să discut, dar chiar şi cu voi, uneori, mă scufundam – sau mă închideam. Şi uneori, chiar şi cu voi, cu doamna Grady, chiar având-l pe Carter acolo, lângă mine, simt nevoia să mă scufund, sau sunt doar obişnuită s-o fac, aşa că o fac.

– Aş prefera să n-o faci, interveni Emma.

– Ştiu asta şi, tocmai fiindcă o ştiu, adaug şi puţină vinovăţie la tristeţea mea. Eu înţeleg destul de bine cu ce se confruntă Mal. Tatăl meu nu a murit, dar a plecat, şi de atunci nu mi-a fost niciodată alături când chiar îl voiam sau aveam nevoie de el. Iar *eu* am rămas cu cineva care, într-un mod mult mai puţin violent decât ticălosul de Artie, m-a făcut să mă simt neimportantă.

Îşi luă sticla de apă pentru a-şi umezi gâtlejul.

– Şi, uneori, chiar în pofida raţiunii, rahatul ăsta mă năpădeşte şi mă uit la Em, cu familia ei incredibilă; la Laurel, care poate să spună lejer „dă-i dracului" şi să vorbească serios; şi la Parker, care e atât de al naibii de stabilă, şi simt, pur şi simplu, că voi nu ştiţi. De unde naiba aţi putea să ştiţi? Iar asta mă face ca, pe lângă vină şi tristeţe, să adopt şi o atitudine defensivă. Aşa că, uneori, nu vreau să vorbesc despre rahaturile care s-au întâmplat, fiindcă, ei bine, sunt rahaturile mele.

– Ce frumos ştii să le zici. Laurel ridică paharul spre ea. Însă noi avem întotdeauna metode de a te face să vorbeşti.

– Da, şi întotdeauna mă simt mai bine după aceea. Voi nu numai că ştiţi cum să mă luaţi ca să mă deschid din nou, dar ajung să mă deschid fiindcă ştiu că mă iubiţi şi că veţi accepta tot rahatul care mă însoţeşte, fiindcă mă iubiţi.

– Eu, nu. Laurel zâmbi. Mie doar mi-e milă de tine, dat fiind izvorul meu nesecat de compasiune.

Mac dădu din cap.

– Maica Tereza ar fi o nemernică împietrită în comparaţie cu tine.

– I-am spus că îl iubesc, murmură Parker, iar Laurel îşi întoarse brusc capul.

– Poftim? Ca să vezi ce înseamnă să laşi punctul principal la sfârşit. Când anume?

– Când eram mai mult decât uşor iritată. Când mi-a spus că nu înţeleg şi că nu are nici o legătură cu mine. I-am spus că e un idiot şi că are legătură cu mine, fiindcă îl iubesc. Apoi am plecat să mă ocup de eveniment, după cum ar fi trebuit să fac de la bun început.

– El ce-a spus? întrebă Emma, apăsându-şi deja o mână pe inimă. Ce-a făcut?

– N-a spus şi n-a făcut nimic. Era prea ocupat să se holbeze la mine de parcă l-aş fi lovit în boaşe. Ceea ce ar fi fost mai bine.

– Vineri? I-ai spus asta vineri? Emma îşi flutură mâinile prin aer. Am lucrat împreună tot weekendul şi nu ne-ai spus?

– Nu ne-a spus fiindcă ăsta e rahatul ei.

Parker îşi mută privirea asupra lui Mac.

– Dacă trebuie să continuăm discuţia pe acelaşi ton, da, cred că aşa e. Trebuia să mă gândesc la asta o vreme. Şi fiindcă nimic din asta, pur şi simplu nimic din asta nu era aşa cum am crezut dintotdeauna că va fi, cum plănuisem dintotdeauna că trebuie să fie. Trebuia să mă îndrăgostesc de un bărbat sensibil, dar genial, cu un pronunţat simţ al umorului şi sincer interesat de artă. Şi ştiu că mă iei în râs, Laurel, şi-ţi dai ochii peste cap, aşa că las-o baltă.

– Din cauza pronunţatului simţ al umorului.

– În fine. Ăsta era planul meu pe termen lung, construit cu grijă pe parcursul a peste zece ani.

– Serios?

– Taci, Mac. Dar buzele lui Parker se curbară uşor. Urma ca acest bărbat sensibil, dar genial să iasă cu mine timp de câteva luni, să ne cunoaştem, să ajungem să ne apreciem unul pe celălalt, înainte de a face o scurtă excursie romantică – într-o locaţie la alegere. Ar fi putut fi un apartament superb dintr-un hotel din New York, o căsuţă pe plajă, o pensiune într-o zonă rurală. Am fi luat cina, pe îndelete, la lumina lumânărilor, sau poate ne-am fi dus la un picnic. După aceea sexul ar fi fost încântător.

– Ar fi inclus şi să v-o trageţi în debara? se întrebă Laurel.

– Şi tu să taci, altfel nu vă spun restul planului.

Cu o expresie uşor întristată, Laurel mimă gestul de a-şi pune lacăt la gură.

– Deci, spuse Parker satisfăcută şi îşi dădu jos pantofii, ridicându-şi picioarele, urma să devenim iubiţi, şi să călătorim din când în când, cât ne-ar fi permis programul. Aveam să ne şi certăm ocazional, desigur, dar am fi rezolvat întotdeauna problemele prin discuţii – rezonabile, raţionale.

Privirea îi sări spre Emma.

– Tu taci; ştiu că găseşti totul plictisitor, însă o să-ţi placă partea următoare. El mi-ar fi spus că mă iubeşte. Mi-ar fi luat mâinile, m-ar fi privit în ochi şi mi-ar fi spus-o. Apoi, într-o zi, ne-am fi întors în acel apartament superb, sau căsuţă, sau pensiune şi, în timpul cinei noastre la lumina lumânărilor, mi-ar fi spus din nou cât de mult mă iubeşte şi că eu sunt tot ce şi-a dorit vreodată. Şi mi-ar fi cerut să mă căsătoresc cu el. Eu aş fi acceptat şi aşa ne-am fi construit fericirea, până la adânci bătrâneţi.

– Ar fi bine să aibă şi un inel cu diamant cubic în buzunar, spuse Laurel. De cel puţin cinci carate.

– Pe cuvânt, comentă Mac, dar îşi înăbuşi pe furiş un chicot.

– Eu cred că e foarte drăguţ. Emma îi aruncă lui Laurel o privire de avertizare.

– E foarte drăguţ şi poate că e ridicol, dar e planul *meu*. Cu fermitate acum, Parker îşi duse mâna la piept. Sunt capabilă să-mi ajustez planurile în funcţie de circumstanţe şi de necesităţi.

– Nici că se poate mai bine, consimţi Mac.

– Dar ceea ce se întâmplă cu Malcolm nu se încadrează absolut deloc în scenariu. Nici măcar nu seamănă, dar m-am îndrăgostit de el, oricum. Acum *eu* i-am spus *lui*, ceea ce face ferfeniţă o altă pagină din scenariu.

– Ştiu că ştii, şi noi toate ştim că dragostea nu urmează nici un scenariu. Dacă ar fi aşa, adăugă Laurel, eu m-aş iubi acum cu un *artist* sexy, cu muşchi, pe nume Luc, în cuibuşorul nostru de nebunii din Paris, în loc să mă căsătoresc cu fratele tău, un avocat sexy şi cu muşchi, pe nume Delaney.

– Bineînţeles că ştiu asta, dar nu înseamnă că trebuie să fiu încântată.

– Tu nu te mulţumeşti să-i laşi lui Mal nişte timp şi spaţiu, concluzionă Mac. Îţi iei şi tu puţin.

– Am nevoie de asta. Fiindcă există un element în scenariu care nu poate fi modificat sau rescris. Indiferent de cine te îndrăgosteşti, trebuie să te iubească şi el, altfel, sfârşitul e, pur şi simplu, naşpa.

– Dacă nu te iubeşte, *chiar* e un idiot.

– Mulţumesc, Em.

– Vorbesc serios. Eşti perfectă – în sensul bun, nu în sensul o-urăsc-pe-ticăloasa-aia-perfectă.

Înţelegând, Parker ridică paharul spre prietenele ei.

– Şi eu vă urăsc.

– Toate femeile mele favorite. Del intră, îşi plimbă privirea prin încăpere şi clătină din cap. Iar dacă asta e una dintre discuţiile rezervate exclusiv fetelor, va trebui să vă întrerup. Mi-am folosit farmecele pentru a o convinge pe doamna Grady să ne facă friptură de miel cu rozmarin şi tocmai m-a avertizat că va fi gata peste două minute. Jack şi Carter sunt deja pe drum încoace.

– Mâncăm aici? Mac sări în sus, aruncând un pumn în aer. Uau! Avem cel mai tare sistem din istoria sistemelor.

– Mă duc să-i dau o mână de ajutor. Laurel se ridică şi îi aruncă o privire lui Del. El ridică din sprâncene, apoi dădu din cap. Haide, Em!

Când plecară, Del se aşeză pe marginea măsuţei de cafea, blocându-i ieşirea lui Parker.

– Deci, care-i treaba cu tine şi cu Mal? Trebuie să merg să-i aranjez mutra? Văzându-i expresia, o mângâie pe genunchi. Cred că i-aş face faţă, dar i-aş lua pe Jack şi pe Carter cu mine, pentru orice eventualitate.

– Asta e foarte drăguţ, dar nu e cazul.

– Ceva s-a întâmplat. A renunţat să meargă la meciul echipei Giants duminică şi n-a mai fost pe aici de câteva zile.

– În prezent... evaluăm situaţia.

– Asta înseamnă că v-aţi certat?

– Nu, nu ne-am certat. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, cred că ştii că pot să-mi port singură de grijă.

– Fără îndoială, dar dacă un tip îţi face rău, chiar dacă mi-e prieten, sau poate mai ales dacă mi-e prieten, trebuie să-l bat. Astea sunt regulile fratelui mai mare.

– Da, dar tu modifici în permanenţă regulile fratelui mai mare.

– Alea sunt amendamente, acte adiţionale şi, din când în când, câte o anexă.

– Nu ne-am certat. Iar dacă am ajuns să sufăr e pentru că – şi va trebui să accepţi asta – sunt îndrăgostită de el.

– Oh! Se lăsă pe spate, sprijinindu-şi mâinile pe coapse. Lasă-mă să-mi revin.

– Nu te grăbi. Eu nu mă grăbesc. Fiindcă toţi vom fi nevoiţi să procesăm situaţia asta, Del. Tu, eu. Şi Malcolm. Îi împinse genunchii într-o parte şi se ridică. Să mergem să mâncăm înainte ca doamna Grady să ne dea dispăruţi.

– Vreau să fii fericită, Parker.

– Del. Îl luă de mână. Şi eu vreau să fiu fericită.

După cum stabilise, Malcolm se opri mai întâi pe la Emma pentru a lua florile pe care o rugase să le pregătească pentru doamna Grady.

– Mă întorc imediat, îi spuse mamei sale.

– Să faci bine să te întorci. E nepoliticos să întârzii.

– A spus să venim în jur de patru, nu? E în jur de patru.

Pentru a scăpa de noi cicăleli, coborî şi alergă la uşa Emmei. Găsi buchetul de floarea-soarelui, aşa cum îi spusese ea, într-un vas de cupru de pe masa din camera din faţă. Le luă în grabă.

Când se întoarse la maşină, le împinse spre mama sa.

– Ţine-te de astea, bine?

– Sunt frumoase. Eşti un băiat bun cel puţin jumătate din timp, Malcolm.

– Port costumul, nu? Asta ar trebui să conteze.

– Şi arăţi foarte elegant. Impresionantă casă, adăugă, când el întoarse maşina din trei mişcări pentru a se îndrepta spre corpul principal. Ei, îmi amintesc de prima dată când am văzut-o din apropiere, când am sosit în uniforma mea scrobită, speriată de moarte.

Îşi trecu o mână peste fusta rochiei pe care o cumpărase anume pentru această ocazie, în nuanţa ei favorită de verde intens. Asta nu avea nimic scrobit, îşi spuse fericită.

– Apoi am ajuns aici, continuă ea, am văzut-o şi m-am gândit că e tare frumoasă şi că nu arată deloc înspăimântător. Bătrâna doamnă Brown chiar era înspăimântătoare, asta mi-era clar, dar merita s-o vezi pe dinăuntru, să te plimbi prin ea, servind mâncăruri sofisticate unor oameni sofisticaţi. Iar intendenta de la acea vreme – oare cum o chema? Ei bine, nu mai contează. Ea şi bucătăreasa ne-au lăsat să mâncăm în bucătărie.

Când Malcolm parcă, se întoarse zâmbind spre el.

– Cred că ne-am făcut din nou intrarea în lumea bună. Cum îmi stă părul?

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Ca nimănui altcuiva.

– Exact cum îmi place.

Malcolm scoase plăcinta cu carne tocată de pe bancheta din spate şi cutia împachetată. Înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise larg.

– La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei! Del o sărută pe Kay pe obraz şi aruncă o privire spre cutia de sub braţul lui Mal. Oh, nu trebuia!

– Atunci e bine că n-am făcut-o.

– Plăcinta arată grozav. Dumneavoastră aţi făcut-o, mamă K.?

– Da. Dacă Maureen e în bucătărie, i-o duc eu.

– Am trimis femeile la bucătărie, unde le e locul. Făcu cu ochiul. Bărbaţii sunt în sala media, se uită la meci, conform tradiţiei din familia Brown. Dă-mi voie să te conduc şi să-ţi aduc ceva de băut.

– Asta e cea mai frumoasă casă din Greenwich, spuse Kay. Am simţit asta din prima clipă în care am văzut-o şi nu m-am răzgândit nici până azi.

– Îţi mulţumesc. Înseamnă mult pentru noi.

– Aşa şi trebuie. E încărcată de istorie. Am lucrat la câteva petreceri aici, pe vremea bunicii tale, şi mai târziu, când le organiza mama ta. Cele ale mamei tale îmi plăceau mai mult.

Del râse, aşezându-şi mâna pe spatele lui Kay pentru a o conduce.

– Bunica noastră era un tiran.

Mirosurile se strecurau din bucătărie alături de vocile de femeie. Malcolm detectă glasul lui Parker şi simţi că nodul din stomac, pe care nu-l simţise până atunci, începu să se mişte.

Era aşezată lângă o masă, curăţând păstăi. Încercă să-şi amintească de ultima dată când văzuse pe cineva curăţând păstăi – apoi îşi pierdu gândul, când ea ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

Iisuse, îi fusese atât de dor de ea, încât devenise dureros! Voia să-i poarte pică, voia să se îndepărteze, dar ea zâmbi şi se lăsă să alunece de pe scăunel.

– La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei! O întâmpină mai întâi pe mama lui, sărutând-o pe obraz, aşa cum făcuse şi Del. Apoi îşi lipi uşor buzele de ale lui. Nodul se mişcă din nou.

Toată lumea începu să vorbească deodată, dar el abia dacă îi auzea. Era doar zgomot de fond. Mişcare şi culoare – cineva îi luă plăcinta din mână, iar el era prins, prizonier al chipului ei, al formei, al sunetului.

Del înlocui plăcinta cu o bere.

– Să mergem să fim bărbaţi, înainte să ne pună la treabă, fiindcă, crede-mă, pot şi o vor face.

– Da. Am nevoie doar de un minut.

– Dacă eziţi, îţi asumi riscul, însă ai arăta atât de drăguţ într-un şorţ de bucătărie.

– Du-te'n... spuse el, alegându-se cu o urechelă scurtă din partea mamei sale.

– Ai grijă cum te porţi. Pe mine nu m-ar deranja un şorţ. Jumătate din plăcerea de a sărbători Ziua Recunoştinţei e pregătirea mesei.

Când Parker dădu să se aşeze din nou, Malcolm o apucă de braţ.

– la cinci minute pauză.

– Am ceva de făcut, îi spuse ea, când o trase după el din bucătărie.

– Păstăile tot acolo vor fi. Intră în sala de muzică. Ţi-am luat ceva.

– Oh! Ce surpriză drăguţă!

Malcolm îi întinse cutia.

– Când un tip o dă în bară, trebuie să plătească.

– N-am să te contrazic, fiindcă îmi plac darurile. Văd că mama ta a câştigat bătălia legată de costum.

– Mama mea câştigă întotdeauna.

– E un costum frumos. Aşează cutia pe o măsuţă şi dezlegă fundiţa. Cum merg afacerile?

– Bine. Am primit de restaurat un Caddy din '62, după ce m-a recomandat Channing.

– Excelent!

O urmări, deloc surprins, cum desfăcea atentă hârtia. Nu o rupea şi-o sfâşia, nu Parker Brown. Îşi imagină că, aşa cum făcea şi mama lui, în mod bizar, avea să păstreze hârtia pentru vreun scop ulterior misterios.

– Dar tu?

– Întotdeauna suntem ocupate în preajma sărbătorilor. Petreceri de sărbători de organizat, pe lângă nunţi. Iar nunta lui Mac e peste două

săptămâni. Nu-mi vine să cred. Vom fi foarte prinse până după Anul Nou, apoi...

Se întrerupse când văzu cutia de pantofi, apoi deschise gânditoare capacul şi rămase cu gura căscată.

Malcolm se îndoia că orice altă reacţie ar fi fost la fel de satisfăcătoare.

– Pantofi? Mi-ai cumpărat pantofi? O, pantofi cu adevărat superbi. Scoase unul dintre pantofii eleganţi, cu toc înalt şi subţire, ţinându-l aşa cum o femeie ar putea ţine o piatră preţioasă fragilă.

– Îţi plac pantofii.

– Îmi *plac* e un cuvânt neînsemnat în comparaţie cu sentimentele mele faţă de pantofi. O, sunt absolut *superbi*. Uită-te cum se îmbină toate acele tonuri întunecate şi strălucitoare. Şi textura.

Îşi descălţă pantofii pe care îi purta, încălţându-i pe cei noi. Apoi se aşeză acolo, admirându-i.

– De unde ştiai ce mărime port?

– Am fost în garderoba ta.

Parker rămase în continuare aşezată, studiindu-şi pantofii.

– Trebuie să recunosc, Malcolm, mă dai pe spate! Mi-ai cumpărat pantofi.

– Să nu te-aştepţi s-o mai fac vreodată. A fost... înfiorător. Mi-am spus: „O să merg să-i iau doar nişte lenjerie sexy, dar mi se părea că mi-aş fi făcut mie un cadou. Ar fi fost mult mai uşor şi mai puţin ciudat. Voi, femeile, sunteţi sălbatice când vine vorba de pantofi.

– Ei bine, îmi plac la nebunie. Se ridică, închipuindu-se într-o scurtă defilare pe podium. Se roti. Zâmbi. Cum arată?

– Nu pot să-mi dezlipesc privirea de pe chipul tău. Mi-a fost foarte dor de chipul tău.

– O.K. Parker inpiră profund, apoi se apropie de el. Vrei doar să mă flatezi, murmură ea şi se cuibări în braţele lui. Şi mie mi-a fost foarte dor de al tău.

– Trebuie să ne împăcăm. M-ar scoate din sărite foarte tare dacă treaba mea cu Artie ne-ar strica povestea.

– Ticălosul de Artie n-o să strice nimic.

Malcolm se dădu înapoi.

– Ticălosul de Artie?

– Aşa i se spune pe aici.

Râse cu jumătate de gură.

– Îmi place. Vreau să fiu cu tine, Parker.

– Asta e bine, fiindcă eşti cu mine.

Malcolm îşi sprijini fruntea de a ei.

– Ascultă, eu... Nu-şi găsea cuvintele, nu era sigur de ceea ce făcea. La dracu'! Să spunem doar că eşti prima femeie pentru care am cumpărat pantofi. Din nou, se dădu înapoi şi o privi în ochi. Şi ultima.

– Asta înseamnă mult. Îi cuprinse obrajii în palme şi îl sărută. Deci, azi vom sărbători şi vom fi recunoscători că ne înţelegem atât de bine.

Săptămâna de dinainte de nunta lui Mac presupuse programări la salonul de frumuseţe. Manichiuri, pedichiuri, tratamente cosmetice. Presupuse înregistrarea con- firmărilor de ultimă clipă şi a celor care anunţau că nu pot participa, şi reajustarea organizării la mese.

Ultimele probe la rochii, deschiderea cadourilor, actualizarea tabelelor de calcul, pe care le crease Parker pentru a ţine evidenţa darurilor, a celor care le trimiseseră, a relaţiei dintre autorul darului şi mire sau mireasă şi a adresei de corespondenţă la care să fie trimise notele de mulţumire.

Drumuri de făcut şi telefoane de dat, confirmări, consultaţii finale.

Toate acestea, adăugate la organizarea şi pregătirea altor evenimente, transformară totul într-o nebunie.

– Suntem copleşite, e o nebunie. Oricum, nu plecăm în luna de miere decât luna viitoare, aşa că de ce nu am profitat de perioada aia mai puţin aglomerată, ca să mă căsătoresc? Doamne, mă căsătoresc! Mâine.

– Şi va fi perfect. Parker o spuse cu o hotărâre sumbră, lucrând pe laptop. Aha. Vremea va fi perfectă! Rece, cu o uşoară fulguială dimineaţă, strat de zăpadă între trei şi cinci centimetri şi cer senin după-amiaza. Seara va adia vântul şi se vor înregistra temperaturi de minus un grad. Exact ceea ce îmi doream.

– Uneori când se anunţă o fulguială uşoară ne trezim îngropaţi în nămeţi. Dacă...

– N-o să ne trezim îngropaţi în nămeţi. Ca pentru a sfida zeii vremii, Parker zâmbi. Dimineaţa o să avem parte de câţiva centimetri de zăpadă drăguţă, pufoasă, pentru o nuntă superbă de seară de decembrie. Du-te să te pregăteşti pentru repetiţie.

– Mi-e teamă de repetiţie. Vocea mea o să sune mieunat. Îmi apare un coş chiar în mijlocul bărbiei. Am să mă împiedic în drum spre altar. E în regulă, dacă e Carter cel care se împiedică. Oamenii se aşteaptă la asta, dar...

– Vocea ta n-o să sune mieunat, nu îţi iese un coş şi, în mod cert, n-o să te împiedici. Parker scoase două pastile pentru stomac. Pentru ea şi pentru Mac. Aşa-i că mă pricep la ceea ce fac?

– Da, aşa e, dar eu...

– Ai încredere în mine. Va fi perfect şi superb, şi va fi cea mai fericită zi din viaţa ta.

– Sunt o adevărată pacoste.

– Nu, scumpo, te porţi ca o mireasă. Acum, du-te şi fă o baie caldă, relaxantă. Ai o oră la dispoziţie.

– Carter nu are emoţii. Mac îşi miji ochii, cu o expresie posomorâtă. Aş putea să-l urăsc pentru asta.

– Mackensie. Parker se întoarse cu spatele la computer. Eram în bucătărie azi-dimineaţă când doamna Grady l-a obligat să stea jos şi să mănânce ceva la micul dejun. Şi-a turnat sirop de arţar în cafea.

– Serios? Îşi aruncă braţele în aer, bucuroasă. Deci *chiar* are emoţii. Mă simt mai bine. Vreau să aibă şi el emoţii şi să i se înroşească urechile, aşa cum îi stă în fire, şi vreau... Fiindcă eu sunt mireasa, totul poate fi aşa cum vreau eu, nu?

– Clar.

– O.K. Atunci vreau să-ţi mulţumesc fiindcă ai anulat temporar interdicţia vizavi de mama mea.

– Mac...

– Nu, vorbesc serios. Lasă-mă să mă descarc.

– O.K. Descarcă-te.

– E important ca ea să fie aici mâine, chiar dacă e o mare pacoste şi pentru mine, şi pentru tot restul lumii.

– Rămâne totuşi mama ta.

– Da, iar asta şi la bine, şi la rău. Oricum, ştiu că ai vorbit cu ea despre asta şi că i-ai explicat care sunt regulile.

– N-a fost nevoie decât de un telefon scurt. Nu e mare lucru.

– Un telefon scurt şi neplăcut.

Acum, Parker zâmbi.

– Nu pentru mine. Ţi-a făcut mizerii pe tema asta?

– A încercat. N-a reuşit. Puterea ei e redusă la capitolul ăsta, ceea ce o scoate din sărite. Gropiţele lui Mac tresăriră. Sunt destul de meschină să mă bucur de succesul ăsta.

– Aş zice că ar fi o prostie dacă nu te-ai bucura.

– Bun. Deci nu sunt proastă. Oftând, Mac îşi strânse mâinile în poale. Dar vreau să fie aici, fiindcă am discutat despre asta suficient ca să ştiu că nu vreau să privesc în urmă la cea mai importantă zi din viaţa mea şi să am chiar şi un singur regret. Şi, la naiba, din moment ce tatăl meu, se pare, nu poate să-şi găsească timp pentru nunta mea, fiind ocupat cu petreceri şi să navigheze pe Marea Ionică, ar trebui să am măcar un părinte prezent.

– Noi ştim că, deşi treaba noastră e să oferim tocmai aceste lucruri, o nuntă nu înseamnă doar lumini, muzică şi spectacol. Contează mult sentimentele. Familia ta va fi acolo, Mac.

– Da. Mac se întinse şi îi strânse mâinile lui Parker. Cea care contează.

– Mai mult, şi Carter va fi acolo, aşteptându-te, privindu-te, făcându-ţi promisiuni.

– O, Doamne, da. Sunt atât de pregătită. Emoţionată, dar pregătită.

– Du-te să faci o baie, să-ţi mai înmoi emoţiile.

– Mă duc. Mac se ridică să plece. Parks? Îl iubesc atât de mult, încât am impresia că e mai mult în mine, că descopăr în mine o persoană mai bună decât cea din trecut. Nu am emoţii fiindcă mă căsătoresc cu el. Am emoţii doar în legătură cu spectacolul şi cu faptul că o să uit ce am de spus sau n-o să fac ce am de făcut.

– Lasă toate astea în seama mea. Tu gândeşte-te doar la faptul că vei fi căsătorită cu Carter.

– Asta pot să fac. Se întoarse în fugă şi o prinse pe Parker într-o îmbrăţişare. Te iubesc mult şi pe tine.

Răspunzându-i la îmbrăţişare, Parker se întinse după o batistuţă şi i-o puse în mână.

– Mulţumesc. Nu am de gând să plâng mâine, aşa că intenţionez să plâng mult diseară.

– E un plan foarte bun. Asigură-te că îţi protejezi rimelul să nu se scurgă.

Douăzeci de minute mai târziu, Parker coborî în fugă, să vadă cum stăteau lucrurile cu Laurel.

Se opri, când i se tăie respiraţia.

– O, Laurel!

– Cere să i se spună Super-Laurel, îi zise Del lui Parker, aşezat la masa din bucătărie, savurând un fursec.

– Şi cine ar putea să nu-i dea dreptate! *Chiar* e Super-Laurel. E cel mai frumos tort creat vreodată.

– N-am terminat încă, mormăi Laurel, continuând să aşeze flori din glazură de zahăr.

– Al lui Carter e gata. Del îndreptă un deget spre fosta anticameră, ce fusese reamenajată ca bucătărie auxiliară pentru Laurel.

Parker intră şi deschise frigiderul.

– Îmi place la nebunie! Arată chiar mai bine decât în schiţă. Cartea deschisă, scena din piesa *Cum vă place*. Jur că arată de parcă ai putea să dai pagina.

– Gustă-l, apoi poţi să mori. Laurel îşi răsuci umerii care o dureau, ridicând privirea când se întoarse Parker. O, Doamne, nu plânge!

– Mă ţin de planul lui Mac. Scoase batistuţe din buzunar. Să plâng astă-seară ca să nu plâng mâine. Am pregătit pentru toată lumea măşti cu gel, puse la rece în frigiderul principal, ca să nu fim umflate mâine-dimineaţă.

– Slavă Domnului, spuse Del, chiar eram îngrijorat că o să am ochii umflaţi.

– Ia-ţi fursecul şi du-te să vezi ce face Carter, porunci Parker. Şi poţi s-o suni pe Emma sau să treci pe la ea, să-i spui că n-are voie să întârzie. Pune-l pe Jack s-o aducă pe sus, dacă e nevoie.

– Bine. Pricep când nu sunt dorit.

– Mă gândeam să te las să te strecori în camera mea la noapte, spuse Laurel, dar tu nu mi-ai cumpărat o pereche de pantofi fabuloşi.

– Mal o să plătească pentru asta, fiindcă a ridicat standardele pentru noi ceilalţi.

Când rămaseră singure, Laurel coborî privirea spre picioarele lui Parker.

– Chiar că sunt fabuloşi. Tot restul e în regulă?

– E bine. M-am uitat la previziunile meteo pentru mâine şi...

– Nu mă refer la nunta lui Mac, ceea ce e o excepţie de la majoritatea conversaţiilor de săptămâna asta. Mă refer la tine şi la Malcolm.

– Şi asta e bine. Deschise frigiderul să ia o sticlă de apă, apoi oftă când se întoarse şi o văzu pe Laurel fixând-o cu privirea. Nu, n-a spus nimic despre faptul că i-am zis că-l iubesc şi nici eu n-am deschis subiectul. Şi, nu, nu mi-a răspuns la fel. Nu mă deranjează asta.

– Minţi.

– Încerc să nu mă las deranjată de asta şi, în cea mai mare parte, reuşesc. Plus că sunt mult prea multe lucruri de făcut ca să mă gândesc la asta. Îşi netezi o şuviţă pe care o răsucise într-o împletitură fină pentru petrecerea de repetiţie. Ne e bine cum suntem, şi asta e... în regulă. Nu mă face să spun din nou că sunt în regulă. Hai să ne concentrăm doar pe Mac şi pe Carter.

– O.K. Unde e sfioasa mireasă?

– Face o baie, ca să-şi calmeze emoţiile. Trebuie să înceapă să se îmbrace, observă Parker, privindu-şi ceasul. Începem peste...

– Parker, relaxează-te. Cina de repetiţie se ţine aici. Poţi s-o iei mai uşor cu programul, măcar puţin. Ea ştie că Linda nu vine în seara asta?

– Da. Şi cred că e uşurată. Am discutat despre ziua de mâine şi se bucură că mama ei va fi prezentă la nuntă. Deci nu e cazul ca Linda să apară mai devreme de mâine.

– Cum rămâne cu... Laurel se întrerupse când intră Malcolm. Eu port mărimea treizeci şi opt, exact ca Parker. Pentru orice eventualitate.

– Nu cumpăr pantofi decât pentru femeile cu care mă culc. Luă un fursec de pe farfuria aşezată pe masă. Dacă m-aş culca şi cu tine, Del s-ar enerva.

– E atât de îngust la minte.

– Ai reuşit...

– L-am luat şi l-am dus acasă la Carter, după cum mi-ai cerut.

Parker simţi că i se ia o povară de pe umeri.

– O.K. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc *mult*.

Îi cuprinse faţa în mâini şi îl sărută.

– E aici. Laurel se îndepărtă de tort. Ai reuşit.

Cu o mână pe şold, Parker poză.

– Te-ai îndoit de mine?

– Mi-e atât de ruşine. Tu poţi să fii Super-Parker. Trebuie să merg să-mi schimb pantofii care, din păcate, nu sunt aceia, spuse Laurel, aruncând din nou o privire invidioasă spre picioarele lui Parker. Să-mi refac machiajul şi aşa mai departe. O s-o pun şi pe Mac să se grăbească, dacă n-o face deja. Te-ai descurcat bine, Parker.

O prinse şi o sărută apăsat.

– Ai putea face asta din nou? o întrebă Mal. Cu încetinitorul?

– Perversule! Dar ochii lui Laurel străluceau de lacrimi când se întoarse şi îl sărută şi pe el. A tot spus că nu contează, dar contează. Îşi trase nasul şi îi zâmbi lui Parker. Noi ştiam că o să conteze. Mă întorc în cincisprezece minute.

– Toată lumea vrea să plângă şi să scape de lacrimi în seara asta.

– Slavă Domnului! Mi-e foarte greu să mă abţin.

– Ce amuzant eşti! Îl împunse cu degetul în burtă. Trebuie să discut cu echipa de catering şi să verific salonul şi sala mare şi...

El mai luă un fursec şi o urmă.

Atmosfera era întotdeauna încărcată înainte de un eveniment, îşi spuse Mal, dar nu chiar atât de încărcată ca acum. Vibraţiile aproape că puteau fi percepute fizic. Fotografa pe mâinile căreia se lăsase Mac pentru nuntă începuse deja să lucreze cu asistenta ei, surprinzând instantanee când intră familia lui Carter, iar nivelul de zgomot se înteţi.

O urmări pe Parker mişcându-se printre ei, oferind băuturi, ghemuindu-se pentru a le vorbi copiilor. În scurt timp, holul cel mare şi salonul fremătau de oameni şi de mişcare. Aerul era parfumat de flori – îşi închipui că erau doar un preludiu discret pentru ceea ce avea să urmeze a doua zi.

Gustă şampania şi aruncă o privire spre Parker, care vorbea cu cel pe care îl luase de la aeroport. Când dădu să se apropie de ei, Mac coborî în fugă scările.

– N-am întârziat! Râse, căutându-l pe Carter în mulţime. Zâmbetul îi deveni şi mai luminos. Voiam doar să...

Malcolm o văzu schimbându-se la faţă şi, timp de o clipă, expresia de şoc deplin de pe chipul ei îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Parker făcuse o greşeală. Apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– Tată?

Geoffrey Elliot, frumos, încântător şi absent din cea mai mare parte a vieţii fiicei sale, făcu un pas înainte, deschizându-şi braţele.

– Scumpo!

Ea îi alergă în braţe, lipindu-şi faţa de umărul lui.

– Credeam că nu poţi să ajungi.

– De parcă aş fi lipsit de la nunta fetiţei mele. O trase înapoi, sărutând-o pe obrajii umezi. Da' ştiu că eşti frumoasă!

– Tată. Îşi puse capul pe umărul lui, o văzu pe Parker şi clipi pentru a-şi alunga lacrimile. Rosti un *mulţumesc* mut.

„N-a greşit", îşi spuse Malcolm, şi, luând un al doilea pahar de şampanie, i-l duse.

– Bine lucrat, Picioare.

Ea luă paharul şi-şi scoase o batistuţă din buzunar, pentru a-şi şterge propriii ochi.

– Cu asta mă ocup.

capitolul 20

Ninsese, iar zăpada era pufoasă şi frumoasă. Până la amiază, Parker se asigură că parcarea şi cărările fuseseră curăţate, iar mireasa stătea întinsă în apartamentul ei, savurând masajul cu pietre fierbinţi pe care prietenele ei i-l oferiseră în dar pentru ziua nunţii.

Intrarea şi scările străluceau luminoase graţie eforturilor Emmei şi ale echipei sale. Lumânări cilindrice uriaşe flancau uşa largă a sălii mari, grupate câte trei, cu valuri abundente de flori în tonuri bogate şi cu suporturile lor de un alb spumos.

La lăsarea serii, kilometri întregi de luminiţe, întinse în jurul casei şi în mica pădure de pini în miniatură, ce străjuiau cărarea în ghivecele lor argintii, aveau să se aprindă şi să lumineze aerul. Lumânările aveau să strălucească în spatele fiecărei ferestre, de care erau agăţate coroniţe de flori cu panglici albe lungi, întinse.

Casa întreagă, îşi spuse Parker făcând un tur în jurul ei şi verificând fiecare detaliu, era o sărbătoare ce avea să strălucească şi să lumineze toată noaptea.

Emma se întrecuse pe ea însăşi şi, cu zăpada aşternută ca bonus, oaspeţii aveau să se plimbe printr-un peisaj hibernal de vis, trecând apoi pe sub galeria drapată cu ghirlande, unde poinsettia de un alb nupţial erau aranjate în copaci plini de imaginaţie, de-o parte şi de alta a scărilor.

Îndeplini programul de dimineaţă ca un general cu experienţă, pregătindu-se pentru cea mai importantă campanie din cariera sa, trecând rapid dintr-o cameră în alta, de la un etaj la altul, în pantofi sport, aducând laude, ţinând discursuri de încurajare, dând ordine.

– Ai să te epuizezi înainte să înceapă nunta. Del o opri din avântul ei, proptindu-şi mâinile pe umerii ei. Mai respiră puţin. Credeam că Monica, de la magazinul pentru mirese, urma să te înlocuiască azi.

– Ea şi Susan vor ajunge într-o jumătate de oră. Cum stă Carter?

– E în regulă, căpitane.

– Serios, Del, are nevoie de ceva? Dacă aţi stat treji jumătate de noapte, dând pe gât băutură şi jucând poker...

– L-am băgat în pat înainte de douăsprezece şi jumătate, conform instrucţiunilor. Noi, restul, am rămas să dăm pe gât băutură şi să jucăm poker.

Parker îşi miji ochii spre el, observând că ai lui erau limpezi şi odihniţi.

– Du-te să vezi ce face. Nu vreau să apară pe-aici mai devreme de trei şi jumătate.

– Cavalerul de onoare îl ţine sub control. Bob e la fel de rău ca tine când vine vorba de liste şi de cronometre. O să treacă pe la studio să-l culeagă pe mirele nostru la trei şi un sfert.

– Atunci, du-te să te faci util. Echipa Emmei lucrează la solariu, iar cea de-a doua unitate pregăteşte decorul pentru cină.

– Jack îi dă o mână de ajutor Emmei.

– Jack e aici? Dar Malcolm?

– El îi ţine companie lui Carter. Ne-am gândit că ar trebui s-o facă cineva, în caz că încearcă să fugă.

– Foarte amuzant. Dar e bine că cineva îi ţine companie lui Carter. Aveam de gând să trec personal pe la el, să văd ce face, dar dacă e Malcolm cu el, mă duc s-o văd pe Mac. Poţi să mergi să-i spui lui Laurel că are la dispoziţie o oră şi douăzeci de minute, apoi trebuie să urce în apartamentul miresei.

– Dacă tocmai e ocupată cu ceva, s-ar putea să mă atace cu un cuţit de prăjituri.

– Astea sunt riscurile pe care trebuie să ni le asumăm.

Malcolm se lăfăia într-un fotoliu, cu o Cola şi o pungă de chipsuri, urmărind o cursă de motociclete pe canalul ESPN.

Carter se învârtea de colo-colo.

Se obişnuise cu modelul.

Carter se învârtea, se aşeza fixându-şi privirea asupra televizorului, se uita la ceas. Se ridica şi începea să se învârtă de colo-acolo.

– Te încearcă îndoielile, profesore? Am ordin să te leg dacă încerci să fugi.

– Poftim? Nu. Ha-ha! Nu. Chiar nu e decât unu şi jumătate? Poate s-a descărcat bateria. Se încruntă spre ceasul de mână, lovindu-i uşor sticla. La tine cât e ceasul?

Malcolm ridică încheietura pe care nu purta nimic.

– E timpul să te relaxezi. Vrei o gură de tărie?

– Nu. Nu. Nu. Poate. Nu. Atâta că... Mi se pare că am intrat într-o altă dimensiune, în care cinci minute sunt echivalente cu o oră şi jumătate. Ar fi trebuit să optăm pentru o nuntă de după-amiază. Ne-am fi căsătorit chiar în clipa asta, dacă am fi optat pentru o nuntă de după-amiază.

– Te grăbeşti?

– Cred că da. Îi aruncă o privire goală. Uneori nu-mi dau seama cum s-au întâmplat toate astea, alteori am impresia că aşa a fost dintotdeauna. Sunt doar – e – suntem...

– Varsă tot.

– Când găseşti o femeie pe care o iubeşti cu tot sufletul şi te iubeşte şi ea – chiar şi cu slăbiciunile şi defectele tale, totul începe să se potrivească. Şi dacă poţi să vorbeşti cu ea, iar ea te ascultă, dacă te face să râzi şi te face să te gândeşti, te face să vrei, te face să vezi cine eşti cu adevărat, iar acel cineva e un om mai bun, pur şi simplu mai bun alături de ea, atunci ai fi un nebun să nu-ţi doreşti să-ţi petreci restul vieţii cu ea.

Se opri şi zâmbi ruşinat.

– Bat câmpii.

– Nu. Fiindcă aceste cuvinte îi stârniseră şi lui emoţiile, Malcolm clătină din cap. Mă bucur pentru tine, Carter. Eşti un tip norocos.

– Azi sunt cel mai norocos tip de pe planetă.

Malcolm închise televizorul.

– Adu nişte cărţi. O să jucăm remi, să vedem dacă norocul ăla se face simţit.

– Sigur. Îşi privi din nou ceasul. Chiar nu e decât unu treizeci şi cinci?

Mac intră în apartamentul miresei, se opri şi dansă de bucurie.

– Uitaţi-vă, uitaţi-vă, e al meu! Azi e al meu. Şampanie şi fructe drăgălaşe, flori, lumânări. O, Em, florile!

– Le oferim doar ce e mai bun mireselor noastre. E vorba despre Vows, în fond.

– Şampanie mai întâi.

Laurel traversă încăperea pentru a turna în pahare.

– Doar o jumătate de pahar pentru mine, spuse Parker. Mai am câte ceva de...

– Parker, nu! Mac o prinse de mâini. De-acum înainte şi până la ultimul dans, eşti prietena mea, una dintre minunatele, superbele, foarte doritele

mele domnişoare de onoare. Se ocupă Monica de restul. Eu am nevoie să fii lângă mine – iar la Vows, miresele sunt regine.

– În regulă. Toarnă-mi până sus, Laurel.

– Karen, poate reuşeşti să surprinzi un cadru larg cu...

– Hei! strigă Parker. Dacă eu sunt una dintre domnişoarele tale de onoare, atunci tu eşti doar mireasă, nu şi fotograf.

– Ne ocupăm noi de tine, Mac. Karen îi făcu cu ochiul, schimbându-şi lentilele.

– Ştiu, îmi pare rău. Inspiră adânc şi luă un pahar de şampanie. O.K. Să bem pentru ziua nunţii. De data asta e pe bune.

După prima înghiţitură, Mac ridică o mână.

– Şi încă ceva, fiindcă s-ar putea să uit mai târziu. Emma, îţi mulţumesc că ai făcut totul atât de frumos şi, Laurel, îţi mulţumesc pentru tortul cu adevărat spectaculos. Şi ţie, Parks, pentru toate detaliile, cele mici şi cele mari, îţi mulţumesc foarte mult. Dar, mai ales, vă mulţumesc că îmi sunteţi prietene.

– O.K., opreşte-te. Bea. Laurel clipi. Azi nu se plânge.

– Poate doar puţin. Încă nu suntem machiate.

Emma îşi petrecu un braţ pe după Mac, iar Parker împărţi batistuţe.

Apoi, uşa se deschise, iar în prag apăru doamna Grady, rânjind.

– Echipa de coafură şi machiaj urcă acum.

– În regulă, ştergeţi-vă lacrimile, porunci Parker. Să ne-apucăm de treabă.

Îi plăcuse dintotdeauna partea asta, deşi nu obişnuia decât să intre şi să iasă, după nevoi. Acum, Parker se lăsă pe mâinile coafezei, ţinând un pahar de şampanie în mână şi urmărind-o pe cosmeticiana care îi făcea machiajul lui Mac.

Era o perspectivă nouă, reflectă ea, bucurându-se de felul în care mama lui Carter intra să povestească, să râdă, să plângă puţin, şi mulţumită de eficienţa cu care veneau Monica sau Susan să le verifice. Fu nevoită să îşi impună să nu se ridice, când Monica anunţă că sosiseră mirele şi alaiul lui, lăsându-se pe spate şi spunându-şi că totul avea să decurgă conform planului.

Şi chiar aşa se întâmplă.

La momentul potrivit, ea, Emma şi Laurel se schimbară în rochiile lor. Mac avusese dreptate în privinţa culorilor, a tonurilor, îşi spuse. Nuanţa intensă de portocaliu ca de dovleac făcea să strălucească pielea lui Laurel, în vreme ce ruginiul scotea în evidenţă frumuseţea brunetă a Emmei, iar auriul întunecat o prindea bine, decise Parker.

Împreună, arătau ca nişte luminoase flori de toamnă.

– Suntem foarte tari, declară Laurel.

– Arătaţi fantastic, fetelor. În corset şi jartiere, Mac făcu semn cu degetul, cerându-le să se întoarcă. O, da, pur şi simplu fantastic. Şi, o, doamnă G., cât sunteţi de frumoasă!

– Nu-i rău pentru o bătrânică. Doamna Grady se întoarse şi ea pe călcâie, în rochia ei de un albastru-închis.

– E rândul tău, anunţă Parker.

– O, Doamne, o, Doamne!

O ajutară să-şi îmbrace rochia de mireasă, netezind şi înfoind stratul de organza subţire de deasupra rochiei, prinzând trena unduitoare de spatele îndrăzneţ. Parker o privi pe Mac transformându-se, stând în faţa oglinzii înalte.

– Sunt mireasă, murmură, cu ochii strălucindu-i de încântare. Şi sunt superbă.

– Poftim. Doamna Grady se apropie să-i dea lui Mac cerceii de diamant pe care i-i oferise Carter. Micuţa Mackensie – roşcata slăbănoagă – cea mai frumoasă mireasă care a păşit vreodată în această cameră!

– Doamnă Grady. Mac îşi înclină capul spre doamna Grady. Aţi vrea, vă rog, să mă ajutaţi să-mi pun coroniţa?

Era o plăcere ce-i revenea mamei, îşi spuse Parker, aceea de a aşeza cununa miresei. Şi se emoţionă privind-o pe doamna Grady trecând cununa strălucitoare prin părul luminos al lui Mac.

– Îţi stă bine. Ai avut dreptate, Emma, îi stă bine. Făcând un pas înapoi, doamna Grady îşi şterse ochii. Eşti bine.

– Încă nu. Parker deschise un sertar din micul birou şi scoase o cutie. Ştiu că altceva ţi-ai fi dorit ca obiect împrumutat, dar mi-ar plăcea dacă ai purta asta.

Deschise cutia şi scoase un colier delicat cu diamante, cu trei fire subţiri, strălucitoare.

– Parker. Mac de-abia reuşi să vorbească, cu respiraţia tăiată. E al mamei tale.

– Tatăl meu i l-a oferit la aniversarea lor. Ştiu că ei şi-ar dori să-l porţi azi, iar pentru mine ar fi ca şi cum ar fi şi ei prezenţi. O parte din ei ar fi prezentă. Ei te-au iubit.

– O, Doamne!

– Nu plânge, porunci Parker.

– Păi, faci să fie aproape imposibil, la naiba, să nu plâng. Mi-ar plăcea să-l port. Mi-ar plăcea să... Vocea i se întrerupse pur şi simplu, iar Mac clătină din cap. Nu pot spune nimic altceva, fiindcă n-am să reuşesc să nu plâng.

– Uite. Parker îi puse colierul şi îl închise. E perfect.

Ridicându-şi mâna, Mac atinse colierul.

– Îmi place că sunt cu mine azi, cu noi toţi.

Monica intră în încăpere.

– O, Mac, arăţi absolut uluitor! Carter o să aibă nevoie de oxigen când o să te vadă. S-ar putea să ai şi tu nevoie. Şi el arată incredibil. Voiam să te anunţ, Karen, că ar trebui să începi fotografiile oficiale. Mai pot face ceva pentru vreuna dintre voi?

– A ajuns mama mea? întrebă Mac.

– Încă nu.

– Probabil că aşa e mai bine. Bun, Karen, îţi stau la dispoziţie.

– Vreau câteva aici, apoi afară, pe terasă, apoi câteva cu buchetul, înainte de a face şi poze de grup cu alaiul.

– Florile vor ajunge până termini tu, îi spuse Emma.

– Mă duc să văd ce fac băieţii, îi spuse Parker lui Laurel. Şi să nu începi să-mi ţii discursuri.

– Mă mir că ai rezistat atât de mult. Du-te.

Parker se strecură, îşi ridică rochia şi alergă spre apartamentul mirelui. După ce bătu uşor, deschise uşa.

– Alarmă de femeie.

– Te primim, strigă Del.

Intră.

– Monica avea dreptate. Carter, eşti incredibil de arătos. „Şi adorabil“, când i se înroşiră vârfurile urechilor. Arătaţi toţi minunat. Voiam doar...

Când Jack se dădu într-o parte pentru a-şi aranja cravata în oglindă, Parker îl văzu pe Malcolm, în jeanşi şi bluză de trening, sorbind o bere.

– Nu ştiam că eşti aici. Stai cu băieţii?

– Ce? Oh... Da.

Ochii îi păreau puţin sticloşi, îşi spuse, şi deschise gura să-i sugereze s-o lase mai moale cu berea, când el o puse jos.

– Karen începe acum fotografiile oficiale cu alaiul miresei, aşa că ar trebui să fiţi gata să le începeţi pe ale voastre în circa cincisprezece minute. Carter, o să ai nevoie şi de tatăl tău. Am s-o trimit pe mama ta la momentul potrivit. O, şi...

– Ieşi. Del o împinse spre uşă. Azi eşti domnişoară de onoare, nu organizator de nunţi.

– Mi se tot spune asta. Atunci, cred că o să ne vedem când soseşte clipa. Malcolm, sper că ai un costum cu tine.

– Da, ce, sunt idiot? Am timp berechet.

– O să-l scoatem afară, îi spuse Jack. Arăţi bine, Parker. Al naibii de bine!

Ea râse şi făcu o piruetă de vedetă.

– Da, aşa e.

– Şi nu-ţi face griji. Bob, colegul şi cavalerul de onoare al lui Carter, ridică un laptop. Mă ocup eu de capitolul ăsta. Şi am memorat şi jurămintele, în caz că o să aibă nevoie să-i suflu o replică.

– Eşti nepreţuit, Bob.

Aşteptă până se îndepărtă cât să nu fie auzită, apoi râse.

– Exact la timp, spuse Emma.

– N-a durat suficient cât să...

– Pentru buchet. Voiam să fim toate de faţă. Mac. Emma scoase buchetul din cutie. Ultimul detaliu.

– O, Emma, o, uau! Te-am văzut lucrând la el, dar – e pur şi simplu uluitor.

Mac luă cascada de trandafiri şi de crini în culori intense, îndrăzneţe, strălucind discret sub efectul mărgelelor mărunte de sticlă şi al perlelor. Se revărsa de la talie până la genunchi.

– E pur şi simplu.... Îşi coborî privirea spre buchet, apoi o ridică spre Emma. Fluturaşul albastru. Este un fluturaş albastru în buchet.

– E pentru noroc şi pentru dragoste.

– Nu ne-ai spus c-o să faci asta. Laurel se apropie mai mult să privească. Emma, prostuţă sentimentală ce eşti, e absolut minunat.

– Şi Carter are unul – unul minuscul, în buchetul de la butonieră.

– Aş putea să-ţi spun şi eu – am pus unul pe tort –, va fi un fel de joc de-a v-aţi ascunselea.

– Laurel, spuse Mac, râzând înlăcrimată, prostuţă sentimentală ce eşti!

– Cu fluturaşul pe care l-a prins Parker pe jartiera albastră a lui Mac, toate trei suntem.

Emma se întinse să ia celelalte buchete.

– Tocmai când mă gândeam că ziua de azi nu poate să devină mai fabuloasă, a...

Mac se întrerupse când uşa se deschise aproape trântindu-se, iar mama ei îşi făcu intrarea într-o rochie roşie decoltată, criminală.

– Ei, ca să vezi, ce ... drăguţ arătaţi! Ce culori interesante. L-am lăsat pe Ari la parter. Trebuia doar să dau o fugă până sus şi...

Rânjetul îi păli când privirea îi alunecă şi se opri asupra lui Mac. Parker avu plăcerea imensă de a vedea o expresie de şoc stupefiat instalându-se pe chipul Lindei.

„Da, exact, ticăloasă egoistă şi egocentrică ce eşti! E absolut superbă. Şi nimic din ceea ce poţi să spui sau să faci nu-i va strica nici măcar o clipă din ziua ei."

– Mackensie, eşti foarte frumoasă. Chiar eşti. O, fetiţa mea se căsătoreşte! Îşi aruncă braţele în aer şi traversă în grabă cameră, îmbrăţişând-o pe Mac. Nu credeam că ziua asta o să mai sosească vreodată.

Peste capul Lindei, Mac îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi.

„Nici o clipă nu va fi stricată", îşi spuse Parker, şi răspunse tot cu un zâmbet.

*

Malcolm se învârtea de colo-colo în faţa apartamentului miresei.

Cum naiba se întâmplase aşa ceva? Ei bine, nu ştia, dar se întâmplase. Deci... Asta era. Sau avea să se asigure el de asta. Dacă ieşea vreodată din nenorocita aia de cameră.

Dacă ar fi purtat ceas, i-ar fi lovit sticla pentru a vedea dacă nu cumva îi murise bateria.

Oare ce anume putea să dureze atât de mult acolo? Ce anume se întâmpla în spatele acelei nenorocite de uşi încuiate?

În sfârşit, uşa se deschise, iar femeile ieşiră, pline de culoare, parfum şi strălucire. El se dădu la o parte, pregătit să sară în clipa în care o vedea pe Parker.

Când o văzu, Parker – desigur – se sfătuia îndeaproape cu femeia care coordona evenimentul din acea seară.

– Bună.

Ea aruncă o privire în urmă, plecându-şi capul surprinsă, apoi îşi mai rezervă o clipă să verifice din nou ceva ce, probabil, fusese deja verificat de cinci ori, consultându-se cu cea care o înlocuia, înainte să vină spre el în rochia aceea subţire, diafană, de culoarea luminii de lumânare.

– De ce nu eşti jos? Ar trebui să fii ajutat. Urmează să...

– Trebuie să vorbesc cu tine un minut. Mai multe minute.

– Malcolm, e nunta. Acum. Nu pot... O, Doamne, e vreo problemă? Ştiam eu că ar fi trebuit să cobor să verific...

– Nu e nicio problemă. Totul e în regulă. Pare a fi, de departe, nunta secolului. Poate să mai aştepte. Sigur, nicio problemă.

– Coboară. Se întinse spre el şi îl sărută uşor pe obraz. Apoi se întoarse, când ieşi Mac.

– O.K. Sunt atât de pregătită. Malcolm? De ce nu eşti jos?

– Cobor acum. Dar dă-mi voie să-mi exprim admiraţia. Foarte sinceră. Bine lucrat. Carter o să-şi înghită limba.

Zâmbetul ei străluci mai puternic decât diamantele.

– Mă căsătoresc.

– Am priceput. Ne vedem mai târziu, doamnă Maguire.

– Doamnă Maguire. O, mamă, a naibii treabă! Încălţată cu pantofii de mireasă cu tocuri strălucitoare, Mac execută rapid un dans săltăreţ. Să mergem, Parker!

Parker îi aruncă lui Malcolm un ultim zâmbet, apoi o conduse pe Mac pe hol.

– Nu uita, ţine capul sus, zâmbeşte. Nu te grăbi, e clipa ta cea mare. Vom înainta în ordinea importanţei, după cum am stabilit, după nepoata şi nepotul lui Carter.

– Nu-i aşa că sunt drăguţi?

– Aşa e. Iar când auzi semnalul muzical, aminteşte-ţi să rămâi nemişcată până numeri la cinci, ca toată lumea să se ridice în picioare şi să te poată vedea în toată splendoarea. Apoi...

– Parker, nu-ţi face griji. Tatăl meu e jos, în capătul scărilor, şi el o să mă ducă până la altar.

Ochii verzi ai lui Mac erau calmi acum şi uscaţi, dar străluceau de bucurie.

– Probabil n-ai să-mi spui niciodată ce ai fost nevoită să faci ca să-l aduci aici, şi chiar nu mă deranjează. E aici, şi asta contează pentru mine mai mult decât aş fi crezut – sau aş fi fost dispusă să recunosc. Dar, aşa cum ai spus ieri, cel mai important lucru e că acolo mă aşteaptă Carter. Îmi tremură genunchii, dar nu de la emoţii. E entuziasm – e, Doamne, e fericire în toată regula! N-am să-mi ratez intrarea.

În vârful scărilor, ea, Emma şi Laurel aranjară trena, îi dădură buchetul lui Mac şi rămaseră acolo pentru o clipă, aşa cum făcuseră în copilărie, zâmbind spre un fluturaş albastru.

– Îşi face intrarea mama mirelui, murmură Parker.

– Ai o cască în ureche? o întrebă Laurel.

– Nu. Ştiu, pur şi simplu. Carter şi Bob sunt în faţa şemineului, iar mama şi tatăl mirelui îşi ocupă locurile. Acum intră Linda. Ştiu că eşti bine, Mac, da' fă câteva exerciţii de respiraţie pentru relaxare. Intră mama miresei, spuse, referindu-se la doamna Grady, iar Mac îi strânse mâna.

– Şi se schimbă muzica. Intră pajul purtător de inel, apoi fetiţa cu flori, amândoi arătând adorabil. Aruncă o privire şi-i văzu coborând scările, la semnalul Monicăi. Cât se poate de adorabili.

– Karen surprinde cadrele, aşa-i?

– Şşş. Încetează. O.K. Emma.

– Să-i dăm bătaie.

– Cinci, patru, trei, doi. Şi Laurel.

– Mă duc.

Parker o strânse de mână pe Mac pentru ultima dată.

– E ziua nunţii tale, spuse, şi începu să coboare scările.

Încetă să-şi mai facă griji când văzu încăperea plină de oaspeţi, de flori, de lumânări – şi de lumina focului. Când îl văzu pe Carter arătând aidoma celui mai fericit bărbat din lume. Aruncă o privire spre Malcolm, derutată de expresia intensă din ochii lui, apoi îşi ocupă locul lângă prietenele ei.

„Se schimbă muzica", îşi spuse, şi toată lumea se ridică în picioare.

Mac îşi făcu apariţia, radiind, la braţul tatălui ei, înaintând aproape fără a atinge pământul. Iar diamantele mamei lui Parker surprinseră lumina şi o reflectară.

Mac îl sărută pe tatăl ei pe obraz. Carter stătea deja cu ambele mâini întinse spre ea. Mac se apropie şi îi luă mâinile.

– Bună, frumosule! Îl trase lângă ea, sărutându-l cu foc.

– Nu mai puteam aştepta, spuse, suficient de tare cât să o audă toată lumea.

Şi încheiară căsătoria în ecou de aplauze.

Nu reuşi s-o prindă singură, cel puţin nu suficient de singură. Erau fotografii de făcut, apoi cina şi o mulţime de oameni. Toată lumea voia să discute cu toată lumea.

– Ce nu-i în regulă cu tine? Mama lui îl lovi pe sub masă. Te tot foieşti.

– Nu-i nimic în neregulă. Vreau doar să scap de costumul ăsta stupid.

– Mănâncă-ţi cina, îi porunci ea, apoi se întoarse să discute cu tatăl Emmei – slavă Domnului! – şi-l lăsă în pace.

Încercă să ajungă la ea când se termină masa, dar întregul alai de nuntă fu condus într-o direcţie, iar restul invitaţilor, în altă direcţie.

În sala de bal, Mac şi Carter intrară în ring pentru primul lor dans. Privindu-i, îşi dădu seama că îşi alesese prost momentul. Foarte prost. Ziua asta le era dedicată lor, restul putea aştepta.

Îşi luă o bere şi îşi impuse să se relaxeze.

– Impresionantă petrecere, nu-i aşa? spuse Jack şi se lăsă să cadă lângă el.

– Ştiu cum s-o facă şi se pare că se întrec pe ele însele când e vorba de una dintre ele. Îşi ciocni paharul de cel al lui Jack. Tu urmezi, amice.

– De-abia aştept.

Malcolm îşi înclină capul şi studie expresia lui Jack.

– Vorbeşti serios.

– Din ce în ce mai serios, pe zi ce trece. Cine ar fi crezut? Petrecerea cea mare? Aia va fi o distracţie pe cinste, dar restul e ceea ce abia aştept, restul vieţii. Emma e... E doar Emma. Nu are nevoie să fie altceva. Acum, o să mă duc s-o caut şi s-o iau la dans. Ar trebui s-o iei pe Parker.

– Da, ar trebui.

Rămase aşezat încă o clipă, apoi se ridică, dând să îşi croiască drum printre mese şi oameni. Muzica răsuna fierbinte, atrăgând o mulţime de oameni pe ringul de dans.

Se opri să-i privească un moment, iar Del i se alătură.

– Aduc nişte şampanie pentru viitoarea mea mireasă. L-ai văzut pe Bob? Se dezlănţuie complet pe ringul de dans.

– Nu poţi să nu-l remarci.

– E o zi al naibii de bună! Îşi sprijini o mână pe umărul lui Mal, rânjindu-i amândoi lui Bob. Ştiu că şi-au început de ceva vreme viaţa împreună – Mac şi Carter –, dar, cu toate astea, lucrurile se vor schimba.

– Se schimbă?

– Totul devine mai stabil, mai real, mai important. Am fost la nenumărate nunţi, dar nu cred că am priceput cu adevărat cum stau lucrurile până nu m-am îndrăgostit de Laurel, până nu mi-am dorit să fac din povestea noastră ceva stabil, real şi important. În fine, dacă o cauţi pe Parker, acolo e.

– Mulţumesc.

„Dă-o dracului de alegere a momentului", decise el şi porni în căutarea ei.

Le observă – pe ea şi pe Laurel – dansând împreună. Când muzica se schimbă, veniră spre el, ţinându-se de braţ.

– Cum se face că femeile pot dansa împreună, dar când sunt doi bărbaţi care fac asta, arată stupid?

– Nu arată. Aşa credeţi voi, îi spuse Laurel. L-ai văzut pe Del?

– Îţi aduce…

Făcu un gest pentru a mima băutura.

– Mă duc să-l caut, să mai reduc din aşteptare. Vrei şi tu? o întrebă pe Parker.

– Da, mulţumesc.

Când rămase singur cu ea, oarecum, o prinse de braţ.

– Ascultă, putem ieşi o clipă? Vreau să....

– Parker! Linda, cu un pahar de şampanie în mână, îşi făcu apariţia neobservată. Ai organizat un eveniment minunat. Probabil ai lucrat zi şi noapte, săptămâni întregi, ca să reuşeşti aşa ceva. Nici nu-i de mirare că arăţi obosită.

– Chiar aşa? spuse Parker cu o dulceaţă de gheaţă. Probabil că de vină sunt luminile de aici. Tocmai mă gândeam că nuanţa aia de roşu, în lumina asta, te face să pari cam searbădă. Vreau să spun, pământie. Malcolm, ai cunoscut-o pe mama lui Mac, nu-i aşa?

– Da. Ce mai faci?

Linda îşi dădu pe spate coama bogată de păr blond, îndreptându-şi spre el ochii de un albastru senin.

– Fac foarte bine, mulţumesc. Ne-am mai întâlnit? Mi-e greu să cred asta, fiindcă nu uit niciodată un bărbat superb. Îi întinse mâna şi se aplecă spre el. Când ne-am întâlnit?

– Când te-ai oferit să mi-o sugi.

Lângă el, Parker se îneca de râs. Linda se dădu înapoi şi îi aruncă lui Parker o privire sălbatică.

– Ar trebui să fii mai atentă pe cine inviţi în casa ta.

– Chiar sunt. E ultima dată când mai eşti primită în casa asta. Savurează momentul. Hai să dansăm, Malcolm. Vreau foarte tare să dansez cu tine la nunta prietenei mele.

Îl trase în ring, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui, scuturându-se de râs.

– O, ho, ho! Ai să fi recompensat foarte generos, cu prima ocazie. Asta a fost... Îşi ridică capul, îi prinse obrajii între mâini şi îl sărută până când Malcolm simţi că ameţeşte.

– Vino.

O trase după el, îndepărtându-se de muzică.

– Dar vreau să...

– Cinci minute, la naiba!

Erau oameni peste tot, absolut peste tot, constată el. O scoase din sala de bal şi coborâră scările, ignorând obiecţiile ei. Se gândi o clipă, apoi o luă spre aripa ei, până o împinse în sala de gimnastică.

Nimeni nu avea să intre aici în timpul unei recepţii de nuntă.

– Despre ce naiba e vorba?

– Ascultă-mă. Doar ascultă-mă.

– Te ascult.

Malcolm inspiră.

– Da, tu mă asculţi şi de asta ajung să-ţi spun lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui şi nu intenţionam să le spun nimănui. Reuşeşti să-mi intri în suflet, asta faci, îmi intri în suflet şi vezi ce a acolo, şi nu te deranjează.

– De ce m-ar deranja? Malcolm, cât ai băut?

– Probabil nu suficient. Nu aveam de gând să fac asta vreodată, cu nimeni. Pur şi simplu, nu mi se părea că m-aş descurca – şi, ei bine, la naiba, e important pentru mine să fiu bun în ceea ce fac.

Se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă, încercând să-şi recapete suflul şi echilibrul.

– Mi-am petrecut primii zece ani din viaţă mutându-mă dintr-un loc în altul, şi a fost în regulă, aşa stăteau lucrurile. Mi-am petrecut cea mai mare parte din următorii zece ani furios pe nenorocita asta de lume şi provocând probleme. Apoi am încercat să mă descurc mai bine, în felul meu.

Îşi trecu o mână prin păr.

– M-am descurcat mai bine, apoi m-am ales cu oasele zdrobite. Soartă, ghinion, ce-o fi fost! Am profitat de această a doua şansă şi am făcut nişte schimbări. În toţi aceşti ani, o singură persoană mi-a fost alături neîncetat.

– Mama ta e o femeie extraordinară.

– Ba bine că nu. Am o afacere bună. Ştiu cum s-o gestionez, cum s-o construiesc. Îmi place ceea ce fac. Nu, îmi place la nebunie ceea ce fac.

– De asta eşti atât de bun. Aş vrea să-mi spui care e problema.

– N-am spus că ar fi vreo problemă. Sunt doar... Se opri pentru o clipă, mulţumindu-se s-o privească. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să fii tu, asta-i al naibii de sigur!

– Despre ce vorbeşti?

– Ai spus că mă iubeşti.

– Deci m-ai auzit.

De data aceasta se întoarse ea şi se duse la minifrigider să-şi ia apă.

– Bineînţeles că te-am auzit. Nu am probleme cu auzul.

– Dar ai preferat să mă ignori.

– Nu te-am ignorat. M-ai năucit, Parker. M-ai lăsat mască. Nu m-am gândit niciodată că simţi pentru mine ceea ce simt eu pentru tine.

Parker lăsă jos sticla, iar privirea îi reveni încet asupra lui.

– Ce simţi pentru mine?

– Ca şi... Cum s-a exprimat Carter? El ştia cuvintele potrivite.

– Nu vreau cuvintele lui Carter. Nu sunt îndrăgostită de Carter.

– Simt că tu eşti, cu siguranţă, motivul pentru care am supravieţuit poveştii cu mutatul, cu iadul pe pământ. Motivul pentru care nu am murit. Motivul pentru care sunt aici. Simt...

Se întrerupse, înjură în barbă, în vreme ce ea se mulţumi să stea acolo, superbă, perfectă, strălucitoare.

– Ascultă, trebuie să folosesc o parte din cuvintele lui Carter. Ideea e că atunci când iubeşti pe cineva şi eşti iubit de acea persoană, chiar dacă eşti defect, totul se potriveşte. Totul s-a potrivit, Parker. Deci, aşa stau lucrurile.

Ea aşeză apa pe o bancă de greutăţi.

– Dintotdeauna mi-am imaginat că, atunci când o să trec prin momentul ăsta, o să fie altfel decât acum.

Iritarea i se întipări pe chip.

– Deci nu ai parte de poezie şi de raze de lună, dar port un nenorocit de costum.

Ea râse.

– Mă bucur atât de mult că momentul ăsta s-a întâmplat exact aşa, cu tine, exact aici, exact acum. Porni înapoi spre el.

– N-am terminat.

Şi se opri.

– Scuze.

– O.K. Trebuie s-o facem.

Parker făcu ochi mari.

– Poftim?

Fiecare muşchi din corpul lui se relaxă. Îi plăcea *la nebunie* felul în care pronunţase acel cuvânt.

– Iisuse, Picioare, nu te mai gândi întruna la sex. Mă refer că trebuie să...

Îşi roti degetul spre tavan.

– Mă tem că nu pot decoda limbajul tău ingenios.

– Trebuie să ne căsătorim.

– Să... Făcu un pas înapoi şi se aşeză pe bancă, lângă sticla de apă. Ei bine, Doamne!

– Ascultă, dacă mă cunoşti şi mă iubeşti, ştii deja că n-o să mă pun în genunchi şi să-ţi recit ceva scris de un tip mort în urmă cu vreo câteva secole. La naiba! Se apropie de ea şi o ridică în picioare. Probabil că m-aş putea descurca mai bine. Ştiu cum funcţionezi. Ştiu că nu contează doar detaliile, ci şi ceea ce se construieşte din detalii. Ceea ce se întâmplă acolo sus e o petrecere grozavă, dar de-abia ceea ce urmează după e important. Tu îţi doreşti ceea ce e important.

– Ai dreptate, spuse ea încet. Aşa funcţionez. Dar nu contează doar ceea ce vreau eu.

– Dacă vrei povestea întreagă, cea care să dureze pentru totdeauna, atunci uită-te la mine. Nimeni n-o să te iubească, n-o să stea lângă tine şi n-o să înţeleagă cum funcţionezi aşa cum o fac eu. Nimeni, Parker!

Simţi că mâinile aveau să-i tremure, aşa că şi le aşeză pe faţa lui pentru o clipă şi îl privi în ochi.

– Spune-mi ce-ţi doreşti.

El o prinse de încheieturi, apoi îşi trecu degetele printre ale ei.

– Vreau o viaţă alături de tine, şi-o să împrumut cuvintele lui Jack şi Del acum – într-un fel. Vreau să încep acea viaţă, fiindcă tu eşti Parker. Tu eşti acea viaţă, eşti totul. Vreau ca povestea noastră să devină adevărată. Vreau – şi de data asta cuvintele îmi aparţin în întregime –, vreau să-ţi fac promisiuni şi vreau să le îndeplinesc. Te iubesc şi vreau să-ţi promit că o să te iubesc tot restul vieţii mele.

Respiră cu zgomot.

– Ce spui?

– Ce spun? Spun da. Ameţită de bucurie, râse şi îi strânse mâinile. Da, Malcolm, trebuie s-o facem. Îşi aruncă braţele în jurul lui. O, eşti perfect! Nu ştiu de ce, dar eşti absolut perfect.

– Credeam că cel mai norocos om de pe planetă este Carter azi. Tocmai a fost împins pe poziţia secundă. O trase lângă el, devorându-i gura cu a lui, abandonându-se beţiei sărutului. Nu am la mine niciun inel sau ceva de genul ăsta.

– Ar fi al naibii de bine să faci rost rapid de unul.

– Am reţinut. Îi luă ambele mâini, ridicându-le spre buzele lui, iar ochii ei străluciră când le potopi cu săruturi. Îţi sunt dator un dans.

– Da, aşa e, şi vreau foarte tare să dansez cu tine. Trebuie să ne întoarcem. E noaptea lui Mac.

– O să le spunem mâine, ca să nu ştirbim cu nimic din strălucirea nunţii.

„Da“, îşi spuse ea, ştia cum funcţiona. Îi prinse din nou faţa între mâini şi-l sărută iar pe bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul cu care avea să se căsătorească.

– Mâine e bine.

Ţinându-se de mână, se întoarse cu el la muzica, florile şi luminile strălucitoare ale petrecerii. „Noaptea aceea, îşi spuse, era noaptea lui Mac.“ Şi începutul propriei ei fericiri pentru totdeauna.

epilog

Prima zi a anului, îşi spuse Parker, instalându-se la birou pentru a se ocupa de nişte hârtii. Sărbătorile, petrecerile, evenimentele, nunta lui Mac, toate adunate o făcuseră să rămână puţin în urmă.

Dacă se adăuga şi propria ei logodnă, reflectă ea, ridicând mâna, astfel încât frumosul inel cu diamante să surprindă lumina fragilă a soarelui de iarnă, nu era de mirare că nu reuşise să se încadreze în program.

Avea la dispoziţie întreaga după-amiază să se ocupe de asta, să pornească apoi de la zero, cum s-ar spune, şi să întoarcă pagina unui an care fusese foarte plin de evenimente.

Cât de multă schimbare se putea produce în douăsprezece luni.

Patru logodne şi o nuntă.

Cu un an în urmă, nici nu ştia de existenţa lui Malcolm Kavanaugh, iar acum, peste zece luni, aveau să se căsătorească. Doamne, avea *o grămadă* de treabă cu planificările, pregătirile şi verificările.

Avea să facă nunta cu bărbatul pe care îl iubea şi voia să fie un succes răsunător. Îşi studie din nou inelul, până când privirea i se pierdu în visare. Încheiase anul şi începuse unul nou cu Malcolm. Era doar începutul.

Iar acesta, îşi aminti, era motivul pentru care nu reuşea să-şi facă treaba. Suferea deja de sindromul creierului de mireasă.

Îşi porni computerul.

Avea să lucreze într-o casă liniştită, îşi spuse, fără a fi întreruptă.

Doamna Grady era ocupată, probabil, să-şi facă valizele pentru vacanţa ei anuală de iarnă. Mac şi Carter îşi făceau şi ei bagajele pentru luna de miere. Presupunea că Del şi Laurel, Emma şi Jack erau toţi instalaţi confortabil în casele lor, mulţumindu-se să lenevească toată ziua.

Iar Malcolm – Malcolm *al ei* – plecase deja spre service, unde intenţiona să mai recupereze din muncă.

Diseară aveau să organizeze o cină de adio, pentru a sărbători în stil mare plecarea celor trei călători.

Apoi, ea şi Malcolm ar fi putut să-şi ia câteva zile libere – Vows trecea întotdeauna printr-o perioadă mai puţin aglomerată după prima zi a anului – şi să plece într-o scurtă vacanţă de iarnă, la casa de pe plajă. Doar ei doi.

– Aşa că ia-o uşurel, Parker, murmură ea. Nu eşti singura mireasă care are nevoie de atenţie.

Reuşi să lucreze aproape o oră înainte de invazie.

– De ce lucrezi? întrebă Laurel intrând în biroul lui Parker alături de Emma şi de Mac.

– Fiindcă asta fac eu. Voi de ce nu vă faceţi bagajele?

– Le-am făcut. Mac bifă aerul cu mâna. Florenţa, atenţie, sosim! Dar, în momentul de faţă... Înaintară toate trei spre ea, smulgând-o din scaun. Tu vii cu noi.

– Ştiţi cât de mult am rămas în urmă cu...

– Cinci minute, maximum, estimă Emma.

– Chiar dacă nu avem niciun eveniment în următoarele două săptămâni...

– Cel de azi-noapte a decurs excelent şi ştiu bine că deja ţi-ai făcut bagajele, deşi nu pleci decât peste două zile. Probabil, i le-ai făcut şi pe ale lui Mal, spuse Laurel.

– Ba nu. I-am dat doar o listă de sugestii. Serios, mai am nevoie doar de încă o oră. Oricum, mai târziu, o să luăm toţi cina împreună.

– Avem acum lucruri mai importante de făcut decât să muncim. Mac o apucă ferm de braţ pe Parker, trăgând-o toate trei spre scări.

– Poate că voi da, dar eu... Îşi dădu seama ce se întâmpla când observă în ce direcţie se îndreptau. Mi-aţi ales o rochie de mireasă.

– E o tradiţie a femeilor din firma Vows. Emma o lovi uşor pe Parker peste fund. Le-am poruncit bărbaţilor să se facă nevăzuţi în după-amiaza asta. Vom organiza o petrecere pentru rochia de mireasă a lui Parker.

– Cu precizarea, ca întotdeauna, că, dacă nu e ceea ce-ţi doreşti, nu e nicio problemă. La uşa apartamentului miresei, Laurel se întoarse şi blocă uşa. Eşti pregătită?

– Bineînţeles că sunt. Staţi. Parker râse şi îşi duse mâna la inimă. Uau! Trec printr-un moment unic, un moment foarte plăcut. Până acum am ajutat atâtea mirese să-şi aleagă rochiile, şi iată că am ajuns să o probez pe a mea.

– Şi ai să fii superbă. Deschide uşa, Laurel! Mor de nerăbdare, porunci Emma.

– Poftim.

Ţinându-şi mâna la inimă, Parker intră în cameră, iar mâna îi alunecă, pur şi simplu, pe lângă corp.

Mătasea de un alb imaculat se revărsa din corsetul superb cu umerii goi, coborând cambrat pe talie, alcătuind o fustă amplă. Stilul clasic de rochie de bal era strălucitor sub efectul decoraţiunilor complexe din mărgele şi broderie, ce luminau corsetul, se prelungeau în laterale, înconjurau marginea fustei ce ajungea până la pământ şi se regăseau pe trenă.

Croiala şi stilul i s-ar fi potrivit, fără urmă de îndoială, dar nu asta îi tulbură privirea.

– E rochia de mireasă a mamei mele. E a lui mami!

– Doamna G. a scos-o din pod.

Spunând acestea, Emma o mângâie pe Parker pe spate.

– Era subţirică la fel ca tine şi aproape la fel de înaltă. Doamna Grady îşi şterse ochii. Poate ai să vrei să-ţi alegi alta, ceva nou, dar ne-am gândit...

Parker clătină din cap, fără să poată rosti un cuvânt, şi se întoarse doar pentru a o îmbrăţişa pe doamna Grady.

– Nu pot să fac poze, dacă plâng.

Mac luă una dintre batistuţele aflate întotdeauna la îndemână în cameră.

– Hei, toată lumea, beţi nişte şampanie şi prindeţi curaj.

Laurel îşi trecu o mână peste obrajii umezi, înainte de a turna.

– Mulţumesc. Parker o sărută pe doamna Grady pe ambândoi obrajii. Vă mulţumesc, tuturor. Da, Doamne, dă-mi ăla! Parker luă un pahar de şampanie de la Laurel şi o batistuţă de la Emma. E superbă, reuşi să rostească. Absolut superbă. Am văzut-o doar în fotografii, am văzut doar cât de minunat arăta în ea, cât de fericiţi păreau ea şi tati. S-a căsătorit cu tatăl meu în rochia asta, iar acum o să-i am pe amândoi cu mine când o să mă căsătoresc cu Malcolm. E cel mai frumos dar pe care mi l-aţi fi putut oferi. Cel mai frumos.

– Păi, pentru Dumnezeu, probeaz-o! Dezbracă-te, Brown, porunci Laurel.

– O.K. Să-i dăm bătaie.

– Cu spatele la oglindă, îi aminti Emma. Nu te uiţi până nu eşti gata.

O ajutară să-şi îmbrace rochia, aşa cum le ajutase şi ea pe fiecare dintre ele.

– Întoarce-te, dar închide ochii. Vreau să mai aranjez fusta şi trena. Gândindu-se deja la buchete, Emma întinse tivul şi aranjă trena. Îi aruncă o

privire lui Mac, iar aceasta confirmă din cap, pregătindu-şi camera. O.K., uită-te.

În oglindă, Parker văzu pe chipul ei ceea ce văzuse pe numeroase chipuri de mirese – încântarea, mirarea, strălucirea.

– Asta a fost rochia de mireasă a mamei mele, murmură, iar acum e a mea.

– Parks. Mac îşi schimbă poziţia şi apăsă din nou pe butonul aparatului. Arăţi spectaculos.

– Fericită, aşa arăţi. Doamna Grady îi adresă un zâmbet radios. Fericită şi îndrăgostită. Nimic nu i se potriveşte mai bine unei mirese.

– Sunt mireasă. Sunt fericită şi îndrăgostită, şi arăt spectaculos.

– Lasă jos aparatul acela de fotografiat, Mackensie. Doamna Grady îşi ridică propriul aparat. Vreau o fotografie cu voi patru. Nu călcaţi pe trenă! Aşa. Acum, gândiţi-vă la ziua nunţii.

Când ele râseră, aparatul ei surprinse momentul.

– Să ţinem un toast. Toată lumea să-şi ia paharele. Emma, pofticioaso, o acuză Laurel, al tău e gol.

– M-a ajutat să nu mai plâng.

Emma ridică paharul umplut din nou, alături de celelalte.

– Pentru un an monumental, începu Laurel.

– O, Doamne, şi încă cum, interveni Mac. Pentru bărbaţii noştri, continuă ea, care sunt norocoşi să ne aibă. Pentru mama noastră!

Doamnei Grady îi dădură din nou lacrimile.

– Nu începeţi.

– Pentru prietenie.

– Şi pentru Vows, adăugă Parker, şi femeile care o conduc. Organizăm nunţi cu iubire, cu stil şi cu o atenţie deosebită pentru detalii. Mai ales când este vorba despre nunţile noastre.

Râseră şi ciocniră paharele. Doamna Grady se dădu înapoi şi mai făcu o fotografie. Începură se discute despre tiare, despre flori şi despre culorile rochiilor pe care aveau să le poarte celelalte fete.

„Fetele ei, îşi spuse, fericite, îndrăgostite şi superbe.“

– Pentru fetele mele, continuă ea, ridicând paharul într-un toast solitar. Pentru miresele Vows şi pentru fericirea lor până la adânci bătrâneţi.